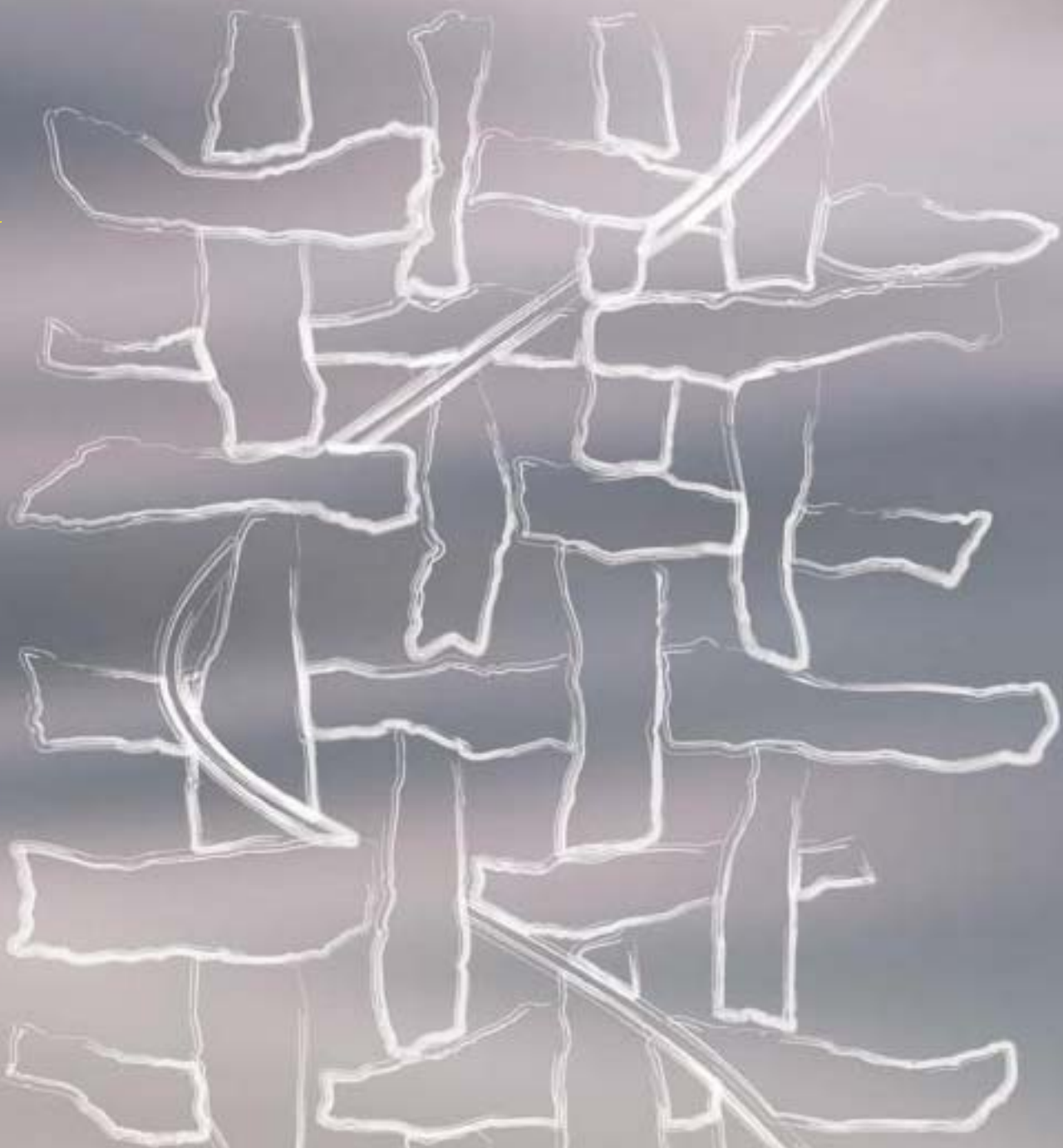


EIROPAS
OMBUDA



2003. GADA
ZIŅOJUMS



LV

© Eiropas ombuds 2004

Visas tiesības aizsargātas.

Atļauta pavairošana izglītojošiem un nekomerciāliem mērķiem, ja tiek norādīts avots.

Ja nav norādīts citādi, autortiesības uz fotogrāfijām pieder Eiropas ombudam.

Pilns ziņojuma teksts pieejams internetā:

<http://www.euro-ombudsman.eu.int/report/lv/default.htm>

Kopsavilkums

9

KOPSAVILKUMS

1 Ievads

17

IEVADS

2 Sūdzības ombudam

23

SŪDZĪBAS OMBUDAM

3 Izmeklēšanu rezultātā
pieņemtie lēmumi

35

IZMEKLĒŠANU REZULTĀTĀ
PIEŅEMTIE LĒMUMI

4 Attiecības ar citām Eiropas
Savienības iestādēm

201

ATTIECĪBAS AR CITĀM
EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀDĒM

5 Ombudu un līdzīgu
struktūru attiecības

211

OMBUDU UN LĪDŽĪGU
STRUKTŪRU ATTIECĪBAS

6 Sabiedriskās attiecības

221

SABIEDRISKĀS ATTIECĪBAS

Pielikumi

255

PIELIKUMI

EIROPAS OMBUDS



P. NIKIFOROS DIAMANDOUROS

Pata Koksa (Pat Cox) kungam
Eiropas Parlamenta Priekšsēdētājam
Rue Wiertz
B - 1047 Brussels

Strasbūrā 2004. gada 19. aprīlī

Priekšsēdētāja kungs!

Saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 195. panta 1. punktu un Eiropas Parlamenta Lēmuma par Noteikumiem un vispārējiem nosacījumiem, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi, 3. panta 8. punktu, ar šo es iesniedzu savu 2003. gada ziņojumu.

Ar cieņu,

P. Nikiforos Diamandouros



Kopsavilkums	9
1 Ievads	17
2 Sūdzības ombudam	23
2.1 OMBUDA DARBĪBAS JURIDISKAIS PAMATS	25
2.2 EIROPAS OMBUDA PILNVARAS	26
2.2.1 "Kļūdas pārvaldē" jēdziens	27
2.2.2 Labas administratīvās prakses kodekss	27
2.3 SŪDZĪBU PIENĒMAMĪBA	28
2.4 IZMEKLĒŠANAS PAMATS	29
2.5 SŪDZĪBU ANALĪZE	29
2.6 IETEIKUMS SAZINĀTIES AR CITĀM IESTĀDĒM UN SŪDZĪBU PĀRSŪTĪŠANA	30
2.7 OMBUDA IZMEKLĒŠANAS PILNVARAS	30
2.7.1 Liecinieku uzklauššana	30
2.7.2 Dokumentu pārbaude	31
2.8 OMBUDA VEIKTĀS IZMEKLĒŠANAS UN TO REZULTĀTI	32
2.8.1 Izmeklēšanas, kuru pamatā ir sūdzība	32
2.8.2 Mierizlīgumi un kompensācijas	32
2.8.3 Aizrādījumi, ieteikumu projekti un īpašie ziņojumi	32
2.8.4 Izmeklēšanas pēc paša iniciatīvas	33
2.8.5 Veikto izmeklēšanu analīze	34
3 Izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi	35
3.1 LIETAS, KURĀS NETIKA ATKLĀTA KĻŪDA PĀRVALDĒ	37
3.1.1 Eiropas Parlaments	37
APGALVOJUMS PAR NEAPZINĪGUMU DARBĀ PIENĒMŠANAS PROCESA LAIKĀ.....	37
3.1.2 Eiropas Savienības Padome	39
PIEKĻUVE EIROPAS KONVENTA DARBA KĀRTĪBAS DOKUMENTIEM UN PROTOKOLIEM.....	39



3.1.3 Eiropas Komisija	41
LIFE PROGRAMMA: KOMISIJAS ATTEIKUMS PABEIGT PROJEKTA APMAXU	41
JAUTĀJUMU ANULĒŠANA UN APGALVOJUMS PAR KONKURSA PAZIŅOJUMA NEIEVĒROŠANU	46
APGALVOJUMS PAR VALODAS DISKRIMINĀCIJU	50
APVIENOTO NĀCIJU ADMINISTRĀCIJAS KOSOVĀ "ES PĪLĀRA" STATUSS	52
KANDIDĀTU CELA UN UZTURĒŠANĀS IZDEVUMI DARBĀ PIEŅĒMŠANAS KONKURSOS	54
APGALVOJUMS PAR DISKRIMINĀCIJU KODOLINSPEKTORU PAKĀPJU PIEŠĶIRŠANĀ	56
ATTEIKŠANĀS IZSKATĪT ATKĀRTOTU PIETEIKUMU PAR PIEEJAMĪBU SABIEDRĪBAI SAISTĪBĀ AR 226. PANTĀ NOTEIKTO KĀRTĪBU	59
APGALVOJUMS PAR VECUMA DISKRIMINĀCIJU ATKLĀTĀ KONKURSĀ	66
KOMISIJAS ATTEIKUMS PIEŠKIRT PIEEJU DALĪBVALSTU IESNIEGTĀJIEM DOKUMENTIEM	68
EIROPAS KOMISIJAS IZSKATĪTAIS PIETEIKUMS UZ VALSTS NORĪKOTA SPECĪLISTA AMATU	69
PIEKĻUVE IZLABOTĀJIEM EKSĀMENU DARBIEM KOMISIJAS ORGANIZĒTOS KONKURSOS	73
3.1.4 Eiropas Centrālā banka	76
PIEEJA STATISTIKAI PAR EIRO BANKNOŠU KRĀJUMIEM UN PLŪSMĀM	76
3.1.5 Eiropas Revīzijas palāta	80
REVĪZIJAS PALĀTA LABO SITUĀCIJU, KAD NETIKA PIEMĒROTI NOTEIKUMI PAR PIEKĻUVI DOKUMENTIEM	80
3.1.6 Eiropas Konvents	82
PIEEJA EIROPAS KONVENTA DARBA KĀRTĪBAI UN PROTOKOLIEM	82
3.1.7 Eiropas birojs krāpšanas apkarošanai	87
APGALVOJUMS, KA NETIKA VEIKTA PIENĀCĪGA IZMEKLĒŠANA	87
3.1.8 Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra	91
KONSULTĀCIJU DARBS EIROPAS REKONSTRUKCIJAS AĢENTŪRAS UZDEVUMĀ	91
3.2 ATTIECĪGO INSTITŪCIJU ATRISINĀTĀS LIETAS	95
3.2.1 Eiropas Parlaments	95
APGALVOJUMS, KA NAV UZRĀDĪTI IEMESLI TULKOŠANAS PAKALPOJUMU CENAS PIEDĀVĀJUMA NORAI DĪJUMAM	95
PIEKĻUVE EKSĀMENA DOKUMENTIEM ATKLĀTĀ KONKURSĀ	98
3.2.2 Eiropas Komisija	100
AR AIDS SAISTĪTA PROJEKTA DOTĀCIJAS NOVĒLOTA IZMAKSA	100
LĪGUMĀ PAREDZĒTĀS SUMMAS SAMAKSA	101
APGALVOJUMS, KA NAV VEIKTS GALĪGAIS ZINĀTNISKĀ PROJEKTA MAKSĀJUMS	103
3.2.3 Eiropas Revīzijas palāta	105
APGALVOJUMS, KA NAV INFORMĀCIJAS PAR NORAI DĪŠANU REVĪZIJAS PALĀTAS KONKURSĀ	105
3.2.4 Eiropas Komisija un Revīzijas palāta	107
KOMISIJA PIEKRĪT VEIKT GALĪGO MAKSĀJUMU	107
3.3 MIERIZLĪGUMI, KURUS PANĀCIS OMBUDS	112
DOTĀCIJAS NEMAKSĀŠANA, NEŅEMOT VĒRĀ MUTISKUS SOLĪJUMUS	112
KOMISIJA PIEKRĪT SAMAKSĀT KOMPENSĀCIJU BIJUŠAJAI PALĪGDARBINIECI	117
KOMISIJA PIEKRĪT ŽURNĀLISTAM SNIEGT INFORMĀCIJU PĒC TAM, KAD OMBUDS PIEDĀVĀJIS MIERIZLĪGUMU	120
3.4 IZSKATĪTĀS SŪDZĪBAS, PAR KURĀM OMBUDS IR IZTEICIS AIZRĀDĪJUMUS	126
3.4.1 Eiropas Parlaments	126
PIEKĻĀJĪBAS NORMU NEIEVĒROŠANA	126



3.4.2 Eiropas Savienības Padome	131
PIEEJA DOKUMENTIEM	131
PADOMES ATBILDĪBA PAR PAMATTIESĪBU IEVĒROŠANU EIROPAS SAVIENĪBAS POLICIJAS MISIJĀ SARAJEVĀ	137
3.4.3 Eiropas Komisija	140
NEPAREIZA INFORMĀCIJA KONKURSA PROCEDŪRĀ	140
IST PROGRAMMAS DARBĪBA	146
LĒMUMA NEPIEŅĒMŠANA SŪDZĪBĀ PAR PĀRKĀPUMU (EK DIBINĀŠANAS LĪGUMA 226. PANTS)	146
DISKRIMINĒJOŠS NOTEIKUMS PAZIŅOJUMĀ PAR KONKURSU	149
NEKONSEKVENTA KOMISIJAS PIEEJA PĒTĪJUMAM PAR ROŅIEM	154
NEATBILDĒŠANA UZ JAUTĀJUMIEM SAKARĀ AR KONKURSA APRAKSTU	160
3.4.4 Ekonomikas un sociālo lietu komiteja	164
APGALVOJUMS, KA SŪDZĪBAS IESNIEDZĒJS IR NORĀDĪJIS "NEPATIESU INFORMĀCIJU" DARBĀ PIEŅĒMŠANAS SAKARĀ	164
3.4.5 Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai	167
NEPAMATOTI APVAINOJUMI ŽURNĀLISTAM PAR KUKUĻOŠANU	167
3.5 IETEIKUMU PROJEKTI, KO PIEŅĒMUSI INSTITŪCIJA	169
3.5.1 Eiropas Savienības Padome	169
PADOME NODROŠINA DAĻĒJU PIEEJU RĪCĪBAS KODEKSA GRUPAS GADA PĀRSKATAM	169
PADOME NODROŠINA PIEEJU IZLABOTAJIEM KANDIDĀTU EKSĀMENU DARBIEM	170
3.5.2 Eiropas Komisija	175
UZDEVUMS VEICINĀT LABAS ADMINISTRATĪVĀS PRAKSES PRINCIPUS EIROPAS SKOLĀS	175
TELEKOMUNIKĀCIJU KOMPĀNIJAS ĪSTENOTĀ DISKRIMINĀCIJA, BALSTOTIES UZ PILSONĪBU, UN ES KONKURENCES TIESĪBAS	181
3.6 LIETAS, KAS IZBEIGTAS PĒC ĪPAŠAJIEM ZIŅOJUMIEM	187
3.6.1 Eiropas Parlaments	187
EIROPAS PARLAMENTS PIEKRĪT PUBLICĒT DARBĀ PIEŅĒMŠANAS KONKURSU VEIKSMĪGO KANDIDĀTU VĀRDUS	187
3.6.2 Eiropas Savienības Padome	188
PIEEJA PADOMES DOKUMENTIEM, IESKAITOT JURIDISKĀ DIENESTA ATZINUMUS	188
3.7 OMBUDA PĒC PAŠA INICIATĪVAS VEIKTĀS IZMEKLĒŠANAS	193
KONKURSU PROCEDŪRĀS PIEEJAMIE AIZSARDZĪBAS LĪDZEKĻI	193
ELEKTRONISKĀ REĢISTRĒŠANA DARBĀ PIEŅĒMŠANAS KONKURSĀ – SŪDZĪBAS IESNIEDZĒJS NO KANDIDĀTVALSTS	198
3.8 REĢIONĀLĀ OMBUDA JAUTĀJUMS	199
KOPIENAS TIESĪBU AKTI PERSONU, KAS CIEŠ NO IZKLIEDĒTĀS SKLEROZES, REHABILITĀCIJAS JOMĀ	199
4 Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm	201
4.1 EIROPAS PARLAMENTS	203
4.2 EIROPAS KOMISIJA	206
4.3 EIROPAS KONVENTS	207
4.4 EIROPAS KOPIENU TIESA	207



4.5	EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA	208
4.6	REVĪZIJAS PALĀTA	208
4.7	EIROPAS INVESTĪCIJU BANKA	208
4.8	EIROPAS KOPIENU PUBLIKĀCIJU BIROJS	208
5	Ombudu un līdzīgu struktūru attiecības	211
5.1	ATTIECĪBAS AR VALSTU, REĢIONĀLAJIEM UN VIETĒJIEM ES OMBUDIEM	213
5.2	SADARBĪBAS TĪKLS	217
5.3	ATTIECĪBAS AR VALSTU OMBUDIEM KANDIDĀTVALSTĪS	219
6	Sabiedriskās attiecības	221
6.1	GADA SVARĪGĀKIE NOTIKUMI	223
6.2	KONFERENCES UN SAPULCES	228
6.3	CITI PASĀKUMI	244
6.4	ATTIECĪBAS AR PLAŠSAZIŅAS LĪDZEKĻIEM	246
6.5	TIEŠSAISTES SAZIŅA	253
	Pielikumi	255
A	STATISTIKA PAR EIROPAS OMBUDA DARBĪBU 2003. GADĀ	257
B	OMBUDA BUDŽETS	265
C	PERSONĀLS	267
D	LĒMUMU RĀDĪTĀJS	270
E	EIROPAS OMBUDA IEVĒLĒŠANA	275

Kopsavilkums

1 Ievads

2 Sūdzības ombudam

3 Izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi

4 Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm

5 Ombudu un līdzīgu struktūru attiecības

6 Sabiedriskās attiecības

Pielikumi



Eiropas ombuda devītais gada ziņojums Eiropas Parlamentam sniedz atskaiti par ombuda darbību 2003. gadā.

Šis ir pirmais 2003. gada 15. janvārī - pēc Eiropas ombuda funkcijas dibinātāja Jākoba Sēdermana (Jacob SÖDERMAN) paziņojuma par lēmumu doties pensijā - ievēlētā P. Nikiforosa DIAMANDOUROS (P. Nikiforos DIAMANDOUROS) gada ziņojums. DIAMANDOUROS kungs stājās amatā 2003. gada 1. aprīlī, un tāpēc šis ziņojums aptvers Sēdermana (SÖDERMAN) kunga darbību no 1. janvāra līdz 31. martam un DIAMANDOUROS kunga veikumu no 1. aprīļa līdz 2003 gada beigām.

ZIŅOJUMA UZBŪVE

Ziņojums sastāv no sešām nodaļām un pieciem pielikumiem. 1. nodaļā ir ombuda rakstīti ievadvārdi, kuros viņš atzinīgi novērtē sava priekšgājēja paveikto, uzskaita gada galvenos darbības virzienus un sasniegumus, kā arī izskaidro savus mērķus.

Ziņojuma 2. nodaļā aprakstītas ombuda procedūras, kas piemērotas iesniegto sūdzību analizēšanai un to izmeklēšanas vadīšanai, un dots 2003. gadā izskatīto sūdzību pārskats.

Ziņojuma 3. – un galvenā – nodaļa sastāv no pēc izmeklēšanas pieņemto ombuda lēmumu izlases. Nodaļā galvenokārt ietverti lēmumi par sūdzībām, tie vispirms sakārtoti pēc faktu konstatējuma tipa vai gala rezultāta un tad pēc lietā iesaistītās iestādes vai struktūras. Pēc ombuda iniciatīvas vai pēc kādas dalībvalsts ombuda iesnieguma uzsākto izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi aplūkoti atsevišķi.

Ziņojuma 4. nodaļa ir veltīta attiecībām ar citām Eiropas Savienības iestādēm, kā arī ombuda kā novērotāja dalībai Konventā par Eiropas Savienības nākotni.

Ziņojuma 5. nodaļa izskata Eiropas ombuda attiecības ar Eiropas vietējā, reģionālā un valsts līmeņa ombudiem gan pašreizējās dalībvalstīs, gan kandidātvalstīs.

Ziņojuma 6. nodaļa ir veltīta informācijas un saziņas darbībām. Nodaļa sadalīta piecās apakšnodaļās, kas apskata gada svarīgākos notikumus, konferences un sanāksmes gan pašreizējās dalībvalstīs, gan kandidātvalstīs un citus pasākumus – lekcijas viesu grupām, attiecības ar plašsaziņas līdzekļiem un sazināšanos tiešsaistē.

Ziņojuma A pielikums satur statistikas datus par Eiropas ombuda darbību 2003. gadā. B un C pielikumi sniedz detalizētu informāciju par ombuda iepriekšējā gada budžetu un darbiniekiem. D pielikums sniedz 3. nodaļā izskatīto lēmumu rādītāju pēc lietas numura, tās priekšmeta un kļūdas pārvaldē veida. E pielikumā ir dota informācija par ombuda ievēlēšanas procesu.

ANOTĀCIJA

Eiropas ombuda pienākumi

Eiropas ombuda struktūra izveidota saskaņā ar Māstrihtas līgumu kā Eiropas Savienības pilsonības sastāvdaļa. Ombuds izmeklē sūdzības par Kopienas iestāžu vai struktūru pieļautām kļūdām pārvaldē, izņemot kļūdas, ko pieļāvusi Tiesa un Pirmās instances tiesa pildot tiesu iestādes pienākumus. Balstoties uz Eiropas Parlamenta apstiprinājumu, ombuds kļūdas pārvaldē definīcijā iekļauj cilvēktiesību, tiesiskuma un labas pārvaldes principu ievērošanu.



Ombuds izskata ne tikai privātpersonu, uzņēmumu un asociāciju iesniegtās sūdzības, bet arī sāk izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas. Informējot pilsoņus par to tiesībām un kā šīs tiesības izmantot, viņš dod tiem iespēju rīkoties.

Sūdzības un izmeklēšanas 2003. gadā

Pateicoties saskaņotai darbībai iedzīvotāju informēšanā par viņu tiesībām, kopējais 2003. gadā saņemto sūdzību skaits sasniedza 2 436, jeb par 10% vairāk nekā iepriekšējā gadā. Gandrīz puse no visām sūdzībām ombudam nosūtītas elektroniski ar e-pasta palīdzību vai arī izmantojot ombuda mājas lapā ievietoto sūdzību veidlapu.

Gandrīz 70% gadījumu ombuds varēja sūdzības iesniedzējam palīdzēt, sākot izmeklēšanu šajā lietā, pārsūtot to tālāk atbildīgajai struktūrai, vai sniedzot padomu, kā ātri un efektīvi atrisināt šo problēmu.

Kopumā gada laikā uzsāktas 253 izmeklēšanas. Ombuds arī atbildēja uz daudziem lūgumiem sniegt informāciju, no kuriem 2 538 saņemti pa e-pastu.

Ombuda izmeklēšanu rezultāti

Pēc izmeklēšanas, ombuds pieņēmis lēmumu izbeigt 180 lietas. Gada ziņojuma 3. nodaļā apkopotajā lēmumu izlasē uzrādīta sūdzību priekšmetu, izmeklēšanu rezultātu un lietās iesaistīto iestāžu un struktūru dažādība. Praktisku apsvērumu dēļ ziņojumā iekļauti tikai tie lēmumi, kuros atspoguļojas jaunas procesuālas atziņas, jauni materiāli attiecībā uz ombuda pilnvarām vai procedūrām vai kuros konstatēti svarīgi vai plašam cilvēku lokam interesanti fakti. Visi ombuda lēmumi, izņemot dažas konfidenciālas lietas, kurās nav iespējams saglabāt sūdzības iesniedzēja anonimitāti, ir publicēti ombuda mājas lapā (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>) angļu un sūdzības oriģinālvalodā.

Nav pielaista kļūda pārvaldē

87 izmeklēšanas gadījumos ombuds konstatēja, ka nav pielaista kļūda pārvaldē. Šāds slēdziens ne vienmēr ir negatīvs sūdzības iesniedzējam, kurš vismaz saņem pilnīgu paskaidrojumu no iestādes vai struktūras, par kuras darbību sūdzība iesniegta.

Piemēram:

- Sūdzības iesniedzējs, kurš lūdza Eiropas Savienības Padomei atļauju piekļūt Eiropas Konventa dokumentiem, piekrita Padomes skaidrojumam, ka tās rīcībā šo dokumentu nav. Sūdzības iesniedzējs arī atzinīgi novērtēja to, ka Padome noskaidroja savas institucionālās attiecības ar Konventu. Turklāt sūdzība deva iemeslu publicēt Eiropas Konventa prezidija darba kārtību un protokolus Konventa mājas lapā uzreiz pēc Konventa darba beigšanas.(1795/2002/IJH)
- Revīzijas palāta atzina, ka nav izskatījusi sūdzības iesniedzēja dokumentu pieprasījumu atbilstoši dokumentu pieejamības noteikumiem. Revīzijas palāta apņēmas uzaicināt sūdzības iesniedzēju dot precīzākus norādījumus par viņam nepieciešamo informāciju un izskatīt prasību atbilstoši noteikumiem (1117/2003GG).
- Sūdzības iesniedzējs vērsa Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) uzmanību uz iespējamajiem pārkāpumiem kādā ES finansētā projektā. OLAF veica izmeklēšanu, bet par rezultātiem nepaziņoja sūdzības iesniedzējam, kurš tad par to savukārt sūdzējās ombudam. Ombuda izmeklēšanas laikā OLAF informēja sūdzības iesniedzēju par savas izmeklēšanas rezultātiem (1625/2002/IJH).

Iestāžu atrisinātās lietas

48 gadījumos ombuda izmeklēšanas rezultātā attiecīgā iestāde vai struktūra atrisināja jautājumu, pilnā mērā apmierinot sūdzības iesniedzēju. Piemēram:

- Pēc Stokholmas Universitātes vārdā iesniegtās sūdzības saņemšanas ombuda birojā, Komisija veica kāda šīs augstskolas pētniecības projekta galīgo apmaksu, atvainojās par apmaksas



kavēšanos un piekrita samaksāt arī kavējuma procentus. Komisija arī apgalvoja ombudam, ka finanšu procedūra, kuras ietvaros maksājums netika veikts laikus, tagad darbojas apmierinoši (1173/2003/(TN)IJH).

- Pēc ombuda iesaistīšanās, kādam apakšuzņēmējam tika samaksāts par sniegtajiem pakalpojumiem. Komisija paskaidroja, ka tā nav varējusi samaksāt galvenajam projektā iesaistītajam darbuzņēmējam tāpēc, ka radušies sarežģījumi ar tā iesniegto noslēguma ziņojumu. Kolīdz galvenais darbuzņēmējs iesniedza izlabotu noslēguma ziņojumu, Komisija veica galīgo maksājumu. Tad galvenais darbuzņēmējs samaksāja apakšuzņēmējam, kurš pateicās ombudam par palīdzību (1960/2002/JMA).

Mierizlīgumi

Viena no ombudu raksturojošām iezīmēm ir tā spēja, atšķirībā no tiesas, darboties vidutāja lomā, ļaujot panākt abām pusēm apmierinošu mierizlīgumu. Atklājot kļūdu pārvaldē, Eiropas ombuds cenšas - cik vien tas ir iespējams - panākt mierizlīgumu. Tas varētu būt ieteikums, lai attiecīgā iestāde sūdzības iesniedzējam piedāvā kompensāciju, kas nenozīmē obligātu savas atbildības atzīšanu vai precedenta radīšanu.

2003. gada beigās septiņi mierizlīgumu piedāvājumi vēl arvien tika apspriesti, par četriem panākta vienošanās šī gada laikā.

Tai skaitā:

- Lieta, kurā Komisija piekrita samaksāt ex gratia papildu kompensāciju sūdzības iesniedzējai, ņemot vērā šī gadījuma izņēmuma raksturu, lai gan uzskatīja, ka tai nav nekāda juridiska pienākuma to darīt. Sūdzības iesniedzēja strādāja šajā iestādē un apgalvoja, ka Komisija nav pilna mērā izmaksājusi viņai pienākošos sekretariāta piemaksu (1166/2002/(SM)IJH).
- Lieta, kurā Komisija piekrita pārskatīt savu lēmumu pieprasīt kādai Vācijas asociācijai vairāk nekā 37 000 eiro dotācijas atmaksu. Mierizlīguma gadījumā Komisija pauda gatavību atsaukt savu prasību ar noteikumu, ka asociācija pierāda, cik lielā mērā līdzekļi izlietoti projekta labuma guvēju kopējās interesēs. Asociācija palika pie uzskata, ka līgumu nav laužusi, tomēr uzskatīja, ka tās sūdzībai rasts mierizlīgums (0548/2002/GG).

Aizrādījumi

Gadījumos, kad mierizlīgums nav iespējams, ombuds var lietu izbeigt, izsakot aizrādījumu vai sagatavojot ieteikumu projektu. Aizrādījumu lieto, ja kļūdai pārvaldē nav vispārēju seku, ja attiecīgā iestāde vairs nevar to novērst un ja šķiet, ka ombudam nav vajadzības lietai sekot. Gada laikā tika izteikti divdesmit aizrādījumi. Piemēram:

- Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) publicēja paziņojumu preseī, kurš saturēja uz kādu konkrētu žurnālistu iespējami attiecināmu vainojumu kukuļdošanā. Žurnālists par to sūdzējās ombudam, kurš secināja, ka OLAF ir rīkojies nesamērīgi: faktuālais materiāls nebija pietiekams, lai nodotu šīs aizdomas sabiedrības izvērtēšanai. Ombuds uzskatīja, ka sūdzības iesniedzēja prasību varētu atbilstoši apmierināt, izsakot aizrādījumu (1840/2002/GG).
- Sūdzības iesniedzēja līgums ar Eiropas Savienības policijas misiju Sarajevā tika laužts, atsaucoties uz tā neatbilstīgu uzvedību. Ombuds uzskatīja, ka Padome ir atbildīga par tiesiskuma un cilvēka pamattiesību ievērošanu misijas darbībā. Viena no sūdzības iesniedzēja pamattiesībām tika pārkāpta, jo viņam nedeva iespēju paust savu viedokli par šajā lietā minētajiem faktiem. Tā ka līgums laužts jau vairāk nekā pirms gada un līdz ar to mierizlīgums vairs nav iespējams, ombuds lietu izbeidza, izsakot aizrādījumu (1200/2003/OV).
- Ombuds kritizēja Eiropas Parlamentu par pienākuma būt pieklājīgam attiecībās ar sabiedrību neievērošanu. Konkrētā kritika attiecās uz pa e-pastu nosūtītu atbildi uz jautājumiem par kādu uzaicinājumu uz konkursu pakalpojumu sniedzējiem. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka e-pasta atbildes tonis ir bijis neatbilstošs un radījis iespaidu par augstprātīgu attieksmi (1565/2002/GG).



Ieteikumu projekti

Gadījumos, kad kļūdas pārvaldē ir sevišķi nopietnas, ja tām ir vispārējas sekas vai ja attiecīgā iestāde vēl var novērst šo kļūdu, ombuds sagatavo ieteikuma projektu. Attiecīgajai iestādei vai struktūrai trīs mēnešu laikā ir jānosūta ombudam sīki izstrādāts viedoklis.

2003. gadā tika sagatavoti deviņi jauni ieteikumu projekti. Līdz 2003. gada beigām nebija ziņu par četru projektu iespējamo iznākumu, attiecīgās iestādes bija pieņēmušas trīs, kā arī vēl divus 2002. gadā sagatavotus ieteikuma projektus.

Piemēram:

- Sūdzības iesniedzējai neizdevās iegūt nepieciešamo punktu skaitu, lai nokārtotu Padomes organizēto rakstisko pārbaudījumu. Pēc Padomes lieguma iepazīties ar izlaboto pārbaudes darbu, sūdzības iesniedzēja vērsās pēc palīdzības pie ombuda. Veicis izmeklēšanu, ombuds sagatavoja ieteikuma projektu, kurā atbalsta piekļuvi izlabotajam pārbaudes darbam, un Padome to pieņēma. Tādējādi Padome nonāca vienlīdzīgā situācijā ar Komisiju un Parlamentu: šīs iestādes attiecīgi 1999. un 2000. gadā jau bija piekritušas dot kandidātiem iespēju piekļūt izlabotajiem pārbaudes darbiem. (2097/2002/GG).

Izmeklēšanas pēc ombuda iniciatīvas

Pagājušajā gadā divas no pēc ombuda iniciatīvas uzsāktajām izmeklēšanām tika pabeigtas ar pozitīviem rezultātiem:

- Pēc kāda Kipras pilsoņa sūdzības ombudam par tehniskām grūtībām Eiropas Kopienų Personāla atlasē biroja elektroniskajā reģistrēšanās sistēmā, šī struktūra atcēla savu lēmumu izslēgt viņu no konkursa uz brīvajām ierēdņu vietām. Ombuds sāka šīs lietas izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas, jo sūdzības iesniedzējs nebija ne Eiropas Savienības pilsonis, ne tās iedzīvotājs (OI/4/2003/ADB).
- Komisija piekrita pieņemt jaunu procedūru, lai ātri informētu tos konkursa dalībniekus, kuriem nav izteikts piedāvājums noslēgt līgumu, un nodrošinātu samērīgu novilcinājumu pirms līguma noslēgšanas. Tas tika darīts ar mērķi dot pretendentiem laiku pieprasīt pamatojumu lēmumam piešķirt līgumu un iesniegt prasību tiesā. Komisija šo jauno procedūru izklāsta savā 2003. gada 3. jūlija paziņojumā. Ombuds uzskatīja, ka jaunā procedūra atbilst Eiropas Kopienų Tiesas tiesu praksei un ieteica Komisijai sistemātiski informēt pretendentes, kuriem nepiešķir līgumu, par to tiesībām apstrīdēt šo lēmumu (OI/2/2002/IJH).

2003. gadā ombuds uzsāka pavisam piecas izmeklēšanas pēc paša iniciatīvas, no tām četras līdz gada beigām vēl nebija pabeigtas. Divas no tām balstās uz sūdzībām, kas norāda uz sistēmiskas problēmas iespējamību. Pirmā ir saistīta ar darbā uz Komisiju nosūtīto dalībvalstu ekspertu iekšējo konfliktu šķīršanas procedūru. Otrā skar Komisijas darbības Eiropas skolu labas pārvaldes veicināšanai.

Trešā pēc paša iniciatīvas uzsāktā izmeklēšana par iespējamo sistēmisko problēmu skar invalīdu integrācijas tēmu, it īpaši saistībā ar Komisijas ieviestajiem invalīdu diskriminācijas novēršanas pasākumiem attiecībā ar šo iestādi.

Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm un struktūrām

Lai atvieglotu pozitīvu rezultātu sasniegšanu, ombuds ir attīstījis konstruktīvas darba attiecības ar ES iestādēm un struktūrām. 2003. gadā ombuds ir ticis ar astoņu iestāžu locekļiem un ierēdņiem, tai skaitā ar Parlamenta, Eiropas Kopienų Tiesas, Eiropas Investīciju bankas un Revīzijas palātas priekšsēdētājiem, Komisāru kolēģiju un Komisijas ģenerāldirektoriem. Šo tikšanos laikā ombuds uzsvēra savu vidutāja pienākumu un to, ka mierizlīgums ir pozitīvs iznākums gan sūdzības iesniedzējam, gan konkrētajai iestādei vai struktūrai.

Aktīva iestāžu un struktūru sadarbība ir svarīga, lai nodrošinātu informācijas par savām tiesībām un par to, kā šīs tiesības izmantot novadi līdz ikvienam, kam ir iemesls sūdzēties ombudam. Komisija



pozitīvi reaģēja uz ombuda ieteikumu sniegt šādu informāciju arī personām, kas iesniegušas pieteikumus dotāciju un subsīdiju saņemšanai vai tās jau saņēmušas, un sākt ar nesenajā paziņojumā minēto personu informēšanu.¹

Ombudam ir ciešas un efektīvas darba attiecības ar Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komiteju, kas vajadzības gadījumā iekļauj savstarpēju lietu pārsūti. Ombuds arī bieži informē sūdzību iesniedzējus par iespēju vērsties Eiropas Parlamentā ar lūgumrakstu, it īpaši, ja sūdzības iesniedzējs vēlas izmaiņas Eiropas Savienības tiesību aktos vai politikā.

Ombuds aktīvi piedalījās Konventā par Eiropas nākotni, lai nodrošinātu pilsoņu tiesībām centrālu vietu līguma projektā par Eiropas konstitūciju. Savu pilnvaru laikā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs sekmīgi iestājās par Eiropas Savienības Pamattiesību hartas iekļaušanu Konstitucionālā līguma projektā. Gan Sēdermana (SÖDERMAN) kungs, gan DIAMANDOUROS kungs pieprasīja skaidru ombudu un citu ārpustiesas izskatīšanas veidu lomas atzīšanu. Lai gan šo pēdējo mērķi 2003. gadā īstenot neizdevās, ombuds turpinās to uzskatīt par prioritāti un iestāsies par šī mērķa iekļaušanu Konstitūcijas galīgajā variantā.

Sadarbība ar ombudiem visā Eiropā

Eiropas Savienības ombuds sadarbojas ar Eiropā pastāvošu plašu ombudu un līdzīgu struktūru tīklu. Šis tīkls patlaban ietver 90 struktūras 30 valstīs; tajā ietilpst valsts un reģionālā līmeņa struktūras Eiropas Savienībā un valsts līmeņa struktūras ES kandidātvalstīs, Norvēģijā un Islandē.

Sadarbība noris gan sūdzību izskatīšanas, gan informācijas sniegšanas iedzīvotājiem jomās. Daudzi sūdzību iesniedzēji vērsas pie Eiropas ombuda, sastopot problēmas ar valsts, reģionālo vai vietējo pārvaldi. Šādu sūdzību izskatīšana neietilpst Eiropas ombuda pilnvarās, toties daudzos gadījumos attiecīgās valsts ombuds var piedāvāt efektīvu problēmas risinājumu. Kad tas ir iespējams, Eiropas ombuds nosūta lietu attiecīgās valsts vai reģiona ombudam, vai arī dod piemērotu padomu sūdzības iesniedzējam. Šī sadarbības tīkla ombudi spēj arī efektīvi informēt pilsoņus par to tiesībām saskaņā ar ES tiesību aktiem un par to, kā tās izmantot un aizstāvēt.

2003. gadā sadarbība pastiprinājās pateicoties ES valsts un reģionālā līmeņa ombudu un kandidātvalstu valsts līmeņa ombudu sanāksmēm. Aprīlī Eiropas Savienības ombuds kopīgi ar Grieķijas ombudu Atēnās rīkoja ceturto ES valsts līmeņa ombudu un līdzīgu struktūru semināru par tēmu "Ombudi un tiesību aizsardzība Eiropas Savienībā". Eiropas Parlamentu šajā seminārā pārstāvēja Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētājs Vitaliano GEMELLI. Ar "Sindic de Greuges de Valencia" (reģionālais ombuds) atbalstu aprīlī notika arī ceturta ES reģionālo ombudu un līdzīgu struktūru tikšanās Valensijā (Valencia), tajā bija pārstāvēts arī Eiropas ombuds. Šīs tikšanās laikā tika apspriesti tādi jautājumi kā, piemēram, Eiropas nākotne, imigrācija un patvēruma sniegšana, vides aizsardzība. Maijā P. Nikiforos DIAMANDOUROS kopā ar kandidātvalstu kolēģiem piedalījās Polijas ombuda Andržeja Zolla (Andrzej ZOLL) rīkotajā konferencē Varšavā par tēmu "Ombudi un Eiropas Savienības tiesību akti".

Eiropas ombudu tīklā ietilpst arī katras valsts ombuda struktūru ieceltie sadarbības koordinatori; tiem ir pirmās kontaktpersonas loma attiecībās ar citiem tīkla locekļiem. 2003. gada decembrī sadarbības koordinatori ieradās uz tikšanos Strasbūrā, lai diskutētu par tēmu "Informācija, padomi un taisnīgums visiem Eiropā". Šī bija pirmā šāda veida tikšanās, kurā piedalījās arī sadarbības koordinatori no desmit valstīm, kas pievienosies Eiropas Savienībai 2004. gadā.

Tikšanos starplaikā tīkls darbojas ar trīs Eiropas ombuda saziņas iniciatīvu palīdzību: divreiz gadā iznākošo biļetenu "Eiropas Ombudi" (European Ombudsmen), kas ir izdots sadarbībā ar Starptautiskā ombuda institūta Eiropas reģionu; Eiropas ombuda elektronisko ziņu dienestu Ombudsman Daily News un interaktīvu augstākā līmeņa sanākumi internetā.

¹ Paziņojumus par pamatdokumentu priekšlikumu attiecībā uz dotācijām, kuru piešķiršana pašlaik notiek saskaņā ar Komisijas administratīvo autonomiju vai īstenojot tās institucionālās prerogatīvas (COM (2003)274 galīgais variants).



Saikne ar pilsoņiem

Viens no galvenajiem ombuda darbības aspektiem ir saiknes dibināšana ar pilsoņiem, lai tos informētu par Eiropas pilsoņu tiesībām, tai skaitā arī par tiesībām iesniegt sūdzību Eiropas ombudam. 2003. gada maija beigās ombuds paziņoja par savu apņemšanos vēl pirms 2004. gada 1. maija – Eiropas Savienības paplašināšanās datuma - apceļot visas desmit kandidātvalstis un arī pēc iespējas lielāku skaitu dalībvalstu. Līdz 2003. gada beigām ombuds jau bija apceļojis 11 pašreizējās un piecas nākamās dalībvalstis, lai tur tiktos ar augstām valsts amatpersonām un iepazīstinātu ar savu darbu nevalstiskās organizācijas, tirdzniecības palātas, universitāšu studentus, žurnālistus un citus interesentus. Šo valstu ombudu struktūru, kā arī ar Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas pārstāvniecību sadarbība sekmēja vizīšu veiksmīgu norisi.

2003. gada laikā ombuds un viņa biroja darbinieki uzrunājuši 80 konferences, sanāksmes un grupas visā Eiropas Savienībā, uzstājoties pēc reģionālo ombudu struktūru, interešu grupu, Eiropas institūtu, universitāšu un nevalstisko organizāciju ielūguma. Šīs tikšanās ļāvušas iepazīstināt ar ombuda darbu gan potenciālos sūdzību iesniedzējus, gan arī visus pārējos interesentus.

Visa gada garumā, un it īpaši Eiropas Parlamenta maija mēnesī organizēto atvērto durvju dienu laikā, aktīvi izplatīti materiāli par Eiropas ombuda darbību. Informācija bija pieejama arī ombuda mājas lapā, kur bija regulāri ievietoti lēmumi, paziņojumi presei, statistika, un konkrēta informācija par ombuda darbību.

Ombuds turpināja attīstīt konstruktīvas darba attiecības ar plašsaziņas līdzekļiem, sarīkojot sešas tikšanās ar preses pārstāvjiem un astoņas preses konferences, ar mērķi izskaidrot savu darbu un dot tam piemērus. Kopumā - gan Strasbūrā, gan Briselē, kā arī oficiālo vizīšu laikā dalībvalstīs un kandidātvalstīs - ombudu intervējuši 45 žurnālisti. Paziņojumi presei sniegti vidēji reizi septiņās darba dienās, ar mērķi pievērst uzmanību ombuda lēmumiem un saziņas darbībām. Visa gada garumā žurnālisti laicīgi saņēma atbildes uz to lūgumiem sniegt informāciju par ombuda darbu.

Struktūras iekšējā attīstība

Visu 2003. gadu ombuds aktīvi gatavojās ES paplašināšanai, lai no 2004. gada 1. maija varētu sniegt efektīvu palīdzību visu 25 dalībvalstu iedzīvotājiem divdesmit vienā Līguma valodā.

2002. gadā pieņemtais budžeta plāns vairākiem gadiem paredz pakāpenisku, ar Eiropas Savienības paplašināšanos saistītu, jaunu štata vietu ieviešanu periodā no 2003. līdz 2005. gadam. Eiropas ombuda struktūras štata vietu skaits pieaudzis no 27 darbiniekiem 2002. gadā līdz 31 darbiniekam 2003. gadā, un 2004. gada budžetā, ko 2003. gada decembrī pieņēma budžeta lēmēj institūcija, paredzēts pieaugums līdz 38 darba vietām.

Šī gada laikā veikts ombuda struktūras darbības un cilvēkresursu izmantošanas pārskats. Ombuds uzsācis arī vērienīgu informācijas tehnoloģiju infrastruktūru un sūdzību datu bāzes atjaunināšanu. Tas viss veikts, lai Eiropas ombuda struktūra sagatavotos paredzamajam sūdzību skaita pieaugumam un paaugstinātu iedzīvotājiem sniegto pakalpojumu kvalitāti un efektivitāti.

Kopsavilkums

1 Ievads

2 Sūdzības ombudam

3 Izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi

4 Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm

5 Ombudu un līdzīgu struktūru attiecības

6 Sabiedriskās attiecības

Pielikumi



Eiropas ombuda birojam 2003. gads bija saspringts. Saņemto sūdzību skaits ievērojami palielinājās, daļēji pateicoties saskaņotajiem centieniem informēt pilsoņus par viņu tiesībām. Mēs pastiprinājām Eiropas ombudu sadarbību, palīdzot nodrošināt to, ka pilsoņi atrod savām sūdzībām atbilstošus risinājumus. Mēs tāpat uzsākām galīgo sagatavošanos Eiropas Savienības paplašināšanai. Ombuds aktīvi piedalījās Konventā par Eiropas nākotni, lai nodrošinātu pilsoņu tiesībām centrālu vietu Eiropas Konstitūcijas projektā.

Tāpat, protams, iestādē 2003. gada aprīlī notika vadības maiņa: pensijā aizgāja pirmais Eiropas ombuda amata pildītājs Jākobs Sēdermans (Jacob SÖDERMAN). Eiropas pilsoņu vārdā es gribētu apliecināt cieņu viņa daudzajiem sasniegumiem. Galvenais no tiem ir Eiropas ombuda izveidošana un tā straujā attīstība viņa prasmīgajā vadībā, kļūstot par efektīvu un cienītu iestādi, kas ir spējīga sistemātiski un veiksmīgi popularizēt atklātību, atbildību un labu administratīvo praksi. Septiņus ar pusi gadus strādājot savā amatā, Jākobs Sēdermans (Jacob SÖDERMAN) palīdzēja vairāk kā 11 000 pilsoņu saņemt palīdzību vai nu tieši atrisinot viņu sūdzības, vai sniedzot viņiem ieteikumus, pie kā vērsties. Viņa ieteikumu, ziņojumu un aizrādījumu rezultātā Eiropas Savienības iestādēs ir notikušas svarīgas reformas. Tās ievērojami uzlaboja pakalpojumu, kurus pilsoņi šobrīd saņem, kvalitāti. Es mēģināšu arī turpmāk attaisnot cerības, ko ir radījuši Sēdermana (SÖDERMAN) kunga sasniegumi.

Manas prioritātes Eiropas ombuda amatā

2002. gada novembrī stājoties kā kandidāts Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejas priekšā, es izvirzīju divus galvenos mērķus, kam ievēlēšanas gadījumā pievērstu vislielāko uzmanību. Kopš stāšanās amatā 2003. gada aprīlī šīs idejas ir pārtapušas par darbības programmu, kas vērsta uz trim galvenajiem mērķiem.

Eiropas ombuda biroja darbības efektivitātes uzlabošana

Jebkura ombuda biroja galvenais mērķis ir nodrošināt, lai visi pilsoņi, kuri pie tā vērsas, saņemtu palīdzību vai padomu savlaicīgi un atbilstošā veidā. 2003. gadā sūdzību iesniedzēju skaits palielinājies par 10 %. Gandrīz 70 % gadījumu mēs spējam palīdzēt sūdzības iesniedzējiem, uzsākot izmeklēšanu, pārsūtot lietu kompetentai iestādei vai iesakot personām, kur vērsties, lai saņemtu ātru un efektīvu viņu problēmas risinājumu.

Šādi rezultāti iespējami tikai tad, ja ombuds uztur konstruktīvas darba attiecības ar iestādēm un struktūrām, par kurām iesniegtas sūdzības. 2003. gadā Eiropas iestādes turpināja izrādīt vēlmi risināt sūdzības, uz kurām ombuds vērsa viņu uzmanību, pašas iesakot risinājumus vai pieņemot un īstenojot ombuda ieteikumus. Visa gada garumā es tikos ar citu iestāžu locekļiem un amatpersonām, tostarp Komisāru kolēģiju, Parlamenta, Tiesas un Revīzijas palātas priekšsēdētājiem, Komisijas ģenerāldirektoriem, lai izskaidrotu savas vēlmes un, ja nepieciešams, norādītu uz jomām, kurās vajadzīgi uzlabojumi.

Esmu vēlreiz pārliecinājies, ka šīs tikšanās deva ieguldījumu, uzlabojot sapratni par ombuda divējādo lomu: no vienas puses tas ir neatkarīgs, ārējs administrācijas kontroles mehānisms, no otras puses - vidutājs. Arvien lielāka šīs otrās lomas izpratne ir palīdzējusi parādīt ES iestādēm ieguvumus, kas var rasties no sistemātiskas sadarbības ar ombudu. Man šķiet, ka iestādes arvien labāk saprot, ka sūdzību pamatā esošo cēloņu atrisināšana dod divkārtu labumu – tā ne tikai samazina sūdzību par šo pašu jautājumu iespējamību nākotnē, bet arī ļauj iestādēm novērtēt to spēju atbilstoši reaģēt uz to dienestu pieļautām kļūdām pārvaldē. Padome to skaidri parādīja 2003. gadā, pēc mana ieteikuma uzlabojot tās darbā pieņemšanas procedūras caurspīdību.



Ņemot vērā Eiropas Savienības paplašināšanos un ombuda pienākumu kalpot pilsoņiem, cik vien iespējams efektīvi, 2003. gada laikā notika intensīva sagatavošanās, lai izveidotu gan biroja struktūru, gan nodrošinātu cilvēkresursus. Šīs pārmaiņas ļaus ombudam labāk risināt problēmas, kas saistītas ar kalpošanu, sākot no 2004. gada 1. maija, 25 dalībvalstu pilsoņiem 21 valodā. Es ar prieku ziņoju, ka līdz 2003. gadam birojs bija pieņēmis darbā vai veicis konkrētus pasākumus, lai pieņemtu darbā, visus juridiskos konsultantus, administratīvos darbiniekus un stažierus, kas nepieciešami, lai risinātu šīs problēmas. Ombuds arī paredzēja ievērojamu informācijas tehnoloģijas infrastruktūras un datu bāzes atjaunināšanu, lai birojs varētu reaģēt uz paredzamo pieprasījumu pēc tā pakalpojumiem.

Tiesiskuma, labas administratīvās prakses un cilvēktiesību ievērošanas veicināšana

Eiropas ombudam ir liela nozīme Savienības demokrātiskās dzīves stiprināšanā. Veicot šo uzdevumu, Eiropas ombudam būs jāpievērš papildu uzmanība divām tradicionāli galvenām ombuda darbībām: tiesiskumam un labai administratīvajai praksei, kā arī pastiprināti jāpievēršas cilvēktiesību aizsardzībai. Šāda darbības jomas līdzsvara maiņa atbilda esošajām starptautiskajām tendencēm, ko, cita starpā, atspoguļo cilvēktiesību nepārprotamā pievienošana Somijas (1999. gadā) un Norvēģijas (2003. gadā) ombudu mandātiem. To arī savā nesenajā galvenajā runā pieminēja Starptautiskā ombudu institūta priekšsēdētājs. Tas nozīmē jaunu prasību un izaicinājumu atzīšanu, kas varētu izrietēt no Savienības līdz šim vislielākās un vispretenciozākās paplašināšanās. Sastopoties ar šiem izaicinājumiem, ombuds var izvēlēties divējādu stratēģiju: viņš var reaģēt uz saņemtajām sūdzībām, bet viņš var strādāt arī visaptverošā veidā, izmantojot savas pilnvaras uzsākt izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas. Iespēja uzsākt šādu izmeklēšanu ir ļoti vērtīga, jo īpaši cīnoties ar iespējamajām sistemātiskām problēmām, ko ir atklājusi virkne konkrētu sūdzību. 2003. gada rudenī es uzsāku trīs šādas izmeklēšanas, tostarp vienu par cilvēku ar spēju traucējumiem integrāciju Eiropas Komisijā.

Bet Ombuda visaptverošā loma ir daudz plašāka. Ombudam ir uzlikta saistība izmantot viņa rīcībā esošos instrumentus, lai informētu pilsoņus par to tiesībām un viņiem pieejamajiem līdzekļiem, kas nodrošinātu šo tiesību ievērošanu. Tas ir pamatnosacījums, lai dotu pilsoņiem iespējas realizēt viņu tiesības, kas izriet no to valstu piederības Eiropas Savienībai. Visu vizīšu laikā dalībvalstīs un kandidātvalstīs 2003. gadā Eiropas ombuds izmantoja atklātās lekcijas, intervijas ar medijiem un informatīvos materiālus, lai informētu pilsoņus par viņu tiesībām un veidiem, kā vislabāk tās izmantot.

Ombuds arī aktīvi darbojās, lai nodrošinātu, ka pilsoņi būtu Eiropas Konventa debašu centrā. Sēdermana (SÖDERMAN) kungs veiksmīgi aizstāvēja Pamattiesību hartas iekļaušanu Konstitucionālā līguma projektā, un mēs abi prasījām ombuda un citu ārpustiesas aizsardzības līdzekļu nozīmes izteiktu atzīšanu tekstā. Lai arī šis mērķis 2003. gada laikā netika īstenots, es turpināšu to uzskatīt par prioritāru jautājumu un centīšos panākt tā iekļaušanu Konstitūcijas galīgajā tekstā.

Valstu un reģionālie ombudi ir efektīvs aizsardzības līdzeklis pilsoņiem, kuru tiesības ir pārkāptas. Tiem ir galvenā loma, nodrošinot, ka attiecīgo valstu pārvaldes iestādes pilnībā ievēro Savienības tiesību aktus. Eiropas ombuda un dalībvalstu ombudu sadarbībai ir sevišķi svarīga nozīme šā mērķa sasniegšanā. Šī sadarbība pastiprinājās 2003. gadā. Aprīlī ombudi no visas Eiropas Savienības tikās līmenī Atēnās un reģionālā līmenī Valensijā. Maijā kandidātvalstu ombudi tikās līdzīgā sanāksmē Varšavā, kas bija pēdējā šādā sanāksmē pirms paplašināšanās. 2003. gada decembrī visu valstu ombudu biroju sadarbības koordinatori no 26 valstīm tikās Strasbūrā. Visas četras tikšanās reizes palīdzēja dalībniekiem iegūt jaunas zināšanas par Savienības tiesībām, un kolēģi varēja dalīties pieredzē un apmainīties ar informāciju par paraugpraksi. Šīs tikšanās reizes arī ievērojami papildināja ikdienas informācijas apmaiņu starp birojiem, ko nodrošina Eiropas ombuda trīs saziņas iniciatīvas – sadarbībā ar Starptautiskā ombuda institūta Eiropas reģionu divreiz gadā iznākošā publikācija European Ombudsmen - Newsletter, Ombuda ikdienas elektronisks ziņu dienests, un interaktīva augstākā līmeņa sanāksme internetā. Šis interaktīvais forums ir pieejams ombudiem un viņu darbiniekiem visā Eiropā un dod iespēju apspriest kopējo interešu jautājumus, apmainīties ar dokumentiem un iesniegt jautājumus sadarbības partneriem.



Veco un jauno Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņu sasniegšana

No trim prioritātēm, ko es sev noteicu, stājoties amatā, iespējams, visuzskatāmākā ir bijusi ombuda saziņas un ārējo sakaru pastiprināšana. Maija beigās es paziņoju, ka līdz paplašināšanās datumam es apmeklēšu visas desmit kandidātvalstis un pēc iespējas vairāk dalībvalstis, lai informētu pilsoņus par viņu tiesībām, tostarp tiesībām iesniegt sūdzību Eiropas ombudam. Sešas nedēļas vēlāk es devos pirmajā informācijas braucienā un līdz gada beigām biju izplatījis informāciju no Īrijas rietumiem līdz Igaunijas austrumiem un no Somijas ziemeļiem līdz Maltas dienvidiem, kopumā apmeklējot 16 valstis – 11 esošās un 5 jaunās dalībvalstis.

Tāpat kā visos ombudu birojos liela daļa no Eiropas ombuda saņemtajām sūdzībām neietilpst viņa kompetencē. Eiropas ombuda gadījumā tas zināmā mērā ir nenovēršami, jo tikai nelielai daļai Eiropas pilsoņu ir pamatojums tieši sazināties ar Savienības iestādēm un organizācijām, kas ietilpst ombuda kompetencē. Ņemot vērā jauno dalībvalstu pilsoņu lielās cerības attiecībā uz Eiropas Savienību, šī tendence noteikti palielināsies. Paturot to prātā, es mēģināju pastiprināt mana biroja centienus, lai sniegto informāciju saņemtu potenciālie ombuda pakalpojumu izmantotāji.

Viens no veidiem, kā es to centos darīt, bija sadarbība ar iestādēm un struktūrām. Es Komisijai ierosināju, ka tai vajadzētu sistemātiski sniegt informāciju personām, kas pretendē uz stipendiju un subsīdiju saņemšanu par iespējām iesniegt Eiropas ombudam sūdzību par kļūdām pārvaldē. Komisija uz šo ieteikumu atbildēja pozitīvi un solīja veikt pasākumus mana priekšlikuma īstenošanai, kuri pēc to pieņemšanas papildinātu līdzīgus nosacījumus attiecībā uz pilsoņiem, kas piedalās organizētajos konkursos uz amatiem Savienības iestādēs un struktūrās.

Es tāpat esmu aizrautīgi strādājis, lai manas uzrunas semināros, sanāksmēs un konferencēs sasniegtu potenciālos sūdzību iesniedzējus. Nevalstiskās organizācijas, tirdzniecības kameras, jurisprudences un valsts tiesību fakultātes akadēmiskajā līmenī, kā arī citas interešu grupas ir devušas man iespēju stāstīt par savu darbu un, savukārt, nodevušas informāciju saviem biedriem. Es ceru, ka šādā veidā ir palielinājusies informētība par ombuda sniegtajiem pakalpojumiem to pilsoņu un organizāciju vidū, kuriem ir radušās problēmas saistībā ar ES pārvaldes iestāžu darbību.

Secinājums

Kopumā 2003. gads Eiropas ombuda iestādei uzskatāms par pārejas gadu. Es ceru, ka ir ielikti spēcīgi pamati, lai ļautu iestādei pāriet no izveidošanas un agrīnas attīstības stadijas, kuras laikā to izcili vadīja mans priekšgājējs, uz periodu, kuru raksturo iegūto pozīciju nostiprināšana un izaugsme. Savienības attīstībai atrodoties krustcelēs, ombuda pienākums ir nepārtraukti meklēt jaunus ceļus, kā kalpot pilsoņiem, kā informēt pilsoņus par to tiesībām, veicinot viņiem piešķirto pilnvaru izmantošanu, īpaši uzsverot cieņu pret tiesiskumu valstī, sistemātisku kļūdu pārvaldē apkarošanu un modru cilvēktiesību aizsardzību.

Es novērtēju turpmāko uzdevumu un gaidu šo izaicinājumu enerģijas, entuziasma un dziļas izpratnes pilns par smago slogu un pienākumiem, ko tas uzliek. Es apzinos, ka ombudam ir ne tikai juridisks, bet arī morāls pienākums kalpot pilsoņiem un, to darot, sniegt ieguldījumu Eiropas Savienības demokrātiskās kvalitātes paaugstināšanā.

P. Nikiforos Diamanduros

Kopsavilkums

1 Ievads

2 Sūdzības ombudam

3 Izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi

4 Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm

5 Ombudu un līdzīgu struktūru attiecības

6 Sabiedriskās attiecības

Pielikumi



Vissvarīgākais Eiropas ombuda uzdevums izmeklēt Kopienas iestāžu un struktūru, izņemot Eiropas Kopienas Tiesu un Pirmās instances tiesu, kas pilda savas tiesas iestādes funkcijas, iespējamās kļūdas pārvaldē. Iespējamās kļūdas pārvaldē nonāk ombuda uzmanības lokā galvenokārt caur Eiropas Savienības pilsoņi iesniegtajām sūdzībām. Ombuds tāpat var uzsākt izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas.

Jebkurš Eiropas Savienības pilsonis vai fiziska persona, kura dzīvo kādā dalībvalstī, var iesniegt ombudam sūdzību. Arī uzņēmumi, sabiedrības un citas struktūras, kas reģistrētas Savienībā, var iesniegt sūdzības. Sūdzības var iesniegt tieši ombudam vai ar Eiropas Parlamenta deputāta starpniecību.

Ombuds cenšas nodrošināt, ka ikviens, kam ir pamats vērsties pie ombuda ar sūdzību, saņemtu par informāciju pas šo iespēju, kā arī informāciju par to, kā īstenot šīs tiesības. Lai šo mērķi sasniegtu, papildus paša ombuda informācijas kampaņai liela nozīme ir sadarbībai starp Kopienas iestādēm un struktūrām.

Eiropas Komisija sistemātiski informē kandidātus, kas piedalās konkursos uz brīvajām darba vietām ES, personas, kas pretendē uz publisku piekļuvi dokumentiem, kā arī personas, kas vērsas pie tās kā Eiropas Savienības līgumu nosacījumu uzraudzītājas, par viņu tiesībām iesniegt sūdzības Eiropas ombudam. 2003. gada 27. maijā Eiropas Komisijas priekšsēdētāja vietniecei Lojolas de Palasio kundzei (Loyola DE PALACIO) nosūtītajā vēstulē, ombuds ierosināja, ka Komisija varētu sniegt šādu informāciju arī personām, kas pretendē un stipendiju un subsīdiju saņemšanu. Palasio kundze 2003. gada 27. oktobrī vēstulē informēja ombudu, ka Komisija ir nolēmusi veikt pasākumus, lai īstenotu ombuda priekšlikumu, sākot ar īpašām stipendijām un subsīdijām, uz ko attiecas nesenais Komisijas paziņojums.²

Ombudam iesniegto sūdzību izskatīšana notiek atklāti, ja vien sūdzības iesniedzējs nepieprasa konfidencialitāti sūdzības izskatīšanā. Ir svarīgi, lai ombuda darbības būtu pēc iespējas atklāta un caurspīdīga: tas dot iespēju Eiropas pilsoņiem sekot viņa darbam un arī rāda labu piemēru citiem.

Ombuds 2003. gadā izskatīja 2611 lietas. No tām 2436 bija jaunas sūdzības, kas tika saņemtas 2003. gadā. Atsevišķi pilsoņi tiešā veidā bija iesnieguši sūdzības 2268 gadījumos, bet 168 sūdzības bija saņemtas no sabiedrībām vai uzņēmumiem. No 2002. gada bija pārņemtas 170 sūdzības. Tāpat piecos gadījumos ombuds uzsāka izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas. Ombuda 1995. gada ziņojums norāda, ka pastāv vienošanās starp Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komiteju un ombudu par sūdzību un lūgumrakstu savstarpēju pārsūtīšanu attiecīgos gadījumos. Sešas sūdzības ar sūdzības iesniedzēja piekrišanu 2003. gadā tika pārsūtītas Eiropas Parlamentam, lai tās izskatītu kā lūgumrakstus. Ombuds 143 gadījumos ieteica sūdzības iesniedzējam iesniegt lūgumrakstu Eiropas Parlamentā (sk. A. pielikumu "Statistika").

2.1 OMBUDA DARBĪBAS JURIDISKAIS PAMATS

Ombuds darbojas saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 195. pantu, ombuda statūtiem³ un īstenošanas nosacījumiem, kurus ombuds ir pieņēmis saskaņā ar Statūtu 14. pantu. Īstenošanas

² Paziņojums attiecībā uz priekšlikumu par galvenajiem aktiem saistībā ar stipendijām, uz kurām šobrīd attiecas Komisijas administratīvā autonomija vai institucionālās prerogativas (COM (2003)274 pieņemtais teksts).

³ Eiropas Parlamenta 1994. gada 9. marta lēmums Nr. 94/262 par noteikumiem un vispārējiem nosacījumiem, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi, OV 1994, L 113/15.



nosacījumi un ombuda statūti ir publicēti visās oficiālajās valodās ombuda tīmekļa vietnē (<http://www.euro-ombud.eu.int>). Ombuda birojā var saņemt dokumenta tekstu papīra formātā.

Īstenošanas nosacījumi attiecas uz ombuda biroja iekšējo darbību. Lai šis dokuments būtu saprotams un noderīgs pilsoņiem, tajā iekļauta arī konkrēta informācija par citām iestādēm un struktūrām, kas jau iepriekš minēta ombuda statūtos.

Balstoties uz ombuda biroja darbības pieredzi, 2002. gada 8. jūlijā ombuds pieņēma jaunus īstenošanas nosacījumus, kas stājās spēkā 2003. gada 1. janvārī. Jauno īstenošanas nosacījumu teksts ir pieejams visās oficiālajās valodās ombuda tīmekļa vietnē. Attiecīgais paziņojums tika publicēts "Oficiālajā Vēstnesī" 2002. gada 19. oktobrī (OV C 252/24).

2.2 EIROPAS OMBUDA PILNVARAS

Visas ombudam nosūtītās sūdzības tiek reģistrētas, informējot sūdzības iesniedzēju par to saņemšanu. Vēstulē, kas apliecina sūdzības iesniedzējam sūdzības saņemšanu un informē par sūdzības izskatīšanas procedūru, norādīts jurista, kas to izskata, vārds un telefona numurs. Tālāk nepieciešams pārbaudīt, vai sūdzība ietilpst ombuda pilnvarās.

Ombuda mandāts, kas noteikta EK Līguma 195. pantā, pilnvaro ombudu saņemt sūdzības no jebkura Savienības pilsoņa vai jebkuras fiziskas un juridiskas personas, kas dzīvo vai ir reģistrēta dalībvalstī, par Kopienas iestāžu vai struktūru pieļautām kļūdām pārvaldē, izņemot kļūdas, ko, pildot tiesu iestādes pienākumus, pieļāvuši Tiesa un Pirmās instances tiesa. Sūdzība neietilpst ombuda kompetencē, ja:

- 1) sūdzības iesniedzējs nav tiesībspējīgs (tomēr sk. arī 2.8.4. punktu tālāk tekstā);
- 2) sūdzība nav vērsta par Kopienas iestādi vai struktūru;
- 3) sūdzība vērsta pret Tiesu vai Pirmās instances tiesu to tiesu iestādes pienākumu izpildē;
- 4) sūdzībai nav saistības ar iespējamu kļūdu pārvaldē.

Sūdzības, kas nav ombuda kompetencē, piemērs

NELEGĀLO IMIGRANTU BOJĀEJA SPĀNIJAS ŪDEŅOS

Eiropas ombuds no pilsoņiem saņēma lielu skaitu sūdzību par imigrantu, kurus nelegāli veda no Ziemeļāfrikas uz Spānijas dienvidiem, bojāeju. Sūdzības galvenokārt bija par atbildību, kas jāuzņemas Spānijas un Marokas valdībām par nāves gadījumiem nelegālas imigrācijas rezultātā. Tās aicināja šīs valdības iestādes – un plašākā mērogā Eiropas Savienību – risināt nelegālās imigrācijas jautājumu un veikt atbilstīgus pasākumus.

Eiropas ombuds izskata sūdzības par Eiropas Kopienas iestāžu un struktūru pieļautām kļūdām pārvaldē. Viņš nevar izskatīt sūdzības, kas attiecas uz dalībvalstu valsts, reģionālo vai vietējo pārvaldi. Sūdzības, kas attiecināmas uz nepieciešamību pēc Kopienas tiesību aktu regulējuma vai ieguvuma no šāda regulējuma tāpat neietilpst viņa kompetencē.

Tādēļ Eiropas ombuds ieteica sūdzības iesniedzējiem vērsties pie Spānijas valsts ombuda saistībā ar Spānijas valdības darbību. Kas attiecas uz sūdzības iesniedzēju ieteikumu, ka Eiropas Savienībai būtu jāpieņem sava nostāja, viņiem ieteica iesniegt lūgumrakstu Eiropas Parlamentā, kam ir gan izmeklēšanas, gan likumdošanas pilnvaras, kuras varētu izmantot šajā lietā.



2.2.1 “Kļūdas pārvaldē” jēdziens

Atbildot Eiropas Parlamenta pieprasījumam pēc “kļūdas pārvaldē” skaidras definīcijas, 1997. gada ziņojumā ombuda piedāvātā definīcija bija šāda.

“Kļūda pārvaldē” novērojama, kad valsts iestāde nedarbojas saskaņā ar tai saistošu noteikumu vai principu.

Eiropas Parlaments 1998. gadā pieņēma rezolūciju, kurā atzina šo definīciju.

1999. gadā notikušās sarakstes starp ombudu un Komisiju rezultātā bija skaidrs, ka arī Komisija ir piekritusi šai definīcijai.

2.2.2 Labas administratīvās prakses kodekss

Kodeksa izveide

Eiropas ombuds 1998. gada novembrī pēc paša iniciatīvas uzsāka izmeklēšanu par to, vai Kopienas iestādes un struktūras jau ir pieņēmušas “Labas administratīvās prakses kodeksu”, kura uzdevums būtu reglamentēt amatpersonu attiecības ar sabiedrību, un vai tas ir pieejams sabiedrībai. Eiropas ombuds arī uzdeva deviņpadsmit Kopienas iestādēm un struktūrām jautājumu, vai tās būtu ar mieru pieņemt šādu kodeksu.

Eiropas ombuds 1999. gada 28. jūlijā piedāvāja Komisijai, Eiropas Parlamentam un Padomei Labas administratīvās prakses kodeksa projektu rekomendāciju veidā. Līdzīgu projektu 1999. gada septembrī iesniedza citām iestādēm un struktūrām.

Tiesības uz labu administratīvo praksi, kas iekļautas Pamattiesību hartā

Atklātā izskatīšanā, kas 2000. gada 2. februārī tika organizēta saistībā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas projekta sagatavošanu, Eiropas ombuds aicināja hartā kā pamattiesības iekļaut tiesības uz labu administratīvo praksi.

Eiropas Padomes 2000. gada 7. decembra sanāksmē Nicā, Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas priekšsēdētāji izsludināja Eiropas Savienības Pamattiesību hartu. Hartas 41. pantā ir noteiktas tiesības uz labu administratīvo praksi.

Ceļā uz Eiropas administratīvajām tiesībām

Eiropas Parlaments 2001. gada 6. septembrī pieņēma rezolūciju, kas apstiprina Labas administratīvās prakses kodeksu, kas Eiropas Savienības iestādēm un struktūrām, to administrācijām un amatpersonām ir jāievēro attiecībās ar sabiedrību. Parlamenta rezolūcija par kodeksu ir balstīta uz ombuda 1999. gada 28. jūlija kodeksa ar dažām izmaiņām, ko ieviesis Rojs Perijs (Roy PERRY) darbojoties kā Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejas ziņotājs.

Tāpat Kodeksa pieņemšanas laikā Eiropas Parlaments pieņēma rezolūciju, kas aicināja Eiropas ombudu piemērot šo instrumentu, izmeklējot iespējamās kļūdas pārvaldē, tādējādi īstenotu pilsoņu tiesības uz labu administratīvo praksi, kā noteikts ES Pamattiesību hartas 41. pantā.

Ombuds nosaka, vai konstatējama kļūda pārvaldē, ņemot vērā kodeksā ietvertos noteikumus un principus.

Ievērojot ieteikumu, ko izteica Žans-Moriss Deusse (Jean-Maurice DEHOUSSE), kurš darbojās kā Juridisko lietu un iekšējā tirgus komitejas ziņotājs, Eiropas Parlamenta 2001. gada 6. septembra rezolūcija par kodeksu tāpat aicināja Eiropas Komisiju iesniegt priekšlikumu par regulas pieņemšanu, kurā būtu iekļauts Labas administratīvās prakses kodekss un kas balstītos uz Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 308. pantu.



Eiropas Komisijas priekšsēdētāja vietniece De Palasio (DE PALACIO) kundze 2003. gada 25. septembrī Eiropas Parlamenta debatēs par Eiropas ombuda 2002. gada ziņojumu atsaucās uz faktu, ka Eiropas Konstitūcijas projekts ietver juridisku pamatu jaunam likumam par labu administratīvo praksi, kas būtu konsekventi jāpiemēro visās Savienības iestādēs un struktūrās.

Eiropas ombuds 2003. gada 24. novembrī priekšsēdētājam PRODI adresētā vēstulē ieteica nekavējoties uzsākt sagatavošanās darbus, lai nodrošinātu likuma pēc iespējas ātrāku pieņemšanu pēc Konstitūcijas stāšanās spēkā.

2.3 SŪDZĪBU PIENĒMAMĪBA

Sūdzībai, kuras izskatīšana ietilpst ombuda pilnvarās, ir jāatbilst papildu pieņemamības kritērijiem, pirms ombuds var uzsākt izmeklēšanu. Ombuda statūti nosaka šādus kritērijus:

- 1) jābūt norādītam sūdzības iesniedzējam un sūdzības priekšmetam (statūtu 2. panta 3. punkts);
- 2) ombuds nevar iejaukties lietās, ko izskata tiesas, vai apšaubīt tiesas nolēmuma pamatotību (1. panta 3. punkts);
- 3) sūdzība ir jāiesniedz divu gadu laikā no dienas, kad persona ir ievērojusi faktus, kas ir sūdzības pamatā (2. panta 4. punkts);
- 4) pirms sūdzības iesniegšanas, atbilstošā administratīvā veidā ir jāvērsas attiecīgajās iestādēs vai struktūrās (2. panta 4. punkts);
- 5) tādu sūdzību gadījumā, kas saistītas ar darba attiecībām starp iestādēm un struktūrām un to ierēdņiem un citiem darbiniekiem, pirms sūdzības iesniegšanas ir jābūt izsmeltām visām iespējām iesniegt iekšējus administratīvus lūgumus un sūdzības (2. panta 8. punkts).

Sūdzības, pirms kuras nav notikusi atbilstošā administratīvā procedūra, piemērs

Apvienotās Karalistes pilsonis iesniedza sūdzību par Eiropas Parlamentu tāpēc, ka viņš Parlamenta tīmekļa vietnē nevarēja atrast sava pārstāvošā deputāta vārdu un kontaktinformāciju.

Ombuda birojs nekavējoties nosūtīja sūdzības iesniedzējam pa elektronisko pastu saiti uz Eiropas Parlamenta Apvienotās Karalistes biroja tīmekļa vietni, kurā ir atrodama visa būtiskā informācija par Apvienotās Karalistes deputātiem Eiropas Parlamentā.

Sūdzības iesniedzējs pateicās ombuda birojam par šo informāciju un paziņoja, ka viņš labprāt atsauktu savu sūdzību, ja EP mājas lapas meklētājprogramma spētu atrast šāda veida informāciju.

Ombuds uzskatīja, ka sūdzības iesniedzējam ar savām bažām būtu jāvērsas tieši pie EP tīmekļa pārziņa. Sūdzības iesniedzēju par to attiecīgi informēja.

Lieta 761/2003/FA



2.4 IZMEKLĒŠANAS PAMATS

Ombuds var izskatīt sūdzības, kas ietilpst viņa pilnvarās un kas atbilst pieņemamības kritērijiem. EK dibināšanas līguma 195. pants paredz, ka ombuds var “veikt izmeklēšanu, kurai viņš atrod pamatojumu”. Dažos gadījumos ombudam nav pietiekama pamatojuma, lai uzsāktu izmeklēšanu, lai arī sūdzība ir pieņemama. Ja sūdzība jau ir izskatīta kā lūgumraksts Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejā, ombuds parasti uzskata, ka viņam nav pamatojuma uzsākt izmeklēšanu, ja vien nav iesniegti jauni pierādījumi.

Piemērs lietai, kuras izmeklēšanai nebija pamata

Sūdzības iesniedzēji bija vācu pāris, kas nopietna nelaimes gadījuma rezultātā bija kļuvuši par invalīdiem. Viņi uzskatīja, ka sociālā apdrošināšana viņiem ir piemērota netaisnīgi un ka viņiem ir tiesības uz turpmāku aprūpi.

Viņi bez panākumiem vērsās vairākās Vācijas ministrijās un citās valsts iestādēs, Vācijas tiesās, Vācijas Parlamenta (Bundestāga) Lūgumrakstu komitejā un Eiropas Cilvēktiesību tiesā.

Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komiteja, kurā viņi vērsās, informēja viņus, ka līguma risināšana nav tās kompetencē, jo tas nav saistīts ar ES darbības jomām. Sūdzības iesniedzēji vērsās arī pie Komisijas, kas divās vēstulēs informēja viņus, ka tā nevar palīdzēt.

Savā sūdzībā Eiropas ombudam viņi apstrīdēja Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejas lēmumu un Komisijas atbildes.

Ombuds uzskatīja, ka sūdzība par Lūgumrakstu komitejas lēmumu nav saistīta ar iespējamu kļūdu pārvaldē, jo šīs komitejas darbs ir daļa no Eiropas Parlamenta politiskās darbības.

Attiecībā uz Komisiju ombuds uzskatīja, ka tās nostāja ir pamatota un ka tādējādi izmeklēšanai nav pamata.

Lieta 526/2003/GG

2.5 SŪDZĪBU ANALĪZE

No 13 533 sūdzībām, kas ir reģistrētas kopš ombuda darbības uzsākšanas, 17 % ir no Vācijas, 14 % — no Spānijas, 13 % — no Francijas, 10 % — no Itālijas un 7 % — no Apvienotās Karalistes. Pilnīga 2003. gadā reģistrēto sūdzību ģeogrāfiskās izcelsmes analīze ir ietverta A. pielikumā “Statistika”.

Sūdzību pārbaudes procesu 2003. gadā pabeidza 91 % lietām, lai noteiktu, vai tās iekļaujas ombuda pilnvarās, atbilst pieņemamības kritērijiem un vai pastāv pamats izmeklēšanas uzsākšanai. No visām pārbaudītājām lietām ombuda pilnvarās iekļāvās 25 %. No tām 338 atbilda pieņemamības kritērijiem, bet 90 nebija pamata izmeklēšanai. Līdz ar to izmeklēšanu uzsāka 248 lietās.

Vairums sūdzību, par kurām bija jāveic izmeklēšana, bija par Eiropas Komisiju (66 %). Tā kā Komisija ir galvenā Kopienas iestāde, kas pieņem lēmumus, kam ir tieša ietekme uz pilsoņiem, ir saprotams, ka tā ir galvenais pilsoņu sūdzību objekts. Par Eiropas Parlamentu tika saņemtas 29 sūdzības, 25 — par Eiropas Kopienas Personāla atlases biroju un 11 sūdzības par Eiropas Savienības Padomi.

Galvenās norādītās iespējamās kļūdas pārvaldē bija caurspīdības trūkums (90 lietas), negodīgums vai varas ļaunprātīga izmantošana (48 lietas), diskriminācija (39 lietas), neapmierinošas procedūras (33 lietas), novērsama kavēšanās (33 lietas), nolaidība (16 lietas), saistību nepildīšana, tas ir, Eiropas



Komisija nespēja pildīt savu "līgumu sarga" lomu attiecībā pret dalībvalstīm (15 lietas) un juridiskas kļūdas (15 lietas).

2.6 IETEIKUMS SAZINĀTIES AR CITĀM IESTĀDĒM UN SŪDZĪBU PĀRSŪTĪŠANA

Ja sūdzība neietilpst ombuda kompetencē vai nav pieņemama, ombuds vienmēr mēģina sūdzības iesniedzējam sniegt padomu par to, kura iestāde varētu izskatīt sūdzību. Ja iespējams, ombuds ar sūdzības iesniedzēja piekrišanu pārsūta sūdzību tieši citai kompetentai iestādei ar nosacījumu, ka pastāv pamats izmeklēšanai.

Ieteikumus 2003. gada laikā sniedza 1289 lietās, no kuriem vairums bija saistīti ar Kopienas tiesību jautājumiem. Sūdzības iesniedzējam ieteica iesniegt sūdzību valsts vai reģionālajam ombudam vai līdzīgai iestādei 616 lietās. Ombuds ieteica 143 sūdzību iesniedzējiem iesniegt lūgumrakstu Eiropas Parlamentam un papildus tam sešas sūdzības ar sūdzības iesniedzēja piekrišanu pārsūtīja Eiropas Parlamentam, lai tās izskatītu kā lūgumrakstus, un 25 lietas pārsūtīja valstu vai reģionālajiem ombudiem. Ieteikums sazināties ar Eiropas Komisiju izteikts 189 lietās. Šis skaits ietver dažas lietas, kurās sūdzība par Komisiju nebija pieņemama, jo iesniedzējs nebija atbilstošā administratīvā kārtā vērsies Komisijā. Sūdzības iesniedzējam ieteica sazināties ar citām iestādēm 341 lietās.

Citai iestādei vai struktūrai pārsūtītas lietas piemērs

A. kungs 2003. gada martā iesniedza sūdzību Eiropas ombudam par to, ka banka nav atmaksājusi viņam naudu, kas kļūdas dēļ noņemta no viņa konta.

Tā kā sūdzība nebija vēsta pret Kopienas iestādi vai struktūru, Eiropas ombuds nevarēja to izskatīt. Tādēļ viņš nosūtīja lietu Itālijas banku sektora ombudam, iestādei, kas risina strīdus starp bankām un to klientiem. Sūdzības iesniedzēju par to attiecīgi informēja.

Itālijas banku sektora ombuds 2003. gada aprīlī informēja Eiropas ombudu, ka lieta ir atrisināta, pilnībā apmierinot sūdzības iesniedzēju.

Lieta 427/2003/IP

2.7 OMBUDA IZMEKLĒŠANAS PILNVARAS

2.7.1 Liecinieku uz klausīšana

Saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 2. punktu:

"Kopienas iestāžu un struktūru darbiniekiem un ierēdņiem pēc ombuda pieprasījuma ir jāsniedz liecības; viņi liecina to administrācijas vārdā un saskaņā ar tās instrukcijām, un viņu pienākums ir glabāt dienesta noslēpumu".

Vispārējā procedūra liecinieku uz klausīšanai ir šāda:



- 1) par mutisko liecību uzklausišanas datumu, laiku un vietu vienojas ombuda dienests un Ģenerālsēkretariāts, kas informē liecinieku(-s). Mutiskās liecības uzklausa ombuda telpās, parasti Briselē;
- 2) katru liecinieku uzklausa atsevišķi, un viņu neviens nepavada;
- 3) ombuda dienests un Ģenerālsēkretariāts vienojas par lietas izskatīšanas valodu vai valodām. Ja liecinieks to pieprasa iepriekš, lietu izskata viņa dzimtajā valodā;
- 4) jautājumus un atbildes ieraksta un stenografē ombuda dienests;
- 5) stenogrammu nosūta lieciniekam parakstīšanai. Liecinieks var ieteikt valodas labojumus atbildēm. Ja liecinieks vēlas labot vai papildināt atbildi, labotajai atbildei un tās pamatojumam sagatavo atsevišķu dokumentu, ko pievieno stenogrammai;
- 6) parakstītā stenogramma, kā arī visi pielikumi, veido ombuda vadītās lietas sastāvdaļu.

Turklāt saskaņā ar 6. punktu sūdzības iesniedzējs saņem parakstītas stenogrammas kopiju un viņam ir iespēja izteikt piezīmes.

Ombuda pilnvaras uz klausīt lieciniekus 2003. gadā izmantoja vienā lietā (1889/2002/GG).

2.7.2 Dokumentu pārbaude

Ombuda pilnvaras pārbaudīt lietas un dokumentus saistībā izmeklēšanu 2003. gadā izmantoja 10 lietās.

Saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 2. punktu:

“Kopienas iestādēm un struktūrām ir jāiesniedz ombudam visa informācija, ko viņš pieprasa, kā arī jāļauj piekļūt attiecīgajām lietām. Kopienas iestādes un struktūras var atteikties tikai saistībā ar pienācīgi pamatotu konfidencialitāti.

Tās ļauj piekļūt dokumentiem, kuru izcelsmes valsts ir dalībvalsts un kuri ar likumu vai noteikumiem ir klasificēti kā konfidenciali, tikai tādā gadījumā, ja dalībvalsts tam ir iepriekš piekritusi.

Pēc attiecīgās dalībvalsts informēšanas tās ļauj piekļūt pārējiem dokumentiem, kuru izcelsmes valsts ir dalībvalsts.”

Ombuda norādījumi viņa darbiniekiem attiecībā uz dokumentu pārbaudi ietver šādus punktus.

Jurists neparaksta nekāda veida apņemšanos vai citu apliecinājumu, izņemot vienkāršu apskatīto vai nokopēto dokumentu sarakstu. Ja attiecīgās iestādes dienesti izsaka šādu piedāvājumu, jurists tā kopiju nosūta ombudam.

Ja attiecīgās iestādes dienesti mēģina novērst jebkādu dokumentu apskati vai uzlikt tai nepamatotus noteikumus, jurists šīs iestādes informē, ka tas tiek uzskatīts par atteikumu.

Ja jebkādu dokumentu pārbaudi atsaka, jurists lūdz attiecīgās iestādes vai struktūras dienestus pienācīgi pamatot konfidencialitāti, uz kā ir balstīts atteikums.

Pirmais punkts tika pievienots pēc gadījuma, kad Komisijas dienesti ombuda darbiniekiem piedāvāja parakstīt apņemšanos kompensēt Komisijai jebkādas zaudējumus, kas trešajai pusei rastos no dokumentā ietvertās informācijas izplatīšanas.

2.8 OMBUDA VEIKTĀS IZMEKLĒŠANAS UN TO REZULTĀTI

2.8.1 Izmeklēšanas, kuru pamatā ir sūdzība

Ombudam nolemjot uzsākt iesniegtās sūdzības izmeklēšanu, vispirms sūdzība un visi tās pielikumi jānosūta attiecīgajai Kopienas iestādei vai struktūrai, lai saņemtu atzinumu. Kad minētais atzinums ir saņemts, to nosūta sūdzības iesniedzējam, lai saņemtu tā apsvērumus.

Dažos gadījumos pati iestāde vai struktūra veic pasākumus, lai atrisinātu lietu, apmierinot sūdzības iesniedzēju. Ja atzinums un piezīmes norāda uz to, lieta tiek slēgta, jo to "atrisinājusi institūcija". Dažos citos gadījumos sūdzības iesniedzējs nolemj pārtraukt sūdzības uzturēšanu, un lieta šā iemesla dēļ tiek slēgta.

Ja lieta nav atrisināta ar iestādes palīdzību vai tās iesniedzējs nav pārtraucis sūdzības uzturēšanu, ombuds turpina izmeklēšanu. Ja izmeklēšanā neatklāj kļūdu pārvaldē, sūdzības iesniedzējs par to attiecīgi informē iestādi un struktūru, un lieta tiek slēgta.

2.8.2 Mierizlīgumi un kompensācijas

Viena no iezīmēm, kas atšķir ombuda biroju no tiesas struktūrām, ir tā vidutāja loma. Starpniecība var beigties ar mierizlīgumu, kas apmierina gan sūdzības iesniedzēju, gan institūciju, par kuru iesniegta sūdzība.

Eiropas ombuda izmeklēšanas rezultātā atklājot kļūdu pārvaldē, viņš cenšas - cik vien iespējams - panākt mierizlīgumu. Dažos gadījumos tas var izpausties kā ieteikums attiecīgajai iestādei vai struktūrai piedāvāt sūdzības iesniedzējam kompensāciju. Jebkurš šāds iestādes izteikts piedāvājums jāuztver ex gratia: tas ir, neuzņemoties juridisku atbildību un neradot precedentu.

2.8.3 Aizrādījumi, ieteikumu projekti un īpašie ziņojumi

Ja mierizlīgumu panākt nav iespējams vai ja mierizlīguma meklējumi ir neveiksmīgi, ombuds vai nu slēdz lietu, izsakot attiecīgajai iestādei vai struktūrai aizrādījumu, vai sagatavo rekomendācijas projektu.

Aizrādījums uzskatāms par piemērotu lietās, kurās attiecīgajai iestādei vairs nav iespējams novērst kļūdu pārvaldē, kā arī lietās, kad kļūdu pārvaldē nav vispārējās ietekmes un papildu darbība no ombuda puses nešķiet vajadzīga. Atbildot uz ieteikumu, ko izteica Eiropas Parlaments, strādājot ar ombuda 2000. gada ziņojumu, ombuds izveidoja to aizrādījumu reģistru, kas izteiktas no 2002. gada sākuma, un informēja Kopienas iestādes un struktūras par savu nodomu periodiski pieprasīt informāciju par jebkādiem turpmākiem papildu pasākumiem, ko pati iestāde vai struktūra ir veikusi.

Ombuds 2003. gada janvārī lūdza Komisiju informēt viņu par jebkādiem turpmākiem papildu pasākumiem attiecībā uz 2002. gadā izteikto 21 aizrādījumu, par kuriem viņš vēl nebija saņēmis informāciju no Komisijas. Atbildē, ko 2003. gada 26. martā sniedza Komisija, bija pausta nožēla par atbildes aizkavēšanos vai atbildes nesniegšanu vispār, kas uzskatāms par pamatu 15 no šiem aizrādījumiem. Tāpat Komisija informēja ombudu par Komisijas dienestiem izteikto atgādinājumu stingri piemērot Komisijas rīcības kodeksu un uzskaitīja jomas, kurās tā ir pastiprinājusi iekšējās procedūras tā, lai nākotnē novērstu līdzīgas kļūdas pārvaldē.



Lietās, kur ombuda papildu darbība šķiet nepieciešama (tas ir, lietās, kad attiecīgā iestāde var novērst kļūdas pārvaldē, vai lietās, kur kļūdas pārvaldē ir īpaši izteikta vai tai ir vispārēja ietekme), ombudam jā sagatavo rekomendāciju projekts attiecīgajai iestādei vai struktūrai. Saskaņā ar ombuda statūtu 3. punkta 6. punktu iestādei vai struktūrai trīs mēnešu laikā ir jānosūta detalizēts atzinums.

Ja Kopienas iestāde vai struktūra nesniedz pienācīgu atbildi saistībā ar ieteikumu projektu, tad 3. punkta 7. punkts paredz, ka ombuds nosūta ziņojumu Eiropas Parlamentam un attiecīgajai iestādei vai struktūrai. Ziņojumā var ietvert ieteikumus.

2.8.4 Izmeklēšanas pēc paša iniciatīvas

Saskaņā ar EK dibināšanas līguma 195. pantu ombuds ir pilnvarots uzsākt izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas. Šādas izmeklēšanas izmanto, galvenokārt, lai cīnītos ar iespējamām sistemātiskām problēmām, kas parasti balstās uz sūdzību virkni. Vienas šādas izmeklēšanas (OV/2/2002/IJH — sk. 3. nodaļu tālāk tekstā) rezultātā Komisija 2003. gadā pieņēma jaunu procedūru, kas nodrošinātu iespēju konkursa dalībniekiem, kas tajā nav uzvarējuši, konkursa norises laikā tiesvedības kārtībā apstrīdēt lēmumu par līgumu piešķiršanu. Jaunās kārtības apraksts izklāstīts Komisijas 2003. gada 3. jūlija paziņojumā.⁴

Trīs jauni izmeklēšanas gadījumi pēc paša iniciatīvas tika uzsākti 2003. gadā. OV/1/2003 skar iekšējo strīdu izšķiršanas kārtību, kas ir pieejama valstu speciālistiem, kuri ir noslēguši līgumus ar Komisiju. OI/3/2003 attiecas uz invalīdu integrāciju, jo īpaši attiecībā uz Eiropas Komisijas veicamajiem pasākumiem, lai nodrošinātu, ka personas ar attīstības traucējumiem netiek diskriminētas to attiecībās ar institūciju. OI/5/2003 attiecas uz Komisijas aktivitātēm Eiropas skolu labas administratīvās prakses popularizēšanas jomā.

Turklāt pilnvaras saistībā ar izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas var izmantot, lai izmeklētu jautājumus, kas ietverti sūdzībās no personām, kas nav Savienības pilsoņi vai iedzīvotāji. Divas šādas izmeklēšanas lietas tika uzsāktas 2003. gadā, viena no tām šā gada laikā tika izbeigta.

Piemērs izmeklēšanas pēc paša iniciatīvas pilnvaru izmantošanai

Kipras pilsonis pieteicās konkursā, ko organizēja Eiropas Personāla atlases birojs (EPAD), lai izveidotu Kipras administratīvo asistentu rezerves sarakstu. Viņš iesniedza sūdzību Eiropas ombudam par to, ka EPAD servera tehnisko problēmu dēļ kandidātiem bija liegta iespēja reģistrēties konkursam elektroniski līdz konkursa sludinājumā norādītajam beigu termiņam.

Tā kā sūdzības iesniedzējs nebija ne Savienības pilsonis, ne iedzīvotājs, ombuds nebija tiesīgs sūdzību izskatīt. Tomēr, ņemot vērā apspriesto jautājumu nopietnību, ombuds nolēma uzsākt izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas.

EPAD apgalvoja, ka kandidātiem bija dots pietiekami daudz laika, lai reģistrētos, un ka, paredzot iespējamās tehniskās problēmas, viņi tika īpaši informēti negaidīt līdz pēdējām pāris dienām pirms beigu datuma. Pēc ombuda ieviešanas Personāla atlases birojs pārskatīja šo jautājumu un uzaicināja sūdzības iesniedzēju uz sākotnējās atlases pārbaudījumiem.

Lietā OV/4/2003/ADB

⁴ Komisijas 3.jūlija 2003.gada paziņojums. COM(2003)395 pieņemtais teksts. Kārtība, kādā notiek kandidātu un konkursa dalībnieku informēšana pēc līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas, pirms līguma noslēgšanas saistībā sabiedriskā iepirkuma līgumiem, ko Komisija piešķir saskaņā ar Finanšu Regulas 105. pantu.



2.8.5 Veikto izmeklēšanu analīze

Ombuds 2003. gadā uzsāka izmeklēšanu 253 lietās, no kurām 248 bija saistībā ar sūdzībām, un piecas izmeklēšanas bija pēc paša iniciatīvas (sīkākai informācijai sk. A. pielikumu "Statistika").

Gada laikā 48 lietas atrisināja pati iestāde vai struktūra. Tai skaitā 34 lietās ombuda iejaukšanās rezultātā tika saņemta atbilde uz neatbildētu korespondenci (sk. 1998. gada ziņojuma 2.9. nodaļu sīkākai informācijai par šādos gadījumos izmantotajām procedūrām). Piecās lietās sūdzības uzturēšanu pārtrauca sūdzības iesniedzēji, bet 87 lietās ombuda veiktajā izmeklēšanā neatklāja kļūdu pārvaldē.

Attiecīgā iestāde vai struktūra saņēma aizrādījumus 20 lietās. Četros gadījumos tika panākts mierizlīgums. Iestādes 2003. gadā pieņēma piecus rekomendāciju projektus, divas lietas tika izbeigtas pēc 2002. gada Eiropas Parlamentā iesniegtajam īpašajam ziņojumam (sk. 3.6. nodaļu).

Īpašo ziņojumu pilnas teksta versijas ir publicētas ombuda tīmekļa vietnē visās oficiālajās valodās.

Kopsavilkums

1 Ievads

2 Sūdzības ombudam

3 Izmeklēšanu rezultātā
pieņemtie lēmumi

4 Attiecības ar citām Eiropas
Savienības iestādēm

5 Ombudu un līdzīgu
struktūru attiecības

6 Sabiedriskās attiecības

Pielikumi



3.1 LIETAS, KURĀS NETIKA ATKLĀTA KĻŪDA PĀRVALDĒ



3.1.1 Eiropas Parlaments

APGALVOJUMS PAR NEAPZINĪGUMU DARBĀ PIEŅEMŠANAS PROCESA LAIKĀ

Lēmums par sūdzību 406/2003/(PB)IJH (Konfidenciāli) saistībā ar Eiropas Parlamentu

SŪDZĪBA

Ombuds saņēma sūdzību saistībā ar Eiropas Parlamenta darbā pieņemšanas procedūru tā dienestos augsta līmeņa amatā.

Sūdzību pēc sūdzības iesniedzēja pieprasījuma klasificēja kā konfidenciālu saskaņā ar ombuda statūtu 2. punkta 3. punktu.

Atsaucoties uz sūdzības iesniedzēja sniegtajām ziņām, īsumā attiecīgie fakti ir šādi.

Kandidāts iesniedza Eiropas Parlamentam pieteikumu ilgi pirms konkursa beigu termiņa, pretendējot uz vietu augsta līmeņa amatā, kas bija publicēts darba sludinājumā. Sūdzības iesniedzējs saņēma atbildi no Parlamenta, kurā bija teikts, ka Padomdevēja komiteja nevar turpināt viņa pieteikuma izskatīšanu, jo trūkst darba sludinājumā pieprasīto dokumentu, tostarp tādu, kas apliecina viņa kvalifikāciju.

Sūdzības iesniedzējs atzīst Parlamenta noteikumus attiecībā uz pieteikumiem. Tomēr viņš uzskata, ka Parlamentam būtu vajadzējis viņu informēt par to, ka ir nepieciešami papildu dokumenti.

Būtībā sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Eiropas Parlaments, izskatot viņa pieteikumu pieņemšanai darbā atbilstoši konkrētajam līguma sludinājumam, nav bijis pietiekami apzinīgs pieņemšanas procesa laikā, jo nesazinājās ar viņu, lai pieprasītu papildinformāciju.

Sūdzības iesniedzējs pieprasa viņa pieteikuma atkārtotu izskatīšanu.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Parlamenta atzinums

Eiropas Parlamenta atzinums īsumā bija šāds.

Izskatot pieteikumu, Padomdevējai komitejai ir jāievēro paziņojuma par vakanci teksts, kas šajā gadījumā noteica, ka kandidātiem pieteikuma vēstulei jāpievieno detalizēts dzīves apraksts (curriculum vitae), pierādījumi par izglītību, darba pieredzi un pašreizējo amatu. Izskatot sūdzības iesniedzēja pieteikumu, Padomdevēja komiteja neatrada nekādus dokumentārus pierādījumus sūdzības iesniedzēja CV ietvertajiem datiem. Līdz ar to Padomdevējai komitejai nebija iespējams



novērtēt sūdzības iesniedzēja pieteikumu. Amata kandidāts, kas atsaucās uz izsludināto darba piedāvājumu, ir atbildīgs par visas tās informācijas iesniegšanu, kas nepieciešama Komitejai, lai pārbaudītu, vai kandidāts atbilst darba sludinājuma nosacījumiem. Saskaņā ar stingri iedibināto tiesu praksi ne administrācijas, ne Komitejas pienākumos neietilpst papildu ziņu ievākšana, lai pārbaudītu, vai kandidāts atbilst visām darba piedāvājuma paziņojuma prasībām.

Sūdzības iesniedzēju aicināja iesniegt piezīmes attiecībā uz Eiropas Parlamenta viedokli. Sūdzības iesniedzējs nav iesniedzis nekādus apsvērumus.

LĒMUMS

1 Apgalvojums par neapzinīgumu

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Eiropas Parlaments, izskatot viņa pieteikumu, lai stātos darbā, nav bijis pietiekami apzinīgs, jo nav sazinājies ar viņu, lai pieprasītu papildinformāciju.

1.2 Eiropas Parlaments uzskata, ka Padomdevējai komitejai, izskatot pieteikumu, ir jāņem vērā paziņojuma par vakanci teksts, kas šajā gadījumā noteica, ka kandidātiem pieteikuma vēstulei ir jāpievieno detalizēts dzīves apraksts (curriculum vitae), pierādījumi par izglītību, darba pieredzi un pašreizējo amatu. Parlaments tāpat norāda, ka saskaņā ar stingri iedibināto tiesu praksi, tā pienākumos neietilpst papildu ziņu ievākšana, lai pārbaudītu, vai kandidāts atbilst visām darba piedāvājuma paziņojumā ietvertajām prasībām.

1.3 Ombuds atzīmē, ka tiesības uz labu administratīvo praksi ir vienas no pamattiesībām, kas izriet no Eiropas pilsonības⁵ un ka laba administratīvā prakse, kā norāda sūdzības iesniedzējs, ietver prasību būt apzinīgam.⁶ Apsverot labas administratīvās prakses principu piemērošanu šajā gadījumā, ombuds norāda, ka darbā pieņemšanas kārtību Kopienas iestādēs reglamentē īpaši Civildienesta noteikumos ietverti nosacījumi, kā arī Eiropas Kopienas tiesu prakse, kas jāievēro, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret kandidātiem.

4.4 Saskaņā ar tiesu praksi kandidātam, kas piedalās konkursā, ir jāiesniedz Atlases komitejai visa informācija un dokumenti, kas nepieciešami, lai tā varētu pārbaudīt, vai kandidāts atbilst konkursa paziņojumā ietvertajiem nosacījumiem.⁷ Nevar prasīt, lai Atlases komiteja pati ievāktu papildinformāciju, lai pārliecinātos par kandidāta atbilstību visiem izvirzītajiem nosacījumiem.⁸ Turklāt Atlases komitejai ir jāņem vērā konkursa sludinājuma teksts.⁹ Šajā gadījumā publicētais sludinājums noteica, ka līdz pieteikumu iesniegšanas beigu termiņam kandidātiem ir jāiesniedz visi diplomu un/vai darba pieredzi apliecinājoši dokumenti. Šādos apstākļos Parlaments, pieprasot no kandidāta papildu dokumentāciju, varētu radīt nevienlīdzīgu attieksmi, piemēram, attiecībā uz tiem kandidātiem, kas ir ievērojuši konkursa sludinājuma prasības. Līdz ar to ombuds uzskata, ka šajā gadījumā Eiropas Parlaments ir ievērojis labas administratīvās prakses principus un nav konstatējis kļūdas pārvaldē. Ņemot vērā šo atzinumu, sūdzības iesniedzēja sūdzību nevar apstiprināt.

2 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto izmeklēšanu šajā lietā, Eiropas Parlamentā nav konstatēta kļūda pārvaldē. Ombuds tādēļ izbeidz lietu.

⁵ Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pants.

⁶ Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 12. panta 1. punkts, ko Eiropas Parlaments pieņēmis ar 2001. gada 6. septembra Rezolūciju Nr. C5-0438/2000 (pieejama ombuda tīmekļa vietnē: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

⁷ Skatīt lietu Nr. 225/87 Patrīcija Belardinelli un citi pret Eiropas Kopienas Tiesu (Patricia Belardinelli and others v. Court of Justice of the European Communities) [1989] ECR 2353, 24. punkts un lietu T-133/89, Žans-Luī Burbāns pret Eiropas Parlamentu (Jean-Louis Burban v. European Parliament) [1990] ECR II-245, 34. punkts.

⁸ Skatīt lietu Nr. T-133/89, Žans-Luī Burbāns pret Eiropas Parlamentu (Jean-Louis Burban v. European Parliament) [1990] ECR II-245, 34. punkts.

⁹ Skatīt lietu Nr. T-54/91, Nikola Almeida Antunesa pret Eiropas Parlamentu (Nicole Almeida Antunes v. European Parliament) [1992] ECR II-1739, 39. punkts.



3.1.2 Eiropas Savienības Padome

PIEKĻUVE EIROPAS KONVENTA DARBA KĀRTĪBAS DOKUMENTIEM UN PROTOKOLIEM

Lēmums par sūdzību 1795/2002/IJH, ciktāl tā attiecas uz Eiropas Savienības Padomi

SŪDZĪBA

V. kungs 2002. gada oktobrī Eiropas Pilsoņu rīcības dienesta (ECAS) vārdā iesniedza ombudam sūdzību par Eiropas Konventu un Eiropas Savienības Padomi.

Šis lēmums attiecas uz sūdzību par Padomi. Ombuda veiktā izmeklēšana attiecībā uz sūdzību par Eiropas Konventu iekļauta atsevišķā lēmumā (sk. 3.1.5 nodaļu).

Atsaucoties uz sūdzības iesniedzēja sniegtajām ziņām, īsumā attiecīgie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada maijā vērsās Padomē, lai piekļūtu Eiropas Konventa prezidija darba kārtības dokumentiem un protokoliem. Padome atbildi nesniedza Regulā 1049/2001 noteikto 15 dienu laikā. Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 19. jūnijā iesniedza atkārtotu pieteikumu, uz kuru Padome atbildēja 2002. gada 12. jūlijā. Atbildē norādīja, ka Eiropas Konvents ir no Padomes neatkarīga iestāde, ka uz tās dokumentiem neattiecas Regula 1049/2001 un ka Ģenerālsēkretariāts ir nosūtījis iesniegumu Eiropas Konventa sekretariātam.

Sūdzības iesniedzējs izsaka savu sūdzību ombudam lūguma formā izmeklēt, pārliecināties vai noteikt konkrētus jautājumus. Kopumā sūdzība ietver šādus pret Padomi vērstus apgalvojumus:

- Padome neatbildēja uz sūdzības iesniedzēja sākotnējo iesniegumu par piekļuvi Eiropas Konventa prezidija darba kārtībai un protokoliem Regulā 1049/2001 noteikto 15 dienu laikā un neinformēja viņu par tiesībām pārsūdzēt attiecīgo lēmumu;
- attiecīgie dokumenti ir Padomes rīcībā, un tādēļ Padomei būtu jānodrošina piekļuvi tiem saskaņā ar Regulu 1049/2001.

IZMEKLĒŠANA

Padomes viedoklis

Kopumā Padomes viedoklī bija iekļauti šādi punkti.

Konventu izveidoja Eiropas Padome, nevis Padome, kas Konventā kā iestāde nav pārstāvēta. Padome nodrošina Konventam zināmas ērtības, piemēram, biroja telpas, un līdzīgi kā Eiropas Parlaments un Komisija — darbiniekus uz darba līgumu pamata. Konventa prezidijs darbojas pilnīgi neatkarīgi no Padomes un tās Ģenerālsēkretariāta.

Tas, ka Konventa sekretariāts darbojas Padomes telpās, nenozīmē, ka Konventa sagatavotie dokumenti ir Padomes dokumenti vai ka tie ietilpst tās darbības kompetencē. Konventa sekretariāts ir neatkarīgs no Padomes Ģenerālsēkretariāta. Tas atrodas ģenerālsēkretāra autonomā pakļautībā, kas nav darba attiecībās ar Padomi un ir pakļauts Konventa priekšsēdētājam.

Padomes rīcībā nav sūdzības iesniedzēja pieprasīto dokumentu. Lai arī Padome tiek informēta par Konventa attīstību, Prezidija darba kārtības dokumenti un protokoli netiek izsniegti Padomei vai tās Ģenerālsēkretariātam.



Kas attiecas uz apgalvojumu par aizkavēšanos sniegt atbildi sūdzības iesniedzējam un viņa neinformēšanu par lēmuma pārsūdzēšanas tiesībām, Padome norādīja, ka sūdzības iesniedzēja sākotnējais pieprasījums tika nosūtīts pa elektronisko pastu 2002. gada 29. aprīlī. Tā vietā, lai vienkārši informētu sūdzības iesniedzēju par to, ka Padomei nav dokumentu, kas liktu pieprasījumu pārsūtīt Konventam, tā novēršot nevajadzīgu kavēšanos, Padomes Ģenerālsēkretariāts izmantoja pragmatisku pieeju un cik ātri vien iespējams pārsūtīja elektroniskā pasta vēstuli Konventa sekretariātam.

Ģenerālsēkretariāta datorsistēma nosūtīja automātiski izveidotu apliecinājumu sūdzības iesniedzējam, ka viņa elektroniskā pasta vēstule ir saņemta. Automātiskā atbilde neietvēra atsauci uz tiesībām iesniegt atkārtotu iesniegumu. Šajā gadījumā šādai atsaucei nebūtu jēgas, jo sūdzības iesniedzējs bija informēts, ka Padomes rīcībā nav attiecīgo dokumentu. Ierosinājums, ka atkārtota pieteikuma iesniegšana Padomē varētu novest pie cita risinājuma, būtu bijis maldinošs.

Atbildot uz atkārtoto iesniegumu, Padome tiešām neinformēja sūdzības iesniedzēju par viņam pieejamajiem risinājumiem. Padomes Ģenerālsēkretariāts ir veicis pasākumus, lai novērstu šīs administratīvās nolaidības atkārtošanos.

Sūdzības iesniedzēja atzinumi

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Padomes atzinums ir izskaidrojis iestādes un Eiropas Konventa attiecības, atbildot, ka Padomes rīcībā nav pieprasīto dokumentu. Šī iemesla dēļ sūdzības iesniedzējs atzīst, ka šajā jautājumā viņa sūdzība ir nepamatota.

Sūdzības iesniedzējs piekrīt, ka Padome izvēlējās pragmatisku pieeju, nosūtot sūdzību Konventa sekretariātam, un ka Padomes sekretariāts atbildēja nekavējoties saskaņā ar Regulas 1049/2001 7. panta 1. punktu. Tomēr būtu bijis lietderīgi, ja Padome būtu nosūtījusi sūdzības iesniedzējam attiecīgā dokumenta kopiju. Attiecībā uz neinformēšanu par iespējamajiem risinājumiem sūdzības iesniedzējs norādīja, ka viņš atzīst un novērtē Ģenerālsēkretariāta pūles novērst tās atkārtošanos. Kā padomdevējs un aizstāvības dienests nevalstiskajām organizācijām un indivīdiem attiecībās ar ES iestādēm, ECAS uzsver, ka ir ļoti svarīgi, lai pilsoņi zinātu savas tiesības. Telefona sarunā ar ombuda dienestiem 2003. gada 7. martā ECAS darbinieki sūdzības iesniedzēja vārdā paskaidroja, ka viņš ir apmierināts ar Padomes atbildi.

LĒMUMS

1. Apgalvojums par novēlotu atbildi uz iesniegumu par piekļuvi dokumentiem un neinformēšanu par tālākas rīcības iespējām

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Padome neatbildēja uz sākotnējo iesniegumu par piekļuvi Eiropas Konventa darba kārtības dokumentiem un protokoliem 15 dienu laikā, kā noteikts Regulā 1049/2001, un neinformēja par viņa tiesībām pārsūdzēt attiecīgo lēmumu.

1.2 Saskaņā ar Padomes atzinumu, tās Ģenerālsēkretariāts izmantoja pragmatisku pieeju un cik ātri vien iespējams nosūtīja sūdzības iesniedzēja elektroniskā pasta vēstuli Konventa sekretariātam. Atbildot uz atkārtoto iesniegumu, Padome tiešām neinformēja sūdzības iesniedzēju par viņam pieejamajiem risinājumiem. Padomes Ģenerālsēkretariāts ir veicis pasākumus, lai novērstu šīs administratīvās nolaidības atkārtošanos.

1.3 Ombudam pieejamie pierādījumi norāda, ka Padome patiešām centās, lai nekavējoties un efektīvi reaģētu uz sūdzības iesniedzēja iesniegumu. Tā ir atzinusi, ka neinformēja sūdzības iesniedzēju par tam pieejamajiem tālākiem risinājumiem un ir veikusi pasākumus, lai novērstu šādas situācijas atkārtošanos nākotnē. Ombuds saprot, ka sūdzības iesniedzējs ir apmierināts ar Padomes atbildi. Tādējādi ombuds uzskata, ka šo sūdzības daļu ir nokārtojusi iestāde.



2. Apgalvojums, ka dokumenti atrodas Padomes rīcībā

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Eiropas Konventa darba kārtības dokumenti un protokoli ir Padomes rīcībā, un Padomei tādēļ būtu jānodrošina piekļuve tiem saskaņā ar Regulu 1049/2001.

2.2 Padome norāda, ka Konventa prezidijs darbojas pilnīgi neatkarīgi no Padomes un tās Ģenerālsēkretariāta un ka Padomes rīcībā nav sūdzības iesniedzēja pieprasīto dokumentu. Lai arī Padome ir informēta par Konventa darbības attīstību, Prezidija darba kārtības un protokoli netiek izsniegti Padomei vai tās Ģenerālsēkretariātam.

2.3 Ombuds nav informēts ne par kādiem apstākļiem, kas varētu radīt aizdomas attiecībā uz Padomes paskaidrojumu par tās attiecībām ar Eiropas Konventa prezidiju. Ombuds atzīmē, ka sūdzības iesniedzējs pieņem Padomes paskaidrojumu un atzīst, ka šī sūdzības daļa ir nepamatota. Ombuds tādējādi - saistībā ar šo sūdzības daļu - nav konstatējis kļūdu pārvaldē.

3 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto izmeklēšanu šīs sūdzības sakarā, no Padomes puses kļūda pārvaldē nav konstatēta. Līdz ar to ombuds izbeidz šo lietu.



3.1.3 Eiropas Komisija

LIFE PROGRAMMA: KOMISIJAS ATTEIKUMS PABEIGT PROJEKTA APMAKSU

Lēmums attiecībā uz sūdzību 1826/2001/JMA par Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzēja organizācija (CTFC) 1996. gada jūnijā iesniedza Komisijai pieteikumu LIFE programmā, lai īstenotu projektu ēdamo sēņu audzēšanas attīstībai apmežošanas iniciatīvu sistēmā (sk. LIFE/ ENV/E/512). CTFC bija jāizstrādā projekts sadarbībā ar vairākiem atsevišķiem mežu īpašniekiem. Komisija 1996. gada decembrī apstiprināja pieteikumu. Pēc tam CTFC saņēma Kopienas finansiālu palīdzību 208 749,58 EUR apmērā.

Sūdzības iesniedzēja un Komisijas dienestu starpā 1997. gada oktobrī un novembrī noritēja vairākas diskusijas par to, kā projekta budžetā būtu atspoguļojami atsevišķo meža īpašnieku izdevumi. Šo diskusiju rezultātā nolēma noteikt attiecības starp CTFC un trešās puses meža īpašniekiem, noslēdzot individuālus līgumus, ko sagatavotu, balstoties uz standarta līgumiem. Šiem līgumiem bija jānorāda abu pušu sadarbības jomas un to darbības ietekme uz budžetu. Sūdzības iesniedzējs 1997. gada 30. oktobrī pa faksu nosūtīja standarta līgumu par projekta finansiālajiem aspektiem atbildīgajam Komisijas ierēdnim. Līgumu 1997. gada 4. novembrī nosūtīja pa faksu arī dB kungam, Komisijas ierēdnim, kas atbild par projekta uzraudzību un novērtēšanu.

Pēc šīs sazināšanās dB kungs piezvanīja sūdzības iesniedzējam un apstiprināja standarta līgumu. Šīs sarunas laikā dB kungs uzstāja, ka sadarbības efektivitātes paaugstināšanas nolūkā turpmākai saziņai jānotiek tieši ar viņu un vienmēr telefoniski.

Sūdzības iesniedzējs 1999. gada februārī iesniedza projekta starpposma ziņojumu, kurā meža īpašnieku darba ietekme uz budžetu bija atspoguļota atbilstoši modelim, kas tika apspriests ar Komisijas dienestiem 1997. gada oktobrī un novembrī. DB kungs 1999. gada jūnijā piezvanīja



sūdzības iesniedzējam un pieprasīja, lai ar meža īpašnieku darbu saistītie izdevumi tiktu konsolidēti un uzskatīti par ārējo palīdzību. Neskatoties uz sūdzības iesniedzēja sākotnējo nevēlēšanos mainīt apstiprinātos finanšu kritērijus, viņam bija jāpieņem izmaiņas kā nosacījums starpposma maksājuma saņemšanai. Sūdzības iesniedzējs 1999. gada oktobrī personīgi iesniedza Komisijai jaunu ziņojuma versiju. Komisija veica starpposma maksājumu 2000. gada aprīlī.

Sūdzības iesniedzējs 2000. gada februārī iesniedza nobeiguma ziņojumu, kurā meža īpašnieku darba ietekme uz budžetu bija atspoguļota tāpat kā starpposma ziņojumā. Komisija 2000. gada oktobrī pieprasīja papildinformāciju. Saņemot sūdzības iesniedzēja atbildi, iestāde 2001. gada 30. janvārī nosūtīja viņam faksu, kurā apšaubīja veidu, kādā atspoguļoti meža īpašnieku izdevumi, un pieprasīja to atlīdzināšanu. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli Komisijas izteiktā prasība bija pretrunā ar viņa tiesībām uz aizstāvēšanos, nepieļaujot uzklaušanās iespēju, ko nosaka Regulas 1973/92 par LIFE programmu 11. panta 2. punkts.

Pretrunas pieauga, jo dB.kungs neuzņēmās nekādu atbildību un Komisijas finanšu dienesti nevēlējās satikties ar sūdzības iesniedzēju.

Balstoties uz iepriekšminēto, sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka: i) Komisijas dienesti maldināja viņu un nesniedza nepieciešamo palīdzību, un ii) Komisijas izmantotā kārtība, strādājot ar viņa projektu, bija neskaidra un neatbilda piemērojamajiem noteikumiem. Sūdzības iesniedzējs tādējādi pieprasa, (iii) lai Komisija apturētu savu prasību par ieguldījumu atlīdzināšanu un izmaksātu pēdējo projekta maksājumu, kā arī attiecīgos procentus.

Komisijas atzinums

Ne Komisijas lēmums, ar kuru projektam tika piešķirta finansiāla palīdzība (C896)/3058/nobeiguma teksts/0037) [turpmāk tekstā — "Lēmums"], ne piedāvātais budžets neparedzēja nekādu trešās puses meža īpašnieku dalību tajā. Viņu iesaistīšanās projektā tādējādi pieprasīja iepriekšējus Lēmuma grozījumus un Komisijas apstiprinājumu jaunajām attiecībām.

Lai arī sūdzības iesniedzējs 1997. gada 30. oktobrī nosūtīja pa faksu līguma projektu saistībā ar CTFC darba attiecību ar meža īpašniekiem regulēšanu, dokuments nekad netika iesniegts oficiālai apstiprināšanai Komisijā, kā to pieprasīja attiecīgais lēmums.

Iesniedzot starpposma ziņojumu, sūdzības iesniedzējs 1999. gada februārī izteica vēlmi iekļaut trešās puses meža īpašnieku izmaksas projekta budžetā. Komisija norādīja, ka tās dienesti paskaidroja sūdzības iesniedzējam, ka šādaī iespējai ir nepieciešami gan iepriekšēji lēmuma grozījumi, gan Komisijas apstiprinājums jaunajām attiecībām. Šajā gadījumā sūdzības iesniedzējam atgādināja, ka nekādas šāda veida izmaiņas nevarētu mainīt LIFE finansiālās palīdzības nosacījumus, kas noteikti Lēmuma 2. pielikuma 2. un 3. punktā.

Komisija 2000. gada maijā veica starpposma maksājumu. Tā uzsvēra, ka šī finanšu operācija bija atkarīga tikai no izdevumu līmeņa un pēc tās nevarēja pārāgri spriest par galīgo izdevumu atbilstību.

Nobeiguma ziņojums tika saņemts 2000. gada 19. maijā. Lai arī projekta mērķi bija sasniegti, tā budžeta struktūra un saturs, jo īpaši meža īpašnieku izdevumu iekļaušana, bija pretrunā ar lēmumā ietvertajiem nosacījumiem.

Komisija norādīja, ka sūdzības iesniedzējs nebija parādījis, ka trešās puses meža īpašnieku izdevumu (147 867 EUR) apmaksa tiešām notikusi, kā pieprasa Lēmuma 3. punkta 4. apakšpunkts un 4. punkta 1. apakšpunkts. Netika sniegti nekādi pierādījumi naudas plūsmai starp CTFC un trešajām pusēm. Komisija uzsvēra, ka Lēmuma 3. punkta 3. apakšpunkta nosacījumi ir skaidri un beznosacījuma. Tā piebilda, ka tās dienesti nebūtu varējuši radīt sūdzības iesniedzējam iespaidu, ka šos juridiskos nosacījumus varētu neņemt vērā.

2000. gada 25. oktobrī Komisija pieprasīja papildinformāciju, ko sūdzības iesniedzējs nosūtīja 2000. gada 13. novembrī. Komisija uzskatīja, ka saņemtā informācija nedeķa nekādus jaunus faktus un tādēļ 2001. gada 30. janvārī pa faksu paziņoja sūdzības iesniedzējam, ka šiem izdevumiem



atbilstošais palīdzības apjoms netiks izmaksāts un attiecīgi finansiālās palīdzības jau izmaksātā daļa (37 040 EUR) būtu jāatmaksā. Iestāde piešķir sūdzības iesniedzējam īsu laiku viņa viedokļa uzklaušanās. Balstoties uz informāciju, kas sūdzības iesniedzējam tika nosūtīta 2001. gada 8. februārī, Komisija samazināja pieprasīto atmaksājamo summu līdz 30 429 EUR un 2001. gada 6. martā izsniedza iekasēšanas rīkojumu. Komisija uzskatīja, ka kārtība, ko izmantojuši tās dienesti šajā procesā, atbilda Lēmuma 2. pielikuma 7. pantā ietvertajiem kritērijiem.

Sūdzības iesniedzējs 2001. gada 4. aprīlī tikās ar Komisijas dienestiem. Tā kā viņš nevarēja sniegt nekādus pierādījumus, Komisija 2001. gada 26. aprīlī apstiprināja savu iepriekšējo pozīciju. Komisijas galīgais atlīdzinājuma pieprasījums tika izsniegts 2001. gada 30. augustā un ietvēra atsauci uz sūdzības iesniedzējam pieejamajiem lēmuma pārsūdzēšanas līdzekļiem.

Sūdzības iesniedzēja apsvērumi

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 30. jūlija apsvērumos atkārtoja savā sūdzībā ietvertos apgalvojumus. Viņš uzsvēra, ka attiecības ar meža īpašniekiem, kā arī saistīto izmaksu uzskaitē tikusi pilnībā apspriesta ar Komisijas dienestiem.

Sūdzības iesniedzējs paskaidroja, ka nepieciešamība projekta darbā iesaistīt mežu īpašniekus atspoguļota CTFC sākotnējā pieteikuma trīs dažādās nodaļās, proti, A14/4. sadaļā (projekta kopsavilkuma sadaļa par apmežošanu), A14/7. sadaļā (stādu audzēšana) un vairākās ekonomikas sadaļās (A5, A6, A9 un A11).

Viņš aprakstīja pārrunas, kas kopš 1997. gada jūlija notikušas ar atbildīgajiem Komisijas dienestiem, lai atspoguļotu trešās puses meža īpašnieku izdevumus projekta budžetā. Tika apsvērti divi dažādi iespējamie modeļi: pirmais, kurā meža īpašniekiem tieši maksātu par konkrēti paveiktiem uzdevumiem, un otrais, kurš balstījās uz atsevišķu līgumu noslēgšanu. Vienojoties ar atbildīgajiem Komisijas dienestiem, tika nolemts izvēlēties otro iespēju, kurā nebūtu jāparāda nekādas naudas plūsmas. Šo faktu pierāda 1997. gada 30. oktobrī un 1997. gada 4. novembrī nosūtītie faksi. Sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka starpposma ziņojuma finanšu struktūra, jo īpaši metodes trešo pušu izdevumu uzskaitē tika mainīta, ņemot vērā Komisijas izteiktos ierosinājumus.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 16., 22., 29., 30. un 31. oktobrī nosūtīja papildinformāciju par tikšanās reizēm ar Komisijas amatpersonām, kas, pēc viņa domām, pamatoja viņa apgalvojumus.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Ņemot vērā sūdzības iesniedzēja iesniegtās piezīmes, ombuds 2002. gada 31. oktobrī vērsās Komisijā. Vēstulē ombuds atsaucās uz sūdzības iesniedzēja piezīmēs ietvertajiem faktiem, kas šķietami pamatoja viņa apgalvojumus, un pieprasīja Komisijai sniegt komentārus šo jautājumu sakarā.

Komisijas otrais atzinums

Komisija apgalvoja, ka sūdzības iesniedzēja veiktie novērojumi lietā nedeļa neko jaunu. Iestāde uzsvēra, ka tās dienesti nav snieguši norādījumus, kas būtu saistītas ar līgumu regulējošo finanšu noteikumu grozīšanu. Tā paskaidroja, ka sūdzības iesniedzējs nav iesniedzis nekādus pierādījumus, kas apliecinātu, ka Komisijas amatpersona ir izteikusi norādījumus saistībā ar projektu. Turklāt šādi norādījumi nav atrodamā Komisijas lietās (ne elektroniskā, ne papīra formātā).

Komisija atsaucās uz faksiem, ko sūdzības iesniedzējs tai nosūtīja 1997. gada 30. oktobrī un 4. novembrī, ierosinot grozījumus finanšu līgumā. Tā norādīja, ka šiem paziņojumiem nav līguma spēka un tie ir iesniegti tikai informācijai. Lai arī sūdzības iesniedzējam vairākas reizes tika norādīts, ka ir nepieciešams oficiāls pieprasījums, šāds pieprasījums Komisijai netika iesniegts. Šajos apstākļos Komisija uzskatīja, ka sūdzības iesniedzējam nav citas iespējas, kā ievērot visas līguma daļas.

Iestāde atzīmēja, ka sūdzības iesniedzējs jau iepriekš ir saņēmis atbalstu no LIFE programmas un labi pārzina tās finanšu noteikumus. Pēc tās domām, sūdzības iesniedzējam būtu vajadzējis zināt,



ka visas finanšu pārbaudes tiek veiktas projekta beigu posmā. Attiecīgi viņš nevarēja pieņemt, ka Komisijas starpposma maksājums nozīmē viņa finanšu grozījumu pieņemšanu.

Komisija uzsvēra savu vēlmi apsvērt sūdzības iesniedzēja pieprasītās izmaksas un tādējādi apturēt iekasēšanas rīkojumu ar nosacījumu, ka viņš iesniedz pierādījumu, ka šīs izmaksas tik tiešām ir bijušas. Komisija norādīja, ka tā vairākas reizes ir pieprasījusi pierādījumus maksājumiem, ko atbalsta saņēmējs maksājis organizācijām, kas izpildīja darbus. Neskatoties uz šiem pieprasījumiem, informācija netika iesniegta. Tādēļ Komisija nolēma izsniegt iekasēšanas rīkojumu par 30 429 EUR, piemērojot Lēmuma par atbalsta sniegšanu 3. panta 3. punkta c) apakšpunktu. Tā piebilda, ka gadījumā, ja sūdzības iesniedzējs neiesniegs šādus pierādījumus, Komisija turpinās iekasēšanas rīkojuma īstenošanu.

Sūdzības iesniedzēja apsvērumi saistībā ar Komisijas otro atzinumu

Savos apsvērumos par otro Komisijas atzinumu 2002. gada 20. decembrī un 2003. gada 10. janvārī sūdzības iesniedzējs uzstāja, ka finanšu sadaļas formāts viņa ziņojumos ir izrietējis no ierosinājumiem, ko izteikuši Komisijas dienesti, no kuru puses nav saņemts oficiāls atteikums. Lai arī sūdzības iesniedzējs nevarēja iesniegt nekādu rakstisku pierādījumu, viņš atsaucās uz vairākiem oficiāliem projekta dalībnieku apgalvojumiem, kas apstiprināja viņa viedokli. Sūdzības iesniedzējs izteica gatavību nepieciešamības gadījumā liecināt ombuda priekšā.

Sūdzības iesniedzējs pievienoja dažādus dokumentus, kas parādīja, ka Komisija ir pieņēmusi divpusējos līgumus starp atbalsta saņēmēju un vairākiem apakšuzņēmējiem, vismaz attiecībā uz LIFE projektu 97/ENV/E/260, un šajā gadījumā nekādas naudas plūsmas nenotika.

Noslēgumā sūdzības iesniedzējs apliecināja, ka CTFC nepieciešamības gadījumā varētu būt gatava atkārtoti formulēt projekta finanšu sadaļu atbilstoši Komisijas prasībām. Viņš pieprasīja ombuda uzraudzību šajā procedūrā, lai nodrošinātu, ka tiek panākts godīgs risinājums un ka CTFC netiek netaisnīgi sodīta.

LĒMUMS

1 Atbildīgo Komisijas dienestu attieksme pret sūdzības iesniedzēju

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisijas dienesti maldināja viņu un nesniedza nepieciešamo palīdzību. Viņš apgalvo, ka attiecības ar meža īpašniekiem, kā arī ar grāmatvedību saistītie jautājumi tika pilnībā apspriesti ar Komisijas dienestiem.

1.2 Komisija apgalvo, ka tās dienesti nekādi nevarēja radīt sūdzības iesniedzējam pārliecību, ka viņš varētu neievērot projekta noteikumus. Tā norāda, ka sūdzības iesniedzējs nav iesniedzis nekādus pierādījumus, kas apliecinātu, ka Komisijas amatpersonas deva iespējamus norādījumus saistībā ar projektu, un ka Komisijas lietā nav šādu norādījumu.

1.3 Ombuds atzīmē, ka sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis lielu dokumentāru pierādījumu apjomu, kas atspoguļo viņa nepārtraukto saziņu ar atbildīgajiem Komisijas dienestiem. Izskatot šos dokumentus, šķiet, ka atbildīgās amatpersonas labi pārzināja sūdzības iesniedzēja darbu un tādējādi viņām vajadzēja zināt par finanšu kritērijiem, kas tiek izmantoti, lai uzskaitītu apakšuzņēmēju darbu. Tomēr ombuds uzskata, ka nav tiešu pierādījumu tam, ka Komisija būtu maldinājusi sūdzības iesniedzēju.

Ombuds tādējādi secina, ka attiecībā uz šo sūdzības daļu Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi.

2 Komisijas procedūra palīdzības daļas atmaksai

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka procedūra, ko Komisija izmantoja darbam ar projektu, bija neskaidra un neatbilda piemērojamajiem noteikumiem. Viņš uzskata, ka netika ievērotas viņa



tiesības uz aizstāvēšanos un ka Komisijas prasība atmaksāt daļu no atbalsta finansējuma neparedzēja uzklauššanas iespēju, kā noteikts Regulas 1973/92 par LIFE programmu 11. panta 2. punktā.

2.2 Komisija apgalvo, ka procedūra, ko tās dienesti izmantoja šajā procesā, atbilda piemērojamajiem noteikumiem (lēmuma par finansiālas palīdzības piešķiršanu projektam (Lēmuma) 2. pielikuma 7. pants). Tā paskaidroja, ka tās pirmais pieprasījums 2001. gada 30. janvārī pieļāva sūdzības iesniedzēja uzklauššanu pirms galīgā lēmuma pieņemšanas un ka arī tās galīgais pieprasījums 2001. gada 30. augustā ietvēra informāciju par pārsūdzēšanas iespējām.

2.3 Ombuds atzīmē, ka noteikumi, kas regulē no LIFE programmas finansēto projektu īstenošanu, ir izklāstīti Padomes Regulā 973/92¹⁰, kā arī Komisijas Lēmumā par atbalsta piešķiršanu atsevišķiem projektiem.

Procedūra, ko Komisija izmanto nepiemērotu maksājumu gadījumā, ir ietverta Regulas 1973/92 11. panta 2. punktā, kas ir šāds:

"[...] ja tikai daļa no piešķirtās finansiālās palīdzības ir attaisnota darbības īstenošanas rezultātā, Komisija pieprasa palīdzības saņēmēju iesniegt savus apsvērumus noteiktā laika periodā. Ja palīdzības saņēmējs neiesniedz apmierinošu atbildi, Komisija var atcelt atlikušo finansiālās palīdzības līdzekļu izmaksu un pieprasīt jau izmaksāto summu atmaksu."

Lēmuma 2. pielikuma 7. pantā noteiktas tādas pašas prasības attiecībā uz minēto procedūru.

2.4 Ombuds tāpat atzīmē, ka pirmā Komisijas atmaksas pieprasījuma, kas tika izdots 2001. gada 30. janvārī, pēdējā rindkopā norādīts, ka vēlākais līdz 2001. gada 9. februārim paziņojums jāiesniedz finanšu kontrolierim iepriekšējai apstiprināšanai tā, lai sūdzības iesniedzējs varētu nosūtīt savus apsvērumus, kā noteikts Regulas par LIFE programmu 11. panta 2. punktā. Galīgais atmaksas paziņojums tika nosūtīts 2001. gada 6. martā. Lai arī paziņojumā neminēja nekādas iespējamās pārsūdzēšanas iespējas, Komisija atsaucās uz šīm iespējām turpmākajā sarakstē ar sūdzības iesniedzēju 2001. gada 30. augustā.

2.5 Balstoties uz iepriekšminēto, ombuds neuzskata, ka Komisija pārkāpa sūdzības iesniedzēja aizstāvēšanās tiesības, izsniedzot pieprasījumu atmaksāt daļu no atbalsta. Šajos apstākļos ombuds uzskata, ka procedūra, kuru Komisija izmantoja, strādājot ar projektu, nešķīta neskaidra un iestāde attiecīgi ievēroja piemērojamus noteikumus. Ombuds tādējādi secina, ka attiecībā uz šo sūdzības daļu Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi.

3 Komisijas pieprasījums atmaksāt daļu no līdzekļiem

3.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisijai būtu jāatsauc tās atmaksas pieprasījums un jāizmaksā projekta pēdējais maksājums, kā arī atbilstošie procenti.

3.2 Savā pirmajā atzinumā Komisija pamatoja atmaksas pieprasījumu ar to, ka sūdzības iesniedzējs nav iesniedzis oficiālu pieprasījumu par Lēmuma grozīšanu, lai ļautu trešās puses īpašniekiem piedalīties projektā. Iestāde norādīja, ka sūdzības iesniedzējs nav spējis pierādīt, ka trešās puses mežu īpašnieku izdevumi tik tiešām ir apmaksāti.

3.3 Attiecībā uz trešās puses īpašniekiem ombuds atzīmē, ka projekta tehniskais apraksts, kā arī atbalsta saņēmēja priekšlikums, paredzēja šādu sadarbību. 1997. gada 30. oktobrī un 4. novembrī sūdzības iesniedzējs oficiāli informēja Komisijas dienestus par paredzamo trešās puses meža īpašnieku piedalīšanos projekta īstenošanā. Ombuds atzīmē, ka Komisija nav iesniegusi nekādu pierādījumu, ka tās dienesti būtu izteikuši jebkādas iebildumus pret sūdzības iesniedzēja iniciatīvu.

Saistībā ar trešo pušu izdevumu uzskaiti ombuda viedoklis bija tāds, ka nav pamata pieļaut domu, ka Komisija neko nezināja par sūdzības iesniedzēja izmantotajiem kritērijiem, kas redzami viņa

¹⁰ Padomes 1992. gada 21. maija Regula (EEK) Nr. 1973/92 par vides finanšu instrumentu izveidi (LIFE); OJ L 206, 22/07/1992 p.1.



iestādei nosūtītajos faksos 1997. gada 30. oktobrī un 4. novembrī¹¹. Ombuds ņēma vērā faktu, ka grāmatvedības shēma, ko sūdzības iesniedzējs izmanto savā nobeiguma ziņojumā, ir tāda pati kā starpposma ziņojumā izmantotā. Saņemot starpposma ziņojumu, Komisija ne tikai neiebilda pret tā saturu, bet arī veica starpposma maksājumu. To darot, kā norādīts Lēmuma 2. pielikuma 3. panta 2. punktā, Komisija šķietami pieņēma sūdzības iesniedzēja iesniegtā finanšu pārskata un starpposma ziņojuma saturu¹².

3.4 Savā atbildē uz ombuda papildjautājumiem Komisija uzsvēra savu vēlmi apsvērt sūdzības iesniedzēja pieprasīto izmaksu atmaksu un tādējādi apturēt iekasēšanas rīkojumu ar nosacījumu, ka viņš iesniedz pierādījumu par notikušām trešo pušu īpašnieku izmaksām. Savās pēdējās piezīmēs sūdzības iesniedzējs bija izteicis gatavību atkārtoti formulēt projekta finanšu sadaļu atbilstoši Komisijas prasībām un lūdza ombudu uzraudzīt procedūru, lai nodrošinātu godīgu risinājumu. Ņemot vērā šo situāciju, ombuds uzskata, ka nav pamata turpināt izmeklēt šo sūdzības daļu.

3.5 Sūdzības iesniedzējs ir lūdzis ombudu uzraudzīt procedūru. Ombuds norāda, ka saskaņā ar Kopienas finanšu procedūrām, Komisija ir atbildīga par minētā līguma administrēšanu. Tomēr sūdzības iesniedzējam ir iespēja iesniegt jaunu sūdzību ombudam vēlāk, ja viņš to uzskatītu par nepieciešamu.

4 Secinājums

Balstoties uz Eiropas ombuda veikto šīs lietas izmeklēšanu, no Eiropas Komisijas puses nav konstatēta kļūda pārvaldē. Tādēļ ombuds izbeidz lietu.

JAUTĀJUMU ANULĒŠANA UN APGALVOJUMS PAR KONKURSA PAZIŅOJUMA NEIEVĒROŠANU

Lēmums saistībā ar sūdzību Nr. 647/2002/OV par Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Atsaucoties uz sūdzības iesniedzēja viedokli galvenie fakti bija šādi.

Sūdzības iesniedzējs piedalījās atklātā konkursā COM/A/6/01, bet nenokārtoja iepriekšējās atlases b) testu, kurā viņš ieguva tikai 16,842 no 40 punktiem. Sūdzības iesniedzējs iesniedza divas pārsūdzības Atlases komisijai 2002. gada 10. janvārī, lai lūgtu atkārtotu b) testa kārtošanu, un 2002. gada 11. februārī, lai apstrīdētu labošanas metodi. Atlases komisija nolēma anulēt trīs sākotnējās atlases testa jautājumus. Sūdzības iesniedzējs to apstrīdēja, bet Atlases komisija atbildēja, ka jautājumi tika anulēti attiecībā uz visiem konkursa dalībniekiem un ka tādējādi ir ticis ievērots vienlīdzības princips. Pēc pārsūdzības Atlases komisija nosūtīja sūdzības iesniedzējam vairāku iespējamo atbilžu jautājumu kopiju ar pareizo atbilžu sarakstu un sūdzības iesniedzēja atbildēm. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka 5 no viņa atbildēm uz b) testu arī bija pareizas un ka tādējādi viņš būtu ieguvis 22,105 no 40 nevis 16,842 no 40 punktiem.

Tā kā Atlases komisija noraidīja sūdzības iesniedzēja pārsūdzības, viņš 2002. gada 25. martā iesniedza sūdzību ombudam. Viņš izteica trīs apgalvojumus:

¹¹ Sūdzības iesniedzēja 1997. gada 30. oktobrī nosūtītā faksa teksts atbildīgajai amatpersonai par projekta finanšu aspektiem ir īpaši ilustratīvs:

»Godātais J.! Kā mēs vienojamies pagājušā gada jūlijā, pielikumā pievienoju piedāvāto "līgumu", lai atlidzinātu meža īpašnieku ieguldījumu projektā LIFE' 96 ENV/E/512 gan laika, gan resursu izteiksmē. Es ļoti priecātos, ja Jūs varētu mūs informēt par to, kādus iespējami nepieciešamos dokumentāros pierādījumus mums vajadzētu saglabāt, un norādītu jebkādas ierobežojumus, ko mums vajadzētu zināt.[...]"

¹² »[...] Komisija izdarīs starpposma maksājuma, līdz ko Komisija apstiprinās atbalsta saņēmēja finanšu pārskatu un atbilstošo [...]».



- 1) anulējot b) testa 9. un 37. jautājumu, Atlases komisija neievēroja kandidātu vienlīdzības principu;
- 2) Atlases komisija nepamatoja savu atbildi uz sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka viņa atbildes uz 5., 8., 11., 13. un 25. b) testa jautājumu varēja izsecināt no teksta, kas tika izsniegts kandidātiem;
- 3) sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Atlases komisija neievēroja konkursa paziņojuma VI. D punkta nosacījumus, jo viņš bija ieguvis informāciju, ka kandidāti, kuri neieguva minimālo punktu skaitu atlases testos, tik un tā tika iekļauti konkursa paziņojumā paredzētajā 600 kandidātu sarakstā.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Administratīvā A.2 līmeņa struktūra 2001. gada 14. decembra vēstulē informēja sūdzības iesniedzēju par sākotnējās atlases testa rezultātiem. Tā kā sūdzības iesniedzējs ieguva 16,842 no 40 punktiem b) testā, kas attiecas uz verbālo un skaitlisko spriešanu un minimālais nepieciešamais punktu skaits bija 20, Atlases komisija neturpināja labot viņa rakstisko testu atbilstoši konkursa paziņojuma VI.D punktam, kurā noteikts, ka jebkura atzīme, kas ir zem minimālās atzīmes, tiek noraidīta.

Sūdzības iesniedzēju tāpat informēja, ka Atlases komisija ir nolēmusi anulēt a) testa jautājumu un b) testa 9. un 37. jautājumu, jo pēc tam, kad testi bija notikuši, attiecīgajos jautājumos atklāja kļūdas. Lai nodrošinātu kandidātu vienlīdzību, lēmumu anulēt šos jautājumus piemēroja visām valodas versijām.

Atbildot uz viņa 2001. gada 18. decembra pieprasījumu, sūdzības iesniedzējam izsniedza viņa optiskās atbilžu lapas kopiju un sākotnējās atlases testu pareizo atbilžu lapu.

Savā 2002. gada 10. janvāra vēstulē sūdzības iesniedzējs apšaubīja b) testa kvalitāti, kā arī jautājumu anulēšanu, uzskatot, ka tā patiesībā ir radījusi nevienlīdzību, kas ietekmēja viņa likumīgās tiesības. Savā atbildē Atlases komisija sūdzības iesniedzējam izskaidroja mutiskās un skaitliskās spriešanas testa mērķi un jautājumu anulēšanas iemeslu.

Attiecībā uz tagadējo sūdzības iesniedzēja apgalvojumu saistībā ar jautājumu anulēšanu Komisija atsaucās uz Pirmās instances tiesas¹³ un Eiropas Kopienų Tiesas praksi¹⁴. Saskaņā ar šo tiesu praksi kandidātiem ir jāatbild uz visiem jautājumiem un ne tikai uz tiem jautājumiem, kurus viņi gribētu izvēlēties. To jautājumu skaits un saturs, uz kuriem ir jāatbild, tādējādi visiem kandidātiem ir vienāds. Kandidātu izredzes paliek nemainīgas, ja vēlāk zināms skaits jautājumu tiek anulēts.

Komisija tāpat norādīja, ka nepastāvēja atšķirīgs jautājumu novērtējums, jo visiem jautājumiem tika piešķirts vienāds punktu skaits.

Attiecībā uz apgalvojumu, ka Atlases komisija neņēma vērā to, ka sūdzības iesniedzēja atbildes uz b) testa 5., 8., 11., 13. un 25. jautājumu varēja arī izsecināt no testa satura, Komisija piebilda, ka Atlases komisija tās pārbaudīja, bet tas neļāva tai mainīt attiecībā uz atzīmēm pieņemto lēmumu.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka Atlases komisija neievēroja konkursa paziņojuma VI.D punktu, Komisija piebilda, ka ir ievēroti visi konkursa paziņojuma nosacījumi un ka pēc sākotnējās atlases testu izlabošanas tika laboti tikai to kandidātu testi, kas ieguva minimālo pieļaujamo atzīmi testa nokārtošanai katrā testā un vislabākās atzīmes visos testos. To kandidātu skaits, kas ieguva minimālās nepieciešamās atzīmes konkursa 02 nozares sākotnējās atlases testā, bija lielāks par konkursa paziņojumā paredzētajiem 600 kandidātiem.

¹³ 2001. gada 17. janvāra spriedums T-189/99, Gerochristos.

¹⁴ 2001. gada 13. decembra rīkojums P. Giulietti C-263/01 (35. un 26. punkts).



Sūdzības iesniedzēja apsvērumi

Attiecībā uz b) testa 9. un 37. jautājuma anulēšanu sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka tādējādi pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, jo anulēšana deva priekšroku tiem kandidātiem, kas bija atbildējuši nepareizi, tajā pašā laikā sodot tos kandidātus, kas bija atbildējuši pareizi.

Attiecībā uz otro apgalvojumu sūdzības iesniedzējs kā piemēru norāda atbildi, ko viņš sniedza uz 13. jautājumu un kuru, viņaprāt, varēja izsecināt no teksta, un kas tādējādi nebija nepareiza: Viņš izvēlējās atbildi b), proti: "en faisant attention à sa technique de respiration, il est possible de réduire sa tension artérielle". Viņš izvēlējās atbildi b) balstoties uz šādu informāciju tekstā: "il est possible d'obtenir des résultats remarquables par la simple application de techniques respiratoires : diminution de la tension artérielle". Sūdzības iesniedzējs vēlas uzzināt, kāpēc viņa atbilde atzīta par nepareizu.

Attiecībā uz trešo apgalvojumu sūdzības iesniedzējs vēlas, lai ombuds pārbaudītu, vai Atlases komisija ievēroja konkursa paziņojuma VI.D punktu, pieprasot no Komisijas to kandidātu (un viņu rezultātu) sarakstu, kas ir nokārtojuši sākotnējās atlases testus.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzēja apsvērumu izskatīšanas ombuds konstatēja, ka ir nepieciešama papildu izmeklēšana, lai palīdzētu pieņemt lēmumu attiecībā uz sūdzības iesniedzēja trešo apgalvojumu. Saskaņā ar viņa apgalvojumu Atlases komisija nebūtu ievērojusi konkursa paziņojuma VI.D punktu, ja atbilstoši viņa iegūtajai informācijai zināms kandidātu skaits, kas nebūtu ieguvuši minimālās atzīmes 02 nozares sākotnējās atlases testos, tāpat tiktu iekļauti 600 veiksmīgo kandidātu sarakstā.

Datu pārbaude

Šajā nolūkā ombuds sazinājās ar Komisiju, lai pārbaudītu Komisijas dokumentus un jo īpaši 02 nozares sākotnējās atlases testu veiksmīgo kandidātu sarakstu. Pārbaudi veica ombuda darbinieki 2003. gada 24. janvārī Komisijas telpās Briselē (DG ADMIN).

LĒMUMS

1 Sākotnējās atlases testa jautājumu anulēšana

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, anulējot b) testa 9. un 37. jautājumu, Atlases komisija neievēroja kandidātu vienlīdzības principu. Viņš piezīmē, ka, anulējot šos divus jautājumus, ir radīta nevienlīdzība starp tiem kandidātiem, kas atbildēja pareizi, un tiem, kas uz minētajiem jautājumiem atbildēja nepareizi.

1.2 Komisija atsauca uz Pirmās instances tiesas un Eiropas Kopienų Tiesas praksi, kas nosaka, ka kandidātiem ir jāatbild uz visiem jautājumiem un kandidātu izredzes paliek nemainīgas, ja vēlāk zināms jautājumu skaits tiek anulēts.

1.3 Savos iepriekšējos lēmumos lietā Nr. 761/99/BB un lietā Nr. 729/2000/OV, kas ņem vērā izveidoto Kopienų tiesu praksi, ombuds ir noteicis, ka gadījumā, ja testa jautājums ir divdomīgs, lēmums to anulēt ir pamatots ar nosacījumu, ka šī anulēšana tiek veikta tā, lai kandidātu intereses netiktu negatīvi ietekmētas. Balstoties uz viņam iesniegtajiem pierādījumiem, ombuds uzskata, ka nav informācijas, kas liecinātu, ka šajā lietā šis nosacījums nav ievērots, jo Komisija ir anulējusi b) testa 9. un 37. jautājumu visiem kandidātiem.

1.4 Balstoties uz iepriekšminēto, no Komisijas puses nav konstatēta kļūda pārvaldē attiecībā uz šo apgalvojumu.



2 Apgalvojums par atbildes uz sūdzības iesniedzēja sūdzību nepamatošanu

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Atlases komisija nepamatoja savu atbildi uz viņa apgalvojumu, ka viņa atbildes uz b) testa 5., 8., 11., 13. un 25. jautājumu varēja izsecināt no teksta, kas bija izsniegts kandidātiem.

2.2 Komisija norāda, ka Atlases komisija pārbaudīja sūdzības iesniedzēja atbildes, bet negrozīja lēmumu par atzīmēm.

2.3 Ombuds atzīmē, ka strīds starp sūdzības iesniedzēju un Komisiju ir saistīts ar faktu, vai tekstu, kas tika izsniegts kandidātiem, bija iespējams saprast tā, ka pareizās atbildes varētu būt vairākas. Jautājums līdz ar to ir saistīts ar attiecīgā testa interpretāciju. Šis jautājums, kas saistīts ar teksta saturu, ietilpst Atlases komisijas kompetencē.

2.4 Ņemot vērā arī to, ka saskaņā ar Eiropas Kopienų Tiesas praksi dažādos testos iegūto atzīmju paziņojums kalpo kā atbilstošs tā pamatojuma izklāsts, uz kura balstīt Komisijas lēmumu¹⁵, ombuds uzskata, ka Atlases komisija ir rīkojusies tās juridisko pilnvaru robežās. Tādējādi saistībā ar šo sūdzības daļu kļūda pārvaldē netika konstatēta.

3 Apgalvojums par konkursa paziņojuma pārkāpšanu

3.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Atlases komisija neievēroja konkursa paziņojuma VI.D punkta nosacījumus, jo viņš ir ieguvis informāciju, ka zināms skaits kandidātu, kas 02 nozares sākotnējās atlases testos neieguva minimālās atzīmes, un iekļuva konkursa paziņojumā paredzētajā 600 kandidātu sarakstā.

3.2 Komisija norāda, ka to kandidātu skaits, kas konkursa 02 nozares sākotnējās atlases testā ieguva pieprasīto minimumu, bija lielāks nekā konkursa paziņojumā paredzētie 600 kandidāti.

3.3 Attiecībā uz šo apgalvojumu ombuda darbinieki 2003. gada 24. janvārī pārbaudīja Komisijas dokumentus. Pārbaudes laikā Komisijas darbinieki vispirms informēja ombuda biroju, ka 2001. gada 17. oktobra "Oficiālajā Vēstnesī" (C 291 A) publicēts konkursa paziņojuma labojums, kurā bija grozīts veiksmīgo kandidātu saraksts. Attiecībā uz konkursa paziņojuma VI.D.1. punktu, kandidātu skaits mainījās attiecīgi no 510 uz 600 kandidātiem, kas ieguvuši vislabākās atzīmes a), b) un c) sākotnējās atlases testos.

3.4 Pārbaudes laikā tika konstatēts, ka vairāk kā 600 kandidāti a), b) un c) sākotnējās atlases testos bija ieguvuši minimālās atzīmes. Bija sastādīts pirmais to 600 labāko kandidātu saraksts, kas ieguva minimālās pieļaujamās atzīmes. Bija vēl viens to kandidātu saraksts, kas arī bija ieguvuši minimālās atzīmes, bet nebija starp 600 labākajiem kandidātiem.

3.5 Balstoties uz iepriekšminēto, ombuds var apstiprināt Komisijas sniegtās informācijas precizitāti. Tādējādi saistībā ar šo sūdzības aspektu netika konstatēta kļūda pārvaldē.

4 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

¹⁵

Lieta C-245/95 P, Parlaments pret Innamorati (Parliament v. Innamorati), ECR [1996] I-3423, 31. punkts.



APGALVOJUMS PAR VALODAS DISKRIMINĀCIJU

Lēmums par sūdzību 659/2002/IP pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

C. kungs 2002. gada aprīlī Universālās Esperanto asociācijas (Universala Esperanto-Asocio (turpmāk tekstā — “UEA”) vārdā iesniedza sūdzību attiecībā uz valodas diskrimināciju, ko veic daļēji vai pilnīgi Eiropas Komisijas finansētas vairākas Eiropas organizācijas, kas savos sludinājumos pieprasa angļu valodas kā dzimtās valodas zināšanas (“English mother tongue” vai “English native speakers”). Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka rezultātā tūkstošiem cilvēku tiek diskriminēti; lai arī viņiem ir labas angļu valodas zināšanas, viņus nevar pieņemt darbā.

Savā sūdzībā ombudam sūdzības iesniedzējs uzstāja, ka Komisijai vajadzētu: i) atzīt darba sludinājumu diskriminējošo raksturu attiecībā uz amatiem, kas oficiāli tiek piedāvāti visiem pilsoņiem, bet neoficiāli domāti cilvēkiem, kam angļu valoda ir dzimtā; ii) nodrošināt, ka tā vairs nefinansēs uzņēmumus vai organizācijas, kas diskriminē Eiropas pilsoņus, kam angļu valoda nav dzimtā valoda; iii) izpētīt līdzekļus un risinājumus, lai novērstu organizāciju, ko tā daļēji vai pilnīgi finansē, veikto valodas diskrimināciju.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Atzinumā par sūdzību Komisija kopumā izteica šādus punktus.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja pirmo prasību visi darba sludinājumi vakancēm, kas ir oficiāli vai neoficiāli domātas “dzimtās valodas runātājiem” nav pieņemami saskaņā ar Kopienas brīvas pārvietošanās noteikumiem un ir diskriminējoši. Jautājumu par to, vai vakance ir neoficiāli domāta “dzimtās valodas runātājam”, ir jānovērtē kompetentai tiesai katrā atsevišķā gadījumā.

Tomēr “izcilu zināšanu” prasība principā nevar tikt uzskatīta par tādu, kas ir pretrunā ar Kopienas tiesībām¹⁶. Šādā gadījumā darba devējam ir jāpamato vajadzība pēc konkrētas valodas zināšanām ļoti augstā līmenī attiecīgajam darbam.

Komisijas dienesti ir vairākas reizes snieguši šo informāciju tieši UEA, izmantojot tās pārstāvjus (2001. gada 14. maija, 2001. gada 20. jūlija, 2001. gada 5. oktobra un 2002. gada 24. janvāra vēstule un 2002. gada 11. martā notikušajā sanāksmē). Turklāt 2002. gada 24. maija sanāksmē Komisija informēja Strādājošo brīvas pārvietošanās padomdevības komitejas locekļus par nepieciešamību novērst dažāda veida diskrimināciju, sagatavojot darba sludinājumus. Tā mudināja viņus informēt visas iespējami iesaistītas puses gan privātajā, gan valsts sektorā.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja otro prasību Komisija norādīja, ka dotāciju piešķiršanu regulējošie noteikumi un principi, kas ir ietverti Komisijas vadlīnijās par dotāciju pārvaldīšanu, ir īpaši uzsvērti jaunajā Finanšu regulā, kas stāsies spēkā 2003. gada 1. janvārī. Regulas 109. pants nosaka, ka “dotāciju piešķiršanai piemēro pārredzamības un vienlīdzīgas attieksmes principus (...)”. Attiecībā uz izpildu aģentūru finansēšanu, ko paredz jaunās Finanšu regulas 55. pants, Komisija uzsvēra, ka šo aģentūru darbinieki būs darbinieki, uz kuriem attieksies Civildienesta noteikumi. Viņiem piemērojamie noteikumi ietver vispārējo nediskriminācijas principu.

¹⁶

Komisija sniedza savu atzinumu par šo jautājumu jau tās atbildēs uz vairākiem rakstiskiem jautājumiem, t.i., 2002. gada 21. februāra atbildē uz rakstisko jautājumu E-4100/00: »Kopienas noteikumi par strādājošo brīvu pārvietošanos aizliedz ne tikai neslēptu diskrimināciju, balstoties uz tautību, bet arī slēptu diskrimināciju, kas, piemērojot šķietami neitrālus kritērijus, patiesībā rada to pašu rezultātu. Tomēr ar aizpildāmās vakances rakstura dēļ pieprasītajām valodas zināšanām saistīto nosacījumu gadījumā nepastāv diskriminācija (...)». Komisijas atbilde ir publicēta 2001. gada 19. jūnija OV C 174 E, 233. lpp.



Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja trešo prasību cīņa pret jebkāda veida diskrimināciju ir Kopienas politikas prioritāte. Attiecībā uz iespējamo diskrimināciju, ko rada “dzimtās valodas” prasība darba sludinājumos, ko publicē privātā sektora vai nevalstisko asociāciju darba devēji, Komisija nevar iejaukties šajos gadījumos, kas atsevišķi jānovērtē valsts tiesām.

Turklāt Komisija informēja ombudu, ka, balstoties uz 2002. gada jūlijā UEA nosūtīto informāciju par šķietami diskriminējošo darba sludinājumu sarakstu saistībā ar Beļģijas iestādēm, tā uztvēra šo informāciju kā oficiālu sūdzību un šajā sakarā notiks sazināšanās ar Beļģijas varas iestādēm.

Komisija atkārtoti norādīja, ka tad, kad vien tās dienesti ir bijuši informēti par iespējamajiem institūcijas daļēji vai pilnīgi finansēto organizāciju diskriminējošajiem darba sludinājumiem, tā ir iejaukusies, pieprasot tām veikt nepieciešamos pasākumus, lai izlabotu tos. Ģenerāldirektorāti ir nosūtījuši vēstules ar institūciju cieši saistītām organizācijām, kurās tie ir stingri ieteikuši tām nodrošināt, ka: i) valodas zināšanas jebkurai vakancei ir atbilstošas attiecīgā darba veikšanai patiesi nepieciešamajam zināšanu līmenim; ii) ja pilnīgas jebkuras valodas zināšanas ir būtiska prasība konkrētai vakancei, tādi apzīmējumi kā “pilnīga pārzināšana” vai “pamatīgas zināšanas” tiek izmantoti “dzimtās valodas pratējs” vai “dzimtā valoda” vietā; iii) tās darbā pieņemšanā piemēro vienādu iespēju politiku bez nepamatotiem aizspriedumiem par labu jebkurai valodas vai nacionālai grupai. Bez tam Komisija atgādināja, ka tās Nodarbinātības un sociālo lietu ģenerāldirektorāts visos konkursa paziņojumos un projektu paziņojumos iekļaus punktu, kas pievērsīs potenciālo līgumslēdzēju uzmanību “dzimtās valodas” punktu nelikumībai. Institūcija atkārtoti pievērsa uzmanību faktam, ka Eiropas Kopienas Statistikas birojs (Eurostat) apsvēra iespēju konkursa standartaprakstā ietvert punktu, kas noteiktu, ka “konkursa dalībniekiem tiek atgādināts, ka Kopienas noteikumi par strādājošo brīvu pārvietošanos aizliedz uz tautību balstītu diskrimināciju un ka ir diskriminējoši pieprasīt specifiskas valodas kā dzimtās valodas zināšanas kā noteikumu, lai iegūtu darbu”.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs uzskatīja Komisijas viedokli par neapmierinošu un uzturēja spēkā sākotnējās prasības.

LĒMUMS

1 Apgalvojums par valodas diskrimināciju

1.1 Sūdzība bija balstīta uz apgalvojumu par valodas diskrimināciju, ko veic daļēji vai pilnīgi Eiropas Komisijas finansētas vairākas Eiropas organizācijas, kas savos sludinājumos pieprasa angļu valodas kā dzimtās valodas zināšanas (“English mother tongue” vai “English native speakers”). Sūdzībā uzstāja, ka Komisijai vajadzētu: i) atzīt darba sludinājumu diskriminējošo raksturu attiecībā uz amatiem, kas oficiāli tiek piedāvāti visiem pilsoņiem, bet neoficiāli domāti cilvēkiem, kam angļu valoda ir dzimtā; ii) nodrošināt to, ka tā vairs nefinansēs uzņēmumus vai organizācijas, kas diskriminē Eiropas pilsoņus, kam angļu valoda nav dzimtā valoda; iii) izpētīt līdzekļus un risinājumus, lai novērstu organizāciju, ko tā daļēji vai pilnīgi finansē, veikto valodas diskrimināciju.

1.2 Savā atzinumā Komisija norādīja, ka visi darba sludinājumi vakancēm, kas ir oficiāli vai neoficiāli paredzētas “dzimtās valodas runātājiem”, nav pieņemami saskaņā ar Kopienas brīvas pārvietošanās noteikumiem un ir diskriminējoši. Tomēr “izcilu zināšanu” prasība principā nevar tikt uzskatīta par tādu, kas ir pretrunā ar Kopienas tiesībām¹⁷. Šādā gadījumā darba devējam ir jāpamato vajadzība pēc konkrētas valodas zināšanām ļoti augstā līmenī attiecīgajam darbam.

Attiecībā uz dotāciju piešķiršanu reglamentējošiem noteikumiem un principiem Komisija norādīja, ka tie ir ietverti Komisijas vadlīnijās par dotāciju pārvaldīšanu un ir īpaši uzsvērti jaunajā Finanšu

¹⁷

Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK/Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienas kopbudžetam, 2002. gada 16. septembra OV L 248, 1. lpp.



regulā¹⁸, kas stāties spēkā 2003. gada 1. janvārī. Regulas 109. pants nosaka, ka “dotāciju piešķiršanai piemēro pārredzamības un vienlīdzīgas attieksmes principus (...)”. Attiecībā uz izpildu aģentūru finansēšanu, ko paredz jaunās Finanšu regulas 55. pants, Komisija uzsvēta, ka uz šo aģentūru darbiniekiem attieksies Civildienesta noteikumi. Viņiem piemērojamie noteikumi ietver vispārējo nediskriminācijas principu.

Attiecībā uz trešo sūdzības iesniedzēja izvirzīto prasību Komisija sniedza detalizētu to pasākumu izskaidrojumu, ko tā ir veikusi šajā jomā. Attiecīgo dokumentu, kas parādīja Komisijas veiktās darbības, kopija bija pievienota institūcijas atzinumam.

1.3 Ombuds uzskatīja, ka Komisija ir izskatījusi sūdzības iesniedzēja iesniegtās prasības un ka institūcijas sniegtā atbilde šķiet pietiekama. Ombuds atzina, ka Komisija ir veikusi pasākumus, lai novērstu tādu darba sludinājumu publicēšanu nākotnē, kas diskriminē attiecībā uz valodu. Turklāt viņš mudināja institūciju turpināt un pastiprināt tās cīņu pret jebkādu diskrimināciju attiecībā uz valodu un strādājošo brīvas pārvietošanās principa šķēršļiem.

2 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

APVIENOTO NĀCIJU ADMINISTRĀCIJAS KOSOVĀ “ES PĪLĀRA” STATUSS

Lēmums lietā 1256/2002/GG (Konfidenciāli) pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Saskaņā ar 2002. gada jūnijā iesniegto sūdzību sūdzības iesniedzējs, kas ir Vācijas pilsonis, strādāja kā konsultants Kosovā, sākumā Eiropas Rekonstrukcijas aģentūrā (balstoties uz diviem līgumiem), un tad “ANO misijas Kosovā ES pīlārā”.

Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka “ES pīlārs” nav izsniedzis viņam līgumu un nav samaksājis rēķinu, ko viņš tam nosūtījis. Šis 2002. gada 7. maija rēķins bija adresēts Endijam Bērparkam (Andy BEARPARK), ANO misijas Kosovā ģenerālsekretāra īpašajam pārstāvim, un tā summa bija 55 936,16 EUR.

Pirmā sūdzība (1010/2002/GG) tika noraidīta, balstoties uz to, ka sūdzības adresāta personība nebija pietiekami skaidra (Ombuda statūtu 2. panta 3. punkts).

Sūdzības iesniedzējs tad iesniedza jaunu sūdzību (1141/2002/GG), kas bija vērsta gan pret Eiropas Rekonstrukcijas aģentūru, gan “ES pīlāru”, iesniedzot vairākus dokumentus divos faksos, kas datēti ar 2002. gada 17. jūniju (dokumenti, kas saistīti ar aģentūru) un 18. jūniju (dokumenti, kas saistīti ar “ES pīlāru”). Sūdzība tika nosūtīta aģentūrai, lai tā sniegtu piezīmes. Tik, cik tas attiecas uz “ES pīlāru”, sūdzības iesniedzējs tika informēts, ka sūdzības adresāta personība vēl joprojām nebija pietiekoši skaidra.

Sūdzības iesniedzējs pēc tam informēja ombudu, ka viņa sūdzība par “ES pīlāru” bija vērsta pret Komisiju. Lai novērstu sarežģījumus, šī vēstule tika reģistrēta kā jauna sūdzība zem iepriekšminētās norādes.

¹⁸

Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK/Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienų kopbudžetam, 2002. gada 16. septembra OV L 248, 1. lpp.



IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija izteica šādus komentārus.

“ES pīlārs” ir daļa no Apvienoto Nāciju Organizācijas Pagaidu administrācijas Kosovā (ANOPAK), kas tika izveidota ar Apvienoto Nāciju Drošības padomes 1999. gada 10. jūnija rezolūciju. ANOPAK vada ANO ģenerālsēkretāra īpašais pārstāvis, un tā sastāv no četrām daļām (“pīlāriem”), ko vada dažādas speciālistu starptautiskās vienības.

Četri pīlāri ir:

- I pīlārs. Humānās palīdzības lietas, par ko atbild ANO Augstais sūtnis bēgļu lietās (UNHCR). I pīlārs tika pabeigts 2000. gada jūnija beigās, un to tagad aizstāj ANO vadīta operācija, kas atbild par tieslietām un policiju;
- II pīlārs. Civilā administrācija, ko vada ANO;
- III pīlārs. Demokratizācija un institūciju veidošana, ko vada Eiropas Drošības un sadarbības organizācija;
- IV pīlārs. Ekonomikas atjaunošana, atveseļošana un attīstība, ko vada ES. IV pīlārs ir pazīstams kā “ES pīlārs”.

ES pīlāram, ko vada ANO ģenerālsēkretāra īpašā pārstāvja vietnieks Bērparks, ir uzticēts nodrošināt juridisko, institucionālo un politikas sistēmu ekonomikas atjaunošanai, atveseļošanai un attīstībai Kosovā.

ANO ģenerālsēkretāra īpašā pārstāvja vietnieks ir atbildīgs par ES piedāvāto aktivitāšu īstenošanu, izmantojot viņa administrēto pīlāra darbības budžetu, ko finansē Kopiena.

Padomes Regulas (EK) Nr. 1080/2000 1. pants paredz, ka Kopiena sniedz finansiālu ieguldījumu ANOPAK izveidošanā un darbībā. Saskaņā ar to Kopienas ieguldījums ir paredzēts ES pīlāra darbības izmaksu, tostarp vietējā un starptautiskā personāla algu izmaksu, segšanai.

Dotācijas līgums starp Eiropas Komisiju un ANOPAK ES pīlāru paredz ES ieguldījumu un tā īstenošanas un kontroles mehānismus. Dotāciju līgumi tiek parakstīti katru gadu, sākot no 2000. gada.

Saskaņā ar šo līgumu Īpašo nosacījumu 1. panta 3. punktu “Organizācija pieņem dotāciju un apņemas veikt operāciju, uzņemoties atbildību par to. Turklāt šiem līgumiem piemērojamo Vispārējo nosacījumu 1. panta 1. punkts paredz, ka “Kopiena neatzīst nekādas līgumattiecības starp sevi un Organizācijas partneri(-iem) vai starp sevi un apakšuzņēmēju.”

Turklāt Vispārējo nosacījumu 3. panta 2. punkts paredz, ka “Organizācija uzņemas pilnīgu atbildību pret trešajām pusēm” un ka “Organizācija atbrīvo Kopienu no atbildības, kas saistīta ar jebkādu prasību vai darbību, kas radusies Organizācijas vai Organizācijas darbinieku vai individu, par kuriem šie darbinieki ir atbildīgi, izdarītajiem noteikumu un nosacījumu pārkāpumiem vai trešo personu tiesību pārkāpumu rezultātā.”

Nēmot vērā iepriekšminēto, Komisija uzskatīja, ka līgumattiecības starp sūdzības iesniedzēju un ANOPAK ES pīlāru nebija saistītas ar tās dienestiem, kas sniedz ieguldījumu ANO Pagaidu administrācijas Kosovā daļā attiecībā uz uzturēšanas izmaksām, bet nav atbildīgi par ES pīlāra aktivitāšu īstenošanu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

No sūdzības iesniedzēja netika saņemti nekādi komentāri.



LĒMUMS

1 Apgalvojums par ES pīlāra nespēju izsniegt līgumu un apmaksāt rēķinu

1.1 Sūdzības iesniedzējs, vācu konsultants apgalvo, ka "ES pīlārs" neizsniedza viņam līgumu un neapmaksāja rēķinu, kuru viņš bija tam nosūtījis. Viņš ierosina, ka Eiropas Komisijai vajadzētu atbildēt par ES pīlāra bezdarbību.

1.2 Komisija izskaidro, ka "ES pīlārs", ko vada ANO ģenerālsekretāra īpašā pārstāvja vietnieks E. Bērparks, ir Apvienoto Nāciju Organizācijas Pagaidu administrācijas Kosovā (ANOPAK) sastāvdaļa, kas ir izveidota ar Apvienoto Nāciju Drošības padomes 1999. gada 10. jūnija Rezolūciju Nr. 1244. Tā piebilst, ka ANO ģenerālsekretāra īpašā pārstāvja vietnieks ir atbildīgs par ES pīlāra piedāvāto aktivitāšu īstenošanu, administrējot pīlāra darbības budžetu, ko finansē Kopiena. Komisija norāda uz dotāciju līgumu starp Eiropas Komisiju un ANOPAK ES pīlāru, ar kuru ES pīlārs uzņemas pilnīgu atbildību pret trešajām pusēm, bet ES neatzīst nekādas līgumsaistības starp to un ES pīlāra partneriem un apakšuzņēmējiem. Balstoties uz iepriekšminēto, Komisija uzskata, ka līgumattiecības starp sūdzības iesniedzēju un ANOPAK ES pīlāru nav saistītas ar tās dienestiem, kas nav atbildīgi par ES pīlāra aktivitāšu īstenošanu.

1.3 Ombuds uzskata, ka saistībā ar Komisijas sniegtajiem paskaidrojumiem tās pozīcija šķiet pamatota.

2 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

KANDIDĀTU CEĻA UN UZTURĒŠANĀS IZDEVUMI DARBĀ PIEŅEMŠANAS KONKURSOS

Lēmums par sūdzību 1358/2002/IP pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

C. kundze 2002. gada jūlijā iesniedza ombudam sūdzību pret Eiropas Komisiju, apgalvojot, ka Komisijas pieņemtie noteikumi par ceļa izdevumu kompensāciju kandidātiem atklātos konkursos diskriminē kandidātus no attālākām dalībvalstīm. Saskaņā ar sūdzības iesniedzējas viedokli šie kandidāti ir sliktākā pozīcijā nekā tie, kuri dzīvo tuvu konkursa norises vietai, kas parasti ir Brisele. Viņa pieprasīja, lai Komisija pieņemtu jaunus noteikumus par ceļa izdevumu apmaksu, kas nodrošinātu vienlīdzīgas iespējas potenciālajiem atklāto konkursu kandidātiem.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Komisijas atzinums

Komisija atgādināja, ka sūdzības iesniedzēja piedalījās atklātā konkursā COM/A/9/01, pēc kura izveido ekonomikas un statistikas jomas administratoru rezerves sarakstu. Pēc sākotnējās atlases testiem sūdzības iesniedzēja bija labāko 500 kandidātu vidū. Saskaņā ar konkursa paziņojuma I.5. punktu viņai lūdza aizpildīt iesnieguma veidlapu, kuru viņai nosūtīja pa pastu. Atlases komisija izskatīja sūdzības iesniedzējas dokumentus un paziņoja viņai, ka viņa ir uzaicināta uz rakstiskajiem eksāmeniem, kas bija paredzēti 2002. gada 19. jūlijā. Sūdzības iesniedzēja nepiedalījās šajos testos.

Attiecībā uz ceļa izdevumu kompensāciju atbilstošie noteikumi ir ietverti Secinājumā 211/95, ko 1996. gada 28. martā pieņēma administrāciju vadītāju starpinstitutūciju līmenī un kas stājās spēkā 1996. gada 1. aprīlī. Eiropas Komisija īstenoja Secinājumu 211/95, izmantojot 1996. gada 15. aprīļa



iekšējo direktīvu. Abi teksti nosaka vispārējos principus ceļa un uzturēšanās izdevumu atlīdzināšanai ārējiem kandidātiem, kas tiek uzaicināti uz darbā pieņemšanas konkursa rakstiskajiem testiem. Gadījumā, ja attālums starp kandidāta dzīvesvietu un konkursa norises vietu ir vairāk nekā 300 kilometri, kandidāti saņems vienotas likmes kompensāciju, kas tiks aprēķināta, balstoties uz šo attālumu. Ja attālums ir vienāds vai lielāks par 1500 kilometriem, kandidāti saņems 180 EUR. Šajā konkursa fāzē finanšu līdzdalība ir tikai vienotas likmes ieguldījums un nevis pilnīga kompensācija, kas ir paredzēta kandidātiem, kas tiek uzaicināti uz mutiskajiem eksāmeniem.

Visa šī informācija tika ietverta vēstulē, kas tika nosūtīta sūdzības iesniedzējai kopā ar uzaicinājumu uz rakstiskajiem testiem. Viņa tādējādi bija par to informēta.

Sūdzības iesniedzējas piezīmes

Savās piezīmēs par Komisijas atzinumu sūdzības iesniedzēja uzsvēra, ka Komisija nav komentējusi apgalvojumu, ka noteikumi par kompensāciju atklātu konkursu dalībniekiem ir diskriminējoši attiecībā pret kandidātiem no attālākām dalībvalstīm un dod priekšroku tiem, kuri dzīvo tuvu konkursa norises vietai, kas parasti ir Brisele.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzējas piezīmju izskatīšanas bija skaidrs, ka ir nepieciešama papildu izmeklēšana. Ombuds 2003. gada 29. janvārī tādēļ uzrakstīja Komisijai. Savā vēstulē viņš lūdza institūciju sniegt komentārus par sūdzības iesniedzējas piezīmēm, kurās viņa bija norādījusi, ka Komisija nav izskatījusi viņas apgalvojumu, ka atbilstošie noteikumi diskriminē kandidātus no nomaļām dalībvalstīm.

Komisijas otrais atzinums

Institūcija atgādināja, ka finanšu palīdzība, kas tiek sniegta pie atklāta konkursa rakstiskajiem testiem pieļautiem kandidātiem, tiek aprēķināta balstoties uz attālumu starp kandidāta dzīvesvietu un konkursa norises vietu ar nosacījumu, ka šis attālums ir vismaz 300 km. Atlīdzinājums ir lielāks atkarībā no attāluma (par attālumu no 301 līdz 800 km kandidāts saņem 60 EUR; ja tas ir no 801 līdz 1500 km, viņš saņem 120 EUR, un, ja attālums ir lielāks par 1500 km, kandidāti saņem 180 EUR).

Šie ir objektīvi kritēriji, kas tiek piemēroti visiem kandidātiem vienādi un balstoties tikai uz attālumu, neņemot vērā jebkādu citu mainīgu parametru, kā piemēram uzturēšanās izmaksas dažādās valstīs vai transporta savienojumus starp katra kandidāta dzīvesvietu un konkursa norises vietu.

Balstoties to šo, Komisija noraidīja sūdzības iesniedzējas apgalvojumu par šo noteikumu diskriminējošo raksturu.

LĒMUMS

1 Darbā pieņemšanas konkursa dalībnieku ceļa un uzturēšanās izdevumi

1.1 Sūdzības iesniedzēja, kas piedalījās konkursā COM/A/9/01, apgalvoja, ka Komisijas pieņemtie noteikumi atklātu konkursu dalībnieku ceļa izdevumu kompensācijai ir diskriminējoši attiecībā pret kandidātiem no attālākām dalībvalstīm. Saskaņā ar sūdzības iesniedzējas viedokli šie kandidāti ir sliktākā pozīcijā nekā tie, kuri dzīvo tuvu konkursa norises vietai, kas parasti ir Brisele.

1.2 Savā atzinumā Komisija izskaidroja, ka atbilstošie noteikumi ir ietverti secinājumā 211/95, ko 1996. gada 28. martā pieņēma administrāciju vadītāju starpinstitutionu līmenī un kas stājās spēkā 1996. gada 1. aprīlī. Eiropas Komisija īstenoja secinājumu 211/95, izmantojot 1996. gada 15. aprīļa iekšējo direktīvu. Abi teksti nosaka vispārējos principus ceļa un uzturēšanās izdevumu kompensācijai ārējiem kandidātiem, kas tiek uzaicināti uz darbā pieņemšanas konkursa rakstiskajiem testiem. Gadījumā, ja attālums starp kandidāta dzīvesvietu un konkursa norises vietu ir vairāk nekā 300 kilometri, kandidāti saņems vienotas likmes kompensāciju, kas tiks aprēķināta, balstoties uz šo



attālumu. Ja attālums ir vienāds vai lielāks par 1500 kilometriem, kandidāti saņem 180 EUR. Šajā konkursa fāzē finanšu līdzdalība ir tikai vienotas likmes ieguldījums un nevis pilnīga kompensācija, kas ir paredzēta kandidātiem, kas tiek uzaicināti uz mutiskajiem eksāmeniem. Sūdzības iesniedzējai to vajadzēja zināt, jo šī informācija bija ietverta vēstulē, kas viņai tika nosūtīta kopā ar uzaicinājumu uz rakstiskajiem testiem.

1.3 Savā otrajā atzinumā Komisija atsaucās uz noteikumiem, kas regulē finanšu palīdzību ceļa izdevumiem, kas tiek sniegta uz atklāto konkursu rakstiskajiem testiem uzaicinātajiem kandidātiem. Komisija norādīja, ka noteikumi ir balstīti uz objektīviem kritērijiem, kas tiek piemēroti visiem kandidātiem vienādā veidā un balstoties tikai uz attālumu, neņemot vērā nekādu citu mainīgu parametru, kā, piemēram, uzturēšanās izmaksas dažādās valstīs vai transporta savienojumus starp katra kandidāta dzīvesvietu un konkursa norises vietu.

1.4 Ombudam nav zināms neviens juridisks akts vai Kopienas tiesību nosacījums, kas noteiktu, ka Komisijai ir jākompensē atklāto konkursu dalībniekiem viņu ceļa un uzturēšanās izdevumi. Tomēr, ja Komisija nolēmj sniegt ieguldījumu šo izdevumu apmaksā, tai ir jānodrošina vienlīdzīgas attieksmes princips. Komisijas pieņemtie kritēriji, lai sniegtu ieguldījumu kandidātu ceļa un uzturēšanās izdevumu apmaksā, šķiet, tiek piemēroti visiem kandidātiem vienā un tajā pašā veidā un balstoties uz objektīvu kritēriju — attālumu starp viņu dzīvesvietu un eksāmenu norises vietu. Komisijas izvēlētā sistēma attiecīgajai finanšu palīdzībai šķiet pamatota un nediskriminē nevienu no kandidātiem.

1.5 Balstoties uz iepriekšminēto, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi attiecībā uz šo lietas aspektu.

2 Sūdzības iesniedzējas prasība

2.1 Sūdzības iesniedzēja pieprasīja, lai Komisija pieņemtu jaunus noteikumus ceļa izdevumu kompensācijai, kas nodrošinātu iespēju vienlīdzību potenciālajiem atklāto konkursu dalībniekiem.

2.2 Ņemot vērā šī lēmuma 1.5 punkta secinājumus, ombuds neuzskatīja par nepieciešamu izskatīt šo jautājumu.

3 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

APGALVOJUMS PAR DISKRIMINĀCIJU KODOLINSPEKTORU PAKĀPJU PIEŠĶIRŠANĀ

Lēmums par sūdzību 1365/2002/OV (Konfidenciāli) pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli būtiskie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs piedalījās atklātā konkursā COM/B/1015 (B5/B4 Eiropas Atomenerģijas kopienas (Euratom) kodolinspektori), ko Komisija 1996. gadā organizēja jauno dalībvalstu pilsoņiem. Pēc iecelšanas amatā sūdzības iesniedzējam tika piešķirta pakāpe B4, kas bija šajā konkursā paredzētā maksimālā pakāpe. Sūdzības iesniedzējam bija ļoti liela darba pieredze un universitātes līmeņa inženiera izglītība, kas ir augstāka, nekā vajadzīgs amatam.

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli, iecelot viņu B4 pakāpes amatā, viņš ir ticis diskriminēts šādos veidos.



Pirmkārt, Komisija šajā konkursā piemēroja augstāku vecuma ierobežojumu, jo tas tika organizēts jauno dalībvalstu pilsoņiem. Sūdzības iesniedzējs atzīmē, ka būtu vajadzējis piemērot plašāku pakāpju diapazonu (B5 – B1), lai ņemtu vērā personu ar lielāku darba pieredzi.

Otrkārt, apmēram gadu iepriekš notika trīs atklāti konkursi jauno dalībvalstu pilsoņiem (ar ekonomikas/administratīvo pieredzi vai praktisku pieredzi darbā ar datoriem – COM/B/951, COM/B/952 un EUR/B/72), kurā pakāpju diapazons bija no B1 līdz B5. Euratom 2002. gada pavasarī pieņēma darbā B1 līmeņa amatpersonu no COM/B/951 saraksta. Ja sūdzības iesniedzējs būtu piedalījies šajā agrākajā konkursā, viņam, iespējams, darba pieredzes dēļ būtu piešķirta B1 pakāpe.

Lai atbalstītu savu prasību iegūt augstāku pakāpi, sūdzības iesniedzējs atsauca uz Eiropas ombuda lēmumu lietā 109/98/ME, kurā Komisija pieņēma ombuda ieteikumus līdzīgā lietā attiecībā uz apgalvojumu par diskrimināciju pakāpju piešķiršanā dažādu konkursu zivsaimniecības inspektoriem.

Sūdzības iesniedzējs iesniedza sūdzību Komisijai, balsoties uz Civildienesta noteikumu 90. pantu. Viņu 2002. gada 25. maijā informēja, ka Komisija ir noraidījusi viņa prasību vēlreiz izskatīt viņa pakāpi. Atbildē Komisija norādīja, ka lieta 109/98/ME bija saistīta ar pagaidu aģentiem un ka Euratom konkursam nav vajadzīgi B3/B2 vai B1 darbinieki. Sūdzības iesniedzējs tādēļ iesniedza šo sūdzību ombudam, apgalvojot, ka atbilstoši vienlīdzīgas attieksmes principam viņam būtu jāsaņem augstāka pakāpe.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija vispirms atsauca uz lietas faktiem. Sūdzības iesniedzējs bija veiksmīgi piedalījies konkursā COM/B/1015 (OJ C 179 A, 1996. gada 22. jūnijs), kas tika organizēts B 5/4 līmeņa kodolinspektoriem un kurā varēja piedalīties tikai Austrijas, Somijas un Zviedrijas pilsoņi. Veiksmīgo kandidātu rezerves saraksts tika izveidots 1997. gada 17. jūlijā. Sūdzības iesniedzējs tika pieņemts darbā 2000. gada maijā pēc paplašināšanās perioda beigām un, balstoties uz viņa pieredzi, viņam tika piešķirta B4 3. pakāpe, karjeras kategorijas likumīgā augstākā pakāpe.

Savā sūdzībā sūdzības iesniedzējs atsauca uz citiem paplašināšanās konkursiem, kas tika organizēti B1 un B 3/2 līmeņos un uz lēmumu 109/98/ME, kas tika piemērots trim pagaidu darbiniekiem, kas tika pieņemti darbā kā zivsaimniecības inspektori. Viņš arī piemin konkursus, kas tika organizēti Spānijas un Portugāles pievienošanās laikā.

Pievienošanās laikā Komisija mēģināja atrast līdzsvaru starp dienesta vajadzībām un prasībām pieņemt darbā jauno dalībvalstu pilsoņu dažādos karjeras struktūras līmeņos. Šo iemeslu dēļ Komisija organizēja konkursus B1, B3/2 un B5/4 līmeņos, aptverot ārējās jomas (vispārējo administrāciju, informācijas tehnoloģijas, grāmatvedību, valsts finanses un revīziju un arhīvus, dokumentāciju un bibliotēkas). Kā vispārējs pasākums Austrijas, Somijas un Zviedrijas paplašināšanās konkursiem tika pieļauts augstāks vecuma cenzs. Organizējot šos konkursus, bija paredzēts, ka vairums veiksmīgo kandidātu tiktu atrasti B 5/4 konkursos. Papildus šiem konkursiem tika organizēti specializēti konkursi B5/4 līmenī laborantiem, māsām un kodolinspektoriem. Jāatzīmē, ka tāda pati pieeja tika izmantota Spānijas un Portugāles paplašināšanās laikā.

Līdzība ar trīs zivsaimniecības inspektoru lietu, uz ko norādīja sūdzības iesniedzējs, nevar tikt uzskatīta par salīdzinājumu. Šajā lietā Komisija, uzskatot, ka ir darbojusies pilnīgi likumīgi, izņēmuma kārtā, ņemot vērā zivsaimniecības inspektoru atlases atšķirīgos līmeņus, pieņēma Eiropas ombuda piedāvāto mierizligumu. Turklāt Komisija atzīmēja, ka sūdzības iesniedzējs nemin, vai viņš vispār pieteicās uz B1 vai B 3/2 līmenim organizētajiem konkursiem. Komisija atzina, ka, balstoties uz konkursu, sūdzības iesniedzēja klasifikācija bija pareiza.



Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka tā prasība pieņemt darbā jauno dalībvalstu pilsoņus dažādos karjeras struktūras līmeņos, uz kuru atsaucas Komisija, ir paredzēta, lai nodrošinātu, ka pieredzējuši darbinieki no jaunajām dalībvalstīm saņem pakāpes, kas atalgo pieredzi, kas iegūta pirms dalībvalsts iestāšanās ES un pirms indivīds varēja iegūt amatu ES.

Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka izskaidrojums, ko Komisija ir sniegusi attiecībā uz šo noteikumu piemērošanu astoņiem konkursiem un trīs konkursu ierobežošanu līdz B5/B4 pakāpei, ir, ka vispārējās jomās būtu nepieciešamas plašāks pakāpju diapazons, bet specializētākās jomās, kā sūdzības iesniedzēja kodolinspektoru jomā, būtu šaurāks pakāpju diapazons. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka šis paskaidrojums nav konsekvents un nav piemērots pamatojums, lai attaisnotu attieksmes atšķirības. Tādējādi tas ir vienlīdzības principa pārkāpums.

Sūdzības iesniedzējs tālāk norādīja, ka “dienesta vajadzības”, ko Komisija ir minējusi, lai ierobežotu pakāpes līdz B5/B4 dažiem paplašināšanās konkursiem, nevar uzskatīt par atbilstošu objektīvu pamatojumu, lai attaisnotu attieksmes atšķirības. Sūdzības iesniedzējs minēja, ka Euratom nepārtraukti pieņem darbā pieredzējušus inspektorus B1/B2 līmenī un ka visi dienesti gūst labumu no pieredzējušiem darbiniekiem. Nevar apgalvot, ka citos dienestos bija lielāka vajadzība pēc B1/B2 amatpersonām nekā Euratom.

Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Komisija ir pieņēmusi ombuda mierizlīgumu lietā 109/98/ME un piekritusi pārskatīt zivsaimniecības inspektoru pakāpes, jo viņiem bija ārkārtīgi ilga darba pieredze. Sūdzības iesniedzējs tādējādi lūdza Komisiju to pašu izdarīt viņam, jo arī viņam ir ārkārtīgi ilga darba pieredze. Viņa salīdzinoši lielā vecuma dēļ viņš ir nolikts īpaši sliktā pozīcijā pateicoties Komisijas diskriminējošajai pakāpju piešķiršanas politikai.

LĒMUMS

1 Prasība piešķirt augstāku pakāpi kā B4

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu viņam būtu jāsaņem augstāka pakāpe nekā B 4. Lai atbalstītu savu prasību, sūdzības iesniedzējs norāda, ka Komisija šajā konkursā piemēroja augstāku vecuma limitu, jo tas tika organizēts jauno dalībvalstu pilsoņiem, un ka apmēram pirms gada notika trīs atklāti konkursi jauno dalībvalstu pilsoņiem (ar ekonomikas/administratīvo pieredzi vai praktisku pieredzi darbā ar datoriem — COM/B/951, COM/B/952 un EUR/B/72), kurā pakāpju diapazons bija no B1 līdz B5. Sūdzības iesniedzējs arī atsaucas uz ombuda lēmumu lietā 109/98/ME.

1.2 Komisija norāda, ka paplašināšanās laikā tai bija jāmeģina atrast līdzsvaru starp dienesta vajadzībām un prasībām pieņemt darbā jauno dalībvalstu pilsoņus dažādos karjeras struktūras līmeņos. Jauno dalībvalstu pilsoņiem Komisija organizēja konkursus B1, B3/2 un B5/4 līmeņos, aptverot vispārējās jomas (vispārējo administrāciju, informācijas tehnoloģijas, grāmatvedību, valsts finanses un revīziju un arhīvus, dokumentāciju un bibliotēkas). Papildus šiem konkursiem tika organizēti specializēti konkursi B5/4 līmenī laborantiem, māsām un kodolinspektoriem. Komisija norādīja arī, ka līdzība ar trīs zivsaimniecības inspektoru lietu, uz ko atsaucās sūdzības iesniedzējs, nevar tikt uzskatīta par salīdzināmu.

1.3 Ombuds atzīmē, ka vienlīdzīgas attieksmes princips, kas ir ietverts Civildienesta noteikumu 5. panta 3. punktā, ir vispārējs noteikums, kas veido daļu no tiesībām, kas tiek piemērotas Kopienas civildienestam. Diskriminācija, kas ir pretrunā ar šo noteikumu, notiek, ja situācijas tiek risinātas nevienlīdzīgā veidā un diskriminācija nav objektīvi pamatota¹⁹.

¹⁹

Skatīt lietu T-92/96 Monako pret Parlamentu (Monaco v. Parliament), [1997] ECR-SC IA-195; II-573, 54. punkts; lieta T- 109/92, [1994] ECR-SC, II-105, 87. punkts.



1.4 Lietā 109/98/ME, uz kuru atsaucas sūdzības iesniedzējs, ombuds atklāja, ka ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, jo zivsaimniecības inspektori bija pieņemti darbā B5/B4 līmeņos, kamēr a) citi zivsaimniecības inspektori, ko Komisija jau bija pieņēmusi darbā balstoties uz iepriekšējiem konkursiem, bija iekļauti B3, B2 un B1 pakāpēs un b) tikko publicēts konkursa paziņojums paredzēja zivsaimniecības inspektoru pieņemšanu darbā B3/B2 pakāpē. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka ombuda konstatējumi šajā lietā būtu pēc analogijas jāpiemēro viņa gadījumā.

1.5 Ombuds uzskata, ka Komisijas paskaidrojums par pakāpju atšķirību, kas paredzētas specializētajiem un vispārējiem B pakāpes konkursiem, šķiet pamatots. Turklāt saskaņā ar ombudam pieejamo informāciju nav norāžu par to, ka attieksme pret kodolinspektoriem no dažādiem konkursiem būtu atšķirīga. Sūdzības iesniedzēja salīdzinājums attiecas, no vienas puses, uz B pakāpes kodolinspektoru pieņemšanu darbā un, no otras puses, uz B pakāpes amatpersonu ar ekonomikas/administratīvo pieredzi vai praktisku pieredzi darbā ar datoriem pieņemšanu darbā (COM/B/951, COM/B/952 un EUR/B/72). Šķiet, ka šīs situācijas nav salīdzināmas, un tādējādi tās nevar uzskatīt par pamatojumu spriedumam par vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanu.

1.6 Šajos apstākļos ombuds neuzskata, ka Komisijas lēmums par sūdzības iesniedzēja pakāpi pārkāpj vienlīdzīgas attieksmes principu. Ombuds tādējādi nekonstatē nekādu sliktu administratīvo praksi no Komisijas puses.

2 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

ATTEIKŠANĀS IZSKATĪT ATKĀRTOTU PIETEIKUMU PAR PIEEJAMĪBU SABIEDRĪBAI SAISTĪBĀ AR 226. PANTĀ NOTEIKTO KĀRTĪBU

Lēmums par sūdzību 1437/2002/IJH par Eiropas Komisiju.

SŪDZĪBA

Ombudam 2002. gada jūlijā tika iesniegta sūdzība par Komisiju saistībā ar atteikumu pieņemt atkārtotu pieteikumu par dokumentu publiskumu.

Sūdzības iesniedzējs bija cietis finansiālus zaudējumus Lloyd's apdrošināšanas tirgū Apvienotajā Karalistē. Viņš iesniedza Komisijai sūdzību par Apvienotās Karalistes varas iestādēm saistībā ar to nespēju pienācīgi īstenot Direktīvu 73/239.

Komisija, kuras uzdevums ir uzraudzīt Līgumu īstenošanu, izmeklēja sūdzību. 2001. gada 20. decembrī Komisija nosūtīja Apvienotās Karalistes valdībai vēstuli ar oficiālu paziņojumu saskaņā ar EK dibināšanas līguma 226. pantu.

Sūdzības iesniedzējs prasīja piekļuvi vēstulei ar oficiālo paziņojumu saskaņā ar Regulu 1049/2001. Komisija noraidīja pieteikumu, pamatojot savu lēmumu ar to, ka vēstules publicēšana varētu kaitēt pienācīgai pārkāpuma procedūras vadībai, saskaņā ar EK dibināšanas līguma 226. pantu.

Savā sūdzībā ombudam sūdzības iesniedzējs apstrīd Komisijas atteikumu sniegt pieeju vēstulei ar oficiālo paziņojumu un apgalvo, ka saskaņā ar Apvienotās Karalistes Valsts kases paziņojumu, tai nav iebildumu pret vēstules publicēšanu.

Sūdzības iesniedzējs uzsver, ka viņa sūdzība ombudam ir saistīta ar pieejamības jautājumu un neattiecas uz to, kā Komisija izskata viņa sūdzību par Apvienoto Karalisti.



Ombuds saprot, ka sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis lūgumrakstu arī Eiropas Parlamentam attiecībā uz Apvienotās Karalistes valsts iestādēm un Lloyd's.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Komisijas atzinumā kopumā bija izteikti šādi secinājumi.

Sūdzības iesniedzējs ir viens no Lloyd's apdrošināšanas tirgus privātajiem investoriem (še turpmāk – "Vārdi"), kas ir cietis ievērojumus finansiālus zaudējumus un iesniedzis sūdzību par Apvienotās Karalistes valsts iestādēm attiecībā uz to nespēju pienācīgi īstenot nedzīvības apdrošināšanas Direktīvu 73/239/EEK.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 11. janvārī vēstulē izteica gandarījumu, ka Komisija ir oficiāli uzsākusi pārkāpuma izskatīšanas procedūru saistībā ar viņa sūdzību par Apvienoto Karalisti. Viņš arī jautāja, kurus no Direktīvas 73/239 aspektiem izskata un vai Komisijas vēstule ar oficiālo paziņojumu Apvienotās Karalistes valsts iestādēm ir sabiedrībai pieejama.

Atbildē Iekšējā tirgus ģenerāldirektorāta ģenerāldirektors nosūtīja sūdzības iesniedzējam atbilstošā preses paziņojuma kopiju un paskaidroja, ka šīs vēstules publiskošana apdraudētu pārkāpuma izmeklēšanas gaitu. Šis piekļuves tiesību izņēmums ir paredzēts Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 5. februārī iesniedza atkārtotu pieteikumu, apgalvojot, ka publiskošana ir saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm. Šajā posmā Komisija vēl nebija saņēmusi Apvienotās Karalistes iestāžu atbildi uz vēstuli ar oficiālo paziņojumu. Ģenerālsekretārs atbalstīja savu sākotnējo lēmumu.

Lloyd's lieta ir ļoti sarežģīta un delikāta. Komisijas izmeklēšana par Apvienotās Karalistes iespējamo pārkāpumu vēl turpinās. No Apvienotās Karalistes valsts iestādēm iegūto dokumentu publiskošana negatīvi ietekmētu šīs izmeklēšanas gaitu. Komisija pašlaik izskata jaunos tiesību aktus, ko ievieša kā daļu no Apvienotās Karalistes finanšu noteikumu visaptverošās reformas saskaņā ar 2000. gada Finanšu pakalpojumu un tirgu likumu. Komisijai vajadzētu ne tikai vienkārši pārbaudīt, vai direktīva ir pareizi iestrādāta valsts tiesību aktos, bet drīzāk vai valsts tiesību aktus pareizi piemēro. Galvenais mērķis ir nodrošināt pilnīgu atbilstību Kopienas tiesību aktiem. Šim procesam vajadzīga savstarpējas uzticēšanās gaisotne, kuru apdraudētu ar šo izmeklēšanu saistīto dokumentu nodošana atklātībā.

Sūdzības iesniedzēja arguments, ka Apvienotās Karalistes Valsts kase neiebilst pret vēstules ar oficiālo paziņojumu nodošanu atklātībā, ir nepareizs. Sūdzības iesniedzējs nosūtīja izgriezumus no 2002. gada 10. marta laikraksta The Mail on Sunday ziņojuma, kurā bija teikts: "Valsts kase, kas līdz aprīļa beigām atbildēs uz Komisijas apsūdzību, noliedza, ka tā ir atteikusies sniegt savu atbildi, ja netiks nodrošināta konfidencialitāte". Tas skaidri norāda uz Apvienotās Karalistes valsts iestāžu atbildi, nevis Komisijas vēstuli. Turklāt Komisija lūdza Apvienotās Karalistes valsts iestādes atcelt konfidencialitāti attiecībā uz citiem pieteikumiem par piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar šī pārkāpuma izskatīšanas procedūru, bet tās nav to izdarījušas.

Vairākos spriedumos Pirmās instances tiesa ir atzinusi konfidencialitātes nepieciešamību pārkāpumu izmeklēšanā un tādējādi pamatojusi atteikumu piešķirt piekļuvi dokumentiem, kas ir saistīti ar šādas izmeklēšanas gadījumiem.²⁰ Lai arī šī tiesu prakse atsaucas uz Komisijas Lēmuma 94/90 nosacījumiem, tā ir spēkā, jo attiecīgā izņēmuma definīcija ir saglabāta Regulā 1049/2001. Vienīgā jaunā iezīme ir nepieciešamība līdzsvarot dokumenta publiskošanas radīto kaitējumu ar tā publiskošanu sabiedrības interešu vārdā.

²⁰

Lieta T-105/95, WWF Apvienotā Karaliste pret Komisiju (UK v. Commission), [1997] ECR II-313, 63. punkts; lieta T-309/97 Bavarian Lager pret Komisiju (Bavarian Lager v. Commission), [1999] ECR II-3217, 46. punkts; lieta T-191/99, Petrie un citi pret Komisiju (Petrie and Others v. Commission), [2001] ECR II-3677, 68. punkts.



Kopienas tiesību ievērošana ir būtiska sabiedrības interesēm, un tas noteikti atsver plašākas sabiedrības interesi iegūt pieeju izmeklēšanas gaitā sagatavotajiem un iegūtajiem dokumentiem. Sabiedrība ar preses paziņojumu palīdzību ir informēta par pārkāpuma izskatīšanas procedūras sākšanos un par nozīmīgākajiem izskatāmajiem jautājumiem.

Vārdu vai citu iesaistīto pušu interese iegūt pieeju ar pārkāpuma procedūru saistītajiem dokumentiem nav publiskošana sabiedrības interešu vārdā. Sūdzības iesniedzējam ir tiesības būt informētam par tādas procedūras norisi, kas, balstoties uz viņa sūdzību, ir uzsākta atbilstoši Komisijas pieņemtajam rīcības kodeksam attiecībā uz sūdzību izskatīšanu.²¹

Lai iegūtu kompensāciju par zaudējumiem, ko cietis sūdzības iesniedzējs un citi Vārdi, prasību vajadzētu iesniegt Anglijas tiesās. Komisija var tikai mēģināt nodrošināt, ka Apvienotā Karaliste ievēro Kopienas tiesību aktus un galu galā iesūdzēt Apvienoto Karalisti Eiropas Kopienų Tiesā. Tiesa var paziņot, ka Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi Līguma nosacījumus. Tiesas spriedums, kas konstatētu šādu pārkāpumu, stiprinātu sūdzības iesniedzēja pozīciju Anglijas tiesas priekšā. Tajā pašā laikā Komisija ir skaidri norādījusi, ka tā pilnībā sadarbosies ar Anglijas tiesu iestādēm, ja to aicinās sniegt liecību vai iesniegt pierādījumus.

Sūdzības iesniedzēja apsvērumi

Kopumā sūdzības iesniedzēja apsvērumos bija izteikti šādi secinājumi.

Attiecībā uz iespējamajiem Direktīvas 73/239 pārkāpumiem ir iesniegtas daudzas sūdzības Komisijai un daudzi lūgumraksti Eiropas Parlamentam. Atsakoties no pārredzamības, Komisija neļauj sūdzību un lūgumrakstu iesniedzējiem virzīt tālāk savu lietu, jo viņi nezina, kādu aizstāvību izmanto Apvienotās Karalistes valdība, un tādējādi nevar piedāvāt pretargumentus vai izlabot maldinošus apgalvojumus.

Apvienotās Karalistes valdības atbildes Komisijai acīmredzot lielā mērā būs balstītas uz Lloyd's sniegto informāciju. Tas rada lielas bažas sūdzību un lūgumrakstu iesniedzējiem, jo līdz šim Lloyd's nelabprāt sniedz patiesu informāciju.

Ilgstošā korespondences nepubliskošana rada aizdomas, ka tā neizturētu sabiedrības veiktu pārbaudi. Ja ir noticis pārkāpums, tad kā ir iespējams, ka tas tik ilgi turpinājās (un vēl turpinās)? Korespondences publiskošana izgaistinātu iespaidu, ka sarūgtinātos Vārdus apzināti nostāda ļoti neizdevīgā situācijā.

Turklāt 1977.–1978.gada sarakste starp Komisiju un Apvienotās Karalistes valdību attiecībā uz Direktīvas 72/239 pārņemšanu tagad ir 25 gadus veca un diez vai vairs ir noslēpums.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tagad nav iespējams saņemt kompensāciju Apvienotās Karalistes tiesās bez Eiropas Kopienų Tiesas lēmuma par labu Vārdiem. Aizdomas par direktīvas pārkāpšanu jau ir izskatītas Apvienotās Karalistes tiesās un noraidītas kā neatbilstošas. Šis jautājums ir res judicata, kas nozīmē, ka to nevar pārskatīt citādi kā tikai Eiropas Kopienų Tiesā.

Sūdzības iesniedzēja papildu vēstule

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 18. februārī lūdza ombudu ņemt vērā īsumā turpmāko.

Lūgumrakstu komitejas uzklaušīšanā komisārs Bolkesteins (BOLKESTEIN) apgalvoja, ka Komisija izmeklēs tikai esošos apgalvojumus par Direktīvas 73/239 pārkāpumiem un ka iepriekšējie trūkumi netiks ņemti vērā. Daudzās sūdzības un lūgumraksti Komisijai un Eiropas Parlamentam, ko iesnieguši finansiāli cietušie Lloyd's locekļi, attiecas uz iepriekšējiem pārkāpumiem. Lloyd's locekļi nevar iegūt taisnību Apvienotās Karalistes tiesās bez iepriekšēja Eiropas Kopienų Tiesas sprieduma, ka Apvienotās Karalistes valdība ir bijusi vainīga.

²¹ Komisijas 2002. gada 20. marta paziņojums COM(2002) 141 Eiropas Parlamentam un Eiropas ombudam par attiecībām ar sūdzības iesniedzēju saistībā ar Kopienas tiesību pārkāpumiem pieņemtais teksts, 2002 OV C 244/5.



TĀLĀKA IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzēja piezīmju izskatīšanas bija skaidrs, ka ir nepieciešama papildu izmeklēšana.

Ombuds uzrakstīja Komisijai attiecībā uz sūdzības iesniedzēja argumentu, ka Apvienotās Karalistes atbildes Komisijai acīmredzot būs nopietni balstītas uz Lloyd's sniegto informāciju. Ombuds norādīja, ka, ja tas ir pareizs, sūdzības iesniedzēja arguments nozīmē to, ka konfidencialitāte varētu negatīvi ietekmēt 226. panta procedūras īstenošanu, jo informāciju, ko Komisija saņem no Apvienotās Karalistes valsts iestādēm, kritiski neizskata.

Ombuds tādēļ pieprasīja Komisiju iesniegt papildu informāciju par procedūrām, kas tiek izmantotas, lai pārbaudītu tās informācijas precizitāti, ko Komisija saņem saskaņā ar 226. panta kārtību.

Ar 2003. gada 6. marta vēstuli ombuds arī lūdza Komisiju atbildēt uz sūdzības iesniedzēja 2003. gada 18. februāra vēstuli.

Komisijas atbilde

Komisijas atbilde kopumā ietvēra šādus punktus.

Vispārējais jautājums

Ciktāl tas attiecas uz vispārējo jautājumu par iespēju sūdzības iesniedzējiem komentēt dalībvalstu argumentus, Komisija vēlas atgādināt, ka Tiesa²² ir skaidri norādījusi, ka indivīdi nav puses tiesas prāvā atbilstoši EK dibināšanas līguma 226. pantam un šī iemesla dēļ nevar lūgt tiesības uz taisnīgu uzklauššanu, kas ietver audi alteram partem principa piemērošanu.

Lietas izskatīšanā atbilstoši EK dibināšanas līguma 226. pantam dalībvalstu sniegto informāciju pārbauda Komisijas dienesti, kā arī jebkuri citi informācijas avoti, tostarp sūdzības iesniedzēja sniegtie, tā, lai ļautu institūcijai nonākt pie lēmuma par situācijas atbilstību Kopienas tiesībām.

Kā Tiesa ir norādījusi iepriekšminētajā praksē, Kopienas institūcijas, pieņemot lēmumus, izmanto dokumentus, kurus ir sagatavojušas trešās puses ar nosacījumu, ka lēmumu pieņemšanas pārredzamību un pilsoņu uzticēšanos Kopienas administrācijai var nodrošināt šo lēmumu atbilstošs pamatojums. Atbilstošs pamatojums nozīmē, ka, balstoties uz dokumentu, ko ir sagatavojusi trešā puse, institūcijai ir šajā lēmumā jāizskaidro dokumenta saturs un jāpamato tas, kāpēc dokuments ņemts par pamatu šim lēmumam.

Komisija uzskata, ka konfidencialitātei, kuru dalībvalstīm ir tiesības sagaidīt no Komisijas likuma pārkāpšanas izmeklēšanā, nedrīkst atņemt tās būtību, un ka tādēļ ir jāatrod pareizais līdzsvars, publicējot informāciju, ja tiek piemērots iepriekšminētais pienākums.

Sūdzības iesniedzēja lieta

Sākotnējā likuma pārkāpšanas lieta, ar ko ir saistīta sūdzības iesniedzēja lieta, attiecas uz apgalvojumu par nespēju pienācīgi piemērot direktīvas 73/239 prasības Lloyd's saprātīgai regulēšanai un uzraudzībai, jo īpaši attiecībā uz revīzijas noteikumiem un maksātspējas pārbaudi.

Šāda veida lieta ir sarežģītāka nekā ar direktīvu pārkāpšanu saistītās lietas, jo jautājums nav vienkārši noteikt, vai juridisks teksts ir pareizi izsludināts, bet drīzāk, vai kompetentas nacionālās varas iestādes ir pareizi piemērojušas nacionālo likumu, kas īsteno ES prasības.

Komisija izteica savas bažas Apvienotās Karalistes valsts iestādēm vispirms izmantojot divas detalizētas anketas, kam sekoja oficiāla paziņojuma vēstule un papildus oficiālā paziņojuma vēstule, kas tika izdota 2002. gada janvārī. Lai arī Komisijas informācija ir saņemta no Apvienotās Karalistes valsts iestādēm, nevis no Lloyd's, Komisija saprot sūdzības iesniedzēja bažas par to, ka Apvienotās Karalistes valsts iestādes nopietni paļautos uz Lloyd's sniegto informāciju.

22

Lieta T-191/99, Petrie un citi pret Komisiju (Petrie and Others v. Commission), [2001] ECR II-3677.



Lai arī Komisijai nav pamata apšaubīt no Apvienotās Karalistes valsts iestādēm saņemto informāciju, Komisija var pārbaudīt tās precizitāti, izmantojot šādus līdzekļus.

- Komisijas dienesti var pieprasīt papildinformāciju un paskaidrojumus no sūdzības iesniedzēja. To var iegūt parastas saziņas ceļā, piemēram, pa pastu, faksu un parasti pa telefonu vai elektronisko pastu. Dažos gadījumos Komisijas dienesti ir tikušies ar sūdzības iesniedzējiem.
- Komisija ir saņēmusi sūdzības no daudzām pusēm. Lai arī sūdzībās parasti ir ietverti vieni un tie paši punkti, dažas puses ir labāk informētas par atsevišķiem jautājumiem nekā citas. Ņemot vērā nepieciešamību efektīvi izmantot ierobežotos resursus, Komisija bieži vērš pārbaudes vai paskaidrojumu pieprasījumus par specifiskiem jautājumiem uz tiem sūdzības iesniedzējiem, kam par attiecīgo jautājumu ir visvairāk informācijas. Komisijas amatpersonas ir tikušās ar citiem sūdzības iesniedzējiem, tostarp viņu īpašajiem padomdevējiem, lai apspriestu īpašus aspektus. Parasti, meklējot informāciju, amatpersonai ir gara telefona saruna vai plaša elektroniskā pasta sarakste. Turklāt fakts, ka informāciju ir snieguši dažādi avoti, nozīmē, ka Komisijai bieži ir vairāk informācijas nekā katram sūdzības iesniedzējam atsevišķi.
- Pastāv papildu informācijas avoti informācijas precizitātes pārbaudīšanai. Vissvarīgākie no tiem ir Apvienotās Karalistes tiesu spriedumi ar Lloyd's saistītajās lietās. Lai arī šīs lietas attiecas uz dažādām pusēm un dažādiem jautājumiem, spriedumi tomēr sniedz svarīgu faktu informāciju. Jāpiemin arī Eiropas Parlamentam iesniegtie lūgumraksti par Lloyd's. Daži no tiem bija ļoti plaši: viens lūgumraksts ir ietverts septiņos A4 formāta aktu vākos.
- Komisija ir arī izskatījusi vai izdarījusi atsauci uz plašu citu dokumentu loku, tostarp Apvienotās Karalistes Parlamenta sagatavotajiem oficiālajiem ziņojumiem, Apvienotās Karalistes valdības pasūtītajiem ziņojumiem par Lloyd's, Lloyd's vārdā sagatavotajiem ziņojumiem, ziņojumiem par Lloyd's disciplinārlietām, speciālistu ziņojumiem, kā arī laikrakstu vai žurnālu rakstiem.
- Komisijai arī ir bijusi iespēja izmantot iekšējo ekspertīzi attiecībā uz tehniskiem jautājumiem, tādēļ kā revīzijas noteikumi un juridiskie jautājumi.

Tādējādi, neskatoties uz pienākumu ievērot konfidencialitāti veicot Eiropas Kopienų Līguma 226. pantā paredzēto lietas izskatīšanu un oficiālu pilnvaru izsaukt lieciniekus un pieprasīt lieciniekiem iesniegt dokumentus neesamību, Komisija ir spējusi lielā mērā apstiprināt tās saņemtās informācijas precizitāti.

Pagātnes trūkumu jautājums

Komisija atzīst, ka Lloyd's regulējošās un uzraudzības sistēmas uzlabojumi ir sasniegti, izmantojot 2000. gada Finanšu pakalpojumu un tirgu likumu, kas stājās spēkā 2001. gada 1. decembrī.

Pārkāpuma lietas izskatīšanas mērķis ir atbilstoši ES tiesībām izveidot vai atjaunot valstu tiesību atbilstību ES tiesībām, nevis lemt par iepriekšēju atbilstību vai neatbilstību. Attiecīgi šī brīža Komisijas izmeklēšanā uzsvars tiek likts uz jaunās sistēmas piemērošanu atbilstoši 2000. gada Finanšu pakalpojumu un tirgu likumam.

Komisārs Bolksteins 2003. gada 22. janvārī, stājoties Lūgumrakstu komitejas priekšā, uzsvēra, ka darbības zaudējumu kompensācijai var pieņemt tikai nacionālā līmenī. Turklāt Eiropas Kopienų Tiesas prakse apstiprina, ka pārkāpuma lietas izskatīšana saskaņā ar Eiropas Kopienų Līguma 226. pantu ir vērsta tikai uz to, lai izbeigtu dalībvalsts nespēju ievērot Kopienų tiesības un nevis in abstracto atzīmēt, ka šāda nespēja ir bijusi jau iepriekš.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Kopumā sūdzības iesniedzēja piezīmēs tika izteikti šādi punkti.

Pārredzamības trūkums nozīmē, ka sūdzības iesniedzējam nav aizsardzības pret jebkādiem nepareiziem apgalvojumiem, kas ietverti Apvienotās Karalistes valdības atbildēs Komisijai.



Komisijas lēmumu 94/90 (kas tika aizstāts ar Regulu 1049/2001) Pirmās instances tiesa apsvēra, ka Komisijas un dalībvalsts strīda mierizlīguma mērķa saglabāšana varētu attaisnot atteikumu pieejai oficiālā paziņojuma vēstulēm, kas sagatavotas saistībā ar 226. panta lietas izskatīšanu.²⁴ Ņemot vērā sevišķu sabiedrības interešu jautājumu, kas ir aplūkots 2.5 punktā tālāk tekstā, ombuds uzskata, ka, ņemot vērā iepriekšminēto tiesu praksi, Komisija varētu pamatoti secināt, ka tai bija attaisnojums atteikt pieeju minētajai oficiālā paziņojuma vēstulei. Ombuds atsaucas uz to, ka Eiropas Kopienų Tiesa tomēr ir visaugstākais varas orgāns attiecībā uz Kopienų tiesībām.

2.4 Attiecībā uz argumentiem, kas saistīti ar Apvienotās Karalistes valsts iestāžu attieksmi, ombuds uzskata, ka, lai arī atbilstoša izņēmuma piemērošana saskaņā ar Regulu 1049/2001 ir Komisijas ziņā, šķiet maz ticami, ka mierizlīguma mērķa saglabāšana varētu pamatot pieejas atteikumu, ja attiecīgā dalībvalsts ir gatava pieņemt publiskošanu. Tomēr ombuds neatrod pamatojumu, lai apšaubītu Komisijas argumentu, ka Apvienotās Karalistes valsts iestādes nevēlas pieņemt publiskošanu šajā gadījumā.

2.5 Attiecībā uz faktu, ka sūdzības iesniedzējs nevar izlabot iespējami maldinošo Komisijai iesniegto informāciju, ombuds vispirms norāda, ka Pirmās instances tiesa ir noteikusi, ka indivīdi nav puses lietu izskatīšanā saskaņā ar Eiropas Kopienų dibināšanas līguma 226. pantu un kā šī iemesla dēļ viņi nevar izmantot tiesības uz taisnīgu uzklaušīšanu, kas ietvertu audi alteram partem principa piemērošanu.²⁵

Ombuds tomēr atzīmē, ka atbilstošais izņēmums saskaņā ar Regulu 1049/2001 tiek piemērots "ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm." Ombuds uzskata, ka sūdzības iesniedzējs ir spējis iegūt ievērojamu sabiedrības interesi attiecībā uz iepazīšanos, kas dotu sabiedrībai iespēju pārbaudīt Komisijai iesniegtās informācijas precizitāti un tādējādi uzlabot 226. panta procedūras efektivitāti. Ombuds uzskata, ka Kopienų tiesību esošajā situācijā un, ņemot vērā citas pārbaudes iespējas, uz kurām Komisija atsaucas, Komisija varētu pamatoti secināt, ka sabiedrības interese par publiskošanu nav sevišķa. Ombuds atsaucas uz to, ka Eiropas Kopienų Tiesa tomēr ir visaugstākais varas orgāns attiecībā uz Kopienų tiesībām.

2.6 Ņemot vērā iepriekšminēto, Ombuds nekonstatē nekādu sliktu administratīvo praksi saistībā ar šo sūdzības aspektu.

2.7 Ombuds norāda, ka sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis pieteikumu pieejai tikai Komisijas 2001. gada 20. decembra oficiālā paziņojuma vēstulei un ka Komisija ir izskaidrojusi, ka esošās 226. panta lietas izskatīšanas uzsvars ir likts uz situāciju, kas ir radusies pēc 2000. gada Finanšu pakalpojumu un tirgus likuma stāšanās spēkā.

Ombuds norāda, ka sūdzības iesniedzējam saskaņā ar Regulu 1049/2001 ir tiesības pieteikties uz pieeju dokumentiem, kas, ciktāl tie attiecas uz situāciju pirms 2000. gada Finanšu pakalpojumu un tirgus likuma stāšanās spēkā, var būt nebūtiski esošajai 226. panta lietas izskatīšanai.

3 Komisijas 226. panta izmeklēšanas joma

3.1 Papildu vēstulē, kas tika nosūtīta izmeklēšanas laikā, sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisijas 226. panta izmeklēšanā vajadzētu risināt iepriekšējus pārkāpumus, kā arī apgalvojumus par esošajiem direktīvas pārkāpumiem.

3.2 Komisija apgalvo, ka pārkāpuma lietas izskatīšanas mērķis saskaņā ar Eiropas Kopienų dibināšanas līguma 226. pantu ir izveidot vai atjaunot atbilstību ES tiesībām, nevis spriest par iepriekšēju atbilstību vai neatbilstību.

3.3 Ombuds atzīmē, ka saskaņā ar Eiropas Kopienų Tiesas viedokli pirmstiesas procedūras mērķis atbilstoši Eiropas Kopienų dibināšanas līguma 226. pantam ir dot iespēju dalībvalstij pašai

²⁴ Lieta T-191/99, Petrie un citi pret Komisiju (Petrie and Others v. Commission), [2001] ECR II-3677, 68. punkts

²⁵ Turpat, 70. punkts.



nodrošināt atbilstību Līgumam vai nepieciešamības gadījumā pamatot tās pozīciju.²⁶ Ombuds tādējādi uzskata, ka Komisijai ir tiesības koncentrēt tās veikto 226. panta izmeklēšanu uz to, vai pēc 2000. gada Finanšu pakalpojumu un tirgu likuma stāšanās spēkā pastāv Kopienas tiesību pārkāpums. Ombuds tādējādi nekonstatē nekādu sliktu administratīvo praksi saistībā ar šo sūdzības aspektu.

4 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

APGALVOJUMS PAR VECUMA DISKRIMINĀCIJU ATKLĀTĀ KONKURSĀ

Lēmums par sūdzību 1536/2002/OV (Konfidenciāli) pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli būtiskie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs gribēja piedalīties atklātā konkursā COM/A/2/02, ko organizēja Komisija (Lauksaimniecības, zivsaimniecības un vides ģenerāldirektorāts) administratīvo asistentu pieņemšanai darbā (A8). Konkursa paziņojumā bija noteikts, ka kandidātiem jābūt ieguvuši universitātes izglītību pēc 1997. gada septembra. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka tā ir vecuma diskriminācija, jo viņš bija ieguvis savu diplomu 1994. gadā un tādējādi nevarēja piedalīties konkursā.

Viņš tādēļ 2002. gada 28. augustā iesniedza sūdzību ombudam, apgalvojot, ka prasība konkursa paziņojumā par universitātes izglītības, kas tika prasīta, lai piedalītos konkursā, iegūšanu pēc 1997. gada septembra, ir vecuma diskriminācija.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija norādīja, ka atklātais konkurss COM/A/2/02, kas tika izsludināts 2002. gada 25. jūlija "Oficiālajā Vēstnesī", tika organizēts A8 administratīvo asistentu pieņemšanai darbā. Pieteikumu iesniegšanas beigu termiņš bija 2002. gada 27. septembris. Konkursa paziņojuma II.2. punkts paredz, ka netiek prasīta darba pieredze, bet nosacījums ir, ka kandidātiem ir jābūt universitātes diplomam, kas ļauj piedalīties konkursā un kas iegūts pēc 1997. gada 27. septembra, vai tādām tālākizglītības diplomam pēc universitātes tiešā saistībā ar darbības nozari, kas iegūts pēc 1999. gada 27. septembra.

Komisija norādīja, ka attiecībā uz punkta par "tikko iegūtiem diplomiem" iekļaušanu A8 karjeras konkursos, esošā konkursa paziņojuma nosacījumi ir plašāki nekā iepriekšējie tādā ziņā, ka diplomam, kas ļauj piedalīties konkursā (t.i., diplomam par studiju beigšanu, kas ir tieši saistītas ar konkursa paziņojumā minētajām nozarēm), ir jābūt iegūtam pēdējo 5 gadu laikā. Iepriekš tie bija 3 gadi. Bez tam šis konkursa paziņojums paredz alternatīvu nosacījumu par specializācijas diploma iegūšanu pēdējo trīs gadu laikā. Šim specializācijas diplomam nav jābūt iegūtam tieši pēc pirmā diploma, bet tas var būt daļa no papildu izglītības kandidāta profesionālajā karjerā.

²⁶

Lietā C-191/95, Komisija pret Vāciju (Commission v. Germany) [1998] ECR I-5449, 44. punkts.



Komisija arī vēlējās atgādināt, ka minētais konkurss bija vērsts uz A8 administratīvo asistentu pieņemšanu darbā, kas ir A pakāpes zemākais amats. Nesen iegūta diploma prasība ir nosacījums, kas ir balstīts uz aizpildāmo vakanču raksturu, kā ombuds norādīja savos secinājumos lēmuma par kopīgajām sūdzībām 428/98/JMA un 464/98/JMA 1.4 punktā. Zemākajiem amatiem Komisija meklē cilvēkus ar nesenām vai “tikko iegūtām” zināšanām.

Attiecībā uz apgalvojumu par no diploma “svaiguma” izrietošo vecuma diskrimināciju, Komisija vēlējās uzsvērt, ka ne tikai jauni cilvēki, bet arī ne tik jauni cilvēki, kuri ir sākuši savas studijas dzīves laikā, atbilst nosacījumiem, ja viņi ir ieguvuši diplomu pēdējo piecu gadu laikā.

Bez tam, tā kā konkurss noritēja vienlaikus ar konkursu COM/A/1/02, ikviena persona, kas nav ieguvusi savu sākotnējo diplomu pēdējo 5 gadu laikā vai specializācijas diplomu pēdējo 3 gadu laikā, varēja būt konkursa COM/A/1/02 kandidāts. Darba pieredzes nosacījums ir saistīts ar administratora amatu, kam tiek prasīta 3 gadu darba pieredze. Netiek piemēroti vecuma ierobežojumi, nepastāv vecuma diskriminācija, bet tikai uz amatu raksturu balstītas prasības.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

No sūdzības iesniedzēja netika saņemtas nekādas piezīmes.

LĒMUMS

1 Apgalvojums par diskrimināciju uz vecuma pamata

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka konkursa paziņojuma prasība, ka dalībai konkursā nepieciešamajai universitātes izglītībai ir jābūt iegūtai pēc 1997. gada septembra, ir vecuma diskriminācija.

1.2 Komisija apgalvoja, ka atklātais konkurss COM/A/2/02 tika organizēts A8 administratīvo asistentu pieņemšanai darbā. Komisija norādīja, ka šis “nesen iegūto diplomu” punkts ir nosacījums, kas balstās uz aizpildāmo vakanču raksturu. Attiecībā uz apgalvojumu par vecuma diskrimināciju, kas izriet no šī nosacījuma, Komisija norādīja, ka ne tikai jauni cilvēki, bet arī vecāki cilvēki, kas ir uzsākuši studijas savas dzīves laikā, atbilst nosacījumiem, ja viņi ir ieguvuši savus diplomus pēdējo 5 gadu laikā vai specializācijas diplomus pēdējo 3 gadu laikā. Komisija arī apgalvoja, ka personas, kas nav ieguvušas savus diplomus pēdējo 3 gadu laikā, varēja būt kandidāti tajā pašā laikā notiekošajā konkursā COM/A/1/02, kas pieprasīja darba pieredzi.

1.3 Kā Kopienas tiesas ir atkārtoti uzsvērušas, Kopienas amatpersonu darbā pieņemšanas procesam ir jārespektē vienlīdzības princips kā viena no galvenajām EK tiesību doktrīnām. Šis princips nosaka, ka salīdzināmas situācijas nedrīkst risināt atšķirīgi, ja vien šādu atšķirību nevar objektīvi pamatot. Tādējādi pret kandidātiem līdzīgās situācijās nevajadzētu izturēties atšķirīgi, ja vien nepastāv pamatoti iemesli²⁷.

1.4 Faktam, ka Komisija ir izmantojusi piedēvēto netiešo diskriminējošo nosacījumu konkursa COM/A/2/02 dalības noteikumos, proti, datumu līdz kuram kandidāti ir ieguvuši savu akadēmisko grādu vai specializēto grādu, būtu jābalstās uz objektīviem pamatojumiem. Pamatojums ļautu ombudam novērtēt, vai Komisija, to nosakot, ir rīkojusies tās juridisko pilnvaru robežās.

1.5 Komisija pamatoja šī nosacījuma piemērošanu var administratīvo asistentu veicamo funkciju raksturu. Tā kā netiek pieņemts, ka A8 amatpersonām pirms stāšanās darbā Komisijā ir atbilstoša darba pieredze, institūcija ir noteikusi datumu studiju vai specializēto studiju beigšanai. Tādējādi diplomu “nesena iegūšana” ir īpašs nosacījums, kas ir balstīts uz aizpildāmo vakanču raksturu.

1.6 Turklāt vecākie kandidāti, kas ir ieguvuši diplomus vai specializētos diplomus nesen, arī varēja piedalīties konkursā. Turklāt kandidāti, kuri nav ieguvuši savu diplomu vai specializēto

²⁷

Lieta T-42/91, Hoijers pret Komisiju (Hoyer v. Commission) [1994], ECR-SC II-297; lieta T-44/91, Smets pret Komisiju (Smets v. Commission) [1994] ECR-SC II-319.



diplomu attiecīgi pēdējo 5 vai 3 gadu laikā varēja piedalīties paralēli notiekošā konkursā COM/A/1/02, kur tika prasīta darba pieredze. Ombuds tādēļ uzskata, ka Komisijas izvirzītie argumenti šķiet pamatoti. Arī šī nosacījuma uzliktie ierobežojumi šķiet proporcionāli to mērķim, proti, dot institūcijai iespēju labāk atrast potenciālus A8 kandidātus.

1.7 Ombuds secina, ka, A8 kandidātiem uzliekot nosacījumu, kas ir balstīts uz “diploma nesenu iegūšanu”, Komisija ir darbojusies tās juridisko pilnvaru robežās. Ombuds tādējādi konstatē, ka nepastāv pierādījumi kļūdai pārvaldē saistībā ar šo lietu.

2 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

KOMISIJAS ATTEIKUMS PIEŠKIRT PIEEJU DALĪBVALSTU IESNIEGTAJIEM DOKUMENTIEM

Lēmums par sūdzību 1753/2002/GG (Konfidenciāli) pret Eiropas Komisiju

Šis ir lēmuma, kuru nebija iespējams publicēt tā garuma dēļ, īss kopsavilkums. Pilns lēmuma teksts vācu un angļu valodā ir pieejams ombuda tīmekļa vietnē: <http://www.euro-ombudsman.eu.int/decision/en/021753.htm>

Sūdzības iesniedzējs, kas ir Īrijas pilsonis, 2002. gada martā iesniedza Komisijā pieteikumu par piekļuvi atsevišķiem dokumentiem saistībā ar Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu²⁸.

Dokumenti tika sniegti, izņemot divas vēstules, ko Īrija bija nosūtījusi Komisijai saskaņā ar Sestās direktīvas 27. panta 1. punktu, un Īrijas paziņojumu saskaņā ar minētās direktīvas 27. panta 5. punktu. Komisija informēja sūdzības iesniedzēju, ka pieeju nav iespējams piešķirt, jo Īrijas nodokļu iestādes bija pieprasījušas, lai dokumenti netiktu publiskoti.

Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisijai nebija tiesības atteikt pieeju šiem dokumentiem, jo to publiskošana neapdraudētu nevienas no Regulā 1049/2001 izklāstītajām interesēm un ka Komisija nav ievērojusi procedūras noteikumus, kas ietverti Lēmumā 2001/937²⁹. Sūdzības iesniedzējs tādējādi pieprasīja, lai Komisija pārskatītu savu lēmumu.

Ombuda veiktās izmeklēšanas laikā Komisija izteica viedokli, ka tā ir izmantojusi pareizās procedūras un ka tai ne tikai ir bijušas tiesības konsultēties ar izcelsmes valsts iestādēm, bet tai pat ir bijis pienākums to darīt. Tā arī norādīja, ka gadījumā, ja Komisija būtu uzskatījusi, ka publiskošana ir kaitīga, tā nebūtu konsultējusies ar Īrijas valsts iestādēm un būtu liegusi pieeju. Dalībvalstu tiesības atteikties piešķirt institūcijai atļauju publiskot dokumentus, kuru izcelsmes valsts ir dalībvalsts, netika paredzēta, lai ierobežotu pieeju dokumentiem, bet lai ierobežotu pieeju tiem saskaņā ar Kopienas noteikumiem. Šis ierobežojums tika noteikts, lai ņemtu vērā dokumentu statusu atbilstoši valstu tiesībām un politikai un tādējādi novērstu atšķirības starp Kopienas un dažādām valstu pārredzamības sistēmām.

Savā lēmumā attiecībā uz lietu ombuds vispirms uzskatīja, ka sūdzības iesniedzējam nebija izdevies parādīt, ka Komisijas lēmums atteikt pieeju bija nepareizs, un viņš nekonstatēja sliktu administratīvo praksi, ciktāl tas bija saistīts ar šo lietas aspektu.

²⁸ 2001. gada 31. maija OV L 145/43.

²⁹ 2001. gada 5. decembra Lēmums 2001/937/EK, EOTK, Euratom, ar ko tā pieņem sīki izstrādātus noteikumus par to, kā Komisija piemēro Regulu 1049/2001, OV 2001 Nr. L 345, 94. lpp.



Ombuds arī uzskatīja ka Komisija, lai arī tā neievēroja Lēmumā 2001/937 ietvertos procedūras noteikumus, darbojas pareizi attiecībā uz lietas būtību. Faktiski tikpat labi varētu apgalvot, ka gadījumā, ja Komisija būtu ievērojusi savus procedūras noteikumus, tā būtu vainojama sliktā administratīvā praksē. Ombuds tādējādi uzskatīja, ka šajā lietā nebūtu piemēroti konstatēt, ka fakts, ka Komisija neievēroja pati savus procedūras noteikumus, būtu jāuzskata par sliktu administratīvo praksi. Lai palīdzētu novērst līdzīgas situācijas turpmāk, ombuds izteica šādu piezīmi.

Balstoties uz ombuda veikto izmeklēšanu, Komisijas procedūras noteikumi, ko tā pieņēmusi ar 2001. gada 5. decembra Lēmumu 2001/937/EK, EOTK, Euratom, ar ko groza tās procedūras noteikumus un jo īpaši šo noteikumu 5. panta 4. punktu, nav sagatavoti ar precizitāti, kas nepieciešama, lai atspoguļotu būtiskos nosacījumus, kas ietverti Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu. Ombuds tādējādi uzskata, ka būtu noderīgi, ja Padome varētu pārskatīt šos nosacījumus. Atbilstošie noteikumi, ko Padome pieņēmusi ar 2001. gada Padomes lēmumu, ar ko groza Padomes procedūras noteikumus³⁰ (un jo īpaši ar šo lēmumu Padomes procedūras noteikumiem pievienotā III pielikuma 2. panta 1. punkts) var kalpot kā noderīgas vadlīnijas šajā kontekstā.

EIROPAS KOMISIJAS IZSKATĪTAIS PIETEIKUMS UZ VALSTS NORĪKOTA SPECIĀLISTA AMATU

Lēmums par sūdzību 172/2003/IP pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sūdzība ir saistīta ar Komisijas veikto pieteikuma izskatīšanu uz valsts norīkota speciālista amatu.

Eiropas Komisijas Iekšējā tirgus ģenerāldirektorāts (turpmāk tekstā — “DG MARKT”) 2001. gada septembrī izplatīja Komisijas pastāvīgajām pārstāvniecībām dalībvalstīs četrus paziņojumus par valsts norīkotu speciālistu (VNS) amatu vakancēm (turpmāk tekstā — “VNS”) četrās atsevišķās nodaļās. Sūdzības iesniedzējs pieteicās uz amatu, kas bija pieejams D/1 nodaļā “Brīva preču aprīte”.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 16. janvāra vēstulē tika informēts, ka viņa pieteikums ir noraidīts. Vēstulē bija teikts, ka “mēs izplatījām Jūsu CV ģenerāldirektorātā, bet man ar nožēlu Jūs jāinformē, ka Jūsu pieteikums ir noraidīts. Tomēr ziņas par Jums tiks paturētas lietā vienu gadu”.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 11. februārī uzrakstīja Komisijai un lūdza institūciju: i) sniegt pamatojumu lēmumam, kāpēc viņa pieteikums netika izvēlēts; ii) paziņot izvēlēta kandidāta vārdu un iii) sniegt viņam pieejamā jebkura saistīta dokumenta kopiju.

Savā 2002. gada 13. marta atbildē Komisija norādīja, ka 2002. gada 16. janvārī nosūtītā vēstule ir bijusi informatīva vēstule, kas nosūtīta, lai paziņotu kandidātiem, ka viņu dati tiks saglabāti vienu gadu. Institūcija norādīja, ka līdz šim vēl nav veikta atlase un ka attiecīgo dienestu iekšējās restrukturizācijas dēļ tā nav pārliecināta, ka PNE vieta tuvākajā laikā tiks aizpildīta. Turklāt Komisija paziņoja, ka vakances sludinājums nav saistošs institūcijai, kas var izlemt vakanci neaizpildīt.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 2. aprīlī uzrakstīja nākamo vēstuli Komisijai. Viņš norādīja, ka 2002. gada 16. janvāra vēstulē bija skaidri pateikts, ka viņa pieteikums ir noraidīts. Pēc sūdzības iesniedzēja domām, tas nozīmēja, ka atlases procedūra ir notikusi. Turklāt viņš uzskatīja, ka Komisijai būtu jāinformē kandidāti par jebkuru pieņemtu lēmumu saistībā ar attiecīgo procedūru. Savā 2002. gada 8. maija atbildē Komisija atkārtoja 2002. gada 13. marta vēstulē ietvertos punktus.

³⁰

2001. gada 30. novembra OV L 313/40



Atbildot uz sūdzības iesniedzēja nākamo, 2002. gada 18. jūnija vēstuli, 2002. gada 4. septembra vēstulē Komisija norādīja, ka: i) uz D/1 nodaļas vakanci ir saņemti trīs pieteikumi, tostarp sūdzības iesniedzēja pieteikums; ii) pēc izmaiņām DG MARKT iekšējā struktūrā un cilvēkresursu sadalījuma apsvēršanas, ir nolemts neturpināt SNE vakances aizpildīšanu D/1 nodaļā; iii) pēc attiecīgās vakances paziņojuma DG MARKT nav pieņemts darbā neviens SNE; iv) tā kā nebija rakstiska lēmuma par vakances aizpildīšanu, nebija iespējams sniegt sūdzības iesniedzējam pieeju tādām dokumentam, kādu viņš pieprasīja 2002. gada 11. februāra vēstulē. Turklāt DG MARKT izteica nožēlu, ka vēstule, kas 2002. gada janvārī tika nosūtīta kandidātiem, ir bijusi standarta vēstule, kādu parasti sūta, lai informētu kandidātus, ka viņu pieteikumi ir noraidīti. Šajā gadījumā būtu bijis labāk paskaidrot, ka Komisija ir nolēmusi neaizpildīt vakanci un norādīt šī lēmuma iemeslus.

Savā sūdzībā ombudam sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Eiropas Komisija nav ievērojusi labas administratīvās prakses principus, nosūtot viņam 2002. gada 16. janvāra vēstuli, jo tajā ietvertā informācija bija nepareiza. Turklāt Komisija nesniedza pieeju dokumentiem, kas ir saistīti ar Komisijas lēmumu neaizpildīt VNS vakanci.

Sūdzības iesniedzējs arī pieprasīja 100 000 EUR kompensāciju par materiālajiem un morālajiem zaudējumiem, kuri, kā viņš apgalvoja, ir radušies.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija atsaucās uz sūdzības pamatu un izteica šādus komentārus.

Sūdzības iesniedzējs bija viens no trim kandidātiem, kas bija pieteikušies uz VNS amatu, atbildot uz DG MARKT 2001. gada septembra vakances sludinājumu. Visi kandidāti, kas bija pieteikušies uz šo amatu, tika ar standarta vēstules starpniecību informēti, ka viņu pieteikums ir noraidīts. Komisija atzina, ka šajā vēstulē ietvertā informācija bija maldinoša sūdzības iesniedzējam, kas varēja secināt, ka ir izvēlēts cits kandidāts.

Tomēr 2002. gada 13. marta vēstulē, atbildot uz sūdzības iesniedzēja 2002. gada 11. februāra vēstuli, Komisijas dienesti sniedza sūdzības iesniedzējam detalizētu paskaidrojumu par lēmumu neaizpildīt VNS vakanci.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 2. aprīlī uzrakstīja vēl vienu vēstuli, kurā viņš norādīja, ka vakances sludinājums devis pamatotas cerības iegūt attiecīgo amatu. Viņš arī norādīja, ka ir informēts par cita kandidāta izvēlēšanu. Viņš tādējādi atkal lūdza pieeju dokumentiem, kas saistīti ar lēmumu neaizpildīt VNS amatu.

Komisijas atbildīgie dienesti 2002. gada 8. maijā atbildēja sūdzības iesniedzējam un apstiprināja 2002. gada 13. marta vēstules saturu. Turklāt viņi piebilda, ka vakances sludinājums nevarētu būt Komisijai saistošs.

Sūdzības iesniedzējs saskaņā ar Labas administratīvās prakses kodeksu 2002. gada 18. jūnijā iesniedza Komisijai sūdzību, ko pieņēma ģenerālsekretārs un kas tika reģistrēta ar numuru A/330162. DG MARKT ģenerāldirektors 2002. gada 4. septembrī atbildēja uz šo sūdzību. Viņš apstiprināja 2002. gada 13. marta vēstulē minēto informāciju un norādīja, ka pēc 2001. gada septembra vakances sludinājuma DG MARKT D/1 vienībā nav pieņemts darbā neviens VNS. Ģenerāldirektors vēlreiz atvainojās par to, ka sūdzības iesniedzējs bija saņēmis tikai standarta vēstuli, kas viņu informēja, ka viņa pieteikums nav izraudzīts. Tomēr viņš arī uzsvēra, ka informācija par sūdzības iesniedzēja datu glabāšanu DG MARKT datu bāzē bija pareiza.

Ar 2002. gada 7. oktobra vēstuli sūdzības iesniedzējs pārsūdzēja atbildi uz viņa sūdzību (A/330162) un pieprasīja pieeju atsevišķiem dokumentiem.



Savā 2002. gada 12. novembra atbildē Komisijas ģenerālsēkretārs apgalvoja, ka, lai arī viņam nav pieņemams, ka attiecīgās procedūras laikā ir pieļautas kļūdas, tās ir izlabotas ar sūdzības iesniedzējam vēlāk sniegto paskaidrojumu.

DG MARKT 2002. gada 15. novembrī izsniedza sūdzības iesniedzējam šādus dokumentus: DG MARKT ģenerāldirektora M. kunga 2001. gada 24. oktobra vēstules R. kungam, Vispārējās administrācijas ģenerāldirektorāta (DG ADMIN) ģenerāldirektoram par DG MARKT struktūras izmaiņām, kā rezultātā vienības D/1 un D/2 ir apvienojušās, kopiju; DG ADMIN 2001. gada 19. novembra vēstules, ar kuru tika nosūtīti trīs pieteikumi VNS amatam, kopiju un vēstuli, kas tika nosūtītas pārējiem diviem kandidātiem uz VNS amatu un bija tādas pašas kā sūdzības iesniedzējam 2002. gada 16. janvārī nosūtītajai vēstulei, kopijas, nenorādot adresātus.

Komisija ar vispārīgu piezīmi atzina, ka 2002. gada 16. janvārī sūdzības iesniedzējam sniegtā atbilde nesniedza sūdzības iesniedzējam pilnīgu un precīzu informāciju par iemesliem, kāpēc viņš nav izvēlēts. Komisija bija atvainojusies jau 2002. gada 13. marta vēstulē. Neskatoties uz to, tā uzsvēra, ka VNS vakances sludinājums nevar dot kandidātiem pamatotas cerības, ka viņi tiks izvēlēti amatam. VNS finansē no budžeta pozīcijas A-7003. Katram ģenerāldirektorātam tiek piešķirti budžeta līdzekļi, ar kuriem tas rīkojas decentralizētā veidā. Lēmumi izveidot vai pārcelt VNS amatus neprasa nekādu īpašu formalitāšu ievērošanu. Lēmumu pieņemt darbā VNS parasti pieņem, balstoties uz attiecīgā ģenerāldirektorāta lūgumu, kas adresēts Personāla un administrācijas ģenerāldirektorātam. Šajā konkrētajā gadījumā šāds lūgums netika izteikts, jo tika nolemts darbā pieņemšanas procedūru neturpināt.

Visbeidzot Komisija norādīja, ka attiecībā uz VNS neveiksmīgajiem kandidātiem 2002. gada 16. janvārī nosūtīto vēstuli reģistrācijas numuriem, tā nebija spējīga paskaidrot, kāpēc divām no tām bija identisks reģistrācijas numurs (238). Saskaņā ar Komisijas viedokli, visticamākais izskaidrojums ir, ka divas no vēstulēm tika iesniegtas parakstīšanai vienā un tajā pašā mapītē un trešā (ar reģistrācijas numuru 240) – atsevišķā mapītē.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs būtībā uzturēja savu sūdzību.

Turklāt viņš norādīja, ka nav pieņemams, ka Komisija nav bijusi spējīga sniegt pamatotu paskaidrojumu, kāpēc divām no 2002. gada 16. janvārī neveiksmīgajiem kandidātiem nosūtītajām vēstulēm bija viens un tas pats reģistrācijas numurs un trešajai bija citāds numurs. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka to varētu izskaidrot ar faktu, ka vēstulu saturs bija atšķirīgs.

Viņš atkārtoja apgalvojumus, ko viņš bija izteicis savā sūdzībā, un uzturēja spēkā kompensācijas prasību.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzēja piezīmju izskatīšanas bija skaidrs, ka ir nepieciešama papildu izmeklēšana. Tādēļ ar 2003. gada 10. novembra vēstuli ombuds lūdza Komisiju piešķirt viņam pieeju tās lietai.

Ombuda dienesti 2003. gada 25. novembrī pārbaudīja Komisijas lietu. Komisijas lieta ietvēra attiecīgos dokumentus, kas bija saistīti ar DG MARKT organizācijas sistēmas izmaiņām, dokumentus, kas bija saistīti ar VNS amatiem DG MARKT, iekšējo dažādu Komisijas dienestu saraksti saistībā ar lietu un saraksti starp Komisiju un sūdzības iesniedzēju. Lai arī tie neatradās lietā, Komisijas dienesti iesniedza ombuda dienestiem VNS amatu sarakstu, sākot no 2000. gada. Šajā sarakstā bija redzams, ka D/1 nodaļā nav pieņemts darbā neviens VNS. Ombuda dienesti arī saņēma DG MARKT visu 2002. gada 16. janvāra vēstulu kopijas ar reģistrācijas numuriem 238, 239 un 240. Attiecībā uz šiem dokumentiem, kas atbilstoši Komisijas lūgumam ir jāuzskata par konfidencialiem, Komisijas pārstāvji paskaidroja, ka, ja vairākas izejošās vēstules ir balstītas uz vienu un to pašu standarta vēstuli ar to pašu tekstu, visām vēstulēm tiek izmantots viens un tas pats reģistrācijas numurs. Tomēr attiecībā uz vienas nodaļas vai pat vienas amatpersonas korespondenci



var parādīties nesakritība starp reģistrācijas numuriem. Iemesls tam ir tas, ka ģenerāldirektorātā izmanto vienu un to pašu ADONIS sistēmu, kas nozīmē to pašu reģistrācijas numuru sistēmu. Tas nozīmē, ka tad, kad kāds reģistrē izejošo vēstuli, nākamais numurs tiek aizņemts.

LĒMUMS

1 Komisijas veiktā sūdzības iesniedzēja pieteikuma izskatīšana

1.1 Sūdzības iesniedzējs pieteicās uz valsts norīkota speciālista amatu DG MARKT, D/1 nodaļā "Brīva preču aprīte", atsaucoties uz vakances paziņojumu, ko bija publicējis DG MARKT un kas tika izplatīts Komisijas pastāvīgajām pārstāvniecībām 2001. gada septembrī. Ar 2002. gada 16. janvāra vēstuli viņš tika informēts, ka viņa pieteikums ir noraidīts.

Savā sūdzībā sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka, nosūtot viņam 2002. gada 16. janvāra vēstuli, Eiropas Komisija nav ievērojusi labas administratīvās prakses principus, jo tajā ietvertā informācija bija nepareiza.

1.2 Komisija atzina, ka 2002. gada 16. janvāra vēstulē ietvertā informācija bija maldinoša un ka šī vēstule varēja radīt sūdzības iesniedzējam pārliecību, ka VNS amatam ir izvēlēts cits kandidāts.

1.3 Labas administratīvās prakses principi nosaka, ka institūcijām ir jāsniedz skaidri un precīzi savu lēmumu pamatojumi. Attiecībā uz konkrēto gadījumu Komisija atzina, ka tās 2002. gada 16. janvāra vēstule sūdzības iesniedzējam bija maldinoša.

Tomēr ombuds atzīmē, ka 2002. gada 4. septembra vēstulē un savā atzinumā ombudam Komisija izskaidroja sūdzības iesniedzējam iemeslus, kāpēc tā ir nolēmusi neaizpildīt VNS amatu un atvainojās par maldinošo 2002. gada 16. janvāra vēstuli.

1.4 Eiropas ombuda dienestu veiktā Komisijas lietas pārbaude neatklāja nekādus faktorus, kas radītu šaubas par Komisijas paskaidrojumiem.

1.5 Balstoties uz iepriekšminēto, ombuds neuzskata par nepieciešamu veikt tālāku izmeklēšanu šajā lietas aspektā.

2 Sūdzības iesniedzēja pieprasījums par piekļuvi dokumentiem

2.1 Savā sūdzībā sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija nedeva viņam piekļuvi dokumentiem, kas bija saistīti ar lēmumu par VNS vietas neaizpildīšanu.

2.2 Savā atzinumā Komisija norādīja, ka 2002. gada 15. novembrī DG MARKT nosūtīja sūdzības iesniedzējam visus esošos dokumentus, kas saistīti ar attiecīgo procedūru, tostarp DG MARKT ģenerāldirektora M. kunga 2001. gada 24. oktobra vēstules R. kungam, Vispārējās administrācijas ģenerāldirektorāta (DG ADMIN) ģenerāldirektoram par DG MARKT struktūras izmaiņām, kā rezultātā nodaļas D/1 un D/2 ir apvienojušās, kopiju; DG ADMIN 2001. gada 19. novembra vēstules, ar kuru tika nosūtīti trīs pieteikumi VNS amatam, kopiju un vēstuli, kas tika nosūtītas pārējiem diviem kandidātiem uz VNS amatu un bija tādas pašas kā sūdzības iesniedzējam 2002. gada 16. janvārī nosūtītā vēstule, kopijas, nenorādot adresātus.

2.3 Ombuda dienesti veica Komisijas lietas pārbaudi. Komisijas lietā netika atrasts rakstisks Komisijas lēmums attiecībā uz VNS vietu neaizpildīšanu. Turklāt atklājās, ka nav citu ar šo lēmumu saistītu dokumentu, izņemot tos, ko Komisija bija atklājusi sūdzības iesniedzējam. Pārbaude arī parādīja, ka sūdzības saņēmēja saņemto vēstuli bez adresātiem kopijas atbilda vēstulēm, ko Komisija bija nosūtījusi pārējiem diviem kandidātiem.

2.4 Balstoties uz šo, ombuds uzskata, ka Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi saistībā ar šo lietas aspektu.



3 Sūdzības iesniedzēja prasība pēc kompensācijas

3.1 Sūdzības iesniedzējs pieprasīja 100 000 EUR kompensāciju par materiālajiem un morālajiem zaudējumiem.

3.2 Savā atzinumā Komisija uzsvēra, ka VNS vakances sludinājums nevar dot kandidātiem pamatotas cerības, ka viņi tiks iecelti amatā.

3.3 Ņemot vērā iepriekšminētos secinājumus par sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem, ombuds uzskata, ka sūdzības iesniedzējs nav iesniedzis nekādus pierādījumus, lai novērtētu zaudējumus, ko viņam ir radījusi 2002. gada 16. janvāra maldinošā vēstule.

4 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto sūdzības izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

PIEKĻUVE IZLABOTATJIEM EKSĀMENU DARBIEM KOMISIJAS ORGANIZĒTOS KONKURSOS

Lēmums par sūdzību 324/2003/MF pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzējs iesniedza sūdzību Eiropas ombudam 2003. gada 7. februārī.

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja informāciju būtiskie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs ir Eiropas Komisijas amatpersona. Viņš piedalījās konkursā COM/C/1/01, kas tika publicēts 2001. gada 11. septembra "Oficiālajā Vēstnesī" un ko organizēja Eiropas Komisija, lai izveidotu administratīvo asistentu rezerves sarakstus finanšu vadības un grāmatvedības jomā. Viņš nokārtoja sākotnējās atlases testus un piedalījās rakstiskajos testos. Komisija 2002. gada 13. decembra vēstulē informēja sūdzības iesniedzēju, ka viņš nav uzaicināts uz mutiskajiem eksāmeniem, jo d) testā ir ieguvis tikai 17 no 40 punktiem, bet minimālais nepieciešamais punktu skaits bija 20.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 18. decembra elektroniskā pasta vēstulē Komisijai pieprasīja viņa izlabotā eksāmena darba kopiju un rakstiskā eksāmena izlabotu versiju, lai uzzinātu, kādas kļūdas viņš ir pieļāvis. Komisija 2003. gada 10. janvārī nosūtīja sūdzības iesniedzējam viņa rakstiskā darba kopiju bez jebkādiem labojumiem kopā ar novērtējuma lapu.

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 16. janvāra elektroniskā pasta vēstulē informēja Komisiju, ka viņš ir pieprasījis izlabotā eksāmena darba kopiju un ir saņēmis tikai viņa rakstisko testu kopiju bez jebkādiem labojumiem. Komisija 2003. gada 29. janvāra vēstulē atbildēja, ka tā ir atklājusi visu ar rakstiskajiem testiem saistīto informāciju, kas bija pieejama kandidātiem.

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 7. februārī iesniedza sūdzību Eiropas ombudam. Viņš apgalvoja, ka Eiropas Komisija nav atklājusi viņa izlaboto eksāmena darbu saistībā ar konkursu COM/C/1/01. Turklāt viņš apgalvoja, ka Eiropas Komisijas nosūtītie dokumenti, proti, novērtējuma lapa un eksāmena darbs bez jebkādiem labojumiem, neļāva viņam uzzināt viņa pieļautās kļūdas.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Komisijas atzinums

Rezumējot, Eiropas Komisijas atzinums par sūdzību bija šāds.



Komisija atzina, ka priekšsēdētāja Prodi 1999. gada 7. decembrī Eiropas ombudam nosūtītājā vēstulē ir apņēmusies pēc pieprasījuma sniegt kandidātiem piekļuvi izlabotajiem eksāmenu darbiem konkursos, kas ir izsludināti pēc 2000. gada 1. jūlija.³¹ Komisija apgalvoja, ka piekļuve izlabotajiem eksāmenu darbiem ir padarīta iespējama tikai pēc juridisko un administratīvo procedūru pieņemšanas.

Pieņemtā procedūra sastāvēja no provizoriskās novērtējuma lapas sastādīšanas, kas ietvertu katra eksaminētāja piezīmes un piedāvāto atzīmi katrai testa daļai. Atlases komisija tad noteica galīgo atzīmi, pievienoja savu vērtējumu uz novērtējuma lapas un parakstīja to. Šādu novērtējuma lapu kandidātiem var izsniegt pēc pieprasījuma.

Konkursa COM/C/1/01 d) tests ietvēra gadījumu izpēti, lai novērtētu kandidātu īpašās zināšanas un organizatoriskās un administratīvās prasmes finanšu vadības un grāmatvedības jomā. Pēc rakstiskajiem eksāmeniem visus eksāmenu darbus anonīmi izlaboja vismaz divi novērtētāji saskaņā ar Atlases komisijas iepriekš noteiktiem kritērijiem. Komisija pēc tam pārbaudīja šo kritēriju pareizu piemērošanu un pārskatīja piezīmes un novērtētāju sniegtos novērtējumus. Atlases komisija visbeidzot noteica galīgās atzīmes, kas tika paziņotas kandidātiem.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka Komisijas nosūtītie dokumenti, proti, novērtējuma lapa un eksāmena darbs bez jebkādiem labojumiem, neļāva viņam uzzināt pieļautās kļūdas, ir jānorāda, ka kandidātu, kuri piedalījās rakstiskajos testos, eksāmenu darbi neietvēra nekādas piezīmes. Šīs novērtētāju izdarītās piezīmes tika pierakstītas provizoriskajā novērtējuma lapā saskaņā ar iepriekš aprakstīto procedūru. Atlases komisija varētu atsaukties uz šo provizorisko novērtējuma lapu, sagatavojot kandidātu novērtējumu. Ņemot vērā to, ka šī provizoriskā novērtējuma lapa neietvēra Atlases komisijas novērtējumu, bet veidoja tikai daļu no tās apsvērumiem, tā netika nosūtīta kandidātiem.

Atlases komisijas novērtējums parādījās tikai novērtējuma lapā, kas tika nosūtīta sūdzības iesniedzējam. Papildus sūdzības iesniedzējam piešķirtajai atzīmei Atlases komisija arī uzrakstīja savu komentāru uz šīs novērtējuma lapas. Šo komentāru mērķis bija informēt sūdzības iesniedzēju par iemesliem, kāpēc Atlases komisija nolēma piešķirt viņam atzīmi, kas bija zemāka nekā eksāmena nokārtošanas atzīme, lai palīdzētu sūdzības iesniedzējam, ja viņš nolemtu nākotnē piedalīties citā konkursā.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Eiropas ombuds nosūtīja Komisijas atzinumu sūdzības iesniedzējam ar uzaicinājumu izteikt piezīmes. No sūdzības iesniedzēja netika saņemti nekādi komentāri.

LĒMUMS

1 **Apgalvojums par to, ka Komisija neatklāja sūdzības iesniedzējam viņa izlaboto eksāmena darbu**

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Eiropas Komisija nav atklājusi viņam izlaboto eksāmena darbu konkursā COM/C/1/01.

1.2 Eiropas Komisija apgalvoja, ka tā ir atklājusi visu ar rakstiskajiem testiem saistīto informāciju, kas bija pieejama kandidātiem. Tā arī norādīja, ka uz to kandidātu eksāmenu darbiem, kas piedalījās rakstiskajos testos, netika izdarītas nekādas piezīmes. Šādas novērtētāju izdarītās piezīmes tika pierakstītas provizoriskajā novērtējuma lapā saskaņā ar esošo kārtību. Atlases komisija varētu atsaukties uz šo provizorisko novērtējuma lapu, sagatavojot kandidātu novērtējumu. Ņemot vērā, ka provizoriskā novērtējuma lapa neietvēra Atlases komisijas novērtējumu, bet veidoja tikai daļu no tās apsvērumiem, tā netika izsūtīta kandidātiem.

³¹ Eiropas ombuda 1999. gada 15. decembra paziņojums presei Nr. 16/99.



1.3 Eiropas ombuds 1999. gada 18. oktobrī nosūtīja Īpašo ziņojumu Eiropas Parlamentam par pašiniciatīvas izmeklēšanu attiecībā uz konfidencialitāti, kas veido daļu no Komisijas darbā pieņemšanas procedūras³². Īpašais ziņojums ietvēra oficiālu ieteikumu, ka turpmāk darbā pieņemšanas konkursos Komisijai vajadzētu sniegt kandidātiem piekļuvi viņu pašu izlabotajiem eksāmenu darbiem pēc pieprasījuma. Eiropas Komisijas priekšsēdētājs 1999. gada 7. decembrī uzrakstīja Eiropas ombudam, lai viņu informētu, ka:

*“Komisija ir pateicīga par ieteikumiem, kuras Jūs izteicāt šajā ziņojumā, un ieteiks nepieciešamo tiesisko un organizatorisko regulējumu, lai pēc pieprasījuma sniegtu kandidātiem piekļuvi izlabotajiem eksāmenu darbiem, sākot no 2000. gada 1. jūlija.”*³³

1.4 Eiropas ombuds atzīmē, ka sūdzības iesniedzējs lūdza Komisiju atklāt izlaboto eksāmena darbu. Komisija 2003. gada 10. janvārī nosūtīja sūdzības iesniedzējam viņa rakstiskā darba un novērtējuma lapas kopijas. Atlases komisija uzrakstīja tās ar sūdzības iesniedzēja eksāmena darbu saistītos komentārus uz šīs novērtējuma lapas. Eiropas ombudam nav zināms neviens noteikums, ka Atlases komisijai ir pienākums rakstīt tās komentārus par kandidāta novērtējumu uz eksāmena darba. Eiropas ombuds tādējādi uzskata, ka Komisijas pieņemtā nostāja ir pamatota.

1.5 Šajā situācijā Eiropas ombuds uzskata, ka Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi.

2 Apgalvojums, ka Komisijas nosūtītie dokumenti, proti, novērtējuma lapa un eksāmena darbs bez jebkādiem labojumiem, nedeva sūdzības iesniedzējam iespēju uzzināt viņa pieļautās kļūdas

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Eiropas Komisijas nosūtītie dokumenti, proti, novērtējuma lapa un eksāmena darbs bez jebkādiem labojumiem, nedeva sūdzības iesniedzējam iespēju uzzināt viņa pieļautās kļūdas.

2.2 Eiropas Komisija apgalvoja, ka Atlases komisijas novērtējums parādījās uz novērtējuma lapas, kas tika nosūtīta sūdzības iesniedzējam. Papildus sūdzības iesniedzējam piešķirtajai atzīmei Atlases komisija arī uzrakstīja savu komentārus uz šīs novērtējuma lapas.

2.3 Eiropas ombuds atzīmē, ka novērtējuma lapas kopijā, ko viņam iesniedza Komisija, var redzēt, ka novērtējuma lapa satur īpašas piezīmes attiecībā uz Atlases komisijas novērtējumu sūdzības iesniedzēja eksāmenam konkursa d) testā. Šajā novērtējuma lapā Atlases komisija arī uzvēra to, ko tā ir uzskatījusi par kļūdām vai vāmajām vietām eksāmena darbā. Eiropas ombuds tādējādi uzskata, ka sūdzības iesniedzējam sniegtā informācija šķiet pietiekami detalizēta, lai ļautu viņam saprast pieļautās kļūdas.

2.4 No iepriekš minētā Eiropas ombuds secina, ka Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi šajā lietas aspektā.

3 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto sūdzības izmeklēšanu, Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

³² Eiropas ombuda Īpašais ziņojumu Eiropas Parlamentam par izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas attiecībā uz konfidencialitāti, kas veido daļu no Komisijas darbā pieņemšanas procedūras: <http://www.europarl.ep.ec/ombudsman/special/en/default.htm>.

³³ Skatīt Eiropas ombuda 1999. gada 15. decembra paziņojumu presei Nr. 16/99.



3.1.4 Eiropas Centrālā banka

PIEEJA STATISTIKAI PAR EIRO BANKNOŠU KRĀJUMIEM UN PLŪSMĀM

Lēmums par sūdzību 1939/2002/IJH pret Eiropas Centrālo Banku

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada novembrī atkārtoti iesniedza ombudam sūdzību par to, ka Eiropas Centrālā banka (ECB) atteikusies viņam sniegt statistiku par eiro banknošu krājumiem un plūsmām. Viņa iepriekšējā sūdzība, kas iesniegta 2002. gada jūlijā, tika uzskatīta par nepieņemamu saskaņā ar ombuda statūtu 2. panta 4. punktu, jo prasītājs nebija ievērojis procedūras, kas noteiktas ECB noteikumos par dokumentu pieejamību sabiedrībai.³⁴ Konkrēti prasītājs nebija iesniedzis atkārtotu pieteikumu un noteikto laiku gaidījis atbildi.

Vēlāk sūdzības iesniedzējs iesniedza atkārtotu pieteikumu, kuru ECB Valde noraidīja vēstulē, kas datēta ar 2002. gada 5. novembri. ECB pamatoja savu lēmumu, atsaucoties uz izņēmuma gadījumiem, kuri ietverti ECB lēmuma ECB/1998/12 4. panta pirmajā un ceturtajā ievilkumā, kas nosaka, ka piekļuve administratīvam dokumentam netiks dota, ja šī dokumenta saturs atklāšana varētu vājināt:

- sabiedrības interešu, īpaši sabiedrības drošības, starptautisko attiecību, naudas un valūtas kursa stabilitātes, tiesvedības, pārbažu un izmeklēšanas, aizsardzību;

(...)

- ECB finansiālo interešu aizsardzību.

Sūdzībā ombudam sūdzības iesniedzējs apstrīd ECB lēmumu noraidīt viņa atkārtoto pieteikumu. Sūdzības iesniedzējs argumentē, ka neviens no izņēmuma gadījumiem, kas ietverti ECB lēmuma ECB/1998/12 4. pantā, neattiecas uz statistiku, kurai viņš lūdz piekļuvi.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Centrālās bankas atzinums

Kopumā ECB atzinumā izteikti šādi norādījumi.

ECB ir sniegusi sūdzības iesniedzējam jaunāko informāciju par kopīgajiem eiro banknošu daudzumiem apgrozībā un krājumā, iedalot pēc nominālvērtībām. Turklāt ikgadējie banknošu ražošanas skaitliskie rādītāji ir publicēti ECB tīmekļa vietnē. Pēc pieprasījuma pieejami arī ikmēneša dati par to eiro banknošu apjomu, kas tiek atdotas Eirosistēmas nacionālajām centrālajām bankām.

Daļēji noraidot sūdzības iesniedzēja iesniegto prasību pēc informācijas, ECB rīkojās, balstoties uz un saskaņā ar ECB Lēmuma ECB/1998/12 4. pantu, uzskatot, ka minētās informācijas atklāšana varētu vājināt šajā pantā uzskaitīto interešu aizsardzību.

Ja informācija par banknošu krājumiem un plūsmām dažādu eiro zonas dalībvalstu teritorijās būtu pieejama sabiedrībai, tas varētu pakļaut briesmām kā banknošu uzglabāšanas drošību, tā banknošu tālāku pārvešanu starp nacionālajām centrālajām bankām; šie pārvedumi tiek veikti, lai kompensētu jebkurus (potenciālus) iztrūkumus. Turklāt šāda informācija varētu apdraudēt par krājumiem atbildīgo un/vai banknošu pārvadāšanā iesaistīto personu drošību. Šie apsvērumi būtu

³⁴

Eiropas Centrālās bankas 1998. gada 3. novembra Lēmums par Eiropas Centrālās bankas dokumentu un arhīvu publiskumu, 1999., OV L110/30.



spēkā arī tad, ja informāciju publiskotu pēc tam, kad faktiskā pārvešana jau notikusi, jo tik un tā ir iespējams noteikt zināmas tendences. Šī norāde ir īpaši svarīga mazākajām dalībvalstīm, kurās varētu būt ierobežots banknošu uzglabāšanas vietu daudzums.

Banknošu krājumi un pārvešana ir jautājumi, kas uzskatāmi par svarīgiem no drošības viedokļa, jo iespējama saistība ar lielām vērtībām. ECB Valde rūpīgi salīdzināja plašas sabiedrības intereses saņemt piekļuvi šāda veida informācijai ar sabiedrības interesēm šādos gadījumos būt aizsargātai, īpaši apskatot sabiedriskās drošības jautājumu. Balstoties uz šiem apsvērumiem, Valde nolēma, ka informācija, kas saistīta ar krājumiem un banknošu pārvešanu, nedrīkst tikt atklāta. Šis lēmums ir attiecināms arī uz informāciju par pagātnē veiktajiem pārvedumiem, jo šāda informācija var kļūt interesanta noziedzniekiem.

Iepriekš minēto drošības apsvērumu dēļ eiro sistēmas nacionālās centrālās bankas, kas praksē pārzina eiro banknošu krājumus un plūsmas, kā arī citas puses, kas ir atbildīgas vai iesaistītas darbībās ar krājumiem un pārvešanu (piemēram, vairāku eiro zonas dalībvalstu policija un militārie spēki) ir lūgušas ECB saglabāt šīs informācijas konfidencialitāti.

ECB uzskata, ka ir īpaši svarīgi sniegt pilsoņiem pēc iespējas brīvāku piekļuvi informācijai, lai stiprinātu valsts institūciju demokrātisko dabu un atbalstītu sabiedrības uzticību pārvaldei. Tomēr pastāv svarīgs iemesls, kādēļ tiek liegta pieeja informācijai par banknošu krājumiem un plūsmām dažādās dalībvalstīs — tas ir risks, ka trešās puses varētu nepareizi iztulkot informāciju un tādējādi izdarīt aplamus pieņēmumus par noteiktas nominālvērtības banknošu pieejamību. Šādi pieņēmumi varētu mudināt plašāku sabiedrību un mazumtirgotājus uzkrāt noteiktas nominālvērtības banknotes, tādējādi radot šādas nominālvērtības banknošu trūkumu (rezultātā radot tā saukto pareģojumu, kas piepildās). Šis arguments būtu spēkā arī tad, ja katrai valstij raksturīgo krājumu dati tiktu publicēti pēc to reālās pieejamības, jo būtu iespējams noteikt dažas tendences. Balstoties uz eiro sistēmas nacionālo centrālo banku iepriekšēju pieredzi, ECB secinājusi, ka šāda informācija var lieki satraukt sabiedrību un tādēļ kļūt par iemeslu nesaprotīgai uzvedībai. Turklāt ECB uzskata, ka informācija, kas attiecas uz konkrētām dalībvalstīm, ir kļuvusi mazāk svarīga, ņemot vērā gan vienas valūtas juridisko statusu visās eiro zonas dalībvalstīs, gan to, ka eiro banknotes tiek izmantotas pārrobežu darījumos. Eiropas Centrālo banku sistēma (ECBS) ir iedibinājusi mehānismus reģionālo trūkumu kompensācijai, veidojot papildu krājumus.

Šajā kontekstā ECB Valde rūpīgi izsvēra plašas sabiedrības intereses saņemt piekļuvi šāda veida informācijai salīdzinājumā ar sabiedrības interesēm būt aizsargātai. ECB Valde secināja, ka, balstoties pagātnes pieredzē, iepriekšminētie draudi ir pietiekami nozīmīgi, lai attaisnotu pieprasītās informācijas nepubliskošanu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzēja piezīmēs par ECB viedokli kopumā izteikti šādi komentāri.

Lai izvairītos no pārpratumiem, informācija, ko vēlas saņemt sūdzības iesniedzējs, ir dati par uzkrājumiem noteiktās valstīs, tas ir, apgrozībā esošo eiro banknošu vērtība zināmos laika posmos katras dalībvalsts teritorijā. Šie dati var būt izteikti absolūtos vai relatīvos terminos kā proporcijas no eiro zonā apgrozībā esošo eiro banknošu kopējās vērtības.

Sūdzības iesniedzējs neprasa informāciju par eiro banknošu pārvešanu no vienas dalībvalsts teritorijas uz otras dalībvalsts teritoriju, nedz arī par ECB lēmumiem vai kritērijiem saistībā ar šādiem pārvedumiem.

Noraidot sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu, ECB citēja lēmuma ECB/1998/12 4. panta pirmo un ceturto ievilkumu. Ceturtais ievilkums attiecas uz ECB finanšu interešu aizsardzību. Taču ECB viedoklis liek domāt, ka bija iecerēts citēt nevis ceturto, bet piekto ievilkumu. Tas attiecas uz “konfidencialitātes aizsardzību, ko pieprasa jebkura fiziska vai juridiska persona, kas sniegusi kādu informāciju, kas iekļauta dokumentā, vai arī atbilstoši likumdošanas prasībām, kas attiecināmas uz šādu personu.”



ECB atzinumā minēts, ka citas puses, kas ir atbildīgas par darbībām ar krājumiem un pārvešanu vai iesaistītas tajās (piemēram, vairāku dalībvalstu policija un militārie spēki), ir lūgušas ECB saglabāt šādas informācijas konfidencialitāti. Tomēr šādas puses, kā, piemēram, policija un militārie spēki, nav “personas, kas sniegušas kādu informāciju.” Tādēļ uz tām nevar attiekties piektais ievilkums.

Turklāt konfidencialitāti nevar piemērot tikai tāpēc, ka to pieprasa kāda persona. Jāpastāv faktiskai konfidencialitātei atbilstīgi Regulas 2533/98 8. pantam.³⁵ Šajā kontekstā dalībvalstu centrālās bankas (NCB) nav “ziņotājas”, bet informācijas vācējas, kas pilda ECBS un ECB Statūtu 5. panta 1. un 2. ievilkumā noteiktos pienākumus. Tādējādi, lai gan informācija pēc būtības ļautu identificēt DCB, tā tomēr nebūtu konfidenciala.

Attiecībā uz drošības jautājumu sūdzības iesniedzējs norāda, ka atšķirības noteiktu valstu eiro banknošu krājumos parasti nav par iemeslu banknošu pārvedumiem starp nacionālajām centrālajām bankām un ka Lēmuma ECB/2001/15 3. panta 4. ievilkums skaidri norāda, ka šādi pārvedumi ir izņēmumi, nevis likumsakarība.³⁶

ECB arguments, ka “šāda informācija var lieki satraukt sabiedrību un tādēļ kļūt par iemeslu nesaprātīgai uzvedībai” ir ārkārtīgi bīstams uzskats. Ja tas tiktu pieņemts, to varētu izmantot neierobežoti un tas būtiski apdraudētu Deklarāciju par tiesībām uz informācijas pieejamību, kas ir pielikums Noslēguma aktam par Eiropas Savienības līgumu.

LĒMUMS

1 Statistika par eiro banknošu krājumiem un plūsmām

1.1 Sūdzības iesniedzējs apstrīd Eiropas Centrālās bankas (ECB) lēmumu noraidīt viņa iesniegto atkārtoto pieteikumu statistikas iegūšanai par eiro banknošu krājumiem un plūsmām. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka neviens no Lēmuma ECB/1998/12³⁷ 4. pantā minētajiem izņēmuma gadījumiem nav attiecināms uz statistiku, kam viņš vēlas piekļūt.

1.2 ECB uzskata, ka ir sniegusi sūdzības iesniedzējam jaunāko informāciju par kopīgajiem apgrozībā un krājumā esošajiem eiro banknošu daudzumiem, dalījumā pēc banknošu nominālvērtībām. Ja informācija par banknošu krājumiem un plūsmām dažādu eiro zonas dalībvalstu teritorijās tiktu darīta pieejama sabiedrībai, tas varētu vājināt Lēmuma ECB/1998/12 4. pantā uzskaitīto interešu aizsardzību, jo varētu pakļaut briesmām kā banknošu uzglabāšanas drošību, tā banknošu tālāku pārvešanu starp dalībvalstu centrālajām bankām. Turklāt šāda informācija varētu apdraudēt par krājumiem atbildīgo un/vai banknošu pārvaldāšanā iesaistīto personu drošību. Šie apsvērumi attiecināmi arī uz informāciju par iepriekšējiem pārvedumiem, jo šāda veida informācija var radīt ievērojamu krimināla rakstura interesi. Ņemot vērā iepriekšminētos drošības apsvērumus, dalībvalstu centrālās bankas un citas puses, piemēram, policija un militārie spēki, ir lūgušas ECB saglabāt šīs informācijas konfidencialitāti.

Turklāt, pēc ECB domām, informācija par banknošu krājumiem un plūsmām dažādās dalībvalstīs var tikt nepareizi interpretēta, kas novestu pie aplamiem pieņēmumiem par noteiktu nominālvērtību banknošu pieejamību. Tas varētu mudināt plašāku sabiedrību un mazumtirgotājus uzkrāt noteiktas nominālvērtības banknotes, tādējādi radot šādas nominālvērtības banknošu trūkumu, rezultātā radot tā saukto pareģojumu, kas piepildās. Šis arguments būtu spēkā arī tad, ja katrai valstij

³⁵ Eiropas Savienības Padomes 1998. gada 13. novembra Regula Nr. 2533/98 par statistikas vākšanu Eiropas Centrālajā bankā, 1998 OJ L 318/8.

³⁶ Eiropas Centrālās bankas 2001. gada 6. decembra Lēmums par eiro banknošu izsniegšanu (ECB/2001/15) 2001 OJ L 337/52: “VCB nepārvedīs pašu pieņemtās banknotes uz citām VCB un saglabās šādas eiro banknotes atkārtotai izsniegšanai. Izņēmuma gadījumos un atbilstoši jebkuriem ECB Valdes izdotajiem noteikumiem: (...) b) eiro banknotes, kas ir VCB rīcībā, apgādes iemeslu dēļ eiro sistēmas ietvaros var tikt pārdalītas vairumā.”

³⁷ Eiropas Centrālās bankas 1998. gada 3. novembra Lēmums par Eiropas Centrālās bankas dokumentu un arhīvu publiskumu, 1999., OV L110/30



raksturīgo krājumu dati tiktu publicēti pēc to reālās pieejamības, jo būtu iespējams noteikt dažas tendences.

Balstoties uz eiro sistēmas dalībvalstu centrālo banku iepriekšējo pieredzi, ECB secinājusi, ka šāda informācija var lieki satraukt sabiedrību un tādēļ kļūt par iemeslu nesaprātīgai uzvedībai.

1.3 Piezīmēs par ECB atzinumu sūdzības iesniedzējs paskaidro, ka viņš vēlas saņemt datus par krājumiem dažādās valstīs, t.i., par apgrozībā esošo eiro banknošu vērtību zināmos laika posmos katras dalībvalsts teritorijā, kas izteikta absolūtā vai relatīvā izteiksmē kā proporcija no eiro zonā apgrozībā esošo eiro banknošu kopējās vērtības.

Pēc sūdzības iesniedzēja domām, ECB nav tiesīga atsaukties uz izņēmuma gadījumiem, kas saistībā ar konfidencialitātes prasībām norādīti Lēmuma ECB/1998/12 4. panta piektajā ievilkumā. Attiecībā uz drošības jautājumu informācija par eiro banknošu pārvedumiem nevar tikt iegūta no datiem par krājumiem katrā valstī un izmaiņām šajos krājumos. Ja tiek pieņemts ECB arguments, ka šāda informācija var lieki satraukt sabiedrību un tādēļ kļūt par iemeslu nesaprātīgai uzvedībai, tas būtiski apdraudētu Deklarāciju par tiesībām uz informācijas pieejamību, kas pievienota Noslēguma aktam par Eiropas Savienības līgumu.

1.4 Ombuds vispirms atzīmē, ka sūdzības iesniedzēja piezīmes precīzāk paskaidro informāciju, ko viņš vēlas saņemt no ECB. Tomēr ombuds uzskata, ka ECB sūdzības iesniedzēja pieteikuma interpretācija bija saprātīga. Tādēļ šajā lēmumā apskatīts jautājums, vai ECB bija tiesības atteikties sniegt to informāciju, ko, pēc ECB domām, pieprasīja sūdzības iesniedzējs.

Ombuds norāda, ka sūdzības iesniedzējs var sagatavot jaunu pieteikumu ECB saskaņā ar Lēmumu ECB/1998/12, precīzi norādot informāciju, kuru viņš vēlas saņemt.

1.5 Ombuds pieņem, ka ECB atzinumā izteiktā atsauce uz konfidencialitātes lūgumu, kuru izteikušas dalībvalstu centrālās bankas, policija un militārie spēki, ir sniegta kā pierādījums, kas atbalsta ECB balstīšanos uz izņēmuma gadījumu sabiedriskās drošības dēļ, kā norādīts lēmuma ECB/1998/12 4. panta pirmajā ievilkumā³⁸, nevis kā atsauce uz lēmuma piekto ievilkumu³⁹. Ombuds uzskata, ka argumenti, kurus izvirza ECB attiecībā uz sabiedrisko drošību, ir saprātīgi un attaisno ECB lēmumu atteikt piekļuvi informācijai, kuru, pēc ECB domām, pieprasīja sūdzības iesniedzējs.

1.6 Attiecībā uz ECB argumentu par pareģojumu, kas piepildās, radot noteiktas nominālvērtības banknošu trūkumu, ombuds vispirms atzīmē, ka EK dibināšanas līguma 106. pants dod ECB īpašas tiesības apstiprināt banknošu izdošanu Kopienas teritorijā un ka ECBS un ECB statūtu 12. panta 1. punkts paredz, ka ECB Valde īsteno monetāro politiku saskaņā ar ECB Padomes noteiktajām vadlīnijām un lēmumiem. Ombudam ir zināms, ka jēdziens "pareģojums, kas piepildās" (self-fulfilling prophecy) tiek lietots ekonomikas literatūrā. Ombuds norāda, ka, īstenojot iepriekš minētos pienākumus, ECB ir tiesības ņemt vērā ekonomikas analīzi, kas izvērtē pareģojumu, kas piepildās, iespējamo ietekmi uz pavērsieniem monetārās politikas īstenošanā. Tādēļ ombuds uzskata, ka šāda analīze ir nozīmīga arī attiecībā uz izņēmuma gadījumiem, kas saistīti ar sabiedrības interešu aizsardzību un ietverti Lēmuma ECB/1998/12 4. panta pirmajā ievilkumā. Tomēr ombuds uzskata, ka ECB nav tiesību balstīties uz argumentu, ka informācija par krājumiem noteiktās valstīs var nevajadzīgi satraukt sabiedrību un izraisīt nesaprātīgu uzvedību. Ombuds norāda, ka ECB nesniedz nekādus pierādījumus, lai pamatotu šo argumentu, kas turklāt nav acīmredzami saistīts ne ar vienu no lēmuma ECB/1998/12 4. pantā uzskaitītajiem izņēmuma gadījumiem.

1.7 Sadaļā 1.5 minētā iemesla dēļ ombuds uzskata, ka ECB bija tiesības atteikt piekļuvi tai informācijai, ko, pēc ECB domām, vēlējas saņemt sūdzības iesniedzējs. Tādēļ Ombuds neuzskata, ka ECB rīkojusies neatbilstoši, noraidot sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu.

³⁸ "Sabiedrības interešu, it īpaši sabiedrības drošības, starptautisko attiecību, naudas un valūtas kursa stabilitātes, tiesvedības, pārbaužu un izmeklēšanas, aizsardzību."

³⁹ "Slepenības aizsardzība, kuru pieprasa jebkura fiziska vai juridiska persona, kas sniegusi kādu informāciju, kas iekļauta dokumentā, vai arī atbilstoši likumdošanas prasībām, kas attiecināmas uz šādu personu."



2 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto izmeklēšanu saistībā ar šo sūdzību, netiek konstatēts, ka Eiropas Centrālā banka pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



3.1.5 Eiropas Revīzijas palāta

REVĪZIJAS PALĀTA LABO SITUĀCIJU, KAD NETIKA PIEMĒROTI NOTEIKUMI PAR PIEKĻUVI DOKUMENTIEM

Lēmums par sūdzību 1117/2003/GG par Eiropas Revīzijas palātu

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzējs, kas ir Apvienotās Karalistes pilsonis, 2003. gada jūnijā rakstīja Eiropas Revīzijas palātas loceklim R. kungam, lai lūgtu piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar revīziju, kura veikta 2001. gadā Nigērā. Sūdzības iesniedzējs piebilda, ka prasība tiek balstīta uz “ES Regulu par informācijas publiskumu”.

Pieeju dokumentiem, ko uzglabā palāta, nosaka Lēmums Nr. 18/97, kas paredz iekšējos noteikumus to pieteikumu izskatīšanai, kuros pieprasīta pieeja tiesas uzglabātajiem dokumentiem (OV 1998 Nr. C 295, 1. lpp.). Atbilstīgi lēmuma 2. pantam visus pieteikumus nosūta Ārējo attiecību departamentam un Juridiskajam dienestam, kas lemj par atļauju piešķiršanu šo pieteikumu iesniedzējiem. Ja nepieciešams, pieteikuma iesniedzējam lūdz formulēt pieteikumu sīkāk. Palāta var atteikt pieeju dokumentiem, vadoties pēc kritērijiem, kas uzskaitīti lēmuma 4. panta 3. punktā. Pieteikuma iesniedzējus jāinformē par Palātas atbildi uz pieteikumu viena mēneša laikā no tā brīža, kad tā saņēmusi pieteikumu.

Saskaņā ar Lēmuma Nr. 18/97 3. panta 1. punktu visas pārsūdzības jāiesniedz Revīzijas palātas priekšsēdētājam un pieteikuma iesniedzējs divu mēnešu laikā jāinformē par lēmumu saistībā ar pārsūdzību. Lēmumā jānorāda iesniegtā pieteikuma noraidījuma iemesli, un jāinformē sūdzības iesniedzējs par pārsūdzības iespējām, kas viņam ir pieejamas.

Elektroniskā pasta vēstulē, kuru 2003. gada 17. jūnijā R. kunga vārdā nosūtīja L. kundze, sūdzības iesniedzējs tika informēts, ka 2001. gada jūnijā Nigērā patiešām notikusi revīzija. Tomēr sūtītāja norādīja, ka Palātas noteikumi neļauj nodot atklātībai iekšējos dokumentus, kas attiecas uz revīzijām. Šajā kontekstā tika izdarīta atsauce uz 6. punktu Komunikācijas politikā un standartos, kurus Palāta pieņēma 2001. gada 25.-26. septembra sanāksmē. Attiecīgais 6. punkts ir šāds: “Lai aizsargātu profesionālās attiecības starp revidentu un pārbaudāmo, Palāta nevar sniegt uz āru plašāku konkrētu informāciju nekā tā, kas pieejama Palātas pieņemtajos ziņojumos.” R. kungs piebilda, ka tādā mērā, kādā attiecīgā revīzija kalpoja par pamatu Īpašajam ziņojumam Nr. 2/2002 par pārtikas drošības politikas īstenošanu jaunattīstības valstīs, ko finansē no Eiropas Savienības kopbudžeta, informācija, kas varētu interesēt sūdzības iesniedzēju, ir atrodama Palātas tīmekļa vietnē.

Sūdzībā Ombudam sūdzības iesniedzējs izteica šādus apgalvojumus:

- 1) Palātas atteikšanās dot piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem pārkāpa noteikumus, respektīvi, Regulu Nr. 1049/2001 un Labas administratīvās prakses kodeksa 23. pantu;
- 2) pārkāpts Labas administratīvās prakses kodeksa 19. pants, jo netika sniegta informācija, kā pārsūdzēt lēmumu.



IZMEKLĒŠANA

Eiropas Revīzijas palātas atzinums

Atzinumā Palāta norādīja, ka sūdzības iesniedzēja prasība neapšaubāmi nav izskatīta atbilstīgi kārtībai, kas noteikta Lēmumā Nr. 18/97. Tādēļ Palātas priekšsēdētājs nolēma vēlreiz sazināties ar sūdzības iesniedzēju, lai lūgtu viņu sniegt tiesai sīkus norādījumus par informāciju, kas būtu viņam nepieciešama, lai Palātas dienesti varētu izskatīt prasību atbilstīgi Palātas iekšējiem noteikumiem.

Palāta nosūtīja sūdzības iesniedzējam vēstuli, kas datēta ar 2003. gada 17. jūliju. Tajā Palāta atvainojās par pirmo 2003. gada 17. jūnija elektroniskā pasta atbildi.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

No sūdzības iesniedzēja netika saņemtas nekādas piezīmes.

LĒMUMS

1 Netika dota piekļuve dokumentam un informācija par lēmuma pārsūdzības iespējām

1.1 Sūdzības iesniedzējs, kas ir Apvienotās Karalistes pilsonis, 2003. gada 6. jūnijā rakstīja Eiropas Revīzijas palātas loceklim R. kungam, lai lūgtu piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar revīziju, kas izdarīta 2001. gadā Nigērā. Elektroniskā pasta vēstulē, ko 2003. gada 17. jūnijā R. kunga vārdā nosūtīja L. kundze, sūdzības iesniedzējs tika informēts, ka 2001. gada jūnijā Nigērā patiešām notikusi revīzija, bet palātas noteikumi neļauj nodot atklātībai iekšējos dokumentus, kas attiecas uz revīzijām. Sūdzībā ombudam sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Eiropas Revīzijas palāta rīkojusies nepareizi, nesniedzot viņam pieeju attiecīgajam dokumentam, un nav viņu informējusi par noraidošā lēmuma pārsūdzības iespējām.

1.2 Savā atzinumā Eiropas Revīzijas palāta atzīmēja, ka sūdzības iesniedzēja prasība neapšaubāmi nav tikusi izskatīta atbilstīgi kārtībai, kas izklāstīta Lēmumā Nr. 18/97, kas nosaka iekšējos noteikumus to pieteikumu izskatīšanai, kuros pieprasīta pieeja Revīzijas palātas uzglabātajiem dokumentiem⁴⁰. Tādēļ palātas priekšsēdētājs nolēma vēlreiz sazināties ar sūdzības iesniedzēju ar nolūku aicināt viņu sniegt Palātai sīkus norādījumus par informāciju, kas būtu viņam nepieciešama, lai Palātas dienesti varētu izskatīt prasību atbilstīgi palātas iekšējiem noteikumiem.

1.3 Ombuds uzskata, ka Revīzijas palāta tādējādi rīkojusies pareizi, atbildot uz sūdzību.

2 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto izmeklēšanu saistībā ar šo sūdzību un ņemot vērā institūcijas rīcību pēc tam, kad tā tika informēta par sūdzību, no Eiropas Revīzijas palātas puses netiek konstatēta kļūda pārvaldē. Ombuds ar šo izbeidz lietu. Protams, sūdzības iesniedzējam ir atļauts iesniegt jaunu sūdzību, ja Palāta pēc pieteikuma pārskatīšanas atteiktos sniegt piekļuvi attiecīgajam dokumentam.

⁴⁰

OV 1998 Nr. C 295, 1. lpp.



E 3.1.6 Eiropas Konvents

PIEEJA EIROPAS KONVENTA DARBA KĀRTĪBAI UN PROTOKOLIEM

Lēmums par sūdzību 1795/2002/IJH, ciktāl tā attiecas uz Eiropas Konventu

SŪDZĪBA

Eiropas Pilsoņu rīcības dienesta (European Citizen Action Service (ECAS)) vārdā 2002. gada oktobrī ombudam tika iesniegta sūdzība par Eiropas Konventu un Padomi.

Šis lēmums apskata tikai sūdzību pret Konventu. Ombuda izmeklēšana saistībā ar sūdzību par Padomi ietverta atsevišķā lēmumā (sk. 3.1.2 nodaļu).

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli kopumā būtiskie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs iesniedza Padomei pieteikumu, lai saņemtu piekļuvi Eiropas Konventa prezidija darba kārtībai un protokoliem. Padome 2002. gada jūlijā atbildēja sūdzības iesniedzējam, cita starpā paziņojot, ka Eiropas Konvents ir atsevišķa, ar Padomi nesaistīta institūcija un ka Padomes Ģenerālsekretariāts ir pārsūtījis pieteikuma iesniedzēja prasību Konventa sekretariātam.

Tad sūdzības iesniedzējs rakstīja Konventa ģenerālsekretāram seram Džonam Kerram (Kerr), atsaucoties uz iepriekšminēto prasību, kas tika iesniegta Padomei, lai saņemtu pieeju prezidija darba kārtībai un protokoliem. Ģenerālsekretārs atbildēja sūdzības iesniedzējam 2002. gada 18. septembrī, cita starpā paziņojot, ka viņš "saskatītu nopietnu problēmu saistībā ar šī sekretariāta izstrādātā materiāla melnraksta publiskošanu, kuru prezidijs nav, vai arī vēl nav apstiprinājis, vai arī saistībā ar prezidija norādījumu publiskošanu attiecībā uz labojumiem, kādi sekretariātam būtu jāveic. Konvents atzīst, ka, lai darītu savu darbu, prezidijam jābūt zināmai iepriekšējai konfidencialitātei; tās produkts ir pilnīgi pieejams sabiedrībai, bet sagatavošanas procesam jābūt pietiekami konfidencialam."

Sūdzības iesniedzējs izsaka savu sūdzību ombudam ar lūgumu izmeklēt dažus jautājumus. Sūdzības iesniedzējs arī skaidro, ka viņš pieprasījis pieeju prezidija darba kārtībai un protokoliem, lai savlaicīgi brīdinātu NVO par to, kādi jautājumi tiks skatīti Konventā.

Kopumā sūdzībā ietverta šāda apsūdzība Eiropas Konventam.

Eiropas Konventa sekretariāts nesniedza pareizu atbildi uz sūdzības iesniedzēja prasību par piekļuvi prezidija darba kārtībai un protokoliem.

IZMEKLĒŠANA

Ombuds vispirms izpētīja to, vai sūdzība ir pieņemama. Balstoties uz iemesliem, kas uzskaitīti lēmuma 1. nodaļā (sk. turpmāk tekstā), ombuds nonāca pie provizorisksa secinājuma, ka Eiropas Konvents ir Padomes institūcija tādā nozīmē, kā to paredz EK 195. pants, un tādējādi ombuds ir pilnvarots izvērtēt iespējamo sliktu administratīvo praksi tā darbībā.

Tādēļ ombuds pārsūtīja sūdzību Eiropas Konventa priekšsēdētājam Valerī Žiskāram D'Estēnam (M. Valéry Giscard d'Estaing), lai saņemtu atzinumu. Ombuds paziņoja, ka labprāt vēlētos uzzināt priekšsēdētāja uzskatus par to, vai sūdzība ir pieņemama, un izteica cerību, ka viņš jebkurā gadījumā atbildēs uz sūdzības iesniedzēja apsūdzību.



Eiropas Konventa priekšsēdētāja atzinums

Kopumā Eiropas Konventa priekšsēdētājs sniedza šādu atzinumu.

Uz Konventa dokumentiem nav attiecināma Regula 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu. Tomēr Konvents ir pastāvīgi ievērojis politiku par to, kā padarīt sabiedrībai pieejamu pēc iespējas plašāku materiālu klāstu (tostarp visus oficiālos Konventa dokumentus), galvenokārt nekavējoties publicējot tos tīmekļa vietnē.

Prezidija nozīme ir sagatavot Konventa darbu. Šo funkciju iespējams efektīvi veikt tikai tad, ja prezidijam ir iespēja apspriesties konfidenciāli. Visi dokumenti, kas rodas prezidija diskusiju rezultātā, tiek nekavējoties publiskoti Konventa tīmekļa vietnē. Ja prezidija darba kārtības un protokoli arī būtu pieejami, pastāvētu risks, ka šie dokumenti no Konventa debašu veicinātājiem kļūtu par Konventa debašu objektu. Līdzšinējā pieredze liek domāt, ka Konventa locekļi, kuriem pašiem nav pieejas prezidija darba kārtību un protokoliem, šo apsvērumu pārsvarā saprot un pieņem.

Sūdzībā arī minēts, ka bez piekļuves prezidija darba kārtībai un protokoliem NVO ir sarežģīti saņemt iepriekšēju brīdinājumu par to, kādi jautājumi tiks skatīti Konventā. Es tam nepiekrītu. Katras plenārsēdes beigās es vienmēr paziņoju galvenos jautājumus nākamajai (un reizēm pat aiznākamajai) sēdei. Tie tiek protokolēti kopsavilkuma piezīmēs, kuras sagatavo sekretariāts, un publicēti tīmekļa vietnē. Turklāt tiek publicēta sīka katras plenārsēdes darba kārtība, tiklīdz to apstiprinājis prezidijs. Tādēļ sabiedrība ir tikpat labi informēta par nākamo plenārsēžu grafiku un saturu kā Konventa locekļi.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Kopumā sūdzības iesniedzējs izteica šādus komentārus saistībā ar Konventa priekšsēdētāja atzinumu.

Eiropas Konvents ir institūcija, kam piemēro Līgumu, un uz to vajadzētu attiecināt arī Regulu 1049/2001. Lai gan EK dibināšanas līguma 255. pants attiecināms tikai uz Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, to būtu jāskata vēsturiskā kontekstā, t.i., rīcības kodeksi, kas saistīti ar dokumentu pieejamību, ar Eiropas ombuda atbalstu ir paplašinājušies un ietver ne tikai minētās trīs institūcijas, bet arī to dibinātos dienestus un iestādes. Tādēļ Padome un Eiropas Parlaments parūpējās, lai likumdošana, kas balstīta uz EK dibināšanas līguma 255. pantu, būtu attiecināma uz plašāku sfēru, ne tikai minētajām trim institūcijām.

Regulas 1049/2001 ievada 8. punktā noteikts: "Lai pilnībā nodrošinātu šīs regulas piemērošanu visiem darbības veidiem Savienībā, visām iestāžu dibinātām aģentūrām ir jāpiemēro šajā regulā noteiktie principi." Tas uzsver Padomes un Eiropas Parlamenta nolūku nodrošināt plašāko iespējamo piekļuvi dokumentiem, attiecinot Regulu uz visām aktivitātēm.

Šo nolūku atbalsta 2001. gada 30. maija Vienotā deklarācija, kuras otrais punkts skaidri norāda, ka mērķis ir nodrošināt, lai regula būtu attiecināma uz visām institūcijām un organizācijām, un tādējādi arī uz Konventu.

Attiecībā uz NVO iespējām saņemt savlaicīgu brīdinājumu par to, kādi jautājumi tiks skatīti Konventā, sūdzības iesniedzējs atzīst un augstu novērtē faktu, ka priekšsēdētājs katras plenārsēdes beigās paziņo galvenos jautājumus, kas tiks skatīti nākamajā (un reizēm pat aiznākamajā) sēdē, tomēr joprojām var būt ārkārtīgi sarežģīti saņemt savlaicīgu brīdinājumu par to, kādi jautājumi tiks skatīti Konventā. Brīdinājums, kas izteikts vienas sēdes laikā par nākamo sēdi nav pietiekami savlaicīgs. Šo problēmu īpaši jāapsver saistībā ar tām NVO, kuras darbojas ārpus Briseles un kandidātvalstīs. Ja šādas organizācijas vēlas apmeklēt Konventa plenārsēdi, tām būtu vajadzīgs krietni savlaicīgāks brīdinājums par apskatāmajiem jautājumiem.

Sūdzības iesniedzējs saprot, ka prezidijs var sagatavot Konventa darbu un efektīvi darboties tikai tad, ja saglabā iespēju apspriesties konfidenciāli. Sūdzības iesniedzējs saprot arī nepieciešamību pēc konfidencialitātes tekstu projektu sagatavošanas posmā. Ir grūtāk saprast, kā prezidija darba



kārtība varētu būt tik strīdīga, ka to publicēšana traucētu Konventa darbu. Iespējams, ka šāda veida problēmas ir vairāk saistītas ar protokoliem. Tomēr problēmas varētu pārvarēt, sniedzot daļēju piekļuvi. Sūdzības iesniedzējs nevēlas noskaidrot atsevišķu prezidija locekļu viedokļus, bet vienkārši saņemt savlaicīgu brīdinājumu par izskatāmajiem jautājumiem.

Vairāki Konventa locekļi nav apmierināti ar pašreizējo situāciju saistībā ar piekļuvi dokumentiem un prezidija konfidencialitāti. Vairāki Konventa locekļi, kuru partijas ir četras mazākās partijas Konventā un nav pārstāvētas prezidijā, ir izplatījušas sūdzību par prezidija dokumentu pieejamību.

Ņemot vērā iepriekš minēto, sūdzības iesniedzējs lūdz Eiropas ombudu:

- uzskatīt, ka Konvents neatrodas ārpus Līgumu ietekmes sfēras un izmeklēt, vai uz to attiecas Regula 1049/2001,
- izskatīt sūdzības iesniedzēja prasību pēc pilnīgas piekļuves prezidija sanāksmju darba kārtībai un sūdzības iesniedzēja ierosinājumus saistībā ar piekļuvi prezidija sanāksmju protokoliem vai ziņojumiem,
- apsvērt iespēju, ka Konventa darbības beigās jūnijā tiktu nodrošināta pilnīga piekļuve visiem dokumentiem, kas šobrīd nav sabiedrībai pieejami. Tas būs ieguvums daudziem, it īpaši plašam akademiķu un pētnieku lokam, kas seko Konventa darbam.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas Eiropas Konventa priekšsēdētāja atzinuma un sūdzības iesniedzēja piezīmju izvērtēšanas ombuds uzskatīja par nepieciešamu veikt papildu izmeklēšanu. Viņš lūdza Eiropas Konventa priekšsēdētāju komentēt sūdzības iesniedzēja piezīmi par grūtībām, kādas NVO varētu rasties, mēģinot iegūt informāciju par Konventā skatāmajiem jautājumiem pietiekami savlaicīgi, lai plānotu darbu. Ombuds arī lūdza informāciju par to, vai Konventa prezidija darba kārtība un protokoli tiks publiskoti pēc Konventa darbības beigām.

Eiropas Konventa atbilde

Konventa ģenerālsēkretārs sers Džons Kerrs atbildēja uz ombuda lūgumu sniegt papildu informāciju.

Attiecībā uz NVO iespējām saņemt informāciju iepriekš ģenerālsēkretāra atbildē norādīts, ka sūdzības iesniedzējs godīgi atzīst, ka Konventa prezidents katras plenārsēdes beigās sistemātiski paziņo galvenos jautājumus, kas skatāmi nākamajā sēdē vai sēdēs. Konventa darba būtība ierobežo prezidija iespējas plānot darba kārtību ļoti tālu uz priekšu, tai pašā laikā saglabājot jebkādu noteiktību (tas, vai noteiktam jautājumam, kas iekļauts Konventa dokumentā, vai arī kuru uzdod darba grupa vai kas izvirzīts ar prezidija priekšlikumu, būs nepieciešamas pagarinātas plenārsēžu debates, ir atkarīgs no Konventa reakcijas uz šo jautājumu). Tomēr, ciktāl plānošana ir bijusi iespējama, Konvents ir informēts, un visa šāda veida informācija ir sabiedrībai pieejama Konventa tīmekļa vietnē.

Attiecībā uz jautājumu, vai Konventa darbības beigās tiks publiskota prezidija darba kārtība un protokoli, Konventa ģenerālsēkretārs paziņoja, ka neredz iemeslu, kāpēc šos dokumentus tad nevarētu publiskot. Tomēr tas ir jautājums, par kuru pašam prezidijam Konventa beigās būs jāformulē viedoklis, kad tas pieņems lēmumu, kā labāk nodrošināt, lai Konventa darbības principi, kas dalībniekiem un pašreiz iesaistītajām pusēm ir bijuši caurspīdīgi, paliktu pieejami un saprotami arī tiem, kas sekos mūsu darbam, un vēsturniekiem, kas spriedīs, cik labi esam tikuši galā ar mums uzticēto atbildību.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Kopumā sūdzības iesniedzējs atzīmēja šādus punktus.



Sūdzības iesniedzējs pilnībā atzīst un novērtē Konventa darbības atklātību, arī ātro prezidija dokumentu publiskošanu. Sūdzība attiecas vienīgi uz prezidija sanāksmju darba kārtību un protokolu konfidencialitāti.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ģenerālsēkretāra ierosinājums par to, ka pēc prezidija lēmuma tā darba kārtību un protokolus varētu publicēt Konventa darbības beigās, ir apsveicams.

Sūdzības iesniedzējs lūdz ombudu ieteikt Konventa prezidijam, lai pēc Konventa darbības beigām visi dokumenti tiktu klasificēti un sakārtoti tādā veidā, kas atvieglotu to pieejamību sabiedrībai. Piemēram, sabiedrībai jāpaziņo, kur tā var apskatīt Konventa dokumentus papīra vai elektroniskā formā centrālajā bibliotēkā vai ar dokumentu reģistru palīdzību. Sūdzības iesniedzējs arī izsaka bažas, ka sarunu beigu posmos Konventā šis svarīgais jautājums var netikt pienācīgi atrisināts.

LĒMUMS

1 Sūdzības pret Eiropas Konventu pieņemamība

1.1 Šis gadījums attiecas uz sūdzību, kas iesniegta Eiropas Pilsoņu rīcības dienesta (European Citizen Action Service (ECAS)) vārdā par to, ka Eiropas Konventa prezidija darba kārtība un protokoli nav pieejami sabiedrībai.

1.2 Izskatot to, vai šī sūdzība ir pieņemama, ombuds ņēma vērā, ka Eiropas Konventa izcelsme ir meklējama Eiropas Padomes Lākenes deklarācijā, un šķiet, ka valstu, starptautiskajā vai Kopienas tiesību aktos nav juridiska dokumenta, kas oficiāli nodibina Konventu. Tomēr Konventam ir sava struktūra un funkcijas, tādējādi tas uzskatāms par atsevišķu kā no Eiropas Padomes, tā Eiropas Savienības Padomes. Turklāt Konventu (vismaz netieši) finansē no Kopienas budžeta. Tādēļ ombuds nonāca pie provizoriska secinājuma, ka Eiropas Konvents ir Padomes institūcija tādā nozīmē, kā paredzēts EK 195. pantā, un tādējādi ombuds ir pilnvarots izvērtēt iespējamo sliktu administratīvo praksi tā darbībā.

1.3 Tomēr ombuds atzīst, ka Konvents, tāpat kā Eiropas Parlaments, ir iesaistīts politiskā darbā un ka sūdzība par tā politisko darbu neļautu izvairīties jautājumu par iespējamo sliktu administratīvo praksi. Šeit izskatāmais gadījums attiecas uz sekretariāta atbildi uz pieprasījumu sniegt piekļuvi dokumentiem, kas ir administratīva, nevis politiska rakstura jautājums.

1.4 Ombuds informēja Eiropas Konventa priekšsēdētāju par iepriekš minēto analīzi un lūdza viņu izteikt viedokli par to, vai sūdzība ir pieņemama. Priekšsēdētāja atbilde nesniedza komentārus par šo jautājumu. Tādēļ ombuds neredz iemeslu pārskatīt savu provizorisko secinājumu, ka Eiropas Konvents ir Kopienas institūcija tādā nozīmē, kā paredzēts EK 195. pantā, un tādējādi ombuds ir pilnvarots izvērtēt iespējamo sliktu administratīvo praksi tā darbībā.

2 Sūdzības iesniedzēja pieprasījums sniegt piekļuvi Eiropas Konventa prezidija darba kārtībai un protokolam

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Eiropas Konventa sekretariāts nav pareizi atbildējis uz viņa pieprasījumu sniegt piekļuvi prezidija darba kārtībai un protokolam. Sūdzības iesniedzēja pieprasījums izteikts tādēļ, lai būtu iespējams pietiekami savlaicīgi brīdināt NVO par to, kādi jautājumi tiks skatīti Konventā.

2.2 Piezīmēs sūdzības iesniedzējs argumentē, ka 2001. gada 30. maija Vienotās deklarācijas mērķis ir nodrošināt, lai uz visām institūcijām, dienestiem un iestādēm, tādējādi arī Konventu, tiktu attiecināta Regula 1049/2001. Sūdzības iesniedzējs pieprasa, lai Konventa darbības beigās tiktu nodrošināta pilnīga piekļuve visiem dokumentiem, kas līdz šim vēl nav publicēti.

2.3 Pēc Konventa priekšsēdētāja teiktā, Regula 1049/2001 neattiecas uz Konventa dokumentiem. Tomēr Konvents pastāvīgi ievērojis politiku, kas nosaka, kā padarīt sabiedrībai pieejamu pēc iespējas plašāku materiālu klāstu. Prezidija nozīme ir sagatavot Konventa darbu. Šo funkciju iespējams efektīvi veikt tikai tad, ja prezidijam ir iespēja apspriesties konfidenciali. Ja prezidija



darba kārtību un protokolus padarītu pieejamus, pastāvētu risks, ka šie dokumenti no Konventa debašu veicinātājiem kļūtu par konventa debašu objektu. Plašāka sabiedrība tiek informēta par nākamo plenārsēžu grafikiem un saturu, tāpat kā Konventa locekļi.

Attiecībā uz jautājumu, vai Konventa darbības beigās prezidija darba kārtības un protokoli būs pieejami sabiedrībai, Konventa ģenerālsēkretārs neredz iemeslu, kāpēc šos dokumentus tad nevarētu publiskot. Tomēr tas ir jautājums, kuru Konventa beigās būs jāizskata pašam prezidijam.

2.4 Ombuds atzīmē, ka Regula 1049/2001⁴¹ attiecas uz dokumentiem, kurus glabā Eiropas Parlaments, Padome un Komisija, un ka Regulā 58/2003 minētie noteikumi attiecas arī uz izpildinstitūcijām.⁴² Konvents nav Eiropas Parlamenta, Padomes vai Komisijas daļa, nedz arī izpildinstitūcija tādā nozīmē, kā to paredz Regula 58/2003. Tādēļ Ombuds uzskata, ka Regula 1049/2001 pati par sevi nav attiecināma uz dokumentiem, ko uzglabā Konvents.

2.5 Tomēr ombuds atceras, ka, vadoties no divu pēc paša iniciatīvas veiktu izmeklēšanu rezultātiem, Kopienas institūcijām un dienestiem tika adresēts ieteikumu projekts, kurā tie tika aicināti pieņemt noteikumus par dokumentu publiskumu kā labas administratīvās prakses daļu.⁴³ Gandrīz visas institūcijas un dienesti ir to izdarījuši.⁴⁴

2.6 Ombuds atzīmē, ka Konventa deklarētā politika ir padarīt sabiedrībai pieejamu pēc iespējas plašāku materiālu klāstu. Ombuds norāda, ka šī politika saskan ar Regulas 1049/2001 mērķi nodrošināt pēc iespējas plašāku pieeju dokumentiem. Šajā sakarā ombuds piezīmē, ka Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas 2001. gada 30. maija⁴⁵ Vienotā deklarācija aicina institūcijas un dienestus pieņemt iekšējos noteikumus par dokumentu pieejamību sabiedrībai, kas ņemtu vērā Regulā 1049/2001 noteiktos principus un ierobežojumus.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Eiropas ombuds uzskata, ka vērtējot to, vai ir pieļauta kļūda pārvaldē, īstenojot Konventa deklarēto politiku, kas nosaka, kā padarīt sabiedrībai pieejamu pēc iespējas plašāku materiālu klāstu, pēc analogijas ir vērts atsaukties uz izņēmuma gadījumiem, kas uzskaitīti Regulā 1049/2001.

2.7 Saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 3. panta pirmo rindkopu var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Ombuds uzskata, ka Konventa priekšsēdētājs ir sniedzis pieņemamu paskaidrojumu, kāpēc prezidija darba kārtību un protokolu nodošana atklātībai pirms Konventa darbības beigšanas nopietni apdraudētu Konventa lēmumu pieņemšanas procesu. Turklāt ombuds uzskata, ka sūdzības iesniedzēja argumenti nav pietiekami, lai konstatētu, ka šo dokumentu nodošana atklātībai ir sabiedrībai sevišķi svarīga tādā mērā, lai tos publiskotu par spīti iespējamam sarežģījumiem Konventa darbībā. Tādēļ ombuds neatklāj sliktu administratīvo praksi prezidija atteikumā nodrošināt darba kārtību un protokolu pieejamību sabiedrībai, pirms Konvents beidz savu darbību.

⁴¹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu, 2001, OJ L 145/43.

⁴² Eiropas Padomes 2002. gada 19. decembra Regula Nr. 58/2003, kas nosaka, ka izpildinstitūciju statūtos šīm institūcijām jāuztic noteikti uzdevumi Kopienas programmu administrēšanā, 2003 OJ L 11/1.

⁴³ Sk. Eiropas ombuda Īpašo ziņojumu Eiropas Parlamentam, kas datēts ar 1997. gada 15. decembri, par izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas attiecībā uz dokumentu publiskumu, kā arī lēmumus saistībā ar Eiropas Centrālo banku, Eiropas Darba drošības un veselības aizsardzības aģentūru, Kopienas augu šķirņu biroju un Eiropu, kas balstīti uz izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas OI/1/99/IJH.

⁴⁴ Piemēram, Revīzijas palāta, 1998 OJ C 295/1; Eiropas Centrālā banka, 1999 OJ L110/30; Eiropas Investīciju banka, 1997 OJ C 243/13; Ekonomikas un sociālo lietu komiteja, 1997 OJ L 339/18 un Reģionu komiteja, 1997 OJ L 351/70.

⁴⁵ Vienotā deklarācija, kas saistīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu (OJ L 145/43 of 31.5.2001) 2001 OJ L 173/5.



Ombuds norāda, ka iepriekšminētais spriedums attiecas tikai uz atteikumu nodrošināt prezidija darba kārtību un protokolu pieejamību sabiedrībai. Ombuds neizsaka nekādu viedokli par apspriesto atklātības jautājumu attiecībās starp prezidiju un Konventa locekļiem, jo šie jautājumi ir saistīti ar Konventa politisko darbību.

2.8 Attiecībā uz jautājumu, vai Konventa darbības beigās prezidija darba kārtības un protokoli būtu jādara pieejami sabiedrībai, ombuds norāda, ka Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta otrā daļa paredz, ka var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Ir visai grūti pierādīt, ka Konventa lēmumu pieņemšanas procesu varētu apdraudēt pēc tam, kad Konvents būs beidzis darbību. Tādēļ ombuds piekrīt Konventa ģenerālsekretāram, ka nebūtu iemesla atteikt minēto dokumentu publiskošanu pēc Konventa darbības beigām.

2.9. Savās nobeiguma piezīmēs sūdzības iesniedzējs izsaka bažas, ka sarunu beigu posmos Konventā šis svarīgais jautājums var netikt pienācīgi atrisināts.

Ombuds saprot, ka Konventam būtu jābeidz darbība līdz 2003. gada jūnija beigām. Šī iemesla dēļ ombuds uzskata, ka nebūtu lietderīgi atlikt lēmumu, lai sīkāk izmeklētu sūdzības iesniedzēja izteikto bažu pamatotību.

Ombuda vēstulē Konventa priekšsēdētājam, kurā viņš tiks informēts par šo lēmumu, būs minēts spriedums, kas izklāstīts iepriekš, 2.8 punkta otrajā daļā, par Konventa dokumentu publiskošanu pēc tam, kad Konvents būs beidzis savu darbību. Vēstulē tiks izteikts arī ombuda uzskats, ka atbilstīgi labas administratīvās prakses principiem Konventam būtu pēc iespējas ātrāk jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu dokumentu pieejamību sabiedrībai. Ombuds pārsūtīs Konventa priekšsēdētājam arī sūdzības iesniedzēja praktiskos ierosinājumus, kuri izteikti viņa nobeiguma piezīmēs par sabiedrības piekļuvi Konventa dokumentiem turpmāk.

3 Secinājums

Ņemot vērā iemeslus, kas paskaidroti 2.7 un 2.9. punktā iepriekš, Eiropas ombuds uzskata, ka Eiropas Konvents nav pieļāvis sliktu administratīvo praksi un jebkāda tālāka izmeklēšana, balstoties uz saņemto sūdzību, nav pamatota. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

Piezīme: Pēc Konventa darbības izbeigšanas 2003. gada 10. jūlijā prezidija darba kārtības un protokolu kopsavilkumi tika ievietoti Konventa tīmekļa vietnē ar šādu adresi: <http://european-convention.eu.int/docpraes.asp?lang=EN>



3.1.7 Eiropas birojs krāpšanas apkarošanai

APGALVOJUMS, KA NETIKA VEIKTA PIENĀCĪGA IZMEKLĒŠANA

Lēmums par sūdzību 1625/2002/IJH par Eiropas Krāpšanas apkarošanas dienestu

SŪDZĪBA

Bijusī Komisijas ierēdne 2002. gada septembrī iesniegusi Eiropas ombudam sūdzību par Eiropas biroju krāpšanas apkarošanai (European Anti-Fraud Office (OLAF)).



Saskaņā ar sūdzības iesniedzējas viedokli, kopumā svarīgākie fakti ir šādi.

Strādājot kā struktūras vadītāja Komisijas Zinātnes un pētniecības ģenerāldirektorātā, 2000. gada 3. novembrī sūdzības iesniedzēja pievērsa OLAF uzmanību zināmiem pārkāpumiem kāda projekta finansēšanā.

Sūdzības iesniedzējai 2001. gada 23. jūlijā bija pārrunas ar diviem OLAF ierēdņiem un viņa parakstīja pārrunu protokolu. Viņu neinformēja par OLAF izmeklēšanas rezultātu. Vēlāk viņa uzzināja, ka divi ierēdņi, ar kuriem viņai bija pārrunas, atstājuši darbu OLAF, projekta zinātniskais vadītājs nav ticis izsaukts uz pārrunām un projekta līgums parakstīts 2002. gada sākumā pēc tam, kad tehniskajā pielikumā veiktas ļoti lielas izmaiņas. Sūdzības iesniedzēja apšaubā, ka tā OLAF struktūra, kas piedalījās starpdienestu apspriedēs par šo projektu, bija informēta par viņas sūdzību saistībā ar šo projektu.

Sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka OLAF nav veicis pienācīgu izmeklēšanu šajā jautājumā un nav viņu informējis par rezultātu. Viņa pieprasa, lai OLAF informē viņu par to, vai tikusi veikta izmeklēšana, kāds bija tās rezultāts un vai tā OLAF vienība, kas piedalījās starpdienestu apspriedēs pirms projekta apstiprināšanas 2002. gada sākumā, bija informēta par viņas sūdzību.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) atzinums

Atzinumā, kas saņemts no OLAF, kopumā iekļauta šāda informācija.

Apgalvojums, ka OLAF neveica pienācīgu izmeklēšanu.

Saskaņā ar sūdzības iesniedzējas 2000. gada 3. novembra paziņojumu OLAF 2000. gada 24. jūlija projekta pieteikuma zinātniskais un tehniskais novērtējums bija negatīvs.

Ziņojumā, kas datēts ar 2000. gada 25. oktobri, Komisijas Zinātnes un pētniecības ģenerāldirektorāta (Commission Directorate General for Research (DG RTD)) ģenerāldirektors informēja atbildīgā komisāra kabineta vadītāju, ka sarunas, ko 1999. gada septembrī bija pilnvarota veikt sūdzības iesniedzēja, sniegušas neapmierinošus rezultātus. Tādēļ viņš nolēmis lūgt direktora padomnieku B. kungu vienoties ar projekta koordinātoru, lai pieņemamā veidā pabeigtu projektu līdz 2000. gada novembra beigām.

Sūdzības iesniedzējas ziņojumā bija teikts, ka, ņemot vērā pretrunas starp diviem iepriekšminētajiem apsvērumiem, sūdzības iesniedzēja iesniedz sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu.

OLAF ģenerāldirektors apstiprināja, ka šī informācija saņemta ziņojumā, kas datēts ar 2000. gada 11. decembri, un pieprasīja, lai sūdzības iesniedzēja sniegtu visu pieejamo informāciju par sūdzības iesniedzējas minētajiem pārkāpumiem projekta finansēšanā. Sūdzības iesniedzēja 2001. gada 22. janvārī iesniedza vairākus papilddokumentus par sarunām un diskusijām saistībā ar projektu. Šī informācija neradīja pārliecību par to, vai pārkāpumi patiešām pieļauti. Tādēļ 2001. gada 27. februārī OLAF uzsāka iekšēju izmeklēšanu. Tās rezultātā tika savākta šāda informācija:

- 2001. gada 24. martā DG RTD ģenerāldirektors nosūtīja OLAF plašu informatīvu ziņojumu;
- 2001. gada 23. jūlijā OLAF izmeklētāji veica pārrunas ar sūdzības iesniedzēju. Viņa apstiprināja, ka, cik viņai zināms, šajā gadījumā nav krāpšanas pazīmju, bet projektam ļauts turpināties, neņemot vērā trūkumus, kas identificēti zinātniskajā novērtējumā;
- 2001. gada 27. augustā sūdzības iesniedzēja nosūtīja rakstisku papildinājumu savām iepriekšējām pārrunām ar OLAF izmeklētājiem.
- balstoties uz šo informāciju, galīgais ziņojums šajā lietā tika pieņemts 2002. gada 1. februārī un ieteica izbeigt šo lietu, to neturpinot. OLAF ģenerāldirektors pieņēma šo ieteikumu. Tādējādi OLAF veica pilnīgu šīs lietas izmeklēšanu, ņemot vērā sūdzības iesniedzējas apgalvojumus,



un nonāca pie secinājuma, ka nav pieļauti nekādi pārkāpumi un nav nepieciešama nekāda turpmāka darbība.

Apgalvojums, ka OLAF neinformēja sūdzības iesniedzēju

Regulā 1073/1999 ietverti nosacījumi par to, kas jāinformē par OLAF izmeklēšanas rezultātiem. Regulas 8. pants nosaka, ka informācija, kas iegūta iekšējas izmeklēšanas laikā, ir dienesta noslēpums un to aizliegts nodot citām personām, izņemot tās personas, kas strādā Eiropas Kopienas vai dalībvalstu institūcijās un kuru funkciju izpildei šī informācija nepieciešama. Regulas 9. pants paredz, ka galīgo lietas ziņojumu, kurā ietverts izmeklēšanas laikā savāktās informācijas konspekts, nosūta attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm un attiecīgajai institūcijai, iestādei, dienestam vai aģentūrai turpmākas darbības veikšanai.

Sūdzības iesniedzēja 2002. gada 12. jūlijā nosūtīja ziņu OLAF ar lūgumu sniegt informāciju par izmeklēšanas rezultātu. OLAF sagatavoja atbildi 2002. gada 5. augustā, bet tā netika nosūtīta, jo sūdzības iesniedzēja aizgāja pensijā 2002. gada 1. augustā. OLAF nosūtīja paziņojumu Zinātnes un pētniecības ģenerāldirektorātam 2002. gada 9. augustā, izklāstot izmeklēšanas secinājumus.

Starpdienestu apspriedes

OLAF nav dokumentu, kas liecinātu, vai starpdienestu apspriedēs ar viņiem notikušas arī apspriedes par šo projektu. Tomēr ir notikusi vēstuļu apmaiņa starp DG RTD ģenerāldirektoru un OLAF par to, vai turpināt finansēt projektu, kamēr notiek izmeklēšana. DG RTD ģenerāldirektors 2001. gada 14. maijā nosūtīja vēstuli OLAF ģenerāldirektoram, paskaidrojot, ka viņš piedāvās Komisijai finansēt šo projektu, ja nesaņems ieteikumu rīkoties citādi. OLAF ģenerāldirektors 2001. gada 20. maijā atbildēja, ka izmeklēšana joprojām turpinās, taču tajā brīdī OLAF rīcībā esošā informācija nedod iemeslu ieteikumam pārtraukt projekta finansēšanu.

OLAF savam atzinumam pievienoja atbilstošo dokumentu kopijas.

Sūdzības iesniedzējas piezīmes

Sūdzības iesniedzējas piezīmēs par OLAF atzinumu kopumā atzīmēti šādi punkti.

Izmeklētājs, kas bija atbildīgs par izmeklēšanu, savos secinājumos apgalvo, ka nekas no OLAF rīcībā esošās informācijas neliiecina, ka pastāv pārkāpumi, kuri būtu OLAF kompetencē. Izmeklēšanas laikā netika ņemti vērā trīs faktori, tostarp lieta ar papildu pierādījumiem:

- a) projekta pieteikuma izvērtējums bija kļūdains, jo:
 - netika ievērota spēkā esošā kārtība;
 - atbilstības veidlapā, kur īpaši minēta prasība, ka pieteikumam jābūt anonīmam, divi no četriem speciālistiem sniedza negatīvu atbildi saistībā ar vienu nozīmīgu atbilstības kritēriju un speciālists no saņēmējvalsts neparakstīja veidlapu, kas nodrošina anonimitāti;
 - speciālists no saņēmējvalsts bija iesaistīts arī abās izvērtēšanas pakāpēs, gan zinātniskajā un reģionālajā;
- b) rīkojums izbeigt lietu pilnīgi noteikti ir nepareizs un, iespējams, arī pretlikumīgs;
- c) ir pārsteidzoši, ja ne aplami, ka mērķfinansējuma piešķiršana ir atkarīga tikai no pagaidu darbinieka. Faktiski, pagaidu darbiniece, kas bija atbildīga par lietu vērtēšanas laikā, kas aprakstīts iepriekš a) punktā, arī vēlāk turpināja sekot lietai, par spīti izmaiņām viņas pienākumos struktūrā, un tas kaitēja sūdzības iesniedzējas toreizējo pienākumu izpildei, strādājot par struktūras vadītāju. Šobrīd tā pati pagaidu darbiniece atkal ir atbildīga par projekta operatīvajiem aspektiem, kaut gan struktūra, uz kuru viņa ir nosūtīta strādāt, nenodarbojas ar operatīvajiem uzdevumiem un tai nevajadzētu vadīt projektus.



LĒMUMS

1 Apgalvojums, ka OLAF neveica pienācīgu izmeklēšanu

1.1 Sūdzības iesniedzēja bija struktūras vadītāja Komisijas Zinātnes un pētniecības ģenerāldirektorātā (DG RTD). Viņa 2000. gada novembrī pievērsa Eiropas Krāpšanas apkarošanas dienesta (OLAF) uzmanību zināmiem pārkāpumiem projekta finansēšanā. Sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka OLAF nav veicis pienācīgu izmeklēšanu šajā lietā un norāda uz trim faktoriem, kas, pēc viņas domām, netika ņemti vērā, lai gan tie bija iekļauti lietā ar papildu pierādījumiem.

1.2 Pēc OLAF sniegtās informācijas, tā ģenerāldirektors lūdza sūdzības iesniedzējai iesniegt visu pieejamo informāciju par minētajiem pārkāpumiem. Tā kā sniegtā informācija neļāva secināt, vai pārkāpumi tiešām notikuši, OLAF uzsāka iekšējo izmeklēšanu. Izmeklēšanas gaitā tika ievākta informācija no DG RTD ģenerāldirektora un sūdzības iesniedzējas. DG RTD ģenerāldirektors atsūtīja plašu informatīvu ziņojumu. OLAF izmeklētāji veica pārrunas ar sūdzības iesniedzēju, kura apstiprināja, ka, cik viņai zināms, šai lietā nav nekādu krāpšanas pazīmju, bet projektam ļauts turpināties, neņemot vērā trūkumus, kas noteikti zinātniskajā novērtējumā. Sūdzības iesniedzēja vēlāk atsūtīja rakstisku papildinājumu savām pārrunām ar izmeklētājiem. Balstoties uz šo informāciju, galīgais lietas ziņojums tika pieņemts 2002. gada 1. februārī, un tika ieteikts izbeigt šo lietu bez paveiktā darba kontroles. OLAF ģenerāldirektors pieņēma šo ieteikumu. OLAF savam atzinumam pievienoja atbilstošo dokumentu kopijas.

1.3 Ombuds norāda, ka šī sūdzība ir par OLAF darbu. Tādēļ ombuds nav veicis izmeklēšanu par Eiropas Komisijas darbu ar projektu. Ombuda izmeklēšana tiek veikta saistībā ar jautājumu, vai OLAF pieļāvis sliktu administratīvo praksi saistībā ar administratīvo izmeklēšanu, ko tas uzsāka, ņemot vērā informācijai, ko OLAF sniedza sūdzības iesniedzēja.

1.4 Ombuds atzīmē, ka Regulas 1073/1999⁴⁶ 1. panta 3. punkts paredz, ka OLAF jāveic iekšējās administratīvās izmeklēšanas ar nolūku:

- “– apkarot krāpšanu, korupciju un jebkuru citu nelikumīgu darbību, kas ietekmē Eiropas Kopienas finanšu intereses;
- izmeklēt nopietnus jautājumus, kas saistīti ar problēmām Kopienas ierēdņu un citu darbinieku darba pienākumu veikšanā, kuru rezultātā minētie pienākumi netiek pildīti un pastāv iespēja, ka jāuzsāk disciplinārlietas vai krimināllietas(...)”

1.5 Ombuds uzskata, ka labas administratīvās prakses pamatprincipi prasa, lai OLAF administratīvās izmeklēšanas tiktu veiktas rūpīgi, bez personiskas ieinteresētības un objektīvi. Dokumentārajos pierādījumos, ko iesniegusi sūdzības iesniedzēja un OLAF, ombuds neatrod neko, kas liktu domāt, ka OLAF izmeklēšana šajā lietā nav notikusi saskaņā ar labas administratīvās prakses principiem. Turklāt ombuds uzskata par saprātīgu OLAF slēdzienu, ka tam pieejamā informācija nepierāda tādu pārkāpumu pastāvēšanu, kas būtu OLAF kompetencē. Ombuds ar šo neatrod OLAF par vainīgu sliktā administratīvajā praksē saistībā ar šo sūdzības aspektu.

2 Apgalvojums, ka OLAF neinformēja sūdzības iesniedzēju.

2.1 Sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka OLAF nav sniedzis viņai nekādu informāciju par izmeklēšanas rezultātu. Viņa uzskata, ka OLAF būtu viņa jāinformē par to, vai OLAF ir veicis izmeklēšanu un par šīs izmeklēšanas rezultātu.

2.2 OLAF argumentē, ka Regula 1073/1999 satur nosacījumus par to, kas jāinformē par OLAF izmeklēšanas rezultātiem. Regulas 8. pants paredz, ka informācija, kas iegūta iekšējās izmeklēšanas laikā, ir dienesta noslēpums un to aizliegts nodot citām personām, izņemot personas, kas strādā Eiropas Kopienas vai dalībvalstu institūcijās un kuru funkciju izpildei šī informācija nepieciešama.

46

Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regula (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanām, ko veic Eiropas birojs krāpšanas apkarošanai OJ L 136/1 of 31.5.1999.



Regulas 9.pants paredz, ka galīgo lietas ziņojumu, kas ietver izmeklēšanas laikā savāktās informācijas konspektu, nosūta attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm un attiecīgajai institūcijai, iestādei, dienestam vai aģentūrai turpmākai darbībai. Sūdzības iesniedzēja 2002. gada 12. jūlijā nosūtīja ziņu OLAF, pieprasot informāciju par izmeklēšanas rezultātu. OLAF 2002. gada 5. augustā sagatavoja atbildi, bet tā netika nosūtīta, jo sūdzības iesniedzēja aizgāja pensijā 2002. gada 1. augustā. OLAF 2002. gada 9. augustā nosūtīja paziņojumu Zinātnes un pētniecības ģenerāldirektorātam, izklāstot izmeklēšanas secinājumus.

2.3 Ombuds norāda, ka OLAF savam atzinumam par sūdzību ir pievienojis nobeiguma ziņojuma kopiju, zinot, ka atzinums ar pielikumiem tiks pārsūtīts sūdzības iesniedzējai kā parasti Ombuda izmeklēšanas procesa gaitā. Tādēļ ombuds neizprot OLAF argumentu, ka Regulā 1073/1999 paredzētie noteikumi neļauj par izmeklēšanas rezultātiem paziņot sūdzības iesniedzējai. Ombuds secina, ka OLAF rīkojies atbilstīgi, lai atrisinātu šo sūdzības aspektu, informējot sūdzības iesniedzēju par izmeklēšanas rezultātiem ombuda izmeklēšanas laikā. Tādēļ nekāda turpmāka izmeklēšana no ombuda puses vairs nav nepieciešama.

3 Prasība saņemt informāciju par starpdienestu apspriedēm

3.1 Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka OLAF būtu viņa jāinformē par to, vai OLAF struktūra, kas piedalījies starpdienestu apspriedēs pirms projekta apstiprināšanas 2002. gada sākumā bija informēta par viņas sūdzību.

3.2 Pēc OLAF sniegtās informācijas OLAF nav dokumentu, kas liecinātu, vai starpdienestu apspriedēs ar viņiem notikušas diskusijas par šo projektu. Tomēr DG RTD ģenerāldirektors nosūtīja vēstuli OLAF ģenerāldirektoram, paskaidrojot, ka viņš piedāvās Komisijai finansēt šo projektu, ja nesaņems ieteikumu rīkoties citādi. OLAF ģenerāldirektors atbildēja, ka izmeklēšana joprojām turpinās, taču tajā brīdī OLAF rīcībā esošā informācija nedod iemeslu ieteikumam pārtraukt projekta finansēšanu.

3.3 Ombuds uzskata, ka OLAF atzinumā ir sniegta informācija, kuru pieprasīja sūdzības iesniedzēja, un tādēļ turpmāka izmeklēšana no Ombuda puses nav nepieciešama.

4 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto izmeklēšanu saistībā ar šo sūdzību, Eiropas Krāpšanas apkarošanas dienests nav pieļāvis sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



3.1.8 Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra

KONSULTĀCIJU DARBS EIROPAS REKONSTRUKCIJAS AĢENTŪRAS UZDEVUMĀ

Lēmums par sūdzību 1141/2002/GG (Konfidenciāli) par Eiropas Rekonstrukcijas aģentūru

SŪDZĪBA

Spriežot pēc sūdzības, kas iesniegta 2002. gada jūnijā, sūdzības iesniedzējs, kas ir Vācijas pilsonis, strādāja Kosovā kā konsultants saskaņā ar diviem līgumiem.

Pirmais līgums (OBNOVA Service Contract no. 99/KOS04/03/001) attiecās uz projektu, kas saucās "ATA speciālistam atkritumu, ūdens un sanitārijas projektu vadīšanā" ("ATA for an expert on



Waste, Water and Sanitation Project Management’). Sūdzības iesniedzējs un Eiropas Komisija to parakstīja 2000. gada 26. janvārī. Saskaņā ar šā līguma 5. pantu sūdzības iesniedzējam par saviem pakalpojumiem bija jāsaņem atlīdzība līdz pat 196 970 EUR apmērā. Līguma 6. panta 1. punkts paredzēja, ka maksājumi jāveic, “kad pakalpojumi sniegti un pasūtītājs ar tiem ir apmierināts”. Līguma 6. panta 2. punkts paredzēja, ka atlīdzību jāizmaksā pa daļām reizi ceturksnī “pēc tam, kad iesniegts rēķins un pasūtītājs apstiprinājis nepieciešamos pārskata ziņojumus un darbu saskaņā ar uzdevumā norādītājām definīcijām. Pēdējais maksājums (atlikums) tiks izmaksāts 60 dienu laikā pēc tam, kad pasūtītājs būs apstiprinājis nobeiguma ziņojumu.”

Saskaņā ar šī līguma 1. pielikumu, ko pēc tam parakstīja sūdzības iesniedzējs un Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra (kura acīmredzot pārņēmusi līgumu no Komisijas), maksimālā atlīdzība tika palielināta līdz 268 090 EUR.

Sūdzības iesniedzējs 2001. gada 12. jūlijā iesniedza aģentūrai prasību, lai saņemtu pēdējo maksājumu 59 387 EUR apmērā. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju notika strīds par to, kā un kam jānokārto samaksa apmēram 5000 EUR apmērā vienam no sūdzības iesniedzēja asistentiem. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka viņam nezināmu un nepaziņotu iemeslu dēļ aģentūra izlēmusi šo lietu iesniegt izvērtēšanai Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai (OLAF) un izmanto šo procedūru par ieganstu, lai ieturētu atlikušo neapstrīdēto un pienācīgo maksājumu gandrīz 50 000 EUR apmērā.

Otro līgumu (“Supervisory Board Expert at Pristina – 99/KOS04/03/016”) sūdzības iesniedzējs un aģentūra parakstīja 2001. gada 1. augustā. Saskaņā ar līguma 1. pantu maksimālā līguma vērtība bija paredzēta 70 500 EUR apmērā.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 28. februārī pieprasīja, lai aģentūra veiktu otro starpmaksājumu 19 387 EUR apmērā un pēdējo maksājumu 7050 EUR apmērā. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju radās domstarpības par nostrādāto dienu skaitu, kas bija saistīts ar apmēram 8000 EUR lielu summu.

Sūdzības iesniedzējs pieprasa, lai aģentūra ātri pabeigtu viņa iesniegto rēķinu izskatīšanu un samaksātu attiecīgās summas.

IZMEKLĒŠANA

Aģentūras atzinums

Savā atzinumā Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra izteikusi šādus komentārus.

Aģentūra apturēja divos attiecīgajos līgumos paredzētos maksājumus, jo konstatēja neatbilstības rēķinu iesniegšanā. Līdz šim brīdim aģentūra nav saņēmusi no sūdzības iesniedzēja apmierinošas atbildes uz jautājumiem, ko aģentūra viņam uzdevusi. Gluži pretēji, aģentūra saņēma informāciju no Apvienoto Nāciju pagaidu pārvaldes misijas Kosovā (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo (UNMIK)), konkrētāk, no šīs organizācijas ES Pīlāra (EU Pillar — ANO administrācijas daļa, kas nodarbināja sūdzības iesniedzēju), kas radīja aizdomas par sūdzības iesniedzēja iespējamiem krāpnieciskiem nolūkiem. Informācija norādīja uz pārkāpumiem, kas aģentūrai lika pieņemt lēmumu nodot šo lietu OLAF. Aģentūras 2001. gada 12. decembra vēstules kopija OLAF (bez pielikumiem), kurā bija apkopoti jautājumi par iespējamajiem pārkāpumiem, bija pievienota Aģentūras atzinumam.

Veicot izmeklēšanu, OLAF atklāja citus pārkāpumus, kas, iespējams, bija saistīti ar sūdzības iesniedzēja darbību Kosovā, un šie pārkāpumi varētu būt izdarīti laikā, kad sūdzības iesniedzējs darbojies aģentūrā saskaņā ar līgumu. Minētie nopietnie pārkāpumi attiecas uz aptuveni 4 500 000 EUR pārskaitījumu uz bankas kontu Gibraltārā. Pārskaitījums bijis saistīts ar maksājumu par elektrības eksportu no Kosovas uz Serbiju. Sūdzības iesniedzējs vadīja eksporta procedūru UNMIK vārdā.



Turklāt pastāvēja zināmas šaubas par sūdzības iesniedzēja akadēmisko kvalifikāciju, ko šobrīd pārbauda OLAF sadarbībā ar UNMIK.

Eiropas Komisijas finanšu kontrolieris, kas norīkots pilna laika darbam aģentūrā, rezultātā nolēma 2002. gada 14. jūlijā⁴⁷ apturēt maksājumus, kas bija paredzēti abos līgumos. Tādēļ nesamaksātās summas paliek ieturētas līdz brīdim, kad aģentūra un finanšu kontrolieris saņems secinājumus no OLAF, kas 2002. gada 1. februārī uzsācis ārēju izmeklēšanu saistībā ar minētajiem līgumiem.

Sūdzības iesniedzējs ar 2001. gada 12. oktobrī nosūtītu elektroniskā pasta vēstuli informēts, ka viņa iesniegtā rēķina apmaksa tiks atlikta līdz brīdim, kad būs atrisināti neskaidrie jautājumi. Viņu 2002. gada 10. jūlijā informēja, ka aģentūra pieprasījusi OLAF veikt izmeklēšanu.

Aģentūras papildu vēstule

Aģentūra 2002. gada 6. decembrī nosūtīja ombudam ziņojumu presei, kuru 2002. gada 6. decembrī publicējis Bērparka (Bearpark) kungs no UNMIK. Šajā ziņojumā presei teikts, ka sūdzības iesniedzējs 2002. gada 4. decembrī arestēts Vācijā, un ir uzsākts tiesas process.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

No sūdzības iesniedzēja netika saņemti nekādi komentāri.

LĒMUMS

1 Ievada piezīme

1.1 Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra savam atzinumam šajā lietā pievienoja piecus dokumentus. Pēc tam tā informēja ombudu, ka pirms šo dokumentu nodošanas atklātībā būtu nepieciešams saņemt atzinumu no Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF), kas ir 3. un 4. pielikumā pievienoto dokumentu sastādītājs.

1.2 Tādēļ ombuds rakstīja aģentūrai un lūdza noskaidrot šo jautājumu līdz 2002. gada 23. novembrim, norādot, ka gadījumā, ja attiecīgos dokumentus uzskatītu par konfidencialiem, tie būtu jānosūta atpakaļ aģentūrai un tos nevarētu izmantot šajā izmeklēšanā. Aģentūra 2002. gada 20. novembrī informēja ombudu, ka ir lūgusi OLAF apstiprinājumu, ka attiecīgie dokumenti ir konfidenciāla rakstura un to nevar nodot atklātībā, pirms pabeigta OLAF izmeklēšana.

1.3 Šajos apstākļos ombuds nolēma nosūtīt attiecīgos dokumentus atpakaļ aģentūrai. Tādēļ šie dokumenti netiks vērtēti šīs izmeklēšanas gaitā.

2 Rēķinu neapstrādāšana un atlikušo summu neizmaksāšana

2.1 Sūdzības iesniedzējs, kas bija vācu konsultants, veica darbu Kosovā Eiropas Rekonstrukcijas aģentūras uzdevumā saskaņā ar diviem attiecīgi 2000. gadā (līgums Nr. 99/KOS04/03/001) un 2001. gadā (līgums Nr. 99/KOS04/03/016) parakstītiem līgumiem. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju aģentūra nav pabeigusi izskatīt viņa iesniegtos rēķinus un nav izmaksājusi aizturētās summas. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka aģentūra viņam joprojām ir parādā aptuveni 80 000 EUR.

2.2 Aģentūra norādīja, ka ir apturējusi divos minētajos līgumos paredzētos maksājumus, jo konstatēja neatbilstības rēķinu iesniegšanā, un ka no sūdzības iesniedzēja joprojām nav saņemtas apmierinošas atbildes uz jautājumiem, ko aģentūra viņam uzdevusi. Saskaņā ar aģentūras sniegto informāciju tā turklāt saņēmusi informāciju no Apvienoto Nāciju pagaidu pārvaldes misijas Kosovā (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo (UNMIK)), kas radīja aizdomas

⁴⁷

"Jūlija" vietā droši vien domāts "jūnijs", jo dokuments, uz kuru šajā kontekstā atsaucas aģentūra, ir datēts ar 2002. gada 14. jūniju.



par sūdzības iesniedzēja iespējamiem krāpnieciskiem nolūkiem. Tomēr aģentūra uzskatīja ka, saņemtā informācija liecināja par pārkāpumiem, kas aģentūrai lika pieņemt lēmumu nodot šo lietu Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai (OLAF). OLAF 2002. gada 1. februārī nolēma uzsākt ārēju izmeklēšanu saistībā ar iepriekš minētajiem līgumiem. Aģentūra norādīja, ka izmeklēšanas laikā OLAF atklājis citus nopietnus pārkāpumus, kas, iespējams, saistīti ar sūdzības iesniedzēja darbību Kosovā. Šie pārkāpumi bija saistīti ar aptuveni 4 500 000 EUR pārskaitījumu uz bankas kontu Gibraltārā. Saskaņā ar aģentūras sniegto informāciju kompetentais finanšu kontrolieris tā rezultātā nolēma ieturēt maksājumus, kas paredzēti abos līgumos līdz brīdim, kad būs pieejami OLAF izmeklēšanas rezultāti.

2.3 Šī sūdzība attiecas uz pienākumiem, kas jāpilda atbilstoši līgumiem, kas noslēgti starp aģentūru⁴⁸ un sūdzības iesniedzēju.

2.4 Saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 195. pantu Eiropas ombuds ir pilnvarots saņemt sūdzības "par kļūdām pārvaldē Kopienas iestāžu un struktūru darbībā". Ombuds uzskata, ka par kļūdu pārvaldē uzskatāmi gadījumi, kad sabiedriska iestāde nerīkojas atbilstoši noteikumam vai principam, kas tai ir saistošs⁴⁹. Tādējādi kļūdām pārvaldē var konstatēt arī gadījumos, kas saistīti ar pienākumu izpildi institūciju vai iestāžu noslēgto līgumu sakarā.

2.5 Tomēr ombuds uzskata, ka pārbaude, ko viņš var veikt šādos gadījumos, noteikti ir ierobežota. Turklāt ombuds uzskata, ka viņam nevajadzētu censties noteikt, vai kāda no pusēm laužusi līgumu, ja par šo jautājumu radušās domstarpības. Šāda veida jautājumus var efektīvi risināt vienīgi kompetenta tiesa, kurai būtu iespēja uzklāst iesauktos pušu argumentus saistībā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem un novērtēt pretrunīgās liecības par jebkuriem strīdīgajiem jautājumiem faktiskajā lietā.

2.6 Tādēļ ombuds uzskata, ka gadījumos, kas saistīti ar strīdiem par līguma izpildi, izmeklēšanā pietiek pārbaudīt, vai Kopienas institūcija vai iestāde ir sniegusi viņam loģisku un saprātīgu izklāstu par savas darbības juridisko pamatu un to, kāpēc tā uzskata, ka tās skatījums uz līgumsaistībām ir pamatots. Ja institūcija vai iestāde spēs sniegt šādu izklāstu, ombuds izdarīs secinājumu, ka ombuda izmeklēšanā nav atklājusies kļūda pārvaldē. Šis slēdziens neietekmēs pušu tiesības pieprasīt, lai viņu strīdu saistībā ar līgumu izskata un autoritatīvi izšķir kompetenta tiesa.

2.7 Šajā gadījumā aģentūra ir izvirzījusi loģisku un saprātīgu to iemeslu izklāstu, kādēļ aģentūra uzskata, ka pagaidām nav iespējams izpildīt sūdzības iesniedzēja prasības.

2.8 Šajos apstākļos ir skaidrs, ka aģentūra nav pieļāvusi kļūdu pārvaldē.

3 Secinājums

Balstoties uz ombuda izmeklēšanas rezultātiem saistībā ar šo sūdzību, Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

⁴⁸ Pirmais līgums sākotnēji tika noslēgts ar Eiropas Komisiju, taču to vēlāk pārņēma aģentūra.

⁴⁹ Skat. 1997. gada pārskatu, no 22. lpp.

3.2 ATTIECĪGO INSTITŪCIJU ATRISINĀTĀS LIETAS



3.2.1 Eiropas Parlaments

APGALVOJUMS, KA NAV UZRĀDĪTI IEMESLI TULKOŠANAS PAKALPOJUMU CENAS PIEDĀVĀJUMA NORAIĎĪJUMAM

Lēmums par sūdzību 2024/2002/OV pret Eiropas Parlamentu

SŪDZĪBA

J. kundze 2002. gada novembrī Briseles uzņēmuma vārdā Eiropas ombudam iesniedza sūdzību par vairāku tulkošanas pakalpojumu cenas piedāvājumu noraidīšanu. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli būtiskie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada aprīlī iesūtīja 11 pieteikumus dažādiem tulkošanas pakalpojumu konkursiem, kurus organizēja Eiropas Parlaments. Vairāki sūdzības iesniedzēja pieteikumi tika noraidīti.

Zviedru un franču valodas konkursu sakarā Parlaments 2002. gada jūlijā paziņoja sūdzības iesniedzējam, ka pieteikumos ir bijis pārāk daudz valodas kļūdu. Ņemot vērā to, ka konkursa nosacījumos bija minēts, ka pieteikums konkursam tiks noraidīts, ja tajā būs vairāk kā piecas valodas kļūdas, sūdzības iesniedzējs 2002. gada 7. augustā nosūtīja elektroniskā pasta vēstuli, lūdzot Parlamenta izskaidrojumu par kļūdām. Parlaments 2002. gada 3. oktobra atbildē apkopoja kļūdas, tomēr to sastāvs netika norādīts.

Cenas piedāvājums itāļu valodas konkursam sākotnēji tika noraidīts finansiālu iemeslu dēļ. Kad sūdzības iesniedzējs aizrakstīja Parlamentam, tas 2002. gada 3. oktobrī sniedza atbildi, apgalvojot, ka pieteikums ir atkārtoti novērtēts, taču šoreiz tas noraidīts valodas, proti, pareizrakstības, gramatikas un interpunkcijas kļūdu dēļ. Tomēr netika sniegts sīks paskaidrojums par šo kļūdu raksturu.

Visbeidzot pieteikums grieķu valodas konkursam tika noraidīts bez precīza paskaidrojuma. Acīmredzot bija iesniegti pieci pieteikumi grieķu valodas konkursam, no kuriem trīs tika izvēlēti. Sūdzības iesniedzējs bija ieguvis informāciju, ka pirmais izvēlētais kandidāts nepieņēma piedāvājumu. Tomēr sūdzības iesniedzējam nebija informācijas par otrās un trešās vietas ieguvējiem. Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 7. oktobrī aizrakstīja Parlamentam un 2002. gada 31. oktobrī nosūtīja atgādinājuma vēstuli, taču atbildi nesaņēma.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 19. novembrī iesniedza šo sūdzību ombudam, izvirzot šādus trīs apgalvojumus:

- 1) Parlaments nav sīki paskaidrojis, kādēļ sūdzības iesniedzēja pieteikumi zviedru un franču valodas konkursiem tika noraidīti valodas kļūdu dēļ;
- 2) Parlaments darīja zināmu jaunu iemeslu itāļu valodas konkursa cenas piedāvājuma noraidīšanai, taču nesniedza sīkāku informāciju par valodas kļūdām, kuras bija šī noraidījuma iemesls;
- 3) Parlaments nesniedza sīku paskaidrojumu par to, kādēļ pieteikums grieķu valodas konkursam tika noraidīts.

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 29. janvārī aizrakstīja ombudam, viņu informējot par to, ka kopš sūdzības iesniegšanas Parlaments bija sniedzis papildu informāciju par sūdzības iesniedzēja cenas piedāvājumus iekļautajām valodas kļūdām.



Zviedru un franču valodu konkursa pieteikumu sakarā sūdzības iesniedzējs atzina Parlamenta norādītās kļūdas.

Itāļu valodas konkursa sakarā sūdzības iesniedzējs atzīmēja, ka ir iespējams piekrist noteiktiem labojumiem, no kuriem daži bija stila jautājumi. Tomēr Parlaments bija sniedzis divus dažādus iemeslus.

Grieķu valodas konkursa sakarā sūdzības iesniedzējam joprojām nebija nekādas informācijas par noraidījumu.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Parlamenta atzinums

Pirmā apgalvojuma sakarā Parlaments ziņoja, ka tas 2002. gada 22. jūlijā bija informējis sūdzības iesniedzēju par to, ka iesniedzēja cenas piedāvājumi konkursiem CRE-0207-FR-EP un CRE-0211-SV-EP ir noraidīti, pamatojoties uz to slikto valodas kvalitāti. Parlaments atsaucās uz Vispārīgo noteikumu 2. panta 2. punktu, kurā teikts, ka “piedāvājuma iesniegums, kurš satur vairāk kā piecas pareizrakstības, interpunkcijas vai gramatikas kļūdas, netiks pieņemts”. Pēc lūguma sniegt sīkāku informāciju par lēmuma pieņemšanas iemesliem Parlaments ar 2002. gada 30. septembra vēstuli informēja sūdzības iesniedzēju par precīzu kļūdu skaitu un tipu divos pieprasījumos. Pēc tam, kad sūdzības iesniedzējs 2002. gada 19. novembra e-pastā lūdza sniegt pierādījumus par šīm kļūdām, Parlaments atbildes e-pastā solīja atsūtīt šo piedāvājumu lapu fotokopijas ar skaidri norādītām kļūdām. Šie pierādījumi pēc sūdzības iesniedzēja pieprasījuma tika nosūtīti ar 2002. gada 13. decembrī reģistrētu vēstuli. Sūdzības iesniedzēja vēstule ombudam ir datēta ar 2002. gada 19. novembri, t.i., ar to pašu datumu kā lūgums sniegt pierādījumus par kļūdām piedāvājumos.

Attiecībā uz otro apgalvojumu Parlaments paziņoja, ka pēc tam, kad sūdzības iesniedzējs apstrīdēja noraidījumu konkursiem CRE-0205-ES-EP un CRE-0208-IT-EP uz nepietiekama apgrozījuma pamata, abi piedāvājumi tika atkārtoti pārbaudīti.

Parlaments 2002. gada 30. septembra vēstulē atzina, ka itāļu valodas tulkojuma pieprasījuma noraidīšana atlases kārtā ir bijusi kļūdaina, jo pierādījumi par pietiekamu apgrozījumu tiešām bija iesniegti. Tajā pašā vēstulē Parlaments informēja sūdzības iesniedzēju par piedāvājuma atkārtotās novērtēšanas iznākumu, proti, tā noraidīšanu, pamatojoties uz piedāvājuma vājo valodas kvalitāti, t.i., kopumā 15 pareizrakstības un gramatikas kļūdām. Tādēļ sūdzības iesniedzēja apgalvojums par to, ka netika sīki izskaidrots kļūdu raksturs, ir nepamatots. Parlaments pēc tam piedāvāja iesniegt itāļu konkursa pieteikuma fotokopiju ar norādītām kļūdām. Sūdzības iesniedzēja pieteikums itāļu valodas konkursam tika noraidīts atlases kārtā saskaņā ar atlases kritērijiem (proti, Vispārējo noteikumu 2. panta 2. punktu).

Attiecībā uz trešo apgalvojumu Parlaments paziņoja, ka tas ar 2002. gada 22. oktobrī ierakstītu vēstuli ir informējis sūdzības iesniedzēju par to, ka tā pieteikums konkursam CRE-0203-EL-EP tika noraidīts lēmuma pieņemšanas fāzē, jo pieteikuma kvalitātes un cenas attiecības rādītājs nebija pietiekami augsts. Visi pieteikumu iesniedzēji, kuru piedāvājumi tika noraidīti, saņēma šādu vēstuli, kas sniedza informāciju par noraidījuma iemesliem. Turklāt saskaņā ar likuma prasībām Parlaments paziņojumu par konkursa rezultātiem publicēja “Oficiālajā Vēstnesī” J 2002/S 178-140831 un tā tīmekļa vietnē. Šajā paziņojumā ir skaidri norādīts, ka ir izvēlēts viens galvenais un divi rezerves līgumi. Lēmēj institūcija nolēma piedāvāt tikai 2 rezerves līgumus tā vietā, lai piedāvātu 4 maksimāli iespējamus līgumus, kas bija noteikti konkursa nosacījumos. Šis lēmums pilnīgi atbilst piemērojamajiem tiesību aktiem, kas nenosaka, ka pēc konkursa procedūras līgumus ir jāpiesūst. Pamatojoties uz Juridiskā dienesta viedokli, Parlaments nolēma nepiešķirt līgumu pirmajam ierosinātajam pretendenta.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs neiesniedza nekādas piezīmes par Parlamenta atzinumu.



LĒMUMS

1 Apgalvojums, ka nav uzrādīti franču un zviedru valodas pakalpojumu cenas piedāvājumu noraidījuma iemesli

1.1 Sūdzības iesniedzējs ir Briseles uzņēmums, kas iesūtīja 11 pieteikumus dažādiem tulkošanas pakalpojumu konkursiem, kurus organizēja Eiropas Parlaments. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Parlaments nav sniedzis sīku paskaidrojumu par to, kādēļ sūdzības iesniedzēja pieteikumi zviedru un franču valodas konkursiem tika noraidīti valodas kļūdu dēļ.

1.2 Parlaments paziņoja, ka pēc elektroniskā pasta saņemšanas no sūdzības iesniedzēja, kurā tas lūdza sniegt pierādījumus par kļūdām, Parlaments atbildē solīja nosūtīt pieteikumu lapu fotokopijas ar skaidri norādītām kļūdām. Šie pierādījumi pēc sūdzības iesniedzēja pieprasījuma tika nosūtīti ar 2002. gada 13. decembrī ierakstītu vēstuli, kura bija datēta ar to pašu datumu kā sūdzība ombudam.

1.3 Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 29. janvāra vēstulē paziņoja, ka piekrīt Parlamenta norādītajām kļūdām. No tā izriet, ka šo sūdzības aspektu Parlaments ir nokārtojis.

2 Apgalvojums, ka nav sniegts paskaidrojums par itāļu valodas pakalpojumu cenas piedāvājuma pieteikuma noraidījumu

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Parlaments paziņoja par jaunu itāļu valodas konkursa noraidījuma iemeslu, taču nesniedza sīku informāciju par valodas kļūdām, kas bija šī noraidījuma iemesls.

2.2 Parlaments paskaidroja, ka 2002. gada 30. septembra vēstulē tas atzinis, ka itāļu konkursa piedāvājuma noraidīšana atlases fāzē ir bijusi kļūda, jo pierādījumi par pietiekamu apgrozījumu tiešām tika iesniegti. Tajā pašā laikā Parlaments informēja sūdzības iesniedzēju par piedāvājuma atkārtotu novērtēšanu, proti, tā noraidīšanu sakarā ar pieteikuma, kurš kopumā saturēja 15 pareizrakstības un gramatikas kļūdas, vājo valodas kvalitāti. Parlaments pēc tam piedāvāja iesniegt itāļu konkursa pieteikuma fotokopiju ar norādītām kļūdām.

2.3 Ombuds no iepriekšminētā secina, ka Parlaments sūdzības iesniedzējam bija sniedzis paskaidrojumus par to, kādēļ sūdzības iesniedzēja noraidīšanai tika uzrādīts jauns iemesls; Parlaments sūdzības iesniedzējam izskaidroja, ka sākotnējā pieteikuma noraidīšana bija kļūda, kā arī piedāvāja sniegt konkrētu informāciju par kļūdām, kuru sūdzības iesniedzējs, šķiet, ir saņēmis. Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 29. janvāra vēstulē atzina, ka varētu piekrist atsevišķiem labojumiem. Tā kā Parlaments ir rīkojies pareizi, lai izlabotu atzīto kļūdu, nekāda turpmāka izmeklēšana šīs lietas sakarā nav nepieciešama.

3 Apgalvojums, ka nav sniegts paskaidrojums par grieķu valodas pakalpojumu cenas piedāvājumu noraidīšanu

3.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Parlaments nesniedza konkrētu iemeslu grieķu valodas konkursa pieteikuma noraidījumam. Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 29. janvāra vēstulē atzīmēja, ka joprojām nav saņemta sīkāka informācija sakarā ar šo noraidījumu.

3.2 Parlaments atzīmē, ka tas ar 2002. gada 22. oktobra vēstuli informēja sūdzības iesniedzēju par to, ka viņa pieteikums konkursam ir noraidīts, jo tā kvalitātes un cenas attiecības rādītājs nebija pietiekami augsts. Turklāt "Oficiālajā Vēstnesī" tika publicēts paziņojums par konkursa rezultātiem, no kura izriet, ka tika izvēlēts viens galvenais un divi rezerves līgumi. Parlaments arī paskaidro, ka, pamatojoties uz Juridiskā dienesta viedokli, tika pieņemts lēmums nepiešķirt līgumu pirmajam pretendenta.

3.3 No iepriekšminētā izriet, ka Parlaments veica nepieciešamās darbības, lai informētu sūdzības iesniedzēju par pieteikuma noraidījuma iemesliem. Parlaments arī sniedza ombudam sīkāku informāciju par savu atzinumu. Tādēļ saistībā ar šo lietas aspektu netika konstatēta kļūda pārvaldē.



4 Secinājums

No Parlamenta komentāriem un sūdzības iesniedzēja piezīmēm izriet, ka Parlaments ir veicis darbības, lai nokārtotu sūdzības pirmo sadaļu, un tādējādi ir apmierinājis sūdzības iesniedzēja prasības.

Turpmāka izmeklēšana par sūdzības otro daļu nav nepieciešama.

Pamatojoties uz ombuda veiktajiem pētījumiem sakarā ar šīs sūdzības trešo sadaļu, Parlamentā nav konstatēta slikta administratīvā prakse. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

PIEKĻUVE EKSĀMENA DOKUMENTIEM ATKLĀTĀ KONKURSĀ

Lēmums par sūdzību 342/2003/IP pret Eiropas Parlamentu

M. kungs 2003. gada februārī Eiropas ombudam iesniedza sūdzību pret Eiropas Parlamentu saistībā ar dalību atklātajā konkursā EUR/A/158/2000. Šo sūdzību ombudam pārsūtīja Eiropas Parlamenta deputāts.

Sūdzības iesniedzējs neizturēja testu 1.A.d) un tika noraidīts dalībai konkursā. Par noraidīšanu viņu 2002. gada 17. jūlijā informēja ar vēstuli no Parlamenta darbā pieņemšanas dienestiem.

Atlases komisijai viņš lūdza 2002. gada 23. jūlijā atkārtoti izskatīt testu. Ar 2002. gada 21. oktobra vēstuli Atlases komisija informēja sūdzības iesniedzēju par to, ka tā 11. oktobra sēdē ir atkārtoti izskatījusi testu 1.A.d) un apstiprinājusi tās sākotnējo lēmumu liegt sūdzības iesniedzējam dalību turpmākajos testos.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 28. oktobrī aizrakstīja nākamo vēstuli Atlases komisijai, lūdzot to testu kopijas un labojumu lapu, kurus viņš nebija izturējis. Atlases komisija 2002. gada novembrī atbildēja sūdzības iesniedzējam un atteicās izsniegt pieprasītos dokumentus, jo pieprasījums netika iesniegts šajā nolūkā paredzētajā laika periodā. Saskaņā ar Parlamenta atbildi sūdzības iesniedzējam bija jāiesniedz pieprasījums 30 dienu laikā no tā brīža, kad Atlases komisija paziņo par lēmumu noraidīt viņa dalību konkursā.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 19. novembrī aizrakstīja nākamo vēstuli Atlases komisijai, kurā viņš apstrīdēja iepriekšminēto lēmumu. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka 2002. gada 23. jūlijā viņš bija lūdzis Atlases komisiju atkārtoti izskatīt testu, kuru viņš nebija izturējis. Tādēļ lūgums piekļūt minētajiem dokumentiem tobrīd netika apstiprināts, jo Atlases komisijai vēl bija iespējams mainīt tās lēmumu. Pēc sūdzības iesniedzēja domām, 30 dienu periods, kura laikā varēja piekļūt dokumentiem, sākās 2002. gada 21. oktobrī, kad Atlases komisija pieņēma galīgo lēmumu apstiprināt viņa noraidīšanu konkursā. Sūdzības iesniedzējs nesaņēma atbildi uz savu 2002. gada 19. novembra vēstuli.

Sūdzības iesniedzējs vēstulē ombudam apgalvoja, ka Atlases komisijas atteikums piekļūt prasītajiem dokumentiem bija netaisns un ka Parlaments nav sniedzis atbildi uz viņa 2002. gada 19. novembra vēstuli.

Sūdzības iesniedzējs pieprasīja pieeju testam A.1.d), kuru viņš nebija izturējis, kā arī labojumu lapai.



IZMEKLĒŠANA

Eiropas Parlamenta atzinums

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja apgalvojumu par to, ka Parlamenta dienesti nebija snieguši atbildi uz 2002. gada 19. novembra vēstuli, Parlaments izteica savu nožēlu un paskaidroja, ka kļūmīgu apstākļu dēļ, kas saistīti ar atlases dienestu atrašanās vietas maiņu, sūdzības iesniedzēja vēstule tika nozaudēta.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja lūgumu tikt pielaistam pie testa 1.A.d) un labošanas lapas, Parlaments atsaucas uz to, ka saskaņā ar noteikumiem par kandidātu pieeju viņu izlabotajiem testiem, kas tika izdalīti visiem kandidātiem rakstisko testu laikā, kandidātiem bija jāiesniedz attiecīgais lūgums rakstveidā viena mēneša laikā pēc galīgo rezultātu paziņošanas. Sūdzības iesniedzējs tika informēts par testa rezultātiem 2002. gada 17. jūlijā, un viņš pieprasīja piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem 2002. gada 28. oktobrī. Tādējādi sūdzības iesniedzēja lūgums netika izdarīts saskaņā ar noteikumiem, kas attiecas uz šo jautājumu. Tomēr Parlaments piekrita nosūtīt ombudam sūdzības iesniedzēja pieprasītos dokumentus.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs informēja ombudu par to, ka Parlaments viņam jau 2003. gada 26. maijā bija nosūtījis pieprasītos dokumentus, kā arī vēstuli, kurā bija izskaidroti iemesli, kādēļ netika sniegta atbilde uz 2002. gada 19. novembra vēstuli. Viņš izteica apmierinājumu ar lietas galīgo iznākumu un pateicās ombudam un tā personālam par to darbu saistībā ar šo lietu.

LĒMUMS

1 Sūdzības iesniedzēja apgalvojumi un prasība

1.1 Sūdzības iesniedzējs, kas ir atklātā konkursa EUR/A/158/2000 kandidāts, savā sūdzībā apgalvoja, ka Atlases komisijas aizliegums piekļūt savam testam A.1.d) un tā labojumu lapai bija netaisns un ka Parlaments nebija atbildējis uz viņa 2002. gada 19. novembra vēstuli. Sūdzības iesniedzējs pieprasīja piekļuvi testam A.1.d), kuru viņš nebija izturējis, un tā labojumu lapai.

1.2 Parlaments savā atzinumā izteica nožēlu par to, ka tā dienesti nebija atbildējuši uz sūdzības iesniedzēja 2002. gada 19. novembra vēstuli. Tas paskaidroja, ka kļūmīgu apstākļu dēļ, kas saistīti ar atlases dienestu atrašanās vietas maiņu, sūdzības iesniedzēja vēstule tika nozaudēta.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja lūgumu saņemt uzaicinājumu uz testu 1.A.d) un labošanas lapu, Parlaments atsaucās uz to, ka saskaņā ar noteikumiem par kandidātu pieeju viņu izlabotajiem testiem, kas tika izdalīti visiem kandidātiem rakstisko testu laikā, kandidātiem bija jāiesniedz attiecīgais lūgums rakstveidā un viena mēneša laikā pēc galīgo rezultātu paziņošanas. Sūdzības iesniedzējs tika informēts par testa rezultātiem 2002. gada 17. jūlijā, un viņš pieprasīja pieeju attiecīgajiem dokumentiem 2002. gada 28. oktobrī. Tādējādi sūdzības iesniedzēja lūgums netika izdarīts saskaņā ar noteikumiem, kas attiecas uz šo jautājumu. Tomēr Parlaments piekrita nosūtīt ombudam sūdzības iesniedzēja pieprasītos dokumentus.

1.3 Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs apstiprināja, ka Parlaments viņam jau 2003. gada 26. maijā bija nosūtījis pieprasītos dokumentus, kā arī vēstuli, kurā bija izskaidroti iemesli, kādēļ netika sniegta atbilde uz viņa 2002. gada 19. novembra vēstuli. Viņš izteica apmierinājumu ar lietas galīgo iznākumu un pateicās ombudam un tā personālam par darbu saistībā ar šo lietu.

2 Secinājums

No Parlamenta atzinuma un sūdzības iesniedzēja piezīmēm izriet, ka Parlaments ir veicis darbības, lai šo jautājumu nokārtotu, un tādējādi ir apmierinājis sūdzības iesniedzēja prasību. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



3.2.2 Eiropas Komisija

AR AIDS SAISTĪTA PROJEKTA DOTĀCIJAS NOVĒLOTA IZMAKSA

Lēmums par sūdzību 1960/2002/JMA pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Ombudam 2002. gada novembrī tika iesniegta sūdzība “Colectivo de Lesbianas, Gays, Transexuales y Bisexuales de Madrid” (COGAM) vārdā. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli būtiskie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs 1996. un 1997. gada laikā kopā ar citiem atbalstītājiem piedalījās ar AIDS saistītā projektā EUROVITHA, kuru koordinēja Vācijas Tībingas universitātes Psiholoģijas fakultāte.

Komisija 1997. gada 7. oktobrī piekrita finansēt projekta daļu (Līgums SOC 97 20113505F02 “Grupu vadības programmas cilvēkiem ar HIV/AIDS novērtējums, terapiju tīkla izveidošana D.E.I.”). Līgumslēdzējas puses bija Komisija un Vācijas Tībingas universitātes Psiholoģijas fakultāte, bet COGAM bija uzrādīta kā saistītais līgumslēdzējs.

Neskatoties uz faktu, ka tā ieguldījums saistībā ar līgumu tika pabeigts 1999. gada februārī, COGAM nav saņēmis maksājumu 8200 EUR apmērā. Pēc tam, kad COGAM iesniedza prasības līguma galvenajam izpildītājam, tas saņēma informāciju, ka situācijas iemesls ir tas, ka Komisija nav izpildījusi savas finanšu saistības.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 7. jūnijā Komisijai aizsūtīja vēstuli, kurā lūdza sniegt informāciju par lietas statusu un lūdza veikt samaksu. COGAM nesaņēma atbildi uz šo vēstuli.

Pamatojoties uz iepriekšminēto, sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija kopumā nav atbildējusi uz COGAM 2002. gada 7. jūnija informācijas pieprasījumu. Tā kā projekts tika pabeigts 1999. gada februārī, sūdzības iesniedzējs pieprasīja Komisijai veikt galīgo maksājumu, lai visi apakšuzņēmēji varētu saņemt savu pienācīgo daļu.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija izteica šādus komentārus.

Sūdzības iesniedzējs 1997. gada 7. oktobrī kā apakšuzņēmējs un Eberharda Karla Universitāte kā ģenerāluzņēmējs noslēdza līgumu ar Komisiju par projekta “Grupu vadības programmas cilvēkiem ar HIV/AIDS novērtējums” īstenošanu. Projekts saņēma Kopienas atbalstu ar EUROVITHA Kopienas programmu cīņai pret AIDS. Eberharda Karla Universitātes profesors H. atbilstīgi projekta koordinators pienākumiem bija atbildīgs par apakšuzņēmēju atlasītiem noteiktām projekta daļām un individuālu līgumu slēgšanu. Komisija atzīmēja, ka COGAM bija viens no šiem apakšuzņēmējiem, ar kuru institūcijai nebija nekādu līgumisku attiecību.

Komisijas finansiālā ieguldījuma daļa pēc nepieciešamo atskaišu iesniegšanas bija jānodod galvenajam līguma izpildītājam, respektīvi, Eberharda Karla Universitātei. Pirmās tehniskās un finansiālās atskaites Komisijas dienestiem tika iesniegtas 1999. gada oktobrī. Ja nobeiguma ziņojuma tehniskie aspekti šķita apmierinoši, tad tās finansiālo sadaļu Komisijas dienesti attaisnojošu dokumentu trūkuma dēļ nevarēja apstiprināt.



Komisija 2002. gada 27. martā aizrakstīja profesoram H. un lūdza viņu iesniegt nobeiguma ziņojumu, lai būtu iespējams izmaksāt visu Komisijas finansējumu. Šajā vēstulē Komisija ieteica informēt visus apakšuzņēmējus par darbības statusu. Komisija 2002. gada 7. jūnijā no COGAM saņēma pieprasījumu veikt samaksu. No pieprasījuma izrietēja, ka projekta koordinators nebija izskaidrojis situāciju visiem apakšuzņēmējiem, kā to bija lūgusi Komisija.

Tā kā Komisija nevarēja veikt nekādus maksājumus pusēm, ar kurām tai nav tiešas līgumiskas attiecības, tā ar 2002. gada 15. oktobra vēstuli mudināja Eberharda Karla Universitāti iesniegt pamatojuma dokumentus, kas nepieciešami galīgā maksājuma saņemšanai.

Komisija 2002. gada 14. novembrī saņēma nobeiguma ziņojumu no Eberharda Karla Universitātes. Iestāde 2002. gada 20. decembrī veica galīgo maksājumu izpildītājam par kopējo summu 59 859,30 EUR.

Sūdzība

Ombuds 2003. gada 5. maijā saņēma sūdzības iesniedzēja piezīmes.

COGAM paskaidroja, ka, pamatojoties uz informāciju, kas tika iekļauta Komisijas atzinumā, viņi bija sazinājušies ar projekta koordinatoru. Tā rezultātā Eberharda Karla Universitāte samaksāja COGAM organizācijai savu daļu no projekta finansējuma 8200 EUR apmērā.

Sūdzības iesniedzējs COGAM vārdā izteica pateicību ombudam par viņa palīdzību šīs problēmas risinājuma meklēšanā.

LĒMUMS

No Komisijas un sūdzības iesniedzēja komentāriem izriet, ka Komisija ir veikusi pasākumus, lai nokārtotu šo jautājumu un ir tādejādi apmierinājusi sūdzības iesniedzēju. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

LĪGUMĀ PAREDZĒTĀS SUMMAS SAMAKSA

Lēmums par sūdzību 205/2003/IJH pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzējs ir uzņēmuma WWP Ltd. vadītājs. Sūdzība ir iesniegta pret Komisijas Lauksaimniecības ģenerāldirektorātu.

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli būtiskie fakti ir šādi.

No 1998. gada janvāra līdz 2001. gada decembrim WWP Ltd. reizi mēnesī veidoja televīzijas pārraidi "CONTACT Europe". Katrs raidījums sastāvēja no četriem sižetiem, kurus sponsorēja Komisijas ģenerāldirektorāti saskaņā ar noteiktiem līgumiem, kurus pilnībā vai daļēji apmaksāja dalībvalstis. WWP Ltd. 2000. gada aprīlī izveidoja sižetu par bioloģisko lauksaimniecību. Budžets bija 25 036 EUR, kura pusi deva Lauksaimniecības ģenerāldirektorāts un otru pusi — Lielbritānijas Ārlietu ministrija. Lielbritānijas Ārlietu ministrija savu daļu samaksāja. Tomēr Komisija, kā parasti, šo līgumu apstrādāja ļoti lēni. Tas netika izdots līdz pat 2000. gada jūnijam. Komisija samaksāja 60 % no savas daļas. WWP Ltd. pēc tam nosūtīja rēķinu Komisijai par atlikušajiem 40 % un turpināja mēģinājumus piedzīt maksājumus 2001. un 2002. gadā. Komisija 2002. gada 8. februārī informēja WWP Ltd., ka ir pārkāpta ES Finanšu regula, jo WWP Ltd. programmu izveidoja pirms līguma noslēgšanas, un ka atlikušie 40 % netiks maksāti, un WWP Ltd. jāatmaksā jau iemaksātie 60 %.



WWP Ltd. tikās ar Lauksaimniecības ģenerāldirektorātu un lūdza tikšanos ar attiecīgajiem finanšu un juridiskajiem dienestiem, lai apspriestu attiecīgo Regulu. Lauksaimniecības ģenerāldirektorāts uzņēmās nodrošināt WWP Ltd. ar Regulas kopiju un sarīkot tikšanos, ja WWP Ltd. uzskatītu, ka jautājumu nepieciešams izskatīt sīkāk. Tomēr par spīti vairākiem rakstiskiem lūgumiem, WWP Ltd. joprojām nav informēts par Regulu un nav saņēmis atbildi uz pēdējiem lūgumiem.

WWP Ltd. jau laikā pirms līguma noslēgšanas tika darīts zināms, ka tam būtu jāveic savs darbs, kamēr birokrātija nodarbotos ar galējo termiņu jautājumiem. Šī situācija nemainījās trīs gadus, un atbildīgās amatpersonas dažādos Komisijas ģenerāldirektorātos to pieņēma.

Pamatojoties uz iepriekš minēto, sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, vai nu grozījums attiecīgajā ES Regulā tika piemērots ar atpakaļejošu spēku, vai arī par Regulas pārkāpumu, ja tāds vispār ir bijis, ir atbildīgas Komisijas amatpersonas.

Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisijai vajadzētu mainīt savu pozīciju un samaksāt atlikušos 40 % ar procentiem, kā arī kompensāciju par laiku, ko sūdzības iesniedzējs ir pavadījis pie šī jautājuma.

IZMEKLĒŠANA

Ombuds pārsūtīja sūdzību Komisijai, lai iegūtu tās atzinumu.

Saistībā ar sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka Lielbritānijas Ārlietu un valsts ministrija savu projekta finansējuma pusi samaksāja laicīgi, ombuds saskaņā ar Ombuda statūtu 3.pantu⁵⁰ lūdza Lielbritānijas varas iestādes iesniegt jebkādu informāciju, kas ombudam varētu būt noderīga sūdzības izmeklēšanā. Atbilde netika saņemta.

Komisijas atzinums

Komisija 2003. gada maijā paziņoja, ka pēc lietas atkārtotas pārbaudes sūdzības kontekstā Komisijas kompetentie departamenti ir nolēmuši samaksāt prasīto summu un ka nepieciešamās administratīvās darbības tiks veiktas cik drīz vien iespējams.

Komisija 2003. gada jūlijā nosūtīja tās vēstules kopiju, kuru tā bija aizsūtījusi sūdzības iesniedzējam, apstiprinot pieprasītās summas pārskaitīšanu uz sūdzības iesniedzēja bankas kontu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs ombuda dienestus informēja, ka viņš ir saņēmis prasīto summu ar procentiem un ka viņš ir apmierināts. Viņš pateicās ombudam par tā palīdzību. Sūdzības iesniedzējs arī nosūtīja kopiju no savas 2003. gada 2. septembra vēstules, kuru viņš bija nosūtījis Komisijas Lauksaimniecības ģenerāldirektorāta AII.1^o. nodaļas vadītājam, pateicoties par summas 5008 EUR un procentu 659,83 EUR apmērā samaksu, kā arī paziņojot, ka jautājums ir nokārtots. Sūdzības iesniedzējs ombuda dienestus telefoniski informēja, ka vajadzīgā summa un procenti ir saņemti un ka sūdzības iesniedzējs ir apmierināts.

50

"Dalībvalstu varas iestādēm ar dalībvalstu pastāvīgo pārstāvniecību Eiropas Kopienā starpniecību jebkurā laikā pēc ombuda pieprasījuma ir tam jāsniedz jebkāda informācija, kas var palīdzēt noskaidrot Kopienas institūciju vai iestāžu sliktas administratīvās prakses gadījumus, ja vien šo informāciju neaizsargā likumi vai noteikumi par konfidencialitāti vai arī noteikumi par informācijas izplatīšanu. Tomēr saistībā ar pēdējo jautājumu attiecīgā dalībvalsts var ombudam sniegt šādu informāciju ar nosacījumu, ka tas apņemas to neizpaust."



LĒMUMS

1 Līgumā paredzētās summas nesamaksāšana

1.1 Sūdzības iesniedzējs ir vadītājs uzņēmumam, kas izveidoja sižetu, ko daļēji apmaksāja Komisija. Pēc sūdzības iesniedzēja sniegtās informācijas Komisijas Lauksaimniecības ģenerāldirektorāts informēja uzņēmumu par ES Finanšu regulas pārkāpšanu, jo uzņēmums bija izveidojis sižetu pirms attiecīgā līguma noslēgšanas, tādēļ atlikušie 40 % netiks maksāti un uzņēmumam jāatmaksā jau samaksātie 60 %. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisijai vajadzētu mainīt savu nostāju un samaksāt atlikušos 40 % ar procentiem, kā arī kompensāciju par laiku, ko sūdzības iesniedzējs ir pavadījis pie šī jautājuma.

1.2 Komisijas atzinumā teikts, ka pēc datu atkārtotas pārbaudes sūdzības kontekstā Komisijas kompetentie departamenti ir nolēmuši samaksāt prasīto summu un ka nepieciešamās administratīvās darbības tiks veiktas cik drīz vien iespējams. Pēc tam Komisija nosūtīja tās vēstules kopiju, ko tā bija aizsūtījusi sūdzības iesniedzējam, apstiprinot pieprasītās summas pārskaitīšanu uz sūdzības iesniedzēja bankas kontu.

1.3 Sūdzības iesniedzējs apstiprina, ka ir apmierināts ar maksājumu 5008 EUR apmērā un procentu maksājumu 659,83 EUR apmērā, kas tika saņemts no Komisijas, un ka jautājums ir nokārtots.

1.4 Ņemot vērā iepriekšminēto, ombuds uzskata, ka Komisija ir veikusi atbilstīgus pasākumus, lai nokārtotu sūdzību, un tādējādi ir apmierinājusi sūdzības iesniedzēja prasību.

2 Secinājums

No Komisijas komentāriem un sūdzības iesniedzēja piezīmēm izriet, ka Komisija ir veikusi pasākumus, lai nokārtotu šo jautājumu, un ir tādējādi apmierinājusi sūdzības iesniedzēja prasību. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

APGALVOJUMS, KA NAV VEIKTS GALĪGAIS ZINĀTNISKĀ PROJEKTA MAKSĀJUMS

Lēmums par sūdzību 1173/2003/(TN)IJH pret Eiropas Komisiju

Ombudam 2003. gada jūnijā tika iesniegta sūdzība Stokholmas Universitātes vārdā. Sūdzība bija par to, ka Komisija nav izdarījusi galīgo maksājumu zinātniskajā projektā ar līguma numuru ERBBIO 4 CTT 960158.

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli kopumā svarīgākie fakti ir šādi.

Stokholmas Universitāte bija viens no dalībniekiem zinātniskajā projektā, ko koordinēja Itālijas uzņēmums CHIRON un finansēja Komisija. Sūdzības iesniegšanas laikā CHIRIN bija gaidījusi līgumā paredzēto Komisijas maksājumu jau sešus mēnešus. Daļa no galīgā maksājuma pienācās Stokholmas Universitātei. CHIRON pienācās summa 196 528 EUR apmērā, no kuras 60 000 EUR bija paredzēti Stokholmas Universitātei.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada jūnijā mēģināja uzzināt iemeslu, kādēļ nav veikts galīgais maksājums. Stokholmas Universitāte 2002. gada decembrī nosūtīja Komisijai papildu dokumentus, un Komisija pēc tam apstiprināja, ka maksājums CHIRON tiks veikts pāris nedēļu laikā. Maksājums netika veikts, un sūdzības iesniedzējs sakarā ar šo jautājumu telefoniski sazinājās ar Komisiju aptuveni 10 reizes. Komisija viņu informēja, ka sakarā ar iekšēju pārkārtošanu pazuduši "darbības pārbaudes" dati un ka tas ir iemesls, kādēļ nav iespējams veikt maksājumu. Šajā sakarā 2003. gada maijā sūdzības iesniedzējs Komisijai aizsūtīja vēstuli, taču atbildi nesaņēma.



Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija nav veikusi galīgo maksājumu pētniecības projektā ar līguma numuru ERBBIO 4 CTT 960158.

Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka koordinators, kas ir Itālijas uzņēmums CHIRON, jāsamaksā galīgais maksājums, kā arī procenti par aizkavēšanos.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija izteica šādus komentārus:

Attiecīgo līgumu vada Komisijas Pētniecības ģenerāldirektorāts (DG RTD). Līguma zinātniskā puse tika apstiprināta 2002. gada 29. jūlijā, un tad lieta tika nodota par attiecīgo budžetu atbildīgajam direktorātam. Šī direktorāta finanšu iniciators 2002. gada 31. jūlijā sazinājās ar koordinatoru CHIRON, lūdzot veikt labojumus izmaksu pārskatos. Pieprasītie labojumi netika iesūtīti līdz 2002. gada 5. decembrim, un maksājums tika apstrādāts 2002. gada 19. decembrī, taču tad 2002. gada budžets jau bija slēgts.

Pēc 2003. gada budžeta atvēršanas finanšu iniciators atsāka maksājuma apstrādi 2003. gada 28. februārī. Sakarā ar DG RTD iekšējām organizatoriskajām problēmām nepieciešamos parakstus, tostarp finanšu revidenta un pilnvarotās amatpersonas parakstus nebija iespējams iegūt līdz 2003. gada 11. jūlijam. Tad 2003. gada 21. jūlijā tika veikts pārskaitījums uz CHIRON bankas kontu.

Komisija atzīst, ka maksājuma termiņš bija 2002. gada 5. decembris un ka to vajadzēja izpildīt 60 dienu laikā, t.i., līdz 2003. gada 5. februārim. Tādēļ Komisija uzsāks procentu samaksu par periodu no 2003. gada 6. februāra līdz 2003. gada 21. jūlijam, tiklīdz tā no sūdzības iesniedzēja saņems tiešu pieprasījumu, kas ir nepieciešams, lai maksājumu apstiprinātu. Komisija sakarā ar šo jautājumu jau ir sazinājusies ar sūdzības iesniedzēju.

Komisija atvainojas par novēloto maksājumu un ombudam apstiprina, ka finanšu shēma tagad funkcionē apmierinoši.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs telefoniski informēja ombuda dienestus par to, ka Stokholmas Universitāte ir saņēmusi galīgo maksājumu un ka procentu maksājums jau ir ceļā, vai pat jau ieskaitīts CHIRON bankas kontā. Tādēļ viņš bija apmierināts ar lietas gala rezultātu un pateicās ombudam par palīdzību.

LĒMUMS

1 Zinātniskā projekta galīgā maksājuma neveikšana

1.1 Sūdzība ir balstīta uz apgalvojumu, ka Komisija nav veikusi galīgo maksājumu tā zinātniskā projekta ar līguma numuru ERBBIO 4 CTT 960158 koordinators, kurā piedalās arī Stokholmas Universitāte. Sūdzības iesniedzējs, kas iesniedzis sūdzību Stokholmas Universitātes vārdā, apgalvo, ka Komisijai jāpārskaita koordinators galīgais maksājums kopā ar kavējuma procentiem.

1.2 Komisija atzīst, ka maksājuma beigu termiņš bija 2002. gada 5. decembris un ka to vajadzēja veikt 60 dienu laikā. Tomēr sakarā ar DG RTD organizatoriskajām problēmām pārskaitījumu uz CHIRON bankas kontu nevarēja veikt līdz 2003. gada 21. jūlijam. Komisija atvainojās par novēloto maksājumu un apstiprināja, ka tagad finanšu shēma funkcionē apmierinoši. Komisija apņēmas veikt procentu maksājumu par laika periodu no 2003. gada 6. februāra līdz 2003. gada 21. jūlijam.

1.3 Sūdzības iesniedzējs apstiprina, ka Stokholmas Universitāte ir saņēmusi galīgo maksājumu un ka procentu maksājums jau ir ceļā, tādēļ sūdzības iesniedzēja prasība ir apmierināta.



1.4 Ņemot vērā iepriekšminēto, ombuds uzskata, ka Komisija ir veikusi atbilstīgus pasākumus, lai nokārtotu sūdzību un tādējādi ir apmierinājusi sūdzības iesniedzēja prasību.

2 Secinājums

No Komisijas komentāriem un sūdzības iesniedzēja piezīmēm izriet, ka Komisija ir veikusi pasākumus, lai nokārtotu šo jautājumu un ir tādējādi apmierinājusi sūdzības iesniedzēja prasību. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



3.2.3 Eiropas Revīzijas palāta

APGALVOJUMS, KA NAV INFORMĀCIJAS PAR NORAIĢĒŠANU REVĪZIJAS PALĀTAS KONKURSĀ

Lēmums par sūdzību 207/2003/OV pret Revīzijas palātu

SŪDZĪBA

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli būtiskie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs ir kandidāts atklātajā konkursā CC/A/12/02, ko organizē Eiropas Revīzijas palāta, lai pieņemtu darbā administratorus (karjera A7/A6) informācijas tehnoloģijas jomā (2002. gada 18. jūnija OV C 145 A).

Ar 2002. gada 29. novembra vēstuli Atlases komisijas sekretariāts sūdzības iesniedzēju informēja par to, ka tā nevar pieļaut viņa dalību, jo "pēc salīdzinošas kandidātu titulu, grādu un darba pieredzes pārbaudes, Jūsu vārds nav iekļauts labāko kandidātu skaitā, kurus aicina piedalīties konkursā, kā to paredz konkursa paziņojuma VII sadaļa" (tulkojumu veikuši ombuda dienesti).

Konkursa paziņojuma VII sadaļa nosaka, ka "pēc tam, kad ir novērtēta kvalifikācija, 50 kandidātus, kuriem ir visaugstākās atzīmes, uzaicina uz rakstveida pārbaudes darbiem". Konkursa paziņojuma VI sadaļa paredz, ka kandidātu kvalifikācija tiks novērtēta ar maksimāli 40 punktiem (10 punkti par grādiem vai diplomiem, kas iesniegti papildus tiem, kuri bija nepieciešami, lai piedalītos konkursā, un 30 punkti par darba pieredzes datiem, kas iesniegti papildus tiem, kas noteikti konkursa paziņojuma III B) 3) sadaļā.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 8. decembrī rakstiski lūdza Atlases komisiju atkārtoti pārbaudīt viņa kandidatūru. Viņš lūdza sniegt informāciju par: a) kritērijiem, kas tika izmantoti titulu, grādu un darba pieredzes novērtēšanā (punktu piešķiršanā), b) viņa atzīmi un c) pēdējā veiksmīgā kandidāta atzīmi. Viņš nesaņēma atbildi.

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 29. janvārī ombudam iesniedza šo sūdzību, apgalvojot, ka:

- 1) Revīzijas palātai viņu vajadzētu informēt par a) kritērijiem, kuri tika izmantoti titulu, grādu un darba pieredzes novērtēšanā (atzīmju piešķiršanā), b) viņa atzīmi un c) pēdējā veiksmīgā kandidāta atzīmi;
- 2) viņa kandidatūra jāpārbauda atkārtoti.

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 14. februārī nosūtīja papildinformāciju par savu sūdzību. Viņš bija saņēmis atbildi no Atlases komisijas, kas atsūtīja viņa saņemtās atzīmes (0/10 par viņa grādiem un 14,64/30 par darba pieredzi). Tomēr Atlases komisija nesniedza informāciju ne par īpašajiem



kritērijiem, kas tika izmantoti kandidātu grādu un darba pieredzes novērtēšanai, ne par pēdējā veiksmīgā kandidāta atzīmi.

Atlases komisija apgalvoja, ka kandidāti ar labākām atzīmēm bija ieguvuši vismaz par vienu grādu vairāk nekā bija nepieciešams, lai piedalītos konkursā. Sūdzības iesniedzējs tomēr norādīja, ka abi viņa iegūtie grādi ļautu uzsākt doktorantūras līmeņa studijas un atbilst uzdevumu raksturam.

Attiecībā uz darba pieredzi sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Atlases komisija, sniedzot atbildi, paziņoja, ka kandidātiem ar augstākām atzīmēm bija 10 vai vairāk gadu pieredze. Tomēr konkursa paziņojuma III B) 3. sadaļā noteikts, ka nepieciešama vismaz 3 gadu pieredze. Sūdzības iesniedzējam bija 7 gadu pieredze, tomēr viņš saņēma tikai 14,64/30.

Visbeidzot sūdzības iesniedzējs norādīja, ka ir informēts par kādu kandidātu, kuram nebija papildu diploma un 10 gadu pieredzes, bet kuru tomēr uzaicināja uz rakstiskajiem pārbaudījumiem. Ņemot vērā to, ka rakstiskie pārbaudījumi notiks 2003. gada 28. februārī, sūdzības iesniedzējs lūdza viņa sūdzību izskatīt pēc iespējas drīz.

IZMEKLĒŠANA

Revīzijas palātas atzinums

Savā atzinumā Revīzijas palāta atzīmēja, ka 2002. gada 8. decembra vēstulē sūdzības iesniedzējs Atlases komisijas priekšsēdētājam lūdza informāciju par a) kritērijiem, kas tika izmantoti titulu, grādu un darba pieredzes novērtēšanā (atzīmju piešķiršanā), b) viņa atzīmi un c) pēdējā veiksmīgā kandidāta atzīmi. Ar 2003. gada 30. janvāra vēstuli Atlases komisijas priekšsēdētājs atbildēja uz sūdzības iesniedzēja lūgumu un sniedza viņam nedaudz vairāk vispārējas informācijas un paziņoja viņa atzīmi.

Pēc jautājuma sīkākas izskatīšanas palāta nolēma sūdzības iesniedzējam sniegt arī informāciju par punktiem a) un c). Atlases komisijas priekšsēdētājs 2003. gada 2. maija vēstulē sūdzības iesniedzējam izklāstīja sīkus titulu, grādu un darba pieredzes vērtēšanas kritērijus un paziņoja, ka sūdzības iesniedzējs bija saņēmis 14,64/30 punktus, pamatojoties uz šādu aprēķinu. Turklāt sūdzības iesniedzējs tika informēts par to, ka pēdējais veiksmīgais kandidāts saņēma 32 punktus. Palāta savam atzinumam pievienoja saraksti starp Atlases komisijas priekšsēdētāju un sūdzības iesniedzēju.

Atlases komisijas priekšsēdētājs atkārtoti aprēķināja sūdzības iesniedzēja iegūtos punktus un apstiprināja, ka kļūda nav pieļauta. Ņemot vērā faktu, ka sūdzības iesniedzējs ieguva mazāk nekā pusi no pēdējā veiksmīgā kandidāta punktu skaita, lēmums neuzaicināt viņu uz konkursa rakstiskajiem pārbaudījumiem palika spēkā. Tagad sūdzības iesniedzējs ir saņēmis visu prasīto informāciju.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs neiesniedza nekādas piezīmes par Revīzijas palātas atzinumu.

LĒMUMS

1 Informācija par atlases procedūru

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Revīzijas palātai vajadzētu viņu informēt par a) kritērijiem, kas tika izmantoti titulu, grādu un darba pieredzes novērtēšanā (atzīmju piešķiršanā), b) viņa atzīmi un c) pēdējā veiksmīgā kandidāta atzīmi.

1.2. Revīzijas palāta savā atzinumā atzīmē, ka ar 2003. gada 30. janvāra vēstuli Atlases komisijas priekšsēdētājs atbildēja uz sūdzības iesniedzēja lūgumu, sniedzot nedaudz vairāk vispārējas informācijas un paziņojot viņa atzīmi. Turklāt 2003. gada 2. maija papildu vēstulē priekšsēdētājs



sūdzības iesniedzējam sniedza informāciju, kas tika lūgta punktos a) un c), proti, sīkus titulu, grādu un profesionālās pieredzes vērtēšanas kritērijus, kā arī paziņoja faktu, ka viņš saņēmis 14,64/40 punktus. Sūdzības iesniedzējs tika informēts arī par to, ka pēdējais veiksmīgais kandidāts saņēma 32/40 punktiem.

1.3 No iepriekš minētā izriet, ka sūdzības iesniedzējs ir saņēmis visu prasīto informāciju. Tādēļ šo sūdzības aspektu Revīzijas palāta ir nokārtojusi, apmierinot sūdzības iesniedzēja prasību.

2 Prasība atkārtoti izskatīt sūdzības iesniedzēja kandidatūru

2.1 Sūdzības iesniedzējs pieprasa atkārtoti izskatīt viņa kandidatūru.

2.2 Revīzijas palāta atzīmē, ka Atlases komisija atkārtoti aprēķināja sūdzības iesniedzēja iegūtos punktus un apstiprināja, ka nav pieļauta nekāda kļūda. Tā kā sūdzības iesniedzējs saņēma mazāk kā pusi no punktiem, kurus saņēma pēdējais veiksmīgais kandidāts, lēmumu nepieļaut viņu pie konkursa rakstiskajiem pārbaudes darbiem atstāja spēkā.

2.3 Ombuds atzīmē, ka ar 2003. gada 2. maija vēstuli Atlases komisija vispirms izskaidroja sūdzības iesniedzējam to, kā tika aprēķinātas viņa atzīmes gan par papildu diplomu, gan par papildu darba pieredzi. Saistībā ar darba pieredzi Atlases komisija paskaidroja, ka katram darba pieredzes posmam tika piešķirta atzīme, kas bija vienāda ar mēnešu skaitu reizinājumu ar koeficientu, ko noteica atbilstība atsevišķām pieredzes jomām.

2.4 Ombuds uzskata, ka paskaidrojumi, ko Atlases komisija sniedza sūdzības iesniedzējam, ir pamatoti. Ombuds tādēļ uzskata, ka šīs sūdzības daļas sakarā nav konstatēta kļūda pārvaldē.

3 Secinājums

No Revīzijas palātas komentāriem izriet, ka tā ir veikusi pasākumus, lai nokārtotu šo jautājumu un ir tādējādi apmierinājusi sūdzības iesniedzēju. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

Pamatojoties uz ombuda veikto izmeklēšanu saistībā ar šīs sūdzības 2. daļu, nav fiksēts Revīzijas palātas sliktas vadības gadījums. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



3.2.4 Eiropas Komisija un Revīzijas palāta

KOMISIJA PIEKRĪT VEIKT GALĪGO MAKSĀJUMU

Lēmums par sūdzību 1915/2002/BB pret Eiropas Komisiju un Revīzijas palātu

SŪDZĪBA

Eiropas Komisija un Sociālo zinātņu salīdzinošo pētījumu starpdisciplīnu centrs (turpmāk tekstā – “ICCR”) kā viens no galvenajiem izpildītājiem 1999. gada 22. decembrī parakstīja līgumu. Līguma nosaukums bija “Tematiskā tīkla līgums Nr. 1999-TN.10869 “TRANS-TALK”, kas bija iekļauts Piektajā pamatprogrammā. Šis līgums aptvēra 18 mēnešu posmu no 2000. gada janvāra līdz 2001. gada jūnija beigām. Projekta kopējās paredzētās izmaksas bija 601 015 EUR, un sākotnējais avansa maksājums bija noteikts 180 305 EUR apmērā, ko vajadzēja sadalīt starp pieciem galvenajiem projekta izpildītājiem. ICCR iesniedza izmaksu pārskatus ar regulāriem sešu mēnešu intervāliem.



ICCR 2001. gada 31. oktobrī saņēma informāciju, ka Revīzijas palāta veiks projekta revīziju. Revīzija notika no 2002. gada 16. līdz 18. janvārim. Sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka revidenti esot solījuši savu atskaiti iesniegt Komisijai līdz 2002. gada janvāra beigām.

ICCR galīgo izdevumu pārskatu Komisijai iesniedza 2001. gada augustā. Komisijas Enerģētikas un transporta ģenerāldirektorāts to apstiprināja 2001. gada 11. decembrī. Tā kā ICCR no Komisijas nebija saņēmis nekādas ziņas, projekta koordinatore 2002. gada 26. februārī pa elektronisko pastu sazinājās ar Komisijas atbildīgo amatpersonu finanšu jautājumos, lai noskaidrotu galīgā maksājuma statusu. Ar 2002. gada 28. februāra elektroniskā pasta vēstuli viņu informēja par to, ka galīgais maksājums netiks veikts pirms Revīzijas palātas ziņojuma saņemšanas.

Komisijas atbildīgais darbinieks finanšu jautājumos, izmantojot elektronisko pastu, 2002. gada 13. jūnijā pārsūtīja revidentu ziņojumu ar lūgumu veikt dažus paskaidrojumus. Revidenta ziņojums bija datēts ar 2002. gada 15. aprīli. ICCR Komisijai nepieciešamo informāciju, izmantojot elektronisko pastu, sniedza 2002. gada 14. jūnijā. ICCR pēc paša iniciatīvas Komisijas amatpersonai finanšu jautājumos 2002. gada 8. jūlijā nosūtīja pilnu atzinumu par Revīzijas palātas ziņojumu.

Ar 2002. gada 12. jūliju datētajā un Komisijai adresētajā vēstulē ICCR lūdza oficiālus paskaidrojumus par galīgā līguma maksājuma statusu. Komisija 2002. gada augustā nosūtīja atbildi, paziņojot, ka maksājums ir atlikts, pamatojoties uz līguma II pielikuma 3. panta 2. punktu. ICCR 2002. gada 29. augustā Komisijai atbildēja, ka tam nav pieņemama 3. panta 2. punkta izmantošana par pamatu galīgā maksājuma neveikšanai. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju Komisija uz šo vēstuli neatbildēja.

Sūdzības iesniedzēji 2002. gada 24. oktobrī ICCR vārdā ombudam iesniedza sūdzību pret Eiropas Komisiju un Revīzijas palātu. Sūdzība attiecas uz nesamaksāto galīgo maksājumu 80 671,61 EUR apmērā par Tematiskā tīkla līgumu Nr. 1999-TN.10869 "TRANS-TALK" un palātas veikto revīziju.

Sūdzības iesniedzēji Eiropas Komisijai izvirzīja šādus sūdzības punktus:

- 1) informācijas trūkums par revīzijas un galīgā maksājuma statusu;
- 2) galīgā maksājuma 80 671,61 EUR apmērā neveikšana.

Sūdzības iesniedzēji pieprasa galīgā maksājuma veikšanu ar procentu uzrēķinu un oficiālu Eiropas Komisijas atzinumu par Revīzijas palātas veikto revīziju un procedūrām, kuras veica abas institūcijas.

Attiecībā uz Revīzijas palātu sūdzības iesniedzēji apgalvoja, ka ziņojumā ir izdarīti nepareizi secinājumi, nav ņemti vērā ICCR sniegtie dati un ziņojuma nodošana Komisijai ir nepamatoti kavējusies.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija minēja šādus faktus.

Netiešu RTD darbību Piektajā pamatprogrammā vadības kontekstā Revīzijas palāta veica Tematiskā tīkla līguma Nr. 1999- TN.10869 "TRANS-TALK" revīziju ICCR mītnē Vinē. Revidenta ziņojumā parādījās vairāki sarežģīti un nopietni jautājumi, ko Komisijas finanšu dienestiem vajadzēja rūpīgi izskatīt.

Revīzijas palāta secināja, ka dažas no uzrādītajām izmaksām nebija pieņemamas, un par tām nebija nekādu pierādījumu. It īpaši tas attiecās uz to, ka saņēmējs bija norādījis pārāk lielu izdevumu bilanci, nebija rīkojies atbilstoši līguma noteikumiem saistībā ar budžeta likmju izlietošanu, un konsultants, ar kuru bija jānoslēdz apakšuzņēmēja līgums, bija norādīts kā pastāvīgs darbinieks.



Pamatojoties uz Revīzijas palātas ziņojumu, Komisija nolēma atlikt maksājuma pārskaitīšanu saņēmējam līdz brīdim, kad saņēmēja iesniegtie papildu dokumenti tiks pilnīgi pārbaudīti.

Komisija 2002. gada 28. februārī informēja ICCR par situāciju saistībā ar galīgo maksājumu un tā pārbaudi revīzijas kontekstā. Turpmākās diskusijas ar ICCR sākās 2002. gada vasarā. Tikmēr diskusijas starp Komisiju un Revīzijas palātu tika pabeigtas 2002. gada rudenī. Šīs papildu izmeklēšanas laikā Komisija 2002. gada augustā informēja ICCR par to, ka visi maksājumi ir atlikti. Komisija pieprasīja papildu informāciju ar vēstuli, kas datēta ar 2002. gada 5. decembri. No ICCR tika saņemta atbilde, datēta ar 2003. gada 24. janvāri, un Komisija ICCR informēja par to, ka atbilde tiek izskatīta nolūkā ātri veikt galīgo maksājumu.

Komisija 2003. gada 13. maijā informēja ICCR par to, ka ir veikts galīgais maksājums 50 821,03 EUR apmērā. Saskaņā ar Komisijas ziņām summu 29 799,63 EUR apmērā nevarēja ņemt vērā, jo tas iekļautu izmaksu kategoriju pārvedumu, kas savukārt prasa iepriekšēju apstiprinājumu.

Sūdzības iesniedzēju piezīmes par Komisijas atzinumu

Sūdzības iesniedzēju komentāri kopumā bija šādi.

Šī lieta aktualizē vispārēju jautājumu par Kopienas institūciju kavēšanos atbildēt uz atkārtotiem informācijas pieprasījumiem un šīs procedūras ilgumu. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēju viedokli pārredzamības princips nosaka, ka šos vispārējos jautājumus ir jārisina.

Pēc sūdzības iesniedzēju atbildes saņemšanas 2003. gada 27. maijā Komisija bija atsākusi atlikušās summas samaksu 20 447,79 EUR apmērā.

Revīzijas palātas atzinums

Revīzijas palātas komentāri kopumā bija šādi.

Dokuments, ar kuru saistīta šī sūdzība, nav ziņojums, kuru pieņēmusi Revīzijas palāta, bet gan sektora vēstule. Sektora vēstules mērķis ir parādīt to, kas sākotnēji ir atrasts revīzijas laikā revidējamajā vienībā, kura iekšpolitikas jomā ir Komisija. Pēc tam, kad tiek sīkāk analizēta Komisijas reakcija uz faktisko informāciju un ar to saistītām piezīmēm, kas bija ietverta sektora vēstulē, šie rezultāti var kalpot par pamatu piezīmēm, kas norādītas Revīzijas palātas ziņojumā. Dažos gadījumos var būt nepieciešama koriģējoša Komisijas darbība. Tā kā atzinumi un apsvērumi sektora vēstules stadijā ir tikai sagatavošanas līmenī un tos principā vēlāk ir jāpārbauda, tie paliek konfidenciali un pieejami tikai palātai un Komisijai.

Šajā gadījumā sektora vēstule Nr. 740/02, kurā izklāstīti līguma "TRANS-TALK" revīzijas rezultāti, bija adresēta komisāram, kurš ir atbildīgs par Enerģētikas un transporta ģenerāldirektorātu (TREN). Atbilstīgi parastajai praksei šīs sektora vēstules elektroniskā versija tika nosūtīta sadarbības koordinatoram TREN ģenerāldirektorātā. Tomēr šķiet, ka konfidencialās sektora vēstules elektronisko kopiju kāda Komisijas amatpersona ir pārsūtījusi ICCR.

Jautājumā par apsūdzībām par nepareiziem slēdzieniem Revīzijas palātas komentārs ir šāds: palātas revidenti seko palātas revīzijas politikai un standartiem (CAPS) un starptautiski atzītiem revīzijas standartiem, piemēram, Augstāko revīzijas iestāžu starptautiskās organizācijas (INTOSAI) standartiem. Palātas procedūras paredz plašu iekšēju kvalitātes kontroli pirms revīzijas rezultāti un piezīmes tiek nodoti revidējamajai vienībai. Šajā lietā šie standarti un procedūras tika ievērotas.

Jautājumā par ICCR sniegto datu neņemšanu vērā Revīzijas palātas komentārs ir šāds: revīzijas grupa ņēma vērā visu sūdzības iesniedzēju sniegto informāciju tik lielā mērā, cik tas bija nepieciešams revīzijai. Visus rezultātus Komisijai adresētajā sektora vēstulē apstiprina pietiekami un piemēroti revīzijas pierādījumi, kas balstīti uz informāciju, kas apkopota un saņemta pirms un pēc revīzijas ICCR telpās, kā arī no Komisijas.

Sakarā ar apsūdzību par nepamatotu aizkavēšanos Revīzijas palātas komentārs ir šāds: Revīzijas palātas nolikums nosaka, ka sektora vēstule ir jānosūta divu mēnešu laikā pēc misijas pabeigšanas.



Tomēr šis iekšējais noteikums saistībā ar sūdzību iesniedzējiem nav saistošs palātai. Turklāt fakts, ka sektora vēstule šajā gadījumā tika nosūtīta ar nelielu nokavēšanos, ko nekādā ziņā nevar uzskatīt par nepamatotu, nekādā veidā neietekmē sūdzības iesniedzēju intereses.

Sūdzības iesniedzēju piezīmes par Revīzijas palātas atzinumu

Sūdzības iesniedzēji kopumā izteica šādas piezīmes.

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēju sniegto informāciju Revīzijas palātas revidents ICCR ziņoja, ka Komisijas uzdevums ir lemt par to, vai ziņojumu pārsūtīt ICCR.

Sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka revidenti ICCR uzskatus neņēma vērā.

Sūdzības iesniedzēji uzsver, ka ICCR nekad nav apgalvojis, ka viņu lietas izskatīšanas kavēšanās ir tikai Revīzijas palātas vaina, bet ICCR to uzskatīja par Komisijas, Revīzijas palātas un to sadarbības nepārredzamo procedūru apvienotu rezultātu. Sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka aizkavēšanās ietekmēja ICCR intereses, jo šī lieta nebija nokārtota vairāk kā vienu gadu pēc revīzijas.

TURPMĀKA IZMEKLĒŠANA

Eiropas ombuda sekretariāts 2003. gada 14. oktobrī un 5. novembrī telefoniski sazinājās ar vienu no sūdzības iesniedzējiem, kurš abu iesniedzēju vārdā runāja par 2003. gada 29. septembrī saņemtajām piezīmēm. Sūdzības iesniedzēji apstiprināja, ka Komisija bija sākusī maksāt atlikušo galīgo maksājumu. Sūdzības iesniedzēji ir pieņēmuši Komisijas interpretāciju attiecībā uz pārvedumiem starp izmaksu kategorijām, kam saskaņā ar Vispārējo nosacījumu 17. panta 4. punktu ir nepieciešams iepriekšējs apstiprinājums Tādejādi apmēram 9000 EUR nebija iespējams ietvert galīgajā maksājumā. Sūdzības iesniedzēji ombuda sekretariātu informēja par to, ka ICCR nenosūtīja nekādus komentārus par Komisijas 2003. gada 14. jūlija vēstuli, kurā Komisija piedāvāja izlīgumu un ziņoja, ka, ja tā no sūdzības iesniedzējiem nesaņems komentārus viena mēneša laikā, projekts tiks oficiāli slēgts un turpmākus maksājumus pieprasīt nebūs iespējams. Sūdzības iesniedzēji apstiprināja, ka, nekommentējot Komisijas izlīguma piedāvājumu, ICCR de facto pieņēma, ka par atlikto galīgo maksājumu procenti maksāti netiks. Sūdzības iesniedzēji bija apmierināti ar galīgā maksājuma nokārtošanu.

LĒMUMS

1 Sākotnējā piezīme

1.1 Savās piezīmēs sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka šī lieta aktualizē vispārējo jautājumu par divu Kopienas institūciju kavēšanos atbildēt uz atkārtotiem informācijas pieprasījumiem un procedūras ilgumu.

1.2 Ombuds saprot sūdzības iesniedzēju satraukumu par vispārējo procedūru jautājumu, kad divas vai vairākas Kopienas institūcijas veic vienādu izmeklēšanu vai procedūras, kas ietekmē lietas risinājumu. Ombuds uzskata, ka šo vispārējo jautājumu nevar risināt šajā izmeklēšanā. Sūdzības iesniedzējiem ir iespēja ombudam iesniegt jaunu sūdzību, ja viņi to vēlas.

2 Apsūdzība sakarā ar informācijas trūkumu par revīzijas un galīgā maksājuma statusu

2.1 Sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Komisija nav sniegusi informāciju par revīzijas un galīgā maksājuma statusu.

2.2 Saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju tā 2002. gada 28. februārī sūdzības iesniedzējus informēja par to, kāda ir situācija galīgā maksājuma un tā pārbaudes šīs revīzijas kontekstā jautājumā pēc tam, kad sūdzības iesniedzēji 2002. gada 26. februārī nosūtīja e-pastu. Ilgstošās diskusijas ar ICCR tika sāktas 2002. gada vasarā. Sūdzības iesniedzēji 2002. gada 12. jūlijā pieprasīja informāciju par galīgā maksājuma statusu. Komisija 2002. gada augustā sūdzības iesniedzējus informēja par



to, ka visi maksājumi ir atlikti sakarā ar Revīzijas palātas veikto revīziju. Sūdzības iesniedzēji 2002. gada 29. augustā lūdza Komisiju izskatīt viņu lietu. Komisija no sūdzības iesniedzējiem 2002. gada 5. decembrī pieprasīja papildinformāciju. Komisija 2003. gada 11. februārī pēc pieprasītās informācijas saņemšanas aizsūtīja saņemšanas apstiprinājumu, kas ietvēra informatīvu vēstuli. Komisija 2003. gada 13. maijā informēja sūdzības iesniedzējus par to, ka tā ir iesākusi galīgā maksājuma procedūru.

2.3 Ombuds uzskata, ka Komisija sūdzības iesniedzējiem ir sniegusi informāciju par revīziju atbilstoši revīzijas ietekmei uz Komisijas galīgā maksājuma procedūras veikšanu. Turklāt no tā izriet, ka Komisija sūdzības iesniedzējus ir attiecīgi informējusi par galīgā maksājuma atlikšanu. Tādēļ ombuds nesaskata Komisijas pielaistu kļūdu pārvaldē saistībā ar šo apsūdzību.

3 Apsūdzība par atlikušā galīgā maksājuma ar procentu uzrēķinu neveikšanu un pieprasījums to nokārtot

3.1 Sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Komisija nav veikusi atlikušo galīgo maksājumu 80 671,61 EUR apmērā par Tematiskā tīkla līgumu Nr. 1999-TN.10869 "TRANS-TALK" Piektajā pamatprogrammā.

3.2 Komisija apgalvo, ka galīgais maksājums 50 821,03 EUR apmērā tika veikts 2003. gada 13. maijā. Saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju summas 29 799,63 EUR apmērā pārskaitīšana nebija iespējama, jo tādā gadījumā būtu jāveic pārvedums starp izmaksu kategorijām, kam nepieciešama iepriekšēja apstiprināšana.

3.3 Sūdzības iesniedzēji ar savām piezīmēm informēja ombudu par to, ka pēc viņu atbildes Komisijai 2003. gada 27. maijā, Komisija bija uzsākusi 20 447,79 EUR maksājuma veikšanu.

3.4 Eiropas ombuda sekretariāts telefoniski sazinājās ar vienu no sūdzības iesniedzējiem, kurš abu sūdzības iesniedzēju vārdā runāja par piezīmēm. Sūdzības iesniedzēji paziņoja, ka ir pieņēmuši Komisijas interpretāciju attiecībā uz pārvedumiem starp izmaksu kategorijām, kam saskaņā ar Vispārējo nosacījumu 17. panta 4. punktu ir nepieciešams iepriekšējs apstiprinājums. Tādējādi apmēram 9000 EUR nebija iespējams ietvert galīgajā maksājumā. Sūdzības iesniedzēji ombuda sekretariātu informēja par to, ka, nekomentējot Komisijas mierizlīguma piedāvājumu, ICCR de facto pieņēma, ka par atlikto galīgo maksājumu procenti maksāti netiks. Sūdzības iesniedzēji bija apmierināti ar galīgā maksājuma nokārtošanu.

3.5 Pamatojoties uz informāciju, ko sniedza Eiropas Komisija un sūdzības iesniedzēji, ombuds atzīst, ka Komisija jautājumu ir nokārtojusi un tādējādi apmierinājusi sūdzības iesniedzēja prasību.

4 Pieprasījums par oficiālu Komisijas nostāju attiecībā uz revīziju un izmantotajām procedūrām

4.1 Sūdzības iesniedzēji pieprasa oficiālu Komisijas nostāju attiecībā uz revīziju un izmantotajām procedūrām.

4.2 Eiropas ombuds uzskata, ka šo lietas aspektu sedz mierizlīgums, kas apskatīts lēmuma 3. sadaļā.

5 Apgalvojumi pret Revīzijas palātas ziņojumu

5.1 Sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Revīzijas palātas ziņojumā bija iekļauti nepareizi slēdzieni un ka tā neņēma vērā ICCR sniegtos datus.

5.2 Revīzijas palāta šos apgalvojumus apstrīd, sakot, ka tā ņēma vērā visu sūdzības iesniedzēju piedāvāto informāciju tik lielā mērā, cik tas bija nepieciešams revīzijai, un ka visi sektora vēstulē minētie slēdzieni ir balstīti uz pietiekamiem un piemērotiem revīzijas pierādījumiem. Revīzijas palāta arī apstrīd apgalvojumu, ka tā būtu izdarījusi nepareizus slēdzienus.



5.3 Ombuds uzskata, ka nav pierādījumu, kas liecinātu par to, ka Revīzijas palāta nebūtu ņēmusi vērā sūdzības iesniedzēju piedāvātos datus. Turklāt nekas neliecina par to, ka palātas slēdzieni bija nepareizi vai nepamatoti. Tādēļ saistībā ar šiem lietas aspektiem nav konstatēta kļūda pārvaldē.

6 Apsūdzība par Revīzijas palātas nepamatotu kavēšanos

6.1 Sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Revīzijas palāta ir nepamatoti kavējusies nodot ziņojumu Komisijai. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēju informāciju revīzija tika pabeigta 2002. gada 18. janvārī, un revidenta ziņojums bija datēts ar 2002. gada 15. aprīli.

6.2 Savā atzinumā Revīzijas palāta apgalvo, ka tās Revīzijas nolikums nosaka, ka sektora vēstule jānosūta divu mēnešu laikā pēc revīzijas pabeigšanas. Palāta atzīst, ka sektora vēstule šajā gadījumā tika nosūtīta ar nelielu nokavēšanos, taču šo nokavēšanos nevar uzskatīt par pārmērīgu.

6.3 Ombuds atzīmē, ka Revīzijas palātas Revīzijas nolikums ir nepublicēta iekšēja instrukcija, kura nav paredzēta trešo pušu tiesību radīšanai. Šajos apstākļos ombuds neuzskata, ka nelielā nokavēšanās, ko atzinusi Revīzijas palāta, būtu kļūda pārvaldē.

6.4 Tādēļ ombuds šajā lietas aspektā nekonstatē sliktu administratīvo praksi.

7 Secinājumi

Ombuds nekonstatē sliktu administratīvo praksi sakarā ar sūdzības iesniedzēju pirmo apsūdzību pret Eiropas Komisiju. Attiecībā uz sūdzības iesniedzēju otro apsūdzību un to prasībām no Eiropas Komisijas un sūdzības iesniedzēju sniegtās informācijas izriet, ka Eiropas Komisija šo jautājumu ir nokārtojusi un tādējādi apmierinājusi sūdzības iesniedzēju. Turklāt ombuds nesaskata sliktu administratīvo praksi Revīzijas palātas rīcībā. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

3.3 MIERIZLĪGUMI, KURUS PANĀCIS OMBUDS



DOTĀCIJAS NEMAKSĀŠANA, NEŅEMOT VĒRĀ MUTISKUS SOLĪJUMUS

Lēmums par sūdzību 548/2002/GG pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzējs ir asociācijas “Europäisches Kultur- und Informationszentrum in Thüringen” (turpmāk tekstā — “asociācija”), kuras mītne atrodas Vācijā, direktors.

Asociācija 1998. gada 31. maijā Eiropas Komisijai iesniedza pieteikumu par dotāciju 90 000 ECU apmērā. Dažādie pasākumi, kuras finansētu no šīs dotācijas, bija ieplānoti 1998. gada septembrī un oktobrī. No Komisijas puses atbildīgā persona par šo jautājumu bija X ģenerāldirektorāta konsultants H. kungs, (tagad Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāts).

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju asociācija laikā no 1998. gada jūlija vairākas reizes bija mēģinājusi noskaidrot, vai Komisija apstiprinās pieteikumu, ņemot vērā to, ka citu finansējuma avotu trūkuma gadījumā plānotos pasākumus nāktos atcelt. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka H. kungs vairākas reizes pa telefonu esot asociācijai apliecinājis, ka pieprasītais finanšu līdzekļu apjoms tiks nodrošināts. Tomēr saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju H. kungs 1998. gada jūlija beigās (pēdējais datums, kad pasākumus būtu iespējams atcelt) asociāciju



bija informējis par to, ka pieteikums ir pieņemts un ka attiecīgais dokuments tiks parakstīts Komisijas pirmajā sēdē pēc vasaras pārtraukuma. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka H. kungs asociācijai bija ieteicis sākt tās projekta realizāciju. Turklāt viņš apgalvoja, ka 1998. gada septembrī H. kungs asociāciju bija informējis par to, ka sakarā ar pārslogotu dienas kārtību Komisijai vēl nav bijis iespējas parakstīt apspriežamo dokumentu, taču tas tikšot izdarīts nākamo divu nedēļu laikā. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju, asociācija sāka īstenot projektu, balstoties uz šiem solījumiem.

Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka kopš tā laika ar H. kungu notikusi telefoniska saziņa gandrīz katru dienu. H. kungs visu laiku bija apgalvojis, ka vēstule par finansējuma piešķiršanu pilnīgi noteikti tiks saņemta. Asociācija 1998. gada novembrī savā bankā iesniedza kredīta pieprasījumu. Banka pieprasīja rakstisku pamatojumu par to, ka Komisija šo dotāciju piešķirs. Tādēļ sūdzības iesniedzējs vērsās pie Komisijas pārstāvniecības Vācijā. B. kungs (tajā laikā Komisijas Vācijas pārstāvniecības vadītāja vietas izpildītājs) 1998. gada 25. novembra vēstulē apliecināja, ka Komisija 90 000 ECU dotāciju ir apstiprinājusi un ka attiecīgās formalitātes tiks pabeigtas līdz gada beigām.

Tomēr 1998. gada 23. decembra vēstulē, Komisija sūdzības iesniedzēju informēja par to, ka tā ir apstiprinājusi dotāciju tikai 20 000 ECU apmērā.

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju H. kungs šajā sakarā asociācijai ieteica iesniegt jaunu pieteikumu dotācijai 1999. gadā, kas segtu 70 000 ECU atlikumu. Šis pieteikums tika iesniegts 1999. gada februārī. Tomēr ar 2000. gada 28. janvāra lēmumu Komisija noraidīja pieteikumu. Šis lēmums bija balstīts uz apsvērumu, ka 1999. gada fondus nevar izmantot, lai finansētu 1998. gadā īstenotus pasākumus.

Pēc tam sūdzības iesniedzējs, viņa vietējais Eiropas Parlamenta deputāts, atbildīgais Komisijas loceklis un Komisijas dienesti vairākas reizes savstarpēji sazinājās. Ģenerāldirektorāta X ģenerāldirektors 2000. gada 30. jūnijā informēja sūdzības iesniedzēju par to, ka, balstoties uz pieņēmumu, ka dr. B. 1989. gada 25. novembra vēstule bija devusi pamatotas cerības, Komisija ir gatava segt izdevumus, kas radušies no tā brīža līdz 1999. gada 5. janvārim (Komisijas 1998. gada 23. decembra atbildes vēstules saņemšanas datums). Tomēr Komisija norādīja, ka tiks segti tikai tie izdevumi, kas ir saistīti ar līgumiem, kas ietvēra "risku atrunu", t.i., atrunu, kas noteica, ka maksājums tiks veikts tikai tad, kad Komisija nolems piešķirt dotāciju. Komisija arī piekrita segt parādus par asociācijas darbinieku algām ar noteikumu, ka maksājums veikts noteiktajā laika periodā. Uz šī pamata Komisija aprēķināja, ka sūdzības iesniedzējam varētu izmaksāt summu 21 988,54 EUR apmērā sakarā ar līgumos neietvertām saistībām, kam par pamatu bija 1998. gada 25. novembra vēstule. No šīs summas bija paredzēts atņemt 20 000 EUR.

Sūdzības iesniedzējs iebilda pret šo priekšlikumu un uzstāja, ka jāizmaksā pilnais 70 000 EUR atlikums. Tomēr turpmākie vairākkārtējie mēģinājumi mainīt Komisijas viedokli bija nesekmīgi. Sūdzības iesniedzējs tad vērsās pie cita Eiropas Parlamenta deputāta, kurš sūdzības iesniedzēju nosūtīja pie ombuda.

Savā 2002. gada marta ombudam iesniegtajā sūdzībā sūdzības iesniedzējs norādīja, ka visas dotācijas, ko viņš līdz šim bija saņēmis no ES, bija balstītas uz labticības principa. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka laikā, kad asociācija pieteicās 1995. gada projekta dotācijai, tai mutiski ziņoja, ka naudas līdzekļi ir piešķirti, un ka asociācija sāka izpildīt savas paralēlās saistības, lai gan rakstisks apstiprinājums tika saņemts pēc vairākiem mēnešiem, kad projekts jau sen bija beidzies. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju sistēma pārsvarā bija tāda pati arī saistībā ar citiem dotāciju pieteikumiem.

Līdz ar to sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija nesamaksāja dotācijas atlikumu, kuru, pēc viņa domām, Komisija bija izlēmusi piešķirt asociācijai. Viņš būtībā apgalvoja, ka asociācijai bija tiesības paļauties uz solījumiem, kurus, kā sūdzības iesniedzējs apgalvoja, bija izteicis Komisijas dienestu pārstāvis H. kungs.

Sūdzības iesniedzējs piebilda, ka asociācijai nebija nekādu citu finanšu avotu, un, ja risinājums netiktu atrasts, tai būtu jāpārtrauc darbība.



IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija sniedza sīku aprakstu par notikumiem un darbībām, it īpaši par tām, kas attiecās uz laika posmu pēc 1998. gada 23. decembra vēstules nosūtīšanas. Ar īpašu atsauci uz sūdzības iesniedzēja apsūdzību Komisija izteica šādus komentārus.

Asociācija 1998. gada 31. maijā pieteicās 90 000 EUR dotācijai no budžeta pozīcijas A-3024. Kompetenta atlases komisija 1998. gada rudenī nolēma šim projektam piešķirt 20 000 EUR dotāciju. Šajā laika posmā sūdzības iesniedzējs bieži sazinājās ar amatpersonu H. kungu, kas bija atbildīgs par šo budžeta pozīciju. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju H. kungs viņam vairākas reizes telefoniski bija solījis, ka 90 000 EUR dotācija tiks piešķirta. Ņemot vērā to, ka H. kungs 1999. gada novembrī nomira, vairs nebija iespējams pārbaudīt to, kas patiesībā bija teikts. X Ģenerāldirektorāta lietā tomēr nebija nekādas šo solījumu pēdas.

Pēc apspriešanās ar Komisijas juridisko dienestu Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāts pieņēma lēmumu, ka, atskaitot jau samaksātos 20 000 EUR, Komisijas tiesiskais pienākums ir segt tikai tās finanšu saistības, kas asociācijai radušās laika posmā no 1998. gada 25. novembra līdz 1999. gada 5. janvārim. Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāta ģenerāldirektors 2000. gada 22. jūnijā tikās ar sūdzības iesniedzēju un paskaidroja, ka ģenerāldirektorāts segs izdevumus, kas radušies laika posmā no 1998. gada 25. novembra līdz 1999. gada 5. janvārim. Ar 2000. gada 30. jūnija vēstuli ģenerāldirektors paskaidroja, ka kopējā aprēķinātā summa ir 1988,54 EUR.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Komisijas lietas pārbaude

Komisijas atzinuma kontekstā ombuds uzskatīja, ka ir nepieciešama papildinformācija, lai izskatītu sūdzību. Tādēļ viņš 2002. gada 15. jūlijā aizrakstīja Komisijai, lūdzot piekļuvi Komisijas lietai. Ombuda dienesti 2002. gada 19. septembrī pārbaudīja X Ģenerāldirektorāta lietu, kā arī Komisijas Vācijas pārstāvniecības lietu.

Izrādījās, ka X Ģenerāldirektorāta lieta nesatur nekādu dokumentu oriģinālus par laika posmu līdz 1998. gada 23. decembrim. Faktiski vienīgais dokuments, kas attiecās uz šo laika posmu, bija 1998. gada 31. maija pieteikuma kopija.

Komisijas Vācijas pārstāvniecības lieta izrādījās labi izstrādāta un pilnīga. Tajā bija sarakste starp pārstāvniecību un sūdzības iesniedzēju, arī sūdzības iesniedzēja 1998. gada 2. jūliju vēstule un 1998. gada 25. novembra vēstules kopija. Šajā kopijā bija ar tās autora roku rakstīta piezīme, ar kuru vēstules formulējums bija "saskaņots ar [H]. kungu" ("mit H. [H.] abgestimmt").

Papildinformācijas pieprasījums

Ar 2002. gada 26. septembrī nosūtītu vēstuli ombuds informēja Komisiju par to, ka X Ģenerāldirektorāta lieta nebija pilnīga. Tādēļ viņš lūdza Komisiju noskaidrot lietas trūkstošo daļu atrašanās vietu un nodrošināt piekļuvi pilnīgajai lietai. Ombuds lūdza, lai gadījumā, ja Komisija lietas trūkstošās daļas nevar atrast, tā šo faktu rakstiski apstiprina.

Komisija 2002. gada 8. novembrī informēja ombudu, ka diemžēl tā nav varējusi atrast nekādus citus dokumentus, kas saistīti ar sūdzības iesniedzēja pieteikumu. Komisija lūdza ombudu pret šo nožēlojamo situāciju izturēties iecietīgi.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs par Komisijas atzinumu un tās 2002. gada 8. novembra vēstuli sūdzības iesniedzējs paturēja spēkā savu sūdzību un inter alia iesniedza šādus komentārus.



Komisija savā atzinumā vispirms norādīja, ka Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāts bija ieņēmis tādu pozīciju, ka tā tiesiskais pienākums ir segt tikai tās finanšu saistības, kurās asociācijai radušās laika posmā no 1998. gada 25. novembra līdz 1999. gada 5. janvārim. Tad tā tomēr apstiprināja, ka Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāta ģenerāldirektors bija sūdzības iesniedzēju informējis par to, ka ģenerāldirektorāts segs izdevumus, kas radušies no 1998. gada 25. novembra līdz 1999. gada 5. janvārim. Šie apgalvojumi bija pretrunīgi. To diskusiju rezultātā, kas ar ģenerāldirektoru notika 2000. gada 25. jūnija rezultātā, viņš tiešām piekrita, ka Komisijai jāsedz izmaksas, kas radušās laikā no 1998. gada 25. novembra līdz 1999. gada 5. janvārim.

Asociācija 1998. gadā pieteicās darboties kā Komisijas informācijas centrs. Tā 1998. gada 20. februārī iesniedza deklarāciju, kura paredzēja, ka asociācija rīkosies atbilstoši savām līgumiskajām saistībām, neņemot vērā faktu, ka vienošanās bija tikai mutiska un rakstiska līguma nebija. Asociācija tomēr bija paļāvusies uz mutiskajiem solījumiem par šī līguma parakstīšanu. Komisija 1998. gada 26. jūnijā informēja asociāciju par to, ka lietu Briselē uzskatīja par pazudušu, un šī iemesla dēļ pieteikuma izskatīšana kādu laiku nenotika. Ņemot vērā to, ka šādi asociācija nokļuva situācijā, kas līdzīga šai lietai, asociācija lūdza Komisijas dienestam, kas atbildīgs par jautājumiem, kas saistīti ar informācijas centriem, sniegt iepriekšēju apstiprinājumu par līgumu, kuru bija paredzēts noslēgt. Šī informācija tika sniegta 1998. gada 17. septembrī. Attiecīgais līgums tika noslēgts 1998. gada 16. septembrī, un asociācijai par to oficiāli tika paziņots 1998. gada 5. oktobrī. Tādējādi asociācijai nebija nekādu iemeslu apšaubīt solījumus, kas tai tika doti abos gadījumos.

OMBUDA CENTIENI PANĀKT MIERIZLĪGUMU

Pēc atzinumu un piezīmju rūpīgas izpētes ombuds nebija pārliecināts par to, vai Komisija bija pareizi atbildējusi uz sūdzības iesniedzēja apsūdzību.

Mierizlīguma piedāvājums

Saskaņā ar Ombuda statūtu 3. panta 5. punktu ombuds piedāvāja šādu mierizlīguma ierosinājumu Komisijai:

“Eiropas Komisijai vajadzētu apsvērt tās lēmuma pārskatīšanu par atteikšanos maksāt Tīringenes “Europäisches Kultur- und Informationszentrum” pilno summu 90 000 EUR apmērā.”

Piedāvājums bija balstīts uz šādiem apsvērumiem.

1 Sūdzības iesniedzējs bija kādas vācu asociācijas direktors, kas Komisijai bija iesniegusi pieteikumu par 90 000 EUR dotācijas piešķiršanu. Galu galā tika piešķirti tikai 21 988,54 EUR. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija nav samaksājusi dotācijas atlikumu, ko, viņaprāt, Komisija bija piekritusi asociācijai sniegt. Būtībā viņš apgalvoja, ka asociācijai ir bijušas tiesības paļauties uz solījumiem, ko, kā viņš apgalvoja, bija izteicis Komisijas dienestu pārstāvis H. kungs un ar kuriem piešķirtu dotāciju pilnā 90 000 EUR apjomā. Sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka uz šo solījumu pamata asociācija bija sākusi projekta īstenošanu un izdevusi līdzekļus vai uzņēmusies finanšu saistības.

2 Komisija apstiprināja, ka sūdzības iesniedzējs attiecīgajā laika posmā bieži telefoniski sazinājās ar H. kungu. Tomēr tā uzskatīja, ka vairs nebija iespējams pārbaudīt to, kas patiesībā bija teikts, jo H. kungs 1999. gada novembrī nomira. Komisija atzīmēja, ka X Ģenerāldirektorāta lietā nebija nekādas solījumu pēdas, uz kurām bija atsaucies sūdzības iesniedzējs.

3 Ombuds norādīja, ka sūdzības iesniedzējs bija apstrīdējis Komisijas atteikumu izmaksāt asociācijai tās pieprasīto pilno summu 90 000 EUR apmērā, kaut gan asociācijai bija radušies izdevumi vai arī tai bija finanšu saistības, pamatojoties uz solījumiem, ka dotācija tiks piešķirta. Sūdzības iesniedzējs tādējādi būtībā paļāvās uz principu par pamatoto cerību aizsardzību. Saskaņā ar Kopienas tiesu praksi šo principu tomēr nevar pārkāpt, ja vien administrācija nav devusi



tiešus solījumus saistītajai personai⁵¹. Šajā gadījumā sūdzības iesniedzējs iesniedza informāciju par to, ka persona, kas Komisijā nodarbojās ar šo lietu, viņu bija pārliecinājusi par to, ka Komisija nodrošinās pilno summu 90 000 EUR apmērā, ko asociācija bija pieprasījusi. To varētu uzskatīt par tiešu solījumu. Tomēr ir jāatzīmē, ka ombuds šo apgalvojumu nevarēja pārbaudīt ar tā statūtos paredzētajiem līdzekļiem⁵². Komisijas lietā, ko pārbaudīja ombuda dienesti, nebija nekādas šādu solījumu pēdas. Vienīgā persona, kas, iespējams, būtu spējusi ieviest skaidrību šajā lietā un kuras liecību ombuds būtu varējis uzklaut, t.i., H. kungs, bija mirusi.

4 Ombuds tomēr uzskatīja, ka šajā gadījumā apstiprinošu pierādījumu trūkumu nevar vērst pret sūdzības iesniedzēju. Komisija atzina, ka sūdzības iesniedzējs un H. kungs vairākas reizes ir sazinājušies telefoniski un ka H. kungam tādēļ būtu bijis pienākums šīs sarunas ierakstīt vai arī vismaz atzīmēt galvenos jautājumus, par kuriem šajos gadījumos tika spriests. Ombuds uzskatīja, ka šādu ierakstu trūkuma gadījumā bija jāuzstāda zemākas prasības, ciktāl tas attiecas uz sūdzības iesniedzēja vajadzību izvirzīt apsūdzību.

5 Ombuds uzskatīja, ka ir vismaz trīs fakti, kuri sūdzības iesniedzējam šajā lietā palīdz. Pirmkārt, ņemot vērā to, ka projektu bija paredzēts sākt 1998. gada septembrī, asociācijai acīmredzot bija ļoti svarīgi savlaicīgi (vēlākais 1998. gada septembra sākumā) uzzināt to, vai Komisija piešķirs pieprasīto dotāciju. Tas tika apstiprināts sūdzības iesniedzēja 1998. gada 2. jūlija vēstulē Komisijas pārstāvniecei Vācijā. Tajā sūdzības iesniedzējs norādīja, ka negatīvas atbildes gadījumā asociācijai būtu projekts jāatceļ, jo to apjomus, kurus nefinansē no fondiem, tā nevarēja kompensēt ar citu resursu palīdzību. Tā kā projekts netika atcelts, bet gan turpināts, sūdzības iesniedzēja apgalvojumi par to, ka viņš saņēmis apstiprinošus solījumus no H. kunga, šķiet ticami. Otrkārt, sūdzības iesniedzējs paskaidroja, ka asociācija jau iepriekš īstenoja (un tai nācās īstenot) projektus, pamatojoties tikai uz mutiskiem solījumiem. Ombuds atzīmēja, ka Komisija nebija iesniegusi nekādus komentārus par šo lietas aspektu. Treškārt, fakti, ka sūdzības iesniedzējs bija saņēmis H. kunga solījumus un palāvies uz tiem, vēl ticamāku padarīja tas, ka citas Komisijas amatpersonas bija palāvušās uz šīs personas doto vārdu. Kā to parādīja lietas pārbaude, 1998. gada 25. novembra vēstule, kuru nosūtīja Komisijas pārstāvniece Vācijā, bija balstīta uz H. kunga sniegto informāciju.

6 Ombuds norādīja, ka Komisija nebija izvirzījusi nekādus argumentus, kas liecinātu par to, kādēļ sūdzības iesniedzējam nebūtu vajadzējis paļauties uz to, ko solīja Komisijas darbinieks, kurš nodarbojās ar šo jautājumu.

7 Šo apstākļu kontekstā ombuds uzskatīja, ka Komisijas atteikšanās samaksāt asociācijai pilno summu 90 000 EUR apmērā, par kuru tā bija iesniegusi pieteikumu 1998. gada 31. maijā, varēja būt kļūda pārvaldē.

Komisijas atzinums

Komisija savā atzinumā norādīja, ka ombuda slēdzieni nebija balstīti uz faktiem, par kuriem būtu skaidri un taustāmi pierādījumi, bet gan uz pieņēmumiem un secinājumiem, pie kuriem nonākts, balstoties uz līdzību ar citām situācijām. Komisija arī uzsvēra, ka pozīcija, kuru tā tik ilgi bija saglabājusi, atspoguļoja tās pienākumu ievērot pareizas finanšu vadības principu. Šajā kontekstā šķita lietderīgi vairākkārt atkārtot to, ka Komisijai var uzlikt saistības sniegt finansiālu palīdzību potenciālajam saņēmējam tikai ar rakstisku apstiprinājumu, kas sagatavots saskaņā ar attiecīgajiem noteikumiem.

Tomēr Komisija atzīmēja, ka, lai saglabātu Eiropas institūciju tēlu sabiedrībā un šajā gadījumā novērstu kaitējuma nodarīšanu saņēmējam, tā izņēmuma kārtā ir gatava piekrist ombuda priekšlikumam.

Tādēļ tā pārbaudīs izdevumu rēķinus, kas saistīti ar attiecīgo projektu, cik ātri vien iespējams, lai noskaidrotu, kuri izdevumi ir pieņemami, un pēc tam summu, kas pienākas saņēmējam. Komisija

⁵²

94/262/EOTK, EK, Euratom: Eiropas Parlamenta 1994. gada 9. marta Lēmums par noteikumiem un vispārējiem nosacījumiem, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi, 1994., OV L 113/15.



tomēr norādīja, ka sūdzības iesniedzējam bija jāņem vērā fakts, ka galīgajam dotācijas apjomam nebūtu noteikti jāatbilst 90 000 EUR, ko viņš bija pieprasījis.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 20. martā ombuda dienestus telefoniski informēja par to, ka var uzskatīt, ka ir panākts mierizlīgums.

LĒMUMS

1 Dotācijas atlikuma nesamaksāšana

1.1 Sūdzības iesniedzējs bija kādas vācu asociācijas direktors, kura bija pieteikusies Komisijas dotācijai 90 000 EUR apmērā. Galu galā tika piešķirti tikai 21 988,54 EUR. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija nav samaksājusi dotācijas atlikumu, ko, viņaprāt, Komisija bija piekritusi asociācijai sniegt. Viņš principā apgalvoja, ka asociācijai ir bijušas tiesības paļauties uz solījumiem, ko, kā viņš apgalvoja, bija izteicis Komisijas dienestu pārstāvis H. kungs un ar kuriem dotāciju piešķirtu pilnā 90 000 EUR apjomā.

1.2 Būtībā Komisijas atzinuma nostāja bija tāda, ka nav nekādu pierādījumu, kas pamatotu sūdzības iesniedzēja apgalvojumus.

1.3 Pēc visu attiecīgo faktu un argumentu rūpīgas pārbaudes ombuds Komisijai iesniedza mierizlīguma ierosinājumu, ar kuru Komisijai vajadzētu apsvērt iespēju pārskatīt tās lēmumu par atteikumu samaksāt pilno summu 90 000 EUR apmērā.

1.4 Ar savu atzinumu Komisija informēja ombudu par to, ka izņēmuma kārtā tā ir gatava pieņemt ombuda priekšlikumu. Tādēļ tā pārbaudīs rēķinus par sūdzības iesniedzēja norādītajiem izdevumiem cik ātri vien iespējams, lai noskaidrotu, kuri izdevumi ir pieņemami, un pēc tam summu, kas pienākas saņēmējam. Komisija tomēr norādīja, ka sūdzības iesniedzējam bija jāņem vērā fakts, ka galīgajam dotācijas apjomam nebūtu noteikti jāatbilst 90 000 EUR, ko viņš bija pieprasījis.

2 Secinājums

No ombuda iniciatīvas izriet, ka Eiropas Komisija un sūdzības iesniedzējs ir vienojušies par mierizlīgumu. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

KOMISIJA PIEKRĪT SAMAKSĀT KOMPENSĀCIJU BIJUŠAJAI PALĪGDARBINIECEI

Eiropas ombuda lēmums par sūdzību 1166/2002/(SM)IJH pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sūdzību iesniedza bijusī Komisijas darbiniece. Laikā no 1995. gada 15. maija līdz 1998. gada 30. aprīlim viņa strādāja par palīgdarbinieci. Šajā laikā sūdzības iesniedzēja saņēma sekretariāta piemaksu saskaņā ar Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4.a. pantu un Kopienų pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 21. pantu. Viņas pagaidu līguma darbības sākumā Komisija pārtrauca maksāt sekretariāta piemaksu. Sūdzības iesniedzēja šo maksājumu izlaišanu nepamanīja.



Aptuveni vienu mēnesi pirms pagaidu līguma darbības beigām sūdzības iesniedzēja saņēma oficiālu paziņojumu par to, ka viņai būtu vajadzējis saņemt sekretariāta piemaksu sava pagaidu līguma darbības laikā. Tomēr sekretariāta piemaksa viņai faktiski pienācās tikai no 2001. gada 1. janvāra līdz 2001. gada 15. maijam.

Saskaņā ar Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumu 90. pantu sūdzības iesniedzēja iesniedza pārsūdzību par lēmumu maksāt sekretariāta piemaksu tikai no 2004. gada 1. janvāra tā vietā, lai maksātu par posmu, sākot no viņas pagaidu līguma darbības sākuma, proti, 1998. gada 15. maija. Savā atbildē Komisija paziņoja, ka piekrīt samaksāt pusi no sekretariāta piemaksas par laika periodu no 1998. gada 15. maija līdz 2000. gada 31. decembrim.

Sūdzības iesniedzēja 2002. gada 17. jūnijā ombudam iesniedza sūdzību par Komisijas atteikšanos viņai izmaksāt pilnu sekretariāta piemaksas summu, kas viņai pienācās laikā no 1998. gada 15. maija līdz 2000. gada 31. decembrim. Viņa pieprasīja, lai Komisija par šo summu veic maksājumu ar atpakaļejošu spēku.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Komisija savā atzinumā kopumā izteica šādus komentārus.

Sūdzības iesniedzējas pienākumi laika posmā no 1995. līdz 2001. gadam nemainījās. Viņa saņēma sekretariāta piemaksu kā palīgdarbiniece (1995. – 1998. gads), nevis kā pagaidu darbiniece (1998. – 2000. gads). Viņas Ģenerāldirektorāts 2001. gada aprīlī pieprasīja izmaksāt piemaksu, un tā tika samaksāta par 2001. gadu.

Kļūstot par pagaidu darbinieci, sūdzības iesniedzējai uz laiku ir aizliegts apstrīdēt lēmumu par sekretariāta piemaksas nemaksāšanu, un tas tika skaidri norādīts dokumentā, kuru viņa parakstīja 1998. gada maijā. Turklāt viņas algas kvīts, sākot no 1998. gada jūnija, šajā ziņā atšķīrās no algas kvīts 1998. gada aprīlī.

Turklāt saskaņā ar personīgo atbildību un saistībām sakarā ar nolaidību tā dokumenta satura ievērošanā, ko viņa parakstīja 1998. gada maijā un kurā bija izklāstītas sūdzības iesniedzējas tiesības, kā arī neievērojot izmaiņas algas kvītī un atbilstošo ieņēmumu samazināšanos, un, pamatojoties uz šīs prātīgās un piesardzīgās personas pārbaudi, sūdzības iesniedzēja ir līdzvainīga apstākļi, ka summa, kura viņai pienācās, netika tajā laikā samaksāta.

Tomēr sūdzības iesniedzējai adresētajā 2002. gada 29. aprīļa lēmumā, ar kuru tika sniegta atbilde uz viņas sūdzību, viņai tika piešķirta puse no piemaksas vērtības, pamatojoties uz to, ka arī Komisijas dienestiem ir jāuzņemas daļēja atbildība par to, ka netika nodrošināta piemaksas savlaicīga samaksa, lai gan viņa, iespējams, ir vainojama nolaidībā.

Sūdzības iesniedzējas piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzēja izteica šādus komentārus.

Sūdzības iesniedzējas pirmā līguma sakarā tika paveikts viss, lai viņa varētu saņemt piemaksu, kas viņai pienācās. Tādējādi viņai nebija nekādu iemeslu apšaubīt viņas datu šifrējuma precizitāti laikā, kad viņa parakstīja pagaidu līgumu. Viņa patiešām ticēja, ka tiks ņemta vērā visa atbildīgajai amatpersonai iesniegtā informācija, it īpaši tas, ka viņas pienākumi mainītos tikai nedaudz.

OMBUDA CENTIENI PANĀKT MIERIZLĪGUMU

Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzējas piezīmju apsvēršanas ombuds uzskatīja, ka Komisija nebija pareizi atbildējusi uz sūdzības iesniedzēja prasību. Saskaņā ar statūtu 3. panta



5. punktu⁵³ viņš Komisijas priekšsēdētājam aizsūtīja ierosinājumu par mierizlīgumu, pamatojoties uz šādu sūdzības iesniedzējas un Komisijas apspriežamo jautājumu analīzi.

1 Sekretariāta piemaksas maksājuma pieprasījums

1.1 Sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Komisija nav viņai samaksājusi pilno sekretariāta piemaksu, kas viņai pienācās no 1998. gada 15. maija līdz 2000. gada 31. decembrim. Viņa pieprasa, lai Komisija samaksā šo summu ar atpakaļejošu spēku.

1.2 Komisija atzīst, ka sūdzības iesniedzējas pienākumi nemainījās, kad viņa līguma par palīgdarbinieces darbu vietā noslēdza pagaidu līgumu par šo pašu darbu. Komisija šo apgalvojumu apstrīd, sakot, ka sūdzības iesniedzēja uz laiku nav tiesīga apstrīdēt lēmumu par sekretariāta piemaksas izmaksāšanu viņai kā pagaidu darbiniecei un ka viņa, iespējams, ir vainojama nolaidībā, jo viņa parakstīja dokumentu, kas apstiprināja sekretariāta piemaksas nemaksāšanu. Viņa arī saņēma algas kvītis, kurās nebija minēta sekretariāta piemaksa. Tomēr, ņemot vērā to, ka arī Komisijas dienestiem bija jāuzņemas daļa atbildības, Komisija sūdzības iesniedzējai piešķīra pusi no uzturaudas vērtības.

1.3 Ombuds norāda, ka Komisija apstiprina to, ka sūdzības iesniedzējai bija tiesības pieprasīt sekretariāta piemaksu visu minēto laika posmu, un neapgalvo, ka kāds noteikums vai princips to kavētu ar atpakaļejošu spēku izmaksāt uzturaudu pilnā apjomā, ko sūdzības iesniedzēja bija tiesīga saņemt.

1.4 Ombuds arī ņēma vērā Komisijas argumentu par to, ka sūdzības iesniedzēja bija vainīga nolaidības veicināšanā. Taču Komisija neapgalvo, ka sūdzības iesniedzēja nebūtu izpildījusi kādus pienākumus, strādājot par palīgdarbinieci vai pagaidu darbinieci, vai arī nebūtu rīkojusies saskaņā ar Civildienesta noteikumos paredzētajiem pienākumiem. No pieejamiem pierādījumiem izriet, ka Komisija ierosināja sūdzības iesniedzējas palīgdarbinieces statusu mainīt uz pagaidu darbinieces statusu. Visbeidzot ombuds norādīja uz to, ka sūdzības iesniedzēja nebija pieprasījusi procentu samaksu. Tādējādi pat tad, ja Komisija samaksās piemaksu pilnā apjomā, ko sūdzības iesniedzēja pieprasa darīt, sūdzības iesniedzēja tik un tā cietīs finansiālus zaudējumus, jo viņa neizmantoja iepriekšējās izdevības labot Komisijas pieļauto kļūdu.

1.5 Iepriekšminētā kontekstā ombuda pagaidu slēdziens bija tāds, ka Komisijas lēmums piešķirt sūdzības iesniedzējai tikai pusi no piemaksas varētu izrādīties patvaļīgs un netaisns, un tādēļ Komisijai rūpīgi vajadzētu pārskatīt savu pozīciju šīs lietas īpašajos apstākļos.

Mierizlīguma piedāvājums

Eiropas ombuds ierosināja Komisijai veikt pasākumus, kas novērstu priekšstatu par patvaļīgumu un netaisnīgumu, šīs lietas īpašajos apstākļos apsverot sekretariāta piemaksas samaksāšanu pilnā apjomā par minēto laika posmu.

Komisijas atbilde

Savā atbildē ombuda piedāvājumam Komisija norāda, ka tai nav nekādu juridisku pienākumu pret sūdzības iesniedzēju, kas neapstrīdēja Komisijas lēmumus tam paredzētajā laika posmā. Taču Komisija uzskata, ka Eiropas ombuda minēto faktu kontekstā šī lieta ir izņēmums un pamato papildu ex gratia kompensācijas piešķiršanu.

Sūdzības iesniedzējas piezīmes

Sūdzības iesniedzēja 2003. gada 2. jūnijā telefoniski informēja ombuda dienestus par to, ka, viņasprāt, ir panākts draudzīgs risinājums.

⁵³

“Ombudam pēc iespējas ātrāk ar attiecīgo institūciju vai organizāciju ir jāvienojas par risinājumu, lai novērstu sliktas administratīvās prakses gadījumu un apmierinātu sūdzības iesniedzēju.”



LĒMUMS

1 Pieprasījums par sekretariāta piemaksas izmaksāšanu ar atpakaļejošu spēku

1.1 Sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka Komisija nebija samaksājusi sekretariāta piemaksu pilnā apmērā, kas viņai pienācās. Viņa pieprasa, lai Komisija šo summu samaksā ar atpakaļejošu spēku.

1.2 Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzējas piezīmju izskatīšanas ombuds aizrakstīja Komisijas priekšsēdētājam, piedāvājot mierizlīgumu saskaņā ar statūtu 3. panta 3. punktu.

1.3 Atbildot uz ombuda piedāvājumu, Komisija norādīja, ka tai nav nekādu juridisku pienākumu pret sūdzības iesniedzēju, kas lēmumus neapstrīdēja tam paredzētajā laikā. Komisija tomēr ņēma vērā to, ka Eiropas ombuda piezīmju kontekstā šī lieta ir izņēmums un pamato papildu ex gratia kompensācijas piešķiršanu.

1.4 Sūdzības iesniedzēja informēja ombudu par to, ka, viņasprāt, ir panākts mierizlīgums.

2 Secinājums

Ievērojot ombuda ieteikumu, starp Komisiju un sūdzības iesniedzēju attiecībā uz sūdzību ir panākts mierizlīgums. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

KOMISIJA PIEKRĪT ŽURNĀLISTAM SNIEGT INFORMĀCIJU PĒC TAM, KAD OMBUDS PIEDĀVĀJIS MIERIZLĪGUMU

Lēmums par sūdzību 1402/2002/GG pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzējs ir vācu nedēļas izdevuma "Stern" korespondents Briselē. Kopš 2002. gada februāra šis izdevums bija ziņojis par vairākām apsūdzībām par finanšu pārkāpumiem, kas saistītas ar Eiropas Komisiju, it īpaši "Eurostat", Eiropas kopienu statistikas biroju (viens no Komisijas ģenerāldirektorātiem). Sūdzības iesniedzējs iesniedza rakstisko jautājumu un vēstuļu kopijas, ko viņš bija nosūtījis Komisijai 2002. gada 12. martā, 2002. gada 22. jūlijā, 2002. gada 26. jūlijā un 2002. gada 7. augustā, kā arī dažas Komisijas atbildes. Vairāki jautājumi attiecās uz līgumiem, kurus uzņēmums, vārdā "Eurogramme", bija noslēdzis ar "Eurostat".

Sūdzības iesniedzējs toreiz un vēl arī citas reizes apgalvoja, ka Komisija bija atsacījusies sniegt informāciju, pamatojoties uz to, ka minētie jautājumi attiecās uz lietu, kuru vēl izmeklē OLAF — Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja informāciju Komisija atsevišķos gadījumos pat atteicās sniegt būtisku informāciju, piemēram, par līgumiem, kādus tā noslēgusi ar kādu noteiktu uzņēmumu. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka Komisijas rīcība bija nekorekta un kavēja izdevuma mēģinājumus informēt sabiedrību par attiecīgajiem jautājumiem.

Sūdzības iesniedzējs izvirzīja vairākus argumentus, kas atbalstīja viņa viedokli. Pirmkārt, viņš uzskatīja, ka Komisija nebija sniegusi nekādus paskaidrojumus par to, kā pieprasītās informācijas sniegšana varētu ietekmēt OLAF veikto izmeklēšanu. Viņaprāt, publikācijas presē drīzāk šādu izmeklēšanu būtu paātrinājušas. Otrkārt, sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka OLAF izmeklēšana reizēm prasa ārkārtīgi ilgu laiku. Saskaņā ar viņa sniegto informāciju, dažas apsūdzības, kas saistītas ar "Eurostat", tiek izmeklētas jau no 1998. gada. Sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka tādējādi Komisija varētu būtisku informāciju aizturēt gadiem, nemaz nerunājot par turpmāku administratīvu vai kriminālizmeklēšanu, ko arī varētu izmantot par iemeslu informācijas neizpaušanai. Ceturtkārt, sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija rīkojās patvaļīgi, ņemot vērā to, ka atsevišķos gadījumos tā atbildēja uz jautājumiem par lietām, kas bija saistītas ar OLAF izmeklēšanas tematiku, kamēr citos gadījumos tā atteicās šādu informāciju izpaust. Visbeidzot sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka



Komisija reizēm patvaļīgi mainīja iemeslus, ko tā minēja par pamatu atteikumam sniegt pieprasīto informāciju. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja informāciju vienā gadījumā Komisija viņam bija paziņojusi, ka attiecīgie jautājumi tiek pārbaudīti, tad aizrakstījusi, ka uz attiecīgajiem jautājumiem nav iespējams “attiecīgajā brīdī” atbildēt, līdz visbeidzot darīja viņam zināmu, ka tā attiecīgo informāciju nevar izpaust, jo “tā ir daļēji saistīta ar notiekošu OLAF izmeklēšanu”.

Sūdzības iesniedzējs pieprasīja Komisijas atbildi uz jautājumiem, kas tai bez panākumiem tika iesniegti kopš 2002. gada marta.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija izteica šādus komentārus.

Komisijas Labas administratīvās prakses kodekss attiecas gan uz pilsoņu, gan uz preses pieprasījumiem pēc informācijas. Presei (t.i., žurnālistiem) šajā kodeksā nav noteiktas nekādas īpašas un/vai papildtiesības papildus tām, kuras kodekss jau paredz saistībā ar plašas sabiedrības uzdotajiem jautājumiem.

Preses un sakaru dienests bija pedantiski ievērojis noteiktos galīgos termiņus, proti, ka atbilde ir jānosūta piecpadsmit darba dienu laikā no jautājumu saņemšanas brīža. Taču Komisija atzina, ka uz sūdzības iesniedzēja 2002. gada 5. aprīļa ziņojumu netika atbildēts, un par šo nolaidību atvainojās.

Cēlonis pieņemumam par Komisijas patvaļīgajiem lēmumiem un tās lēmumiem attiecībā uz konfidenciālu informāciju bija tas, ka bija nepieciešama pieeja, katru lietu skatot atsevišķi. Uz sūdzības iesniedzēja faktiskās informācijas pieprasījumiem Komisija atbildēja pienācīgi. Taču lielākā daļa sūdzībā minēto jautājumu nebija saistīta ar tiešu, esošu informāciju, bet gan prasīja oficiālu Komisijas nostāju ļoti īpašos jautājumos. Šajā sakarā Komisijai bija tiesības paturēt noslēpumā to, kādu nostāju un kad tā gribēja pieņemt, un tādēļ tai bija tiesības šo lietu nekomentēt.

Sakarā ar apsūdzību, ka Komisija bija atteikusies atbildēt uz jautājumiem, pamatojoties uz informācijas saistību ar OLAF izmeklēšanu, Komisija norādīja, ka jautājumi par šādu izmeklēšanu ir uzdodami OLAF.

Visas darbības ar dokumentu pieprasījumiem notika saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 par dokumentu publiskumu. Komisija uzskatīja ka, šī regula attiecās arī uz sūdzības iesniedzēja īpašo pieprasījumu par sarakstu, kurā būtu norādīti visi ar noteiktu kompāniju noslēgtie līgumi. Tādas datu bāzes, kurā būtu visaptverošs līgumu saraksts, nebija. Tomēr pastāvēja saraksts, vārdā “Eurogramme”, kurā parādījās “saistības” ar Eiropas uzņēmumiem, un šis saraksts tika izmantots, lai sadarbībā ar citiem ģenerāldirektorātiem izveidotu līgumu sarakstu. Komisija uzskatīja, ka šajā īpašajā gadījumā pieprasītais saraksts nebija tāda veida dokuments, kas atbilstu kādam no regulā paredzētajiem izņēmumiem, un tādēļ to būtu iespējams izsniegt sūdzības iesniedzējam.

Komisijas atzinumam bija pievienota “Eurogramme” līgumu saraksta kopija.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs uzturēja spēkā savu sūdzību un izteica šādus papildu komentārus.

Valsts varas iestāžu pienākums sniegt informāciju kā ļoti svarīga sastāvdaļa tika iekļauts dalībvalstu preses likumos, un tas bija balstīts arī uz preses brīvības principu, kas ir atzīts visā Savienībā. Arī Pamattiesību hartā ir pieminēta “informācijas brīvība”.

Komisijai, protams, bija tiesības lemt par to, kā un kādu nostāju pieņemt. Komisijai iesniegtie jautājumi tomēr neattiecās uz Komisijas viedokļa izteikšanu, bet tieši atsaucās uz tādiem faktiem kā Komisijas lēmumi, administratīvie akti un apsūdzības, kas tika izteiktas sabiedrībā vai dokumentos, un ar kuriem tika lūgts apstiprinājums vai pierādījuma atspēkojums. Jautājums par to, kādus



slēdzienus Komisija bija izdarījusi no Kopienas resursu sliktas vadības gadījumiem, tika uzdots ar mērķi noskaidrot Komisijas faktisko rīcību, nevis tās viedokli. Ja Komisija neko nebija darījusi, arī šo faktu sabiedrība būtu tiesīga uzzināt.

Komisijas priekšlikums jautājumus uzdot tieši OLAF bija maldinošs. OLAF praktiski vienmēr ir atsacījies sniegt informāciju par nepabeigtu izmeklēšanu. Turklāt apspriežamie jautājumi nebija saistīti ar OLAF izmeklēšanu, bet gan ar Komisijas darbības sfēru.

Komisijas apgalvojums par to, ka tā vienmēr ir rīkojusies saskaņā ar savu Labas administratīvās prakses kodeksu, izņemot vienu gadījumu, arī bija maldinošs. Faktiski Komisija bieži neatbild uz jautājumiem, kas saistīti ar "delikātām" lietām (piemēram, Komisijas grāmatvedības sistēmu vai juridiski apspriestiem Komisijas locekļu atalgojuma elementiem). Tas pats pilnībā attiecās arī uz 2002. gada 7. jūnija, 2002. gada 16. jūnija un 2002. gada 22. jūlija (par ziņojuma iesniegšanu) informācijas pieprasījumiem un daļēji uz 2002. gada 2. jūnija informācijas pieprasījumu.

Sūdzības iesniedzējs pieprasīja Komisijai mainīt tās administratīvo praksi un atbildēt uz viņa jautājumiem.

Sūdzības iesniedzēja piezīmēm tika pievienotas 2002. gada 2. jūnija, 2002. gada 7. jūnija, 2002. gada 16. jūnija un 2002. gada 22. jūlija⁵⁴ jautājumu kopijas.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzēja piezīmju izskatīšanas bija skaidrs, ka ir nepieciešama papildu izmeklēšana. Tādēļ ombuds lūdza Komisiju iesniegt komentārus par sūdzības iesniedzēja piezīmēm.

Komisijas otrais atzinums

Savā otrajā atzinumā Komisija izteica šādus komentārus.

Sūdzības iesniedzējs skaidri nenorādīja to hartas pantu, uz kuru viņš atsaucās, pieminot "informācijas brīvību". Komisija tomēr pieņēma, ka sūdzības iesniedzējs ir atsaucies uz hartas 11. pantu ("vārda un informācijas brīvība") un 42. pantu ("tiesības uz piekļuvi dokumentiem").

Hartas 42. panta redakcija bija tieši tāda pati kā Eiropas Kopienų dibināšanas līguma 255. pantam. Sabiedrības tiesības uz Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu bija noteiktas ar Regulu Nr. 1049/2001.

Komisijas Labas administratīvās prakses kodekss noteica, ka tās pienākums ir atbildēt uz jautājumiem vispiemērotākajā veidā un tik ātri, cik vien iespējams. Tas nenoteica, ka Komisijas personāla pienākums būtu sniegt visu prasīto informāciju. Saskaņā ar kodeksu darbinieks var uzskatīt, ka informācijas izpaušana nav Kopienas interesēs. Šajā gadījumā atteikumu sniegt informāciju vajadzētu attaisnot.

Saistībā ar apsūdzību pa informācijas sniegšanas atteikuma nepamatotību Komisija uzskatīja, ka gan OLAF izmeklēšana, gan Komisijas iekšējā izmeklēšana bija pietiekams pamats atteikumam.

Uz visiem sūdzības iesniedzēja tīri faktiskās informācijas pieprasījumiem tika pienācīgi atbildēts, vai arī norādīts, ka saistībā ar šiem jautājumiem norit izmeklēšana un ka šī iemesla dēļ Komisija šajā noteiktajā laikā nevar sniegt atbildi.

Jautājumus, kas saistīti lietām, ko izmeklē OLAF, vajadzētu uzdot OLAF. Tomēr ir jāatzīmē, ka OLAF nekad nesniedz atbildes par izmeklēšanu, kura vēl nav pabeigta. Tāpat arī Komisija uzskatīja, ka nav pareizi sniegt informāciju, kas varētu kaitēt izmeklēšanas pienācīgai norisei. Turklāt

54

Jāatzīmē, ka šis jautājums nav tāds pats, kā tajā pašā datumā uzdotais jautājums, kas minēts sūdzībā.



izmeklēšanas rezultātu aizsardzība bija īpašs izņēmums Regulā Nr. 1049/2001 minētajām tiesībām uz piekļuvi dokumentiem.

Saistībā ar atbildēm uz 2002. gada 2. jūnija, 2002. gada 7. jūnija, 2002. gada 16. jūnija un 2002. gada 22. jūlija informācijas pieprasījumiem Komisija apgalvoja, ka uz pirmajiem tika rakstiski atbildēts 2002. gada 5. jūnijā. Uz jautājumiem, kas bija ietverti 2002. gada 7. jūnija un 22. jūlija vēstulēs, atbildi sniedza mutiski pa telefonu. Saistībā ar 2002. gada 16. jūnija vēstuli sūdzības iesniedzējam tika lūgts jautājumus, kas attiecas uz korektīvajiem koeficientiem, uzdot atbildīgajam pārstāvim M. kungam. M. kungs šos jautājumus nebija saņēmis un par tiem neko nezināja. Tas bija iemesls, kāpēc atbilde netika nosūtīta. Komisija tomēr atzīmēja, ka sūdzības iesniedzēja jautājumi bija gandrīz tādi paši kā tie, kurus uzdeva Eiropas Parlamenta locekle Gabriēle Štauneres kundze (Gabriele Stauner) jautājumos P-1805/02 un E-2807/02.

Komisijas otrajam atzinumam bija pievienoti izraksti no Komisijas atbildes uz Štauneres kundzes jautājumiem.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs par Komisijas otro atzinumu sūdzības iesniedzējs izteica šādus komentārus.

Ja Komisija uzskatītu, ka tās pienākums Eiropas līmenī neietver informācijas sniegšanu žurnālistiem, tas norādītu uz ievērojamu Kopienas likumdošanas trūkumu un Komisijai vajadzētu prasīt iesniegt likumdošanas priekšlikumus, lai šo trūkumu novērstu. No otras puses, tas neatbrīvotu Komisiju no pienākuma balstīties uz skaidriem un loģiskiem principiem, sniedzot informāciju.

Tomēr šis nebija tāds gadījums. Komisija atsauci uz OLAF izmeklēšanu sniedza patvaļīgi. Atsevišķos gadījumos Komisija sniedza informāciju, bet citos to nedarīja. Tas tika darīts nevis OLAF izmeklēšanas, bet gan citu iemeslu dēļ, kuri netika izskaidroti.

Komisijai, protams, bija tiesības atteikties sniegt informāciju atsevišķos, skaidri noteiktos gadījumos (piemēram, disciplinārlietu izmeklēšanas gadījumā), lai aizsargātu, piemēram, indivīda tiesības. Tomēr šādu atteikumu gadījumos vajadzētu sīki paskaidrot iemeslus, nevis atsaukties uz OLAF izmeklēšanu.

Bija patīkami atzīmēt, ka uz vienu no jautājumiem par "Eurogramme" tika atbildēts. Tomēr bija iemesls Komisiju kritizēt par nepieciešamību iesniegt sūdzību ombudam, lai panāktu šādu rezultātu.

Ne uz 2002. gada 7. jūnija, ne uz 2002. gada 22. jūlija jautājumiem netika sniegtas rakstiskas vai mutiskas atbildes. Tas liecināja par to, ka Komisija nebija uzrādījusi nekādus pierādījumus par atbildes sniegšanu uz šiem jautājumiem, nedz arī nosaukusi tās personas vārdu, kura dienā, kad tas bija noticis, uz šiem jautājumiem atbildēja. Savā 2002. gada 22. jūlija vēstulē sūdzības iesniedzējs atsaucās uz faktu, ka uz 2002. gada 7. jūnija informācijas pieprasījumu joprojām nav sniegta atbilde. Tajā laikā Komisija to nenoliedza.

Attiecībā uz 2002. gada 16. jūnija pieprasījumu sūdzības iesniedzējs bija pieņēmis, ka attiecīgie jautājumi tiks pārsūtīti M. kungam.

Uz 2002. gada 2. jūnija informācijas pieprasījumu tiešām tika saņemta atbilde. Tomēr tā nesniedza atbildes uz lielāko daļu jautājumu. Sūdzības iesniedzējs uz to norādīja savās 2002. gada 7. jūnija un 2002. gada 22. jūlija vēstulēs.

Sūdzības iesniedzējs pieprasīja atbildes uz attiecīgajiem jautājumiem.

OMBUDA CENTIENI PANĀKT MIERIZLĪGUMU

Pēc atzinumu un piezīmju rūpīgas izskatīšanas ombuds nebija pārliecināts par to, ka Komisija ir adekvāti atbildējusi uz visām sūdzības iesniedzēja apsūdzībām.



Mierizlīguma piedāvājums

Ombuda statūtu 3. panta 5. punkts paredz, ka ombuda pienākums⁵⁵ ir mēģināt panākt pēc iespējas labāku vienošanos ar attiecīgo institūciju, lai novērstu kļūdu pārvaldē un apmierinātu sūdzības iesniedzēja prasību. Ombuda pagaidu slēdziens bija tāds, ka Komisijas atteikšanās atbildēt uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem tādā apmērā, kā to lūdza sūdzības iesniedzējs, varētu būt Komisijas kļūda pārvaldē.

Ombuds tādēļ izteica Komisijai šādu mierizlīguma piedāvājumu.

Eiropas Komisijai vajadzētu apsvērt sūdzības iesniedzēja pieprasītās informācijas sniegšanu, ja vien nav pamatotu iemeslu to nedarīt.

Piedāvājums bija balstīts uz šādiem apsvērumiem.

1 Pamatojoties uz sūdzības iesniedzēja komentāriem un Komisijas atzinumiem, ombuds pieņem, ka sūdzības iesniedzējs joprojām vēlas saņemt atbildi uz 2002. gada 12. marta pieprasījuma 6.–9. jautājumu, 2002. gada 26. marta pieprasījuma 1.–8. un 10. jautājumu, 2002. gada 28. marta pieprasījuma 1.–4. jautājumu, 2002. gada 2. jūnija pieprasījuma 2.–8. jautājumu, 2002. gada 7. jūnija pieprasījumu un 2002. gada 22. jūlija pieprasījumu (par ziņojuma iesniegšanu).

2 Ombuds uzskata, ka laba administratīvā prakse liek sniegt pilsoņu pieprasīto informāciju, ja vien nav pamatoti iemesli atteikties to darīt. Būtu noderīgi atcerēties to, ka Eiropas Savienības līguma 1. pants nosaka to, ka lēmumi ir jāpieņem tik atklāti un tik ciešā sadarbībā ar pilsoni, cik vien iespējams. Ombuds uzskata, ka atbilstoši šim nosacījumam tikai pārredzama un uz pakalpojumu sniegšanu orientēta administrācija būs taisnīga. Šajā kontekstā jāņem vērā preses ārkārtīgi lielā loma pilsoņu informēšanā par ES darbu, ļaujot tiem kontrolēt ES institūcijas.

3 Ombuds uzskata, ka šajā kontekstā ir jānošķir pieprasījums pēc informācijas un pieprasījums pieņemt nostāju kādā noteiktā jautājumā. Ņemot vērā, ka sūdzības iesniedzējs pieņem to, ka Komisija var brīvi izlemt, kā un kad pieņemt nostāju kādā noteiktā jautājumā, šeit jāapspriež tikai tas, ka Komisija nav sniegusi atbildi uz informācijas pieprasījumiem. Komisija apgalvo, ka daudzi no uzdotajiem jautājumiem tieši neattiecas uz pieejamo pamatinformāciju, bet gan prasīja nostājas pieņemšanu ļoti konkrētos jautājumos. Sūdzības iesniedzēja iesniegto dokumentu pārbaude parāda, ka šis apgalvojums nav nepamatots. Ombuds tomēr norāda, ka tajos ir arī vairāki jautājumi, kas lūdz sniegt pamatinformāciju, piemēram, 2002. gada 26. marta pieprasījuma 10. jautājums (kurā sūdzības iesniedzējs jautā, vai tā ir taisnība, ka uzdevumi, kurus iepriekš par 1,5 miljoniem EUR gadā veicis kāds noteikts uzņēmums, tagad ir uzticēti citam uzņēmumam par 500 000 EUR gadā) vai arī 2002. gada 28. marta pieprasījuma 3. jautājums (par to, vai Komisija ir pabeigusi parāda piedzišanu no kāda noteikta uzņēmuma).

4 Ja pilsonis pieprasa informāciju, ko pēc administrācijas uzskatiem viņam nevar sniegt, saskaņā ar labu administratīvo praksi šī persona jāinformē par iemesliem, kādēļ viņa pieprasīto informāciju nav iespējams sniegt. Šajā gadījumā Komisija apgalvoja tikai to, ka attiecīgo informāciju nav iespējams sniegt, jo tā bija saistīta ar lietu, ko tobrīd izmeklēja OLAF.

5 Ombuds uzskata, ka administrācijai ir tiesības atteikties sniegt informāciju, ja tas var kaitēt izmeklēšanas procesam, neatkarīgi no tā, vai izmeklēšanu veic OLAF vai pati Komisija. Tomēr viņš nav pārliecināts, vai Komisija ir parādījusi, ka tai ir tiesības atteikties sniegt visu informāciju, kuru sūdzības iesniedzējs pieprasīja, pamatojoties uz šo apsvērumu. Citējot vēl vienu piemēru papildus tiem, kas jau minēti iepriekš punktā 1.5, 2002. gada 2. jūnija pieprasījuma 8. jautājums Komisijai pieprasa precizēt, cik personām ir atļauts rīkoties ar "Sincom" sistēmu, un nosaukt šo personu vārdus. Netika paskaidrots, kā atbildēšana uz šiem jautājumiem varētu traucēt OLAF pienācīgi veikt izmeklēšanu. Ombuds piekrīt tam, ka var būt tādi gadījumi, kuros administrācija nevar sniegt sīkāku paskaidrojumu, jo tas apdraudētu iemeslu, kas pamato atteikšanos sniegt informāciju. Tomēr

55

Eiropas Parlamenta 1994. gada 9. marta Lēmums 94/262 par noteikumiem un vispārējiem nosacījumiem, kas reglamentē ombuda pienākumu izpildi OV 1994. L 113/15.



nešķiet, ka tas attiektos uz visiem informācijas pieprasījumiem, ko šajā lietā ir iesniedzis sūdzības iesniedzējs.

6 Savās piezīmēs par Komisijas otro atzinumu sūdzības iesniedzējs piekrita tam, ka varēja būt citi iemesli, kas pamatotu atteikumu sniegt informāciju. Tomēr ombuds norāda, ka Komisija nebija balstījies uz citiem iemesliem, lai pamatotu tās atteikšanos sniegt pieprasīto informāciju.

Komisijas atbilde

Komisija savā atbildē apgalvoja, ka tā augsti novērtē priekšlikumu par mierizlīgumu. Komisija atzīmēja, ka tā bija pārskatījusi visus sūdzības iesniedzēja uzdotos jautājumus un turklāt pievieno pilnu Komisijas atbilžu sarakstu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs atzīmēja, ka viņam ir žēl, ka uz daudziem viņa jautājumiem tiek atbildēts tikai tagad. Viņš uzsvēra, ka tas ir nopietni kavējis viņa žurnālista darbu. Viņš arī uzskaitīja jautājumus, kas, viņaprāt, vēl nebija atbildēti.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzēja piezīmju izskatīšanas bija skaidrs, ka ir nepieciešama papildu izmeklēšana. Ombuds tādēļ lūdza Komisiju komentēt sūdzības iesniedzēja uzskatu, ka daži jautājumi vēl joprojām nav atbildēti.

Komisijas atbilde

Komisija savā atbildē ombudam iesniedza pievienotu sarakstu ar tās atbildēm uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

No sūdzības iesniedzēja netika saņemtas nekādas rakstiskas piezīmes par šo atbildi. Telefona sarunā ar ombuda biroju 2003. gada 17. novembrī sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka viņš uzskata par nožēlojamu faktu, ka viņam bija jāvērsas pie ombuda, lai iegūtu attiecīgo informāciju. Tomēr sūdzības iesniedzējs apliecināja, ka ir piedāvāts mierizlīgums.

LĒMUMS

1 Sūdzības iesniedzēja pieprasītās informācijas nesniegšana

1.1 Sūdzības iesniedzējs, vācu nedēļas izdevuma "Stern" korespondents Briselē apgalvoja, ka Komisija bija atteikusies sniegt informāciju, ko viņš vairākas reizes bija pieprasījis, pamatojoties uz to, ka saistībā ar attiecīgajiem jautājumiem norit Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai OLAF izmeklēšana. Turklāt savās piezīmēs par Komisijas atzinumu sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka uz dažiem pieprasījumiem nav sniegta nekāda atbilde.

1.2 Komisija uzskatīja, ka tā ir rīkojusies saskaņā ar Labas administratīvās prakses kodeksu un ka tās Preses un sakaru dienests, kas bija atbildīgs par saziņu ar presi, bija pedantiski atbildējis noteiktajā laika posmā, tas ir, piecpadsmit dienu laikā pēc pieprasījumu saņemšanas. Tā tomēr atzina, ka uz sūdzības iesniedzēja 2002. gada 5. aprīļa vēstuli netika sniegta atbilde, un atvainojās par šo nolaidību. Turklāt Komisija sūdzības iesniedzējam sniedza sarakstu ar līgumiem, kurus tā bija noslēgusi ar uzņēmumu vārdā "Eurogramme", kā to sūdzības iesniedzējs bija lūdzis.

1.3 Ombuds nonāca pie secinājuma, ka Komisijas atteikšanās atbildēt uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem, par kuriem viņš Komisiju bija lūdzis sniegt informāciju, varētu būt kļūda pārvaldē. Tādēļ 2003. gada 21. maijā ombuds Komisijai iesniedza mierizlīguma priekšlikumu, ar kuru



Komisijai vajadzētu apsvērt informācijas sniegšanu sūdzības iesniedzējam, ja vien nav pamatotu iemeslu to nedarīt.

1.4 Savā atbildē uz šo priekšlikumu un turpmāku pieprasījumu par sīkāku informāciju Komisija iesniedza sarakstu ar atbildēm uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem.

1.5 Telefona sarunā ar ombuda biroju 2003. gada 17. novembrī sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka viņš uzskata par nožēlojamu to, ka viņam bija jāvērsas pie ombuda, lai iegūtu būtisko informāciju. Tomēr sūdzības iesniedzējs apliecināja, ka ir piedāvāts mierizlīgums.

2 Secinājums

Ievērojot ombuda ieteikumu, attiecībā uz sūdzību starp Komisiju un sūdzības iesniedzēju ir panākts mierizlīgums. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

3.4 IZSKATĪTĀS SŪDZĪBAS, PAR KURĀM OMBUDS IR IZTEICIS AIZRĀDĪJUMUS



3.4.1 Eiropas Parlaments

PIEKLĀJĪBAS NORMU NEIEVĒROŠANA

Lēmums par sūdzību 1565/2002/GG pret Eiropas Parlamentu

SŪDZĪBA

Eiropas Parlaments 2002. gada sākumā publicēja uzaicinājumu uz konkursu (CRE-0203-EL-EP) par Eiropas Parlamenta sēžu ziņojumu precīzu tulkojumu ("CRE") grieķu valodā. Tika arī publicēti attiecīgi konkursa piedāvājumi attiecībā uz desmit pārējām oficiālajām valodām. Uz uzaicinājumu atsaucās astoņi kandidāti. Pieci no tiem bija sūdzības iesniedzēja, Grieķijas tulkošanas firmu asociācijas, locekļi.

Ar Eiropas Parlamenta amatpersonas T. 2002. gada jūlijā nosūtīta elektroniskā pasta vēstules starpniecību pretendentiem tika paziņots, ka "tehnisku iemeslu dēļ" konkurss tiek atcelts un tiks publicēts no jauna. Tomēr netika norādīti nekādi konkrēti termiņi.

Šajā sakarā daži sūdzības iesniedzēja asociācijas locekļi pieprasīja no Parlamenta rakstiskus paskaidrojumus. Parlamenta Tulkojumu plānošanas dienesta vārdā 2002. gada 3. jūlija tika nosūtīta šāda elektroniskā pasta vēstule: "Mēs sniegsim sīkāku informāciju par atcelšanas iemesliem tikai tik lielā mērā, cik mums tas ir jādara."

Turpmākā ziņojumā, kas nosūtīts 2002. gada 5. jūlijā, T. kundze informēja saņēmēju par to, ka oficiālie konkursa rezultāti par deviņiem konkursiem tiks publicēti nākamās nedēļas "Oficiālajā Vēstnesī". Viņa norādīja arī, ka konkurss par Eiropas Parlamenta sēžu ziņojumu tulkojumu vācu valodā (CRE-0202-DE-EP) ir atcelts sakarā ar neatbilstību starp "Oficiālajā Vēstnesī" un Eiropas Parlamenta tīmekļa vietnē publicētajiem līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas kritērijiem. Tāpat T. norādīja, ka konkurss CRE-0203-EL-EP ir atcelts "tehnisku iemeslu dēļ".

Savā 2002. gada septembra sākumā ombudam iesniegtajā sūdzībā tās iesniedzējs izteica viedokli, ka konkursa atcelšana ir nopietns jautājums. Iesniedzējs norādīja, ka pretendenti ir patērējuši



ievērojamu cilvēkstundu skaitu savu pieteikumu sagatavošanai. Iesniedzējs norādīja arī to, ka būtu svarīgi zināt, vai konkurss ir atcelts pirms vai pēc pieteikumu izvērtēšanas, jo otrajā gadījumā pieteicēju piedāvātās cenas būtu jau zināmas samērā plašam lokam. Tas nozīmē, ka šajā gadījumā ir pārkāpta konfidencialitāte un konkursa piedāvājums tiek pakļauts apstrīdēšanas riskam.

Tādēļ sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Parlamentam vajadzēja viņu un pārējos konkursa dalībniekus informēt par atcelšanas iemesliem un atbildēt uz visiem izrietošajiem jautājumiem.

Tāpat viņš izteica viedokli, ka Eiropas Parlamenta Tulkošanas plānošanas dienesta vadītāja atbildes tonis bija nepiemērots un atstāja augstprātīgas uzvedības iespaidu.

Sūdzības iesniedzējs pēc būtības izvirza šādas pretenzijas:

- 1) Eiropas Parlaments nav paskaidrojis šī konkursa atcelšanas iemeslus;
- 2) Eiropas Parlamenta Tulkošanas plānošanas dienesta vadītāja atbilde 2002. gada 3. jūlijā elektroniskā pasta ziņojumā ir sniegta nepiemērotā tonī un atstājusi augstprātīgas uzvedības iespaidu.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Parlamenta atzinums

Savā atzinumā Eiropas Parlaments sniedz šādus komentārus.

Attiecīgā konkursa pretendenti 2002. gada 2. jūlijā tika ar elektroniskā pasta ziņojuma starpniecību kļūdaini informēti, ka konkurss ir atcelts tehnisku iemeslu dēļ. Šo ziņojumu nenosūtīja kāda par konkursu atbildīga amatpersona, bet gan kāds pārlieku dedzīgs darbinieks. Pa šo laiku pēc apspriedēm ar Juridisko dienestu tika pieņemts lēmums, ka nav nepieciešamības atcelt konkursu. Par konkursa atcelšanu pretendenti nav saņēmuši oficiālu informāciju, un šāds paziņojums nav publicēts.

Elektroniskā pasta sarakste ar atcelšanas iemeslu pieprasījumu notika laikā, kad ritēja apspriedes ar Juridisko dienestu. Parlamenta Tulkojumu plānošanas dienesta vadītājs deva norādījumu, ka nekāda informācija nav sniedzama. Vēlāk, publicējot paziņojumu par uzvarētāju, oficiālā amatpersona visiem pretendentiem nosūtīja atvairinošanos par kļūdaino 2002. gada 2. jūlija elektroniskā pasta ziņojumu.

Runājot par 2002. gada 3. jūlija elektroniskā pasta ziņojuma toni, Parlamenta Tulkojumu plānošanas dienesta vadītājs atradās Strasbūrā plenārsēdē, kad kāds darbinieks viņam jautāja, ko atbildēt uz saņemto elektronisko pastu. Jautājums tika uzdots pulksten 12.15, ļoti aizņemtā brīdī, jo steidzami lēmumi ir jāsagatavo līdz pulksten 13. Tādēļ Tulkojumu plānošanas dienesta vadītāja norādījumi bija ļoti kodolīgi. Attiecīgo elektroniskā pasta ziņojumu nesastādīja viņš pats, tā bija viņa angliki sniegtu norādījumu interpretācija, ko sniedzis darbinieks, kuram angļu valoda nav dzimtā. Nav bijis nekāda nodoma aizskart vai būt augstprātīgiem.

Eiropas Parlaments pievienoja kopiju no 2002. gada 26. septembra elektroniskā pasta ziņojuma, ar kuru attiecīgā konkursa pretendentiem tika paziņots par līguma uzvarētāja publicēšanu 2002. gada 13. septembrī un kurā Eiropas Parlaments izsaka savu atvairinošanos par neērtībām, ko varēja sagādāt kļūdainais 2002. gada 2. jūlija elektroniskā pasta ziņojums.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs izsaka viedokli, ka nevienam ES dienestam nav pieļaujams "kļūdaini informēt" iedzīvotājus. Sūdzības iesniedzējs piebilda, ka darbinieks, kurš saskaņā ar Parlamenta izteikumiem nepiederēja pie "oficiālajām amatpersonām", ir bijis tieši tas pats, kas līdz tam informēja dalībniekus par konkursa jautājumiem. Tāpat iesniedzējs uzskatīja par nepieļaujamu to, ka tiek nepareizi interpretēti Tulkojumu plānošanas nodaļas vadītāja norādījumi un ka par



tulkojumiem atbildīgs ES dienests nespēj nodrošināt pretendentiem nosūtīto rakstisko atbilžu valodas kvalitāti.

Sūdzības iesniedzējs atzīmēja, ka viņa kritika par 2002. gada 2. jūlija elektroniskā pasta vēstules toni netika vērsta personiski pret Parlamenta Tulkojumu plānošanas dienesta vadītāju. Viņš atzīmēja, ka dienesta personāls ir izsūtījis arī citas līdzīgā tonī. Sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka vēlas dzirdēt no Parlamenta apliecinājumu, ka nākotnē tas būs uzmanīgāks, runājot par delikātiem jautājumiem un sazinoties ar ārējiem darba ņēmējiem, ar kuriem tas rēķinās.

Beidzot sūdzības iesniedzējs atzīmēja, ka vēlējās saņemt informāciju par radušos "tehnisko iemeslu" raksturu un attiecīgo Juridiskā dienesta paziņojumu. Viņš norādīja, ka viens no viņa asociācijas locekļiem, kas konkursā tika noraidīts, lūdza to informēt par noraidīšanas iemesliem, taču Juridiskā dienesta solītā atbilde tā arī nav saņemta. Pēc sūdzības iesniedzēja domām, šāda kavēšanās liek apšaubīt konkursa procedūru pārredzamību.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Papildu informācijas pieprasījums

Izskatot sūdzības iesniedzēja novērojumus, ombuds uzskatīja par nepieciešamu saņemt vairāk informācijas, lai varētu sūdzību izvērtēt. Ombuds nosūtīja sūdzības iesniedzēja novērojumu kopiju Parlamentam, lai uzklausītu tā komentāru. Ombuds arī uzaicināja Parlamentu paskaidrot iemeslus, kāpēc 2002. gada 2. jūlija elektroniskā pasta ziņojumā esošā kļūdainā informācija nav izlabota, līdzko par šo kļūdu ir uzzinājušas atbildīgās amatpersonas.

Parlamenta atbilde

Parlaments savā atbildē sniedz šādu komentāru.

Attiecīgā elektroniskā pasta ziņojuma nosūtīšanas laikā 2002. gada 2. jūlijā vēl aizvien notika apspriedes ar Juridisko dienestu. Tā kā atbildīgajām amatpersonām iepriekš tika neoficiāli paziņots par iespējamu konkursa atcelšanu un pēc tam, atkal neoficiāli, ka tā tomēr nenotiks, kļuva skaidrs, ka konsultēšanās rezultāts nekādā ziņā nav uzskatāms par iepriekš zināmu slēdzienu. Tāpēc viņi, ņemot vērā to, ka elektroniskajā pasta ziņojumam nav juridiska spēka, pieņēma lēmumu, ka sagaidīs oficiālo lēmumu pēc apspriedēm ar Juridisko dienestu, nevis uzņemsies risku paziņot pretendentiem, ka 2002. gada 2. jūlija elektroniskā pasta ziņojums ir kļūdainš un konkursa procedūra vēl aizvien ir atvērta, lai pēc dažām nedēļām informētu pretendētus, ka tomēr procedūra ir atcelta. Jautājums atrisinājās tikai 2002. gada 12. augustā.

Saskaņā ar konkursa noteikumiem atbildīgo amatpersonu vārdi bija norādīti konkursa uzaicinājuma vēstulē/konkursa aprakstā. Turklāt konkursa aprakstā skaidri bija norādīts, ka vienīgā kontaktpersona ir V. Kļūdaino elektroniskā pasta ziņojumu nosūtījusī darbiniece sekretariātā bija no ārštata nodaļas un regulāri sazinājās pa elektronisko pastu ar līgumdarbiniekiem. Tomēr viņas vārds konkursa dokumentos nosaukts nebija.

Lai gan Parlamenta Tulkošanas dienests viennozīmīgi ir atbildīgs par šīs institūcijas rakstveida saziņu, minētais elektroniskā pasta ziņojums nebija uzskatāms par oficiālu dokumentu. Plānošanas nodaļas ārštata daļa ir vienīgi administratīvs dienests. Tā personāls, galvenokārt C līmeņa, dienā saņēma un nosūtīja līgumdarbiniekiem apmēram piecdesmit elektroniskā pasta ziņojumus. Lai nodrošinātu šo vienīgi pakalpojumu sniedzējiem adresēto administratīvo ziņojumu valodas redakciju, katrai no 11, drīzumā 20, valodām būtu nepieciešami vismaz divi abu virzienu tulkotāji.

Parlaments noslēdza līgumus saskaņā ar atklāta konkursa rezultātiem, šāds konkurss ir likumdošanā precīzi izstrādāta procedūra ar skaidriem noteikumiem par iespējamo saziņas veidu. Ļoti žēl, ka sūdzības iesniedzējs šo oficiālo procedūru uzskatīja par tādu, kas rada negatīvu klimatu, taču attiecīgajām amatpersonām bija pienākums ievērot pastāvošo likumdošanu.



Attiecīgais Juridiskā dienesta atzinums tika paziņots ģenerālsekretariātam ar atzīmi "konfidenciāli" un nebija paredzēts publiskošanai, jo tāda ir standarta procedūra Parlamenta Juridiskā dienesta atzinumiem. Saskaņā ar publiskā iepirkuma noteikumiem Parlaments nebija tiesīgs sniegt informāciju par piedāvājumu nevienai citai personai, izņemot pretendentu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savā atzinumā sūdzības iesniedzējs pateicās ombudam par ieguldījumu šīs problēmas risināšanā un atzīmēja, ka ir nodevis saviem locekļiem Parlamenta atzinumu, aicinot tos personiski pieprasīt informāciju attiecībā uz konkursa piedāvājumu. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli viens no tās locekļiem jau bija pieprasījis informāciju, bet, nesaņemot atbildi, plānoja iesniegt jautājumu ombudam. Sūdzības iesniedzējs bez tam norādīja, ka pastāv ar birokrātiju un "formalitātēm" maskētas saziņas un pārredzamības problēmas.

LĒMUMS

1 Konkursu atcelšanas iemeslu nepaskaidrošana

1.1 Eiropas Parlaments 2002. gada sākumā izsludināja konkursu Parlamenta sēžu ziņojumu rakstiskai tulkošanai grieķu valodā. Pieci no pretendentiem, kas atsaucās uz konkursa paziņojumu, bija sūdzības iesniedzēja, Grieķijas tulkošanas firmu asociācijas, biedri. Parlaments 2002. gada 2. jūlijā informēja pretendētus, ka konkurss tiek atcelts "tehnisku iemeslu dēļ". Savā 2002. gada septembrī iesniegtajā sūdzībā tās iesniedzējs izsaka pretenziju par to, ka Parlaments nav to informējis par konkursa atcelšanas iemesliem.

1.2 Eiropas Parlaments savā atzinumā paskaidroja, ka 2002. gada 2. jūlija elektroniskā pasta ziņojumā ietvertā informācija bija kļūdaina un patiesībā konkurss nebija atcelts. Parlaments 2002. gada 26. septembrī informēja minētā konkursa pretendētus, ka paziņojums par konkursa uzvarētāju ir publicēts 2002. gada 3. septembrī un atvainojās par neērtībām, ko varēja sagādāt kļūdainais 2002. gada 2. jūlija elektroniskā pasta ziņojums.

1.3 Ombuds norāda, ka sūdzības iesniedzēja apgalvojums bija balstīts uz pieņēmumu, ka konkurss ir atcelts. Tā kā patiesībā konkurss atcelts nebija, šis apgalvojums ir nepamatots un nav vajadzības to izskatīt tālāk.

2 Nepiemērots un augstprātīgs sarakstes tonis

2.1 Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka 2002. gada 3. jūlija Eiropas Parlamenta nosūtītā elektroniskā pasta ziņojuma tonis, atbildot uz atsevišķu sūdzības iesniedzēja locekļu jautājumiem par minēto konkursa atcelšanu, bija nepiemērots un radīja augstprātīgas uzvedības iespaidu.

2.2 Parlaments norāda, ka Tulkojumu plānošanas dienesta vadītājs atradās Plenārsēdē Strasbūrā, kad kāds darbinieks tam jautāja, ko atbildēt sūdzības iesniedzējam. Jautājums tika uzdots īpaši aizņemtā laikā, un tāpēc viņš sniedza ļoti kodolīgus norādījumus. Galīgo elektroniskā pasta ziņojumu nesastādīja viņš pats, bet tā bija viņa norādījumu interpretācija, ko sniedza persona, kurai angļu valoda nav dzimtā. Nebija nekāda nodoma aizskart vai izrādīt augstprātību.

2.3 Savos novērojumos sūdzības iesniedzējs norāda, ka Eiropas Parlamenta Tulkojumu plānošanas dienesta vadītāja darbinieki izsūtīja citas līdzīgā tonī ieturētas vēstules. Ombuds tomēr atzīmē, ka šīs vēstules tam nav tikušas iesniegtas. Tādējādi viņa izmeklēšana attiecas tikai uz 2002. gada 3. jūlija elektroniskā pasta ziņojumu.

2.4 Laba administratīvā prakse pieprasa no amatpersonām saziņā ar sabiedrību ievērot pieklājības normas⁵⁶. 2002. gada 3. jūlija elektroniskā pasta ziņojuma teksts ir šāds: "Mēs sniegsim sīkāku informāciju par atcelšanas iemesliem tikai tik lielā mērā, cik mums tas ir jādara." Šis ziņojums, kas

⁵⁶

Sk. Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 12. panta 1. punktu, ko ierosinājis Eiropas ombuds un atbalstījis Eiropas Parlaments. Kodekss ir pieejams ombuda tīmekļa vietnē (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).



tika nosūtīts kā atbilde uz sūdzības iesniedzēja vairāku locekļu skaidrojuma pieprasījumu, atstājot iespaidu, ka Parlamentam nav nekāda pienākuma sniegt pieprasīto informāciju. Tomēr nekāds pamatojums šādas nostājas pieņemšanai sniegts netika, un atbilde bija tikai viens strups teikums. Ombuds uzskata, ka gluži saprotami sūdzības iesniedzējs un tā locekļi uzskatīja šo elektroniskā pasta ziņojumu par aizskarošu. Ombuds norāda, ka ziņojums tika nosūtīts Parlamenta Tulkojumu plānošanas dienesta vadītāja vārdā, un gan vadītājs, gan V. kungs šķiet, ir saņēmuši šī ziņojuma kopiju. Ja tik tiešām, kā Parlaments uzsver, attiecīgajai amatpersonai nebija nodoma aizskart vai izrādīt augstprātību, bija pietiekoši daudz laika, lai vēlāk varētu labot nepareizo iespaidu, kādu varēja atstāt šis ziņojums. Tomēr, šķiet, ka pat netika mēģināts to darīt.

2.5 Ņemot vērā šos apstākļus, Ombuds uzskata, ka Parlaments, nosūtot 2002. gada 3. jūlija elektroniskā pasta ziņojumu un to neizlabojot, nav ievērojis pieklājības normas saziņā ar sabiedrību. Šī ir kļūda pārvaldē, un šajā saistībā tiks izteikts aizrādījums.

3 Tālākie jautājumi

3.1 Savās piezīmēs par Parlamenta atzinumu sūdzības iesniedzējs norāda, ka vēlējās saņemt informāciju par radušos "tehnisko iemeslu" raksturu un Juridiskā dienesta attiecīgo viedokli. Tāpat sūdzības iesniedzējs norādīja, ka viens no tā locekļiem, kas tika konkursā noraidīts, vēlējās uzzināt šāda noraidījuma iemeslus, taču vēl aizvien nav saņēmis Juridiskā dienesta solīto atbildi. Pēc sūdzības iesniedzēja uzskata, šī aizkavēšanās radīja šaubas par konkursa procedūras pārredzamību.

3.2 Ombuds pārsūtīja sūdzības iesniedzēja piezīmes Parlamentam, kas savā atbildē sniedza tālāku informāciju par šo jautājumu. Savās piezīmēs attiecībā uz šo atbildi sūdzības iesniedzējs pateicās ombudam par viņa ieguldījumu problēmas noskaidrošanā un norādīja, ka ir nosūtījis Parlamenta atzinumu saviem locekļiem, aicinot tos personiski pieprasīt informāciju attiecībā uz konkursu. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli viens no tās locekļiem jau bija pieprasījis informāciju, bet, nesaņemot atbildi, plānoja iesniegt jautājumu ombudam.

3.3 Šajā situācijā ombuds uzskata, ka nav nepieciešams konkrētajā gadījumā tālāk izskatīt sūdzības iesniedzēja jautājumus attiecībā uz Parlamenta atzinumu.

4 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, ir nepieciešams izteikt šādu aizrādījumu:

Saskaņā ar labu administratīvo praksi amatpersonām saziņā ar sabiedrību ir jāievēro pieklājības normas.⁵⁷ Ombuds uzskata, ka, nosūtot un nelabojot 2002. gada 3. jūlija elektroniskā pasta ziņojumu, Parlaments nav ievērojis šo noteikumu. Šī ir kļūda pārvaldē.

Ņemot vērā, ka šis lietas aspekts attiecas uz procedūrām, kas ir saistītas ar īpašiem notikumiem pagātnē, nav atbilstoši šajā jautājumā piedāvāt mierizlīgumu. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

⁵⁷

Sk. Eiropas Labas administratīvas prakses kodeksa 12.panta 1.apakšpunktu, ko ir ieteicis Eiropas ombuds un apstiprinājis Eiropas Parlaments. Pieejams ombuda mājas lapā (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).



3.4.2 Eiropas Savienības Padome

PIEEJA DOKUMENTIEM

Lēmums par sūdzību 648/2002/IJH pret Eiropas Savienības Padomi

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzēja 2002. gada 28. janvārī saskaņā ar Regulu 1049/2001⁵⁸ iesniedza Padomei atkārtotu pieteikumu, lai iegūtu piekļuvi dokumentiem par ES konkurences procedūru modernizāciju. Padome 2002. gada 18. martā atbildēja uz apstiprinājuma pieteikumu, sniedzot tikai daļēju piekļuvi.

Padome motivēja savu lēmumu atteikties piekļuvi noteiktai daļai dokumentu ar atsauci uz Regulas 1049/2001 4. panta 3. apakšpunkta pirmo apakšpunktu.⁵⁹ Pēc Padomes domām, tās lēmumu pieņemšanas procesa aizsargāšana ir nozīmīgāka nekā sabiedrības interese noskaidrot dokumentos norādīto deleģācijas nostāju. Padome formulēja savu slēdzienu šādi:

“Iepriekšēju diskusiju un sarunu laikā Padomes sagatavošanas institūcijās deleģācijām tiek dota iespēja brīvi izteikt savu viedokli pat par politiski delikātiem jautājumiem, kas ir būtisks priekšnoteikums Padomes spējai rast kompromisa risinājumus un panākt attīstību sarežģītās situācijās. Šajā stadijā publiskot tās dokumenta daļas, no kurām ir iespējams identificēt atsevišķu deleģāciju nostāju par konkrētiem jautājumiem, kas vēl aizvien tiek apspriesti, pakļautu šo spēju riskam, jo tādējādi tiktu ievērojami mazināts deleģāciju elastīgums savu nostāju pārskatīšanā attiecīgajos jautājumos pēc atsevišķu jautājumu apspriešanas debatēs. Padome uzskata, ka tas varētu nopietni ietekmēt tās lēmumu pieņemšanas procesu.”

Padome apliecināja, ka daļēja pieeja dod pieteikuma iesniedzējam iespēju saņemt informāciju par lielāko daļu diskusiju laikā izvirzīto argumentu attiecībā uz šobrīd Padomē apspriestu likumdošanas iniciatīvu.

Savā sūdzībā ombudam iesniedzēja pieņēma Padomes motivāciju deleģāciju identitātes slēpšanai, pieļaujot iespējamu vēlāku argumentu, ka deleģāciju identitātēm, kā arī to argumentiem jābūt atklātiem. Pēc sūdzības iesniedzējas vārdiem, Padome gandrīz vienmēr bija pilnībā svītrojusi noteiktas deleģācijas nostāju. Sūdzības iesniedzēja norāda, ka Padomes svītrojumi ir pārspīlēti un rezultātā dažos dokumentos ir zudusi jēga. It īpaši pretēji Padomes atbildē teiktajam lasītājs nav informēts par lielāko daļu diskusijas gaitā izvirzīto argumentu. Pēc sūdzības iesniedzējas domām, Padomei vajadzētu darīt pieejamus visus dokumentos ietvertos argumentus, idejas un priekšlikumus, vajadzības gadījumā izdēšot attiecīgās deleģācijas nosaukumu.

Turklāt sūdzības iesniedzēja norāda, ka divi dokumenti, kuriem viņai tika dota daļēja piekļuve, ir Komisijas darba dokumenti, kas iesniegti Padomes darba grupai konkurences jautājumos attiecībā uz Komisijas ierosinājumu par Padomes regulu konkurences noteikumu īstenošanai. Pēc sūdzības iesniedzējas vārdiem, abu dokumentu noslēguma daļas bija pilnībā svītrotas. Sūdzības iesniedzēja norāda, ka, ja Komisija ir šos dokumentus sagatavojusi kā pamatu priekšlikumam, Padomes diskusiju konfidencialitāte nevar attiekties uz to pilnīgu publiskošanu. Savukārt, ja dokumenti ir sagatavoti pēc Padomes diskusiju sākuma un atbildot uz vienas vai vairāku deleģāciju izteikto nostāju, tie tomēr būtu publiskojami.

⁵⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu, 2001., OV L 145/43.

⁵⁹ Var atteikties pieeju dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.



Pēc sūdzības iesniedzējas vārdiem, uz Komisijas priekšlikumu attiecas pietiekamas likumdošanas formalitātes, lai nodrošinātu pārspriedumu publiskošanu pēc dialoga starp Komisiju un Padomi. Ja sabiedrībai ir zināms priekšlikuma saturs, ir svarīgi izprast grūtības tā īstenošanā. Ja no Padomes tiek saņemts teksts ar neizskaidrotām saturiskām izmaiņām, tiek grauta sabiedrības uzticība galaproduktam un uz Padomes metodēm krīt aizdomu ēna.

Visbeidzot sūdzības iesniedzēja Padomes dokumentu tiešsaistes reģistrā nav norāžu, lai saprastu, vai attiecīgais dokuments varētu izraisīt interesi, tādējādi izraisot pārlietu lielu piekļuves pieprasījumu skaitu un nevajadzīgu laika tērēšanu gan Padomei, gan pieteikuma iesniedzējam. Sūdzības iesniedzēja kā piemēru min to, ka šajā gadījumā visi darba grupas ziņojumi sastāv tikai no virsraksta par Komisijas priekšlikumu.

Rezumējot, sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka:

- i) atļaujot tikai daļēju piekļuvi, Padome ir svītrojusi vairāk materiāla nekā to varētu pamatot ar vajadzību saglabāt konfidencialitāti par atsevišķu delegāciju nostāju atsevišķos jautājumos, kas vēl aizvien tiek apspriesti;
- ii) Padomes apsvērumi neattaisno materiālu dzēšanu no atsevišķiem Komisijas darba dokumentiem;
- iii) Padomes dokumentu tiešsaistes reģistrā ir ietverta nepareiza informācija.

Sūdzības iesniedzēja pieprasa plašāku vai pilnu pieeju 13 dokumentiem: 12241/00, 10022/01, 13798/00, 13563/01, 5158/01, 12290/00, 12856/00, 13385/00, 5843/01, 6024/01, 6622/01, 6834/01, 7692/01.

IZMEKLĒŠANA

Padomes atzinums

Kopumā Padomes atzinums ir balstīts uz šādiem punktiem.

Attiecībā uz pirmo apgalvojumu Padome principā piekrīt, ka dokumentiem par notiekošām diskusijām attiecībā uz tiesību aktu projektiem jābūt pēc iespējas plaši pieejamiem un ka viens no veidiem, kā to sasniegt, ir padarīt pieejamus visus vai gandrīz visus argumentus, kādi ir izvirzīti diskusijas gaitā, neatklājot tikai tās dokumentu daļas, kas ļauj identificēt delegācijas, kuras aizstāv savus viedokļus. Tas piešķir delegācijām nepieciešamo elastīgumu savu nostāju mainīšanai notiekošo diskusiju laikā, kas veido būtisku priekšnoteikumu virzībai sarežģītu jautājumu risināšanā. Padome šādu praksi ir ievērojusi vairākos gadījumos kopš Regulas 1049/2001 stāšanās spēkā.

Tomēr šajā gadījumā konkrētie apstākļi nosaka piesardzīgāku jautājuma aplūkošanu. Attiecīgais priekšlikums ir izraisījis virkni ļoti delikātu un strīdīgu jautājumu, par kuriem vēl aizvien Padomē politiskā līmenī notiek sarežģītas pārrunas. Šādos apstākļos priekšlaicīga Padomes locekļu delegātu un Komisijas pārstāvju sapulcēs izteikto iepriekšējo nostāju satura publiskošana, kuras speciālistam būtu viegli nosakāmas pat bez skaidri izteiktas identifikācijas, varētu kaitēt institūcijas spējai rast kompromisa risinājumus šajos jautājumos un tādējādi izjauktu tās centienus panākt kopēju vienošanos par svarīgu tiesību aktu.

Dokuments 13563/01 ietver priekšsēdētāja kompromisa teksta variantu par ieteiktu Regulu. Atsevišķas kompromisa varianta teksta daļas ir publiskas, taču daļas par īpaši strīdīgiem vai pretrunīgiem jautājumiem ir izņemtas iepriekš norādītajiem līdzīgu iemeslu dēļ. Kompromisa priekšlikums var pieņemt tikai gadījumā, ja katra delegācija ir gatava atkāpties no savas sākotnējās nostājas. Kompromisa priekšlikuma publiskošana īpaši delikātos jautājumos laikā, kad to izskata Padomes locekļi un viņu delegāti un Komisija, izjauktu tā mērķi.

Attiecībā uz otro apgalvojumu Padome norāda, ka attiecīgie dokumenti tiek sagatavoti Komisijas dienestos diskusijai Padomes darba grupā, tie ir paredzēti atsevišķu jautājumu noskaidrošanai sakarā ar Komisijas priekšlikumu, kas nav apstiprināts Komisāru kolēģijas līmenī, ne arī tai



saistošs. Svītrojumi no šiem dokumentiem ir pamatojami ar tiem pašiem iemesliem, kādi minēti pie attiecīgajiem Padomes dokumentiem.

Attiecībā uz trešo apgalvojumu Padome norāda, ka noklikšķinot uz [ikonas](#) “dokumentu informācija” interneta publiskajā dokumentu reģistrā, lietotājs saņem pieeju visai informācijai, kas ir redzama dokumenta galvā, ieskaitot tā ierosinātāju, adresātu un dokumenta kategorijas aprakstu, kā arī aplūkojamo tematu. Tomēr Padome ir gatava izskatīt iespēju piešķirt publiskajam reģistram lietotājam draudzīgāku līmeni.

Padome iesniedza ombudam visu sūdzības iesniedzējai nosūtīto dokumentu kopijas.

Sūdzības iesniedzējas piezīmes

Attiecībā uz pirmo apgalvojumu sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka Padomes viedoklis par ES tiesību aktu īstenošanu ir tāds, it kā būtu runa par starptautiskiem līgumiem, kuros piekāpšanās tiek dota valsts interesēs. Pēc sūdzības iesniedzējas domām šāda pieeja nav piemērota, lai īstenotu sabiedrībai tieši saistošus likumus. Bez tam Padomes diskusijas nav pielīdzināmas ministru vai kabineta sanāksmēm, kurās reizēm atsevišķas personas izsaka divainas un reizēm nepieņemamas idejas. Kad priekšlikums ir nonācis līdz Padomei, Komisija jau ir to padarījusi pieejamu, un Padome rīkojas kā likumdevējs. Turēt konfidenciālus vispārīgi saistošu likumu tekstus līdz to satura sakārtošanai šķiet galējs pasākums problēmai, kuru varētu atrisināt, izdzēšot delegāciju nosaukumus.

Attiecībā uz otro apgalvojumu sūdzības iesniedzēja paskaidro, ka ir gatava pieņemt to, ka Komisijas darba dokumentiem iesniegšanai Padomes debatēm un Padomes dokumentiem ir vienāds statuss.

Attiecībā uz trešo apgalvojumu sūdzības iesniedzēja norāda, ka viņas piezīmju nolūks bija to lietderīgs lietojums, un viņa neuztur prasību šajā sakarā. Viņa arī nāca klajā ar vairākiem ierosinājumiem, lai atbalstītu, kā pati izsakās “ārkārtīgi vērtīgo informācijas avotu”.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas padomes viedokļa un sūdzības iesniedzējas novērojumu izskatīšanas, ombuds uzskatīja par nepieciešamu pārbaudīt attiecīgos dokumentus, lai izvērtētu svītrojumu apjomu un raksturu.

Pārbaude

Ombuda dienesti veica pārbaudi 2002. gada 9. novembrī. Ombuds pēc tam rakstiski pateicās Padomei par labu sadarbību pārbaudes laikā un informēja par ombuda atzinumiem.

Ombuds vispirms aplūkoja Padomes un sūdzības iesniedzējas nostāju saskaņā ar Padomes viedokli un sūdzības iesniedzējas piezīmes. Ombuds norāda, ka Padome pamato svītrojumus ar to, ka dokumentu svītrotā daļu publiskošana varētu dot iespēju kādam, iespējams, speciālistam, identificēt delegāciju vai Komisijas pārstāvju nostāju Padomē apspriežamajos jautājumos. Sūdzības iesniedzēja piekrīt, ka Padome var paturēt konfidenciālus delegāciju nosaukumus un ka Komisijas sagatavotajiem darba dokumentiem Padomes debatēm ir jābūt tādā pašā statusā. Tādēļ ombuds, pārbaudot dokumentus, meklēja atbildi uz to, vai Padomes svītrotais materiāls varētu dot iespēju kādam, iespējams, speciālistam, identificēt delegāciju vai Komisijas pārstāvju nostāju Padomē apspriežamajos jautājumos.

Ombuds paziņoja šādus pārbaudes rezultātus.

Norādes uz konkrētām delegācijām vai Komisijas pārstāvjiem.

Pārbaudītajos dokumentos norādes uz konkrētām delegācijām vai Komisijas pārstāvjiem parasti bija vienā no šādām trim formām: i) zemsvītras piezīme; ii) piezīme iekavās tekstā; iii) ievada teikums, piemēram “xxx delegācija izteica viedokli...” vai “xxx delegācija uzskatīja, ka...”



Visas zemsivītras piezīmju atsauces uz delegāciju nosaukumiem ir svītrotas, kamēr lielākajā daļā gadījumu attiecīgais teksts ir atstāts. Visumā svītrotajās zemsivītras piezīmēs ir informācija tikai par delegācijas nosaukumu un tas, vai tā ierosina, piekrist, nepiekrīt vai atturas no tekstā minētā priekšlikuma. Izņēmums ir zemsivītras piezīme dokumenta 12241/01 3. lappusē. Izņemot šo vienu gadījumu, Padomes izdarītā visu zemsivītras piezīmju svītrotāšana ir nepieciešamais minimums, lai noslēptu delegāciju identitāti.

Vairumā gadījumu, kad norādes uz delegāciju nosaukumiem ir sniegtas ii) vai iii) veidā, ir svītrotas visas attiecīgā rindkopa. Savukārt dokumentā 13385/00 19., 33., 44., 50.-51. un 69. punkts ir atstāts pilnībā, nesvītrojot norādes uz konkrētām delegācijām un/vai Komisijas pārstāvjiem. Tomēr nav neviena gadījuma, kad Padome būtu svītrojusi tikai norādi uz delegāciju un/vai Komisijas pārstāvi un atstājusi pārējo teksta daļu.

Tikai vienā gadījumā ombuds var apstiprināt, ka pārējais svītrotās rindkopas teksts šajā kategorijā varēja norādīt uz attiecīgās delegācijas identitāti: dokumenta 13385/00 36. lappuse.

Svītrotais materiāls, kas neietver atsauces uz konkrētām delegācijām vai Komisijas pārstāvjiem.

Padome ir svītrojusi atsevišķas dokumentu un punktu daļas, kas nesatur norādes uz konkrētām delegācijām vai Komisijas pārstāvjiem. Dažas, lai arī ne visas no tām, ietver frāzes kā “dažas delegācijas izteica viedokli...” vai “delegācijas izteica viedokli...” Atsevišķos gadījumos izdzēstajā materiālā bija priekšsēdētāja izlīguma priekšlikumi.

Ombuds nevar apstiprināt, ka jebkas no svītrotā materiāla šajā kategorijā varētu ļaut noteikt atsevišķu delegāciju vai Komisijas pārstāvju viedokļus. Lai gan Padome norāda uz iespēju, ka speciālists var veikt šādu identificēšanu, ņemot vērā svītrotā materiāla raksturu, tas nešķiet ticami.

Secinājumi

Pamatojoties uz veiktajām pārbaudēm, ombuds uzskata, ka vismaz turpmāka materiāla izdzēšana nevarētu būt pamatojama ar iemeslu, ka tā izpaušana varētu dot kādam, domājams, speciālistam, iespēju noteikt delegāciju vai Komisijas pārstāvju nostāju Padomē apspriežamajos jautājumos.

Dokuments 12241/01: zemsivītras piezīme 3. lappusē (izņemot delegāciju nosaukumus); 17. –21, 23. –27. punkti.

Dokuments 10022/01: 29.-36. lappuses (tabulas, kas satur faktu salīdzinājumus dalībvalstu likumdošanas nosacījumos ar EK dibināšanas līguma 81. un 82. pantu.).

Dokuments 13798/00: 5.-8., 9.-10. punkts (daļēji svītrojumi), 14.-15. punkts.

Dokuments 12856/00: 2., 3. punkts (daļēji svītrojumi).

Dokuments 13385/00: 2. punkts.

Dokuments 5843/01: 4. un 5. punkts.

Dokuments 6024/01: 4. un 5. punkts.

Dokuments 6622/01: 3., 10., 11. punkts.

Dokuments 7692/01: 12.-18. punkti un pielikums.

Dokuments 6834/01: 3. punkts (daļēji svītrots), 6., 8., 10. punkts.

Dokuments 13563/01 sastāv no divām daļām: progresa ziņojuma un pielikumiem. Pamatojoties uz pārbaudes rezultātiem, ombuds uzskata, ka 6., 8., 10.-12., 19.-20. un 22. punktus arī varēja publiskot, pie kam nevienam nedodot iespēju identificēt konkrētu delegāciju vai Komisijas pārstāvju viedokļus. Dokumenta 13563/01 II pielikumā (priekšsēdētāja ieteiktais kompromisa variants Regulas tekstam) nav redzamas atšķirības starp publiskoto tekstu (izņemot zemsivītras piezīmes) un svītrotu tekstu, izņemot to, ka svītrotajā ir aplūkoti politiski delikātāki jautājumi. Pēc ombuda domām, svītrotā teksta (izņemot zemsivītras piezīmes) publiskošana nevarētu nevienam, pat speciālistam, dot iespēju



atpazīt konkrētas delegācijas vai Komisijas pārstāvjus. Tas pats attiecas uz dzēsumiem dokumentā 5158/01, kurš satur agrākus Regulas teksta ieteikumus.

Tālākas informācijas pieprasījums

Ņemot vērā iepriekš minēto, Ombuds lūdza Padomi pārskatīt tās nostāju attiecībā uz iepriekš uzskaitīto svītrotu materiālu un informēt to, vai materiāls tiks sagatavots uzrādīšanai sūdzības iesniedzējai.

Padomes atbilde

Padome savā atbildē norādīja, ka tā ir panākusi politisku vienošanos par attiecīgās Regulas projektu 2002. gada 26. novembra sapulcē. Ņemot vērā šo panākumu, Padome uzskata, ka sūdzības iesniedzējai var dot pilnīgu pieeju attiecīgajam dokumentam.

Sūdzības iesniedzējas piezīmes

Sūdzības iesniedzēja savās piezīmēs norādīja, ka Padome ir novērsusi viņas sūdzības pamatojumu, sniedzot pilnīgu pieeju attiecīgajam dokumentam, taču izteica arī neapmierinātību par to, ka pieeja nebija iespējama pirms Regulas pieņemšanas. Sūdzības iesniedzēja pateicās ombudam par lietas izskatīšanu viņas interesēs.

LĒMUMS

1 Atteikums sniegt pilnīgu pieeju noteiktiem dokumentiem

1.1 Padome sūdzības iesniedzējai piešķīra tikai daļēju pieeju noteiktiem dokumentiem, kas attiecas uz ES konkurences procedūru modernizāciju. Sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Padome ir svītrojusi vairāk materiāla nekā var pamatot ar vajadzību uzturēt atsevišķi delegāciju nostāju konfidencialitāti attiecībā uz vēl aizvien apspriešanās esošiem jautājumiem. Sūdzības iesniedzēja piekrita, ka Padome var paturēt delegāciju nosaukumus konfidencialus, taču izvirzīja prasību publicēt pieņemto nostāju līdz ar pārējo minēto dokumentu daļu.

1.2 Padome pamatoja savu lēmumu atteikt pieeju noteiktām dokumentu daļām, atsaucoties uz Regulas 1049/2001.⁶⁰ 4. panta 3. apakšpunkta pirmo apakšpunktu. Padome uzskata, ka attiecīgais priekšlikums izraisa vairākus ļoti delikāta un strīdīga rakstura jautājumus, kuri tobrīd vēl aizvien tika apspriesti Padomē politiskā līmenī. Šādos apstākļos Padomes locekļu un Komisijas pārstāvju sapulcēs pieņemtās sākotnējās nostājas priekšlaicīga publiskošana, pieņemot, ka speciālists varētu viegli to identificēt pat bez oficiālām norādēm, varētu kaitēt institūcijas spējai rast izlīguma risinājumus un tādējādi izjaukt tās nodomus panākt vispārēju vienošanos par svarīgu tiesību akta tekstu.

1.3 Ņemot vērā sūdzības iesniedzējas samierināšanos ar to, ka Padome var paturēt konfidencialus delegāciju nosaukumus, ombuds savā izmeklēšanā orientējās uz jautājumu, vai Padome ir svītrojusi vairāk materiāla, nekā tas šajā nolūkā bija nepieciešams.

1.4 Pēc attiecīgo dokumentu pārbaudes ombuds izteica viedokli, ka atsevišķus svītrojumus nevar pamatot ar Padomes aizbildinājumiem. Ombuds informēja Padomi par sīkiem atzīnumiem un pieprasīja tai pārskatīt savu nostāju.

⁶⁰

Var atteikt pieeju dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.



1.5 Savā atbildē Padome norādīja, ka tā ir panākusi politisku vienošanos par minēto Regulas⁶¹ projektu 2002. gada 26. novembrī. Ņemot vērā šo panākumu, Padome uzskatīja, ka ar šo brīdi sūdzības iesniedzējai var sniegt pilnīgu pieeju attiecīgajiem dokumentiem.

1.6 Savās piezīmēs par Padomes atbildi sūdzības iesniedzēja izteica neapmierinātību ar to, ka pieeja nebija iespējama pirms regulas pieņemšanas. Ombuds tādēļ uzskata, ka ir nepieciešams pārbaudīt sūdzības iesniedzējas apgalvojumu par sliktu administratīvo praksi Padomē.

1.7 Ombuds pārbaudīja dokumentus, kuriem Padome bija piešķīrusi sūdzības iesniedzējai tikai daļēju pieeju. Ombuds uzskata, ka Padomes pamatojums, ka svītrotā materiāla publiskošana varētu ļaut kādam identificēt delegāciju vai Komisijas pārstāvja nostāju jautājumā, kas tiek apspriests Padomē, nepamato daudzus izdarītos svītrojumu. Šī ir kļūda pārvaldē, un ombuds par to izsaka aizrādījumu.

1.8 Ombuds neuzskata par nepieciešamu veikt tālākas darbības, jo Padome ir piešķīrusi sūdzības iesniedzējai pilnu pieeju attiecīgajiem dokumentiem pēc tam, kad 2002. gada 26. novembra sanāsmē tika panākta vienošanās par regulas projektu.

2 Pieeja Komisijas darba dokumentiem

2.1 Sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Padomes minētie iemesli nepamato materiālu izdzēšanu no atsevišķiem Komisijas darba dokumentiem. Ombuds norāda, ka ir izteicis aizrādījumu attiecībā uz svītrojumu apmēru minētajos dokumentos. Šis sūdzības aspekts attiecas tikai uz to, vai Padomes iemesli var kaut kādā veidā attiekties uz Komisijas darba dokumentiem.

2.2 Padomes arguments ir, ka attiecīgie Komisijas dokumenti bija paredzēti apspriešanai Padomes darba grupā, tie nav tikuši iesniegti Komisijas apstiprināšanai Komisāru kolēģijas līmenī un nav arī bijis nodoma tos iesniegt.

2.3 Sūdzības iesniedzēja savās piezīmēs norāda, ka ir gatava pieņemt to, ka Padomes diskusijā iesniedzamajiem Komisijas darba dokumentiem ir tāds pats statuss kā Padomes dokumentiem. Līdz ar to var uzskatīt, ka sūdzības iesniedzēja šajā sakarā prasību vairs neuztur.

3 Padomes dokumentu reģistrs tiešsaistē

3.1 Sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Padomes dokumentu tiešsaistes reģistrā ir ietverta nepareiza informācija.

3.2 Padome norāda, ka informācija par katra dokumenta sastādītāju, adresātu un tā kategorijas apraksts ir ērti saņemami dokumentu reģistrā tiešsaistē. Padome ir gatava izskatīt iespēju veidot publisko reģistru lietotājam draudzīgāku.

3.3 Savos novērojumos sūdzības iesniedzēja norāda, ka viņas piezīmju mērķis bija, lai tās kādam noderētu, un viņa nevēlas turpināt jautājuma izskatīšanu. Viņa ir nākusi klajā ar vairākiem ierosinājumiem, lai, kā pati izsakās, uzlabotu šo "īpaši vērtīgo informācijas avotu". Ombuds nodeva sūdzības iesniedzējas priekšlikumus Padomei zināšanai.

3.4 Pēc iepriekš minētā noklausīšanās ombuds uzskata, ka attiecībā uz šo sūdzības aspektu nav novērota kļūda pārvaldē.

4 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, ir nepieciešams izteikt šādu aizrādījumu.

Ombuds pārbaudīja dokumentus, kuriem Padome bija piešķīrusi sūdzības iesniedzējai tikai daļēju pieeju. Ombuds uzskata, ka Padomes pamatojums, ka svītrotā materiāla publiskošana varētu ļaut kādam identificēt

⁶¹ Padome pieņēma regulu 2002. gada 16. decembrī: Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā, 2003. OV L1/1.



delegāciju vai Komisijas pārstāvja nostāju jautājumā, kas tiek apspriests Padomē, nepamato daudzi izdarītie svītrojumi. Šī bija kļūda pārvaldē.

Ombuds neuzskata par nepieciešami veikt tālākas darbības, jo Padome ir piešķirusi sūdzības iesniedzējai pilnu pieeju attiecīgajiem dokumentiem pēc tam, kad 2002. gada 26. novembra sēdē tika panākta vienošanās par attiecīgo regulas projektu. Ombuds šo lietu izbeidz.

PADOMES ATBILDĪBA PAR PAMATTIESĪBU IEVĒROŠANU EIROPAS SAVIENĪBAS POLICIJAS MISIJĀ SARAJEVĀ

Lēmums par sūdzību 1200/2003/OV (konfidenciāli) pret Eiropas Savienības padomi

SŪDZĪBA

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja viedokli būtiskie fakti ir šādi.

Eiropas Savienības Policijas misijas (ESPM) plānošanas vienības administrācija lauza darba līgumu, neminot nekādus iemeslus, balstoties uz nepamatotiem apgalvojumiem. Šajā gadījumā tika pārkāptas sūdzības iesniedzēja tiesības uz aizstāvību.

Sūdzības iesniedzējs savā 2002. gada 19. novembra vēstulē plānošanas vienībai iebilda pret šo procedūru. Eiropas Savienības Policijas misijas plānošanas vienība 2002. gada 26. novembrī atbildē norādīja, ka sūdzības iesniedzēja darba līgums tika pārtraukts, pamatojoties uz viņa nepiedienīgu uzvedību, ESPM plānošanas vienības noteikto ētisko normu un profesionāla misijas dalībnieka pienākumu pārkāpumiem.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 17. decembrī Eiropas ombudam iesniedza sūdzību (atsauce. 2188/2002/OV). Šī sūdzība bija atstājama bez izskatīšanas, jo sūdzības iesniedzējs nebija sūdzības sakarā administratīvi vērsies Padomē. Ombuds ieteica sūdzības iesniedzējam rakstīt Padomei. Pēc sūdzības iesniedzēja vārdiem, viņš pēc tam nosūtīja Padomei divas ierakstītas vēstules, taču atbilde netika saņemta.

Sūdzības iesniedzējs iesniedza šo sūdzību ombudam 2003. gadā. Iesniedzējs apgalvo, ka viņa līgums ar ESPM tika laužts bez iemesla un balstoties uz nepamatotiem apgalvojumiem un ka Padome nav atbildējusi uz divām ierakstītām vēstulēm šajā sakarā. Viņš pieprasa, lai Padome atsauc pret viņu vērstos apgalvojumus un izmaksā algu par visu 2002. gada decembri.

IZMEKLĒŠANA

Padomes atzinums

Savā īsajā atzinumā Padome norāda, ka Ģenerālsekretariāts nepiedalījās ne sūdzības iesniedzēja iecelšanā amatā, ne arī viņa atbrīvošanā no tā. Sūdzības iesniedzēju tieši nodarbināja ESPM plānošanas vienība saskaņā ar pilnvarām, ko misijai piešķir 2002. gada 11. marta Padomes vienotā rīcība par Eiropas Policijas misiju⁶². Viņš tika atbrīvots tādu iemeslu dēļ, par kuriem Padomes Ģenerālsekretariāts nezināja.

Vienotās rīcības 2. panta 1. apakšpunkts paredz, ka "Plānošanas vienībā ietilpst Misijas policijas vadītājs/plānošanas vienības vadītājs un personāls, kas ir nepieciešams, lai īstenotu no misijas uzdevumiem izrietošās funkcijas". ESPM var pieņemt darbā uz līguma pamata starptautisku

62

2002. gada 13. marta OV 70/1.



civilpersonālu atbilstoši misijas vajadzībām⁶³. Tomēr misijas vadītāja/policijas komisāra uzdevums ir īstenot ESPM operatīvo vadību, uzraudzīt operāciju ikdienas darbu⁶⁴ un pildīt attiecīgās pilnvaras. Šajās pilnvarās ietilpst darbaspēka vervēšana un līgumdarbinieku atbrīvošana noteiktos gadījumos, kā tas bija gadījumā ar sūdzības iesniedzēju.

No iepriekš norādītā ir redzams, ka Padomes ģenerālsēkretārs nepieņem darbā (un arī neatbrīvo) ESPM līgumdarbiniekus.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs sūdzību uztur. Viņš norāda, ka ir jau sācis sazināties ar advokātiem Briselē.

LĒMUMS

1 Ombuda izmeklēšanas sfēra

1.1 Izskatot sūdzības par līgumdarbinieka attiecībām ar Kopienas institūciju vai iestādi, ombuda izmeklēšana ietver tikai pārbaudi par to, vai Kopienas institūcija vai iestāde ir viņam sniegusi juridiski pamatotu un skaidru atbildi par savām darbībām un atzinumu par līguma piemērošanas pamatotību. Šādā gadījumā ombuds secina, ka izmeklēšana nav uzrādījusi kļūdu pārvaldē.

1.2 Līgumdarbinieku gadījumā ombuda lēmums neietekmē pušu tiesības nodot strīdīgo jautājumu kompetentas jurisdikcijas tiesas izskatīšanai un lēmuma pieņemšanai.

2 Līguma laušana bez iemesla un balstoties uz nepamatotiem apgalvojumiem

2.1 Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņa līgums ar Eiropas Savienības Policijas misiju (ESPM) Sarajevā tika laužts bez jebkāda iemesla un balstoties uz nepamatotiem apgalvojumiem. Pēc sūdzības iesniedzēja vārdiem, tika pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību.

2.2 Padome norāda, ka tās Ģenerālsēkretariāts nepiedalījās ne sūdzības iesniedzēja iecelšanā amatā, ne arī viņa atbrīvošanā. Sūdzības iesniedzēju nodarbināja tieši ESPM plānošanas vienība saskaņā ar pilnvarām, ko misijai piešķir 2002. gada 11. marta Padomes Vienotā rīcības par Eiropas Policijas misiju. Viņš tika atbrīvots tādu iemeslu dēļ, par kuriem Padomes Ģenerālsēkretariāts nezināja.

2.3 Ombuds norāda, ka Eiropas Savienības Policijas misija ir nodibināta ar 2002. gada 11. marta Padomes Vienoto rīcību⁶⁵. Vienotās rīcības 4. panta 1. punkts paredz, ka Padomes ieceltais misijas vadītājs/policijas komisārs īsteno ESPM operatīvo vadību un ESPM operāciju ikdienas uzdevumu izpildi. Vienotās rīcības 4. panta 4. punkts paredz, ka misijas vadītājs/policijas komisārs veic personāla disciplīnas kontroli. Vienošanās starp ES un Bosniju un Hercegovinu (BiH) par ESPM darbībām Bosnijā un Hercegovinā 3. panta 2. punkts⁶⁶ paredz, ka misijas vadītājs/policijas komisārs ir pakļauts ģenerālsēkretāram/Kopienas drošības un ārpolitikas augstajam pārstāvim ar Eiropas Savienības īpašā pārstāvja Bosnijā un Hercegovinā starpniecību.

2.4 Ņemot vērā iepriekš minētos norādījumus, ombuds uzskata, ka Padome ir atbildīga par to, lai ESPM rīkotos atbilstīgi Eiropas Savienības atzīto pamattiesību un vispārīgo tiesisko normu principiem.

2.5 Ombuds rūpīgi izpētīja dokumentus, ko tam bija iesniegusi Padome un sūdzības iesniedzējs. Šis liecības ietver šādus faktus:

⁶³ Padomes 2002. gada 11. marta Kopīgās rīcības par Eiropas policijas misiju 5. panta 3. punkts.

⁶⁴ Padomes 2002. gada 11. marta Kopīgās rīcības par Eiropas policijas misiju 4. panta 1. punkts un 7. panta 3. ievilkums.

⁶⁵ 2002. gada 13. marta OV 70/1.

⁶⁶ 2002. gada 20. oktobra OV 293/2.



- i) 2002. gada 26. jūnijā tika noslēgts sūdzības iesniedzēja darba līgums ar ESPM plānošanas vienību saskaņā ar 2002. gada 11. marta Vienotās rīcības par ESPM 5. panta 3. punktu, kas paredz, ka “pēc vajadzības ESPM uz līguma pamata pieņem darbā starptautisku civilo un vietējo personālu”. Līgums tika noslēgts uz laiku no 2002. gada 1. jūlija līdz 31. decembrim;
- ii) sūdzības iesniedzēja līguma laušana tika piemērota kā disciplinārs pasākums. Sūdzības iesniedzēja dokumentam ir pievienota 2002. gada 12. novembra piezīme no ESPM juridiskā padomnieka “Ieteikumi rīcībai disciplināru pārkāpumu gadījumos”. Šajā piezīmē ir norādīts, ka sakarā ar apgalvojumiem par uzvedības normu pārkāpšanu no sūdzības iesniedzēja puses policijas komisāra vietnieks ir sastādījis iekšējās izmeklēšanas protokolu. Apgalvojums par uzvedības normu pārkāpumu pēc būtības bija aizdomas par sūdzības iesniedzēja attiecībām ar Bosnijā-Hercegovinā nelegāli mītošu moldāvu sievieti, kura ir dejotāja divos vietējos bāros un kurai sūdzības iesniedzējs it kā esot maksājis par “pakalpojumiem”. Piezīmē, kurā ir minēta “seksuālu pakalpojumu pirkšana” ir norādīts slēdziens, ka “esot ESPM plānošanas vienības loceklim un tādējādi pakļaujoties saistībai neveicināt nekādas nelegālas darbības, [sūdzības iesniedzējam vajadzēja būt atturīgākam romantisku/jūtu attiecību dibināšanā ar X. Neievērojot piedienīgu un atturīgu uzvedību šajā sakarā, [sūdzības iesniedzējs] ir sabojājis nevainojamo ESPM plānošanas vienības reputāciju”;
- iii) juridiskā padomnieka slēdziens un ieteikums bija, ka “[sūdzības iesniedzēja] uzvedība bija nesavienojama ar viņa darba līguma saistībām. [Sūdzības iesniedzējs] ir nopietni ietekmējis ESPM plānošanas vienības reputāciju, un viņa darbības šajā sakarā ir uzskatāmas par smagu uzvedības normu pārkāpumu. ESPM plānošanas vienības komisāram tiek ieteikts nekavējoties lauzt [sūdzības iesniedzēja] darba līgumu”. Līguma laušanas juridiskajam pamatojumam juridiskais padomnieks atsaucās uz tā 15. pantu, kas paredz, ka “nopietnu uzvedības normu pārkāpumu gadījumā darba devējam ir tiesības nekavējoties un bez iepriekšēja rakstiska paziņojuma lauzt darba līgumu”. Misijas policijas vadītājs nolēma lauzt sūdzības iesniedzēja darba līgumu 2002. gada 8. decembrī.

2.6 Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pants (tiesības uz labu administratīvo praksi) ietver ikvienas personas tiesības but uzklaustam pirms jebkura atsevišķa pasākuma veikšanas, kas tā piemērošanas gadījumā viņu nelabvēlīgi ietekmētu. Balstoties uz ombudam pieejamajiem pierādījumiem, sūdzības iesniedzējam nekad nav bijusi dota iespēja izteikt savu viedokli par pieņemtajiem faktiem, uz kuriem tika balstīta pret viņu vērstā disciplinārlieta. Tā ir kļūda pārvaldē. Ņemot vērā to, ka sūdzības iesniedzēja līgums tika laužts vairāk nekā pirms gada, nav atbilstoši šajā gadījumā piemērot mierizlīgumu. Ombuds tādēļ turpmāk tekstā izsaka aizrādījumu.

3 Sūdzības iesniedzēja prasības

3.1 Sūdzības iesniedzējs pieprasa Padomei atsaukt pret viņu vērstos apgalvojumus un izmaksāt algu par visu 2002. gada decembri.

3.2 Ombuds iesaka, ka visnoderīgāk sūdzības iesniedzējam būtu iesniegt savas prasības tieši Padomei, lai tā izskatītu tās, ņemot vērā ombuda atzinumus un secinājumus 2.6 punktā iepriekš. Gadījumā, ja no Padomes tiek saņemta neapmierinoša atbilde, sūdzības iesniedzējam būtu iespēja vai nu vērsties kompetentas jurisdikcijas tiesā vai arī iesniegt jaunu prasību Eiropas ombudam.

4 Atbildes nesniegšana

4.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Padome nav tam atbildējusi uz divām ierakstītām vēstulēm, kas tai nosūtītas sakarā ar viņa atbrīvošanu no darba. Padome šo jautājumu nekomentēja, bet tikai norādīja, ka tā nav piedalījusies sūdzības iesniedzēja darbā pieņemšanā, ne arī viņa atbrīvošanā.

4.2 Ombuda birojs no sūdzības iesniedzēja pieprasīja abu Padomei nosūtīto ierakstīto vēstulu kopijas. Sūdzības iesniedzējam vienas vēstules kopijas nebija. Otra vēstule, datēta ar 2003. gada 18. martu, tika nosūtīta kā ierakstīts sūtījums 2003. gada 19. martā Padomes Ģenerālsekretariāta DG A (Personāla un administrācijas) nodaļas vadītājam.



4.3 Labas administratīvās prakses principi pieprasa no institūcijām atbildēt uz iedzīvotāju vēstulēm⁶⁷. Šajā gadījumā Padome ne atbildēja uz sūdzības iesniedzēja vēstuli, ne arī paskaidroja atbildes nesniegšanas iemeslu. Tas ir uzskatāms kļūdu pārvaldē, un ombuds par to turpmāk tekstā izsaka aizrādījumu.

5 Secinājums

Pamatojoties uz ombuda izmeklēšanu sūdzības 2. un 4. sadaļā, ir nepieciešams izteikt šādas aizrādījumus.

Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pants (tiesības uz labu administrāciju) ietver ikvienas personas tiesības būt uzklašā pirms jebkura atsevišķa pasākuma veikšanas, kas tā piemērošanas gadījumā viņu nelabvēlīgi ietekmētu. Balstoties uz ombudam pieejamajiem pierādījumiem, sūdzības iesniedzējam nekad nav bijusi dota iespēja izteikt savu viedokli par pieņemtajiem faktiem, uz kuriem tika balstīta pret viņu vērsta disciplinārlieta. Tā ir kļūda pārvaldē.

Labas administratīvās prakses principi no institūcijām pieprasa atbildēt uz iedzīvotāju vēstulēm⁶⁸. Šajā gadījumā Padome neatbildēja uz sūdzības iesniedzēja vēstuli un nepaskaidroja atbildes nesniegšanas iemeslus. Tā ir kļūda pārvaldē.

Nemot vērā to, ka šie lietas aspekti attiecas uz procedūrām, kas ir saistītas ar īpašiem notikumiem pagātnē, nav atbilstoši šajā jautājumā piemērot mierizlīgumu. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



3.4.3 Eiropas Komisija

NEPAREIZA INFORMĀCIJA KONKURSA PROCEDŪRĀ

Lēmums par sūdzību 1351/2001/(ME)(MF)BB pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Saskaņā ar 2001. gada septembrī iesniegto sūdzību, tās iesniedzējs bija projekta vadītājs konsorcijs "Integration GmbH", kas bija saistīts ar konkursu EuropeAid/112404/C/SV (1. laidiens) Projektu īstenošanas uzraudzīšana (Takis un Balkāni). Viņš iesniedza sūdzību konsorcijs vārdā.

Eiropas Komisija 2001. gada 5. jūnijā kopā ar četriem citiem laidieniem izsludināja konkursu par projektu īstenošanas uzraudzību (Takis un Balkāni). Konsorcijs "Integration GmbH" 2001. gada 9. jūlijā iesniedza pieteikumu konkursam Nr. Europeaid.112404/C/SV (1. laidiens) Komisijas EuropeAid sadarbības birojam.

Sūdzības iesniedzējs 2001. gada 18. jūnijā pirms pieteikuma iesniegšanas kopā ar citiem pretendentiem pieprasīja no Komisijas sīkākus paskaidrojumus par dažiem punktiem uzdevumā. Viens no sūdzības iesniedzēja jautājumiem attiecās uz finansiālo novērtējumu. Sūdzības iesniedzējs vēlējās noskaidrot, vai tas tiks balstīts uz vienas vienības izmaksu vai kopējām izmaksām. Komisija 2001. gada 20. jūnijā sūdzības iesniedzējam atbildēja: "Finansiālā piedāvājuma izvērtējums balstās uz vienas vienības cenām/fiksētajām izmaksām un honorāriem" (punkts B paskaidrojuma vēstulē "Izmaksu sadalījums un finansiālais piedāvājums"). Attiecīgi sūdzības iesniedzējs savā pieteikumā balstījās uz pieņēmumu, ka finansiālais novērtējums tiek veikts pēc vienas vienības cenām.

⁶⁷ Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 13. pants.

⁶⁸ Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 13. pants.



Sūdzības iesniedzēja pieteikumā bija ietverts liels “speciālista darbdienų skaits”, jo viņš apzinājās, ka liels darbdienų skaits automātiski nenozīmē kaitējumu konkursa pretendenta, ja konkursa piedāvājums ir balstīts uz vienas vienības cenām.

Sūdzības iesniedzējs 2001. gada 7. septembrī dzirdēja baumas, ka viņš, iespējams, ir zaudējis piedāvājumu kopējo izmaksu dēļ un cits pretendents ir konkursā uzvarējis, jo viņa priekšlikumā bija norādīts ievērojami mazāks “speciālista darbdienų skaits”. Sūdzības iesniedzējs 2001. gada 11. septembrī rakstīja Komisijai pieprasījumu izskaidrot cenu vērtēšanas metodi. Telefona sarunā sūdzības iesniedzējam tika paskaidrots, ka uz viņa otro vēstuli atbildes nebūs. Līgumslēgšanas tiesības uz sešiem mēnešiem bija ieguvis cits pretendents.

Sūdzībā ombudam tās iesniedzējs norāda uz iespējamiem pārkāpumiem konkursa piedāvājumu izskatīšanā.

Sūdzības iesniedzēja prasības īsumā ir šādas”

- i) sūdzības iesniedzējs vēlējas saņemt informāciju par to, vai vērtējums patiešām tika balstīts uz vienības cenām;
- ii) ja finansiālais vērtējums bija balstīts uz kopējo cenu, Komisijai bija jāpārtrauc procedūra un jāpārskata jautājums par to, vai šīs nepareizās vērtēšanas metodes rezultātā pretendenta kārtība nemainās. Ja tik tiešām tā notiktu, tad pieteikumi būtu jāpārskata, balstoties uz vienības cenām.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Eiropas Komisija savā atzinumā norādīja šādus punktus.

Konkursa procedūras laikā sūdzības iesniedzējs vairākkārt sazinājās ar Komisijas departamentiem. Komisijas vērtējumā sūdzības iesniedzēja uzvedību varēja uzskatīt par mēģinājumu piekļūt konfidencialai informācijai par konkursa procedūru. Bez tam Komisija izteica “savu nepatiku par veidu, kādā sūdzības iesniedzējs izturējās pret vērtēšanas procedūru. (...) Likās, ka sūdzības iesniedzējs ir pieteicies tikai tādēļ, lai ietekmētu Komisijas departamentus konkursa procedūras laikā.”

Konkursa uzvarētājs tika noteikts saskaņā ar spēkā esošajiem procedūras noteikumiem, konkrēti, Procedūru rokasgrāmatas 4. sadaļu. Sūdzības iesniedzēja pieteikums tika noraidīts, jo tam bija lielākas izmaksas.

Attiecībā uz uzvarētāja noteikšanas kritērijiem konkursa uzaicinājumā ir norādīts, ka “Finansiālajā piedāvājumā ir jānorāda šādi punkti: pilnīgs uzdevumā veicamā darba budžets vienam pirmajam gadam. Šis budžets būs par pamatu piedāvājuma izvērtēšanai”. Procedūru rokasgrāmatas 11.10.02. sadaļa nosaka konkursa piedāvājumu finansiālās izvērtēšanas kārtību.

Sūdzības iesniedzējam 2001. gada 20. jūnijā nosūtītās skaidrojuma vēstules B. punkts nav jāskata ārpus konteksta, konkursa uzaicinājuma noteikumiem un konkursa dokumentu paketes. Lai gan skaidrojuma vēstule tika nosūtīta visiem pretendentiem, sūdzības iesniedzējs vienīgais izmantoja šo punktu konkursa procedūras apstrīdēšanai, un tas norāda uz loģikas trūkumu viņa interpretācijā.

Pārraudzības līgumiem finansiālais novērtējums vienmēr notiek, pamatojoties uz kopējo cenu. Šis jautājums ne reizi nav ticis diskutēts iepriekšējo konkursa piedāvājumu laikā. Tā kā sūdzības iesniedzējs bija uzvarējis iepriekšējā pārraudzības sistēmas konkursā, viņam noteikti bija labi zināmi konkursa noteikumi.

Eiropas Komisijas iepirkumu un līgumu padomdevēja komiteja (turpmāk ILPK) 2001. gada 19. septembrī sniedza labvēlīgu atzinumu par Komisijas izvēli. Atzinums apliecina, ka konkursa piedāvājumu tehniskais un finansiālais vērtējums notika atbilstoši Procedūru rokasgrāmatā ietvertajai informācijai, konkursa noteikumiem un skaidrojuma vēstulei pretendentiem.



Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs savās piezīmēs norāda šādus punktus°.

Iesniedzot sūdzību ombudam, tās iesniedzējs uzskatīja, ka ir izvēlēties pareizo procedūru.

Konkursa procedūras laikā sūdzības iesniedzējs vairākkārt sazinājās ar Komisijas departamentiem. Tās mērķis bija norādīt Komisijai uz iespējamu kļūdu pārvaldē, kas radies sakarā ar neskaidri noteiktu kompetenci, maldinošu skaidrojuma vēstuli un galveno Tacis uzraudzības metožu pārkāpšanu. Sūdzības iesniedzējs ar Komisiju sazinājās ne jau tādēļ, lai iegūtu konfidenciālu informāciju. Pilnīgi pretēji, informāciju par Komisijas ieteikumiem Iepirkumu un līgumu padomdevējai komitejai konsorcijs sniedza vairāki citi avoti.

Piecas konkursa pretendentes — konsorcijs firmas — skaidrojuma vēstuli pieprasīja tieši sakarā ar savu pieredzi. Viņu zināšanas par būtiskajām atšķirībām starp Tacis Monitoring un Global Monitoring bija par pamatu ziņojumam Komisijai. Sūdzības iesniedzējam bija zināms, ka Global Monitoring gadījumā (2.-5. laidiens) ikgadējās uzraudzības vizītes ir precīzi noteiktas un finansiālais vērtējums balstīsies uz kopējo cenu. Savukārt Tacis Monitoring gadījumā (1. laidiens), uzdevuma ietvaros bija ļoti neskaidri formulētas nepieciešamās uzraudzības darbības (“uzraudzības vizīšu biežums tiks noteikts... pēc tam, kad būs zināmas projekta vadītāju prasības”). Zinot, ka šādos gadījumos finansiālais vērtējums balstās uz vienas vienības cenu saskaņā ar Revīzijas palātas Īpašo ziņojumu Nr. 16/2000, sūdzības iesniedzējs pieprasīja no Komisijas skaidrojumu.

Bez tam sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Komisijas skaidrojuma vēstulē minētais teikums “Finansiālā piedāvājuma vērtējums notiek, pamatojoties uz cenu par vienu vienību/fiksētām izmaksām” viņam pieejamajā dokumentācijā nevienā vietā neparādījās. Saskaņā ar Revīzijas palātas interpretāciju par šādos neskaidros gadījumos lietojamo metodi, sūdzības iesniedzējs attiecīgi arī veidoja savu priekšlikumu.

Sūdzības iesniedzējs ir pilnībā vienprātis ar Komisiju, ka skaidrojuma vēstulē šis teikums ir jāskatās pilnā kontekstā, ieskaitot konkursa uzaicinājumu un konkursa dokumentu paketi. Tomēr sūdzības saturs neattiecas tikai uz skaidrojuma vēstuli, bet arī uz dažādiem punktiem uzdevuma ietvaros.

Savā atzinumā par sūdzību Komisija citē atšķirīgus finansiālā vērtējuma procedūras noteikumus nekā skaidrojuma vēstulē norādītie. Komisijas Eiropaid tīmekļa vietnē lasāmā pretendentiem pieejamā dokumentācija neietvēra šādu Procedūru rokasgrāmatu. Sūdzības iesniedzējs bija savā pieteikumā balstījies uz 2001. gada janvāra “Praktiskajām vadlīnijām EK ārējās palīdzības līgumu procedūrām”, kurās nav sadaļas 11.10.02. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šīs vadlīnijas balstās uz “Norādījumu rokasgrāmatu”, ko Ārējo sakaru dienests pieņēma 1999. gada 10. novembrī. Pēc sūdzības iesniedzēja domām Komisija vai nu citē iekšēju dokumentu vai minētās Norādījumu rokasgrāmatas agrāku versiju.

Noslēguma piezīmēs sūdzības iesniedzējs piebilst, ka viņš vēlētos šajā gadījumā panākt mierizlīgumu.

Sūdzības iesniedzēja turpmākās piezīmes

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 30. maijā ombudam nosūtīja savas turpmākās piezīmes. Viņš norādīja uz savas sūdzības steidzamību, jo Komisija apstrīdamo līgumu bija noslēgusi uz sešiem mēnešiem, kas beigtos 2002. gada 15. jūnijā. Viņš arī uzsvēra to, ka vēlas panākt mierizlīgumu

OMBUDA CENTIENI PANĀKT MIERIZLĪGUMU

Draudzīga risinājuma iespējamība

Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzēja piezīmju izvērtēšanas ombuds provizoriski secina, ka šī varētu būt Komisijas pielaista kļūda pārvaldē. Šāda secinājuma iemesli ir šādi.



Ombuds norāda, ka visiem pretendentiem nosūtītajā skaidrojuma vēstulē Komisija apstiprina to, ka vērtējums balstīsies uz cenu par vienību. Saskaņā ar konkursa procedūras noteikumiem visiem pretendentiem nosūtīta skaidrojuma vēstule Komisijai ir saistoša. Tomēr vēlāk savā atzinumā Komisija norāda, ka uzraudzības līgumiem, kāds ir konkrētais gadījums, vērtējums balstās uz kopējo cenu. Ombuds uzskata, ka norādot to, ka tiks piemērots vērtējums par vienības cenu, un vēlāk piemērojot kopēju izmaksu metodi, Komisija nav rīkojusies saskaņā ar konkursa procedūras noteikumiem.

Ombuds 2002. gada 15. jūlijā Komisijai piedāvāja piemērot mierizlīgumu saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 5. punktu. Savā vēstulē ombuds aicināja Komisiju izskatīt iespēju apmierināt sūdzības iesniedzēja prasību un panākt mierizlīgumu, lai novērstu iespējamu kļūdu pārvaldē.

Komisijas atbilde

Komisija 2002. gada 18. novembrī savā atbildē informēja ombudu, ka nevar pieņemt ombuda priekšlikumu. Komisija oficiāli neatzina sūdzības iesniedzēja slēdzienu un noraidīja, ka tās dienesti būtu atbildīgi par nepareizu interpretāciju. Komisija uzskatīja, ka tās dienesti ir ievērojuši konkursa procedūrai piemērojamus principus un noteikumus.

Komisija norādīja, ka sūdzības iesniedzējs savās piezīmēs ombudam apgalvo, ka tā savu piedāvājumu ir veidojusi saskaņā ar "Praktiskām vadlīnijām EK ārējās palīdzības līgumu procedūrām". Tomēr pretēji sūdzības iesniedzēja norādītajam, Praktiskās vadlīnijas paredz, ka Komisija slēdz tikai divu veidu līgumus par pakalpojumiem, piemērojot divus dažādus finansiālos vērtējumus.

Pirmais tiek dēvēts par vispārējo cenu līgumu, kura gadījumā uz vienas lapas pretendents norāda vispārējo cenu par pakalpojuma sniegšanu atbilstoši sagatavotajam tehniskajam piedāvājumam.

Otrajā, vienreizēju izmaksu līguma gadījumā, salīdzināšana notiek, pamatojoties uz kopējo summu, kas iegūta, reizinot vienreizējo maksājumu ar attiecīgu darba dienu skaitu. Finansiālajā piedāvājumā ir jāietver budžeta sadalījumi un naudas plūsmas prognoze. Budžeta sadalījumā ir jānorāda konsultanta nodrošinātajiem speciālistiem paredzēto honorāru apjoms un prognoze neparedzētiem izdevumiem.

Neraugoties uz to, ka sūdzības iesniedzējs bija balstījies uz Praktiskajām vadlīnijām, viņš no Komisijas dienestiem sagaidīja trešās metodes lietojumu, kurā tiktu salīdzināta vidējā cena par vienību, taču Praktiskajās vadlīnijās šāda metode nav paredzēta. Komisija uzsvēra, ka sūdzības iesniedzēja pieminētais un viņa interpretācijai par pamatu ņemtais Revīzijas palātas Lēmums Nr. 16/2000 norāda, ka vidējās cenas par vienību vērtējuma metode ir noraidīta.

Pēc Komisijas domām, ņemot vērā Praktiskajās vadlīnijās paredzētās metodes un faktu, ka līgums netika slēgts par kopsummu, dienestu sniegtajās vadlīnijās bija uzsvērts, ka no divām finansiālā novērtējuma metodēm ir izvēlēta vienas vienības/fiksētu izmaksu salīdzināšanas metode un kopējās summas metode piemērota netiks. Komisija tāpēc uzskata, ka konkursa piedāvājuma skaidrojums tika sniegts attiecībā uz paredzēto metodi un atbilda konkursa procedūras noteikumiem.

Komisija uzsvēra, ka no visiem 26 pretendentiem, kas saņēma šādu skaidrojumu, sūdzības iesniedzējs bija vienīgais, kurš to bija nepareizi sapratis. Komisija uzskata, ka skaidrojums par līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas kārtību bija attiecināms uz visiem laidieniem, un sūdzības iesniedzējs bija pieteicies uz četriem pārējiem laidieniem, neapstrīdot to finansiālo novērtējumu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes par Komisijas atbildi

Savās piezīmēs par šo atzinumu sūdzības iesniedzējs norāda šādus punktus.

Komisijas argumenti pierāda apjukumu attiecībā uz novērtēšanas metodi. Savā atbildē Komisija atsaucās uz dokumentiem, kas netika norādīti konkursa dokumentos. Ja Komisija bija nodomājusi ievērot vienreizējo maksājumu metodi, tad šajā gadījumā tā nebija rīkojusies saskaņā ar pašas atkārtoti citētajiem noteikumiem.



Saskaņā ar konkursa procedūras noteikumiem skaidrojuma vēstules teksts Komisijai bija saistošs. Tomēr Komisijas sniegtais skaidrojums bija maldinošs un nebalstījās uz Komisijas norādījumiem. Sūdzības iesniedzējs apstrīdēja argumentu, ka ir notikusi atteikšanās no metodes, kas balstās uz vienības cenu.

Pēc sūdzības iesniedzēja domām, Komisija mēģināja diskreditēt sūdzības iesniedzēju un graut tā uzticamību un integritāti, norādot, ka no visiem 26 pretendentiem vienīgais sūdzētājs bija konsorcijs. Gluži pretēji, pirmajam laidienam tika vērtēti tikai divi pieteikumi un ir pilnīgi skaidrs, ka uzvarētājam konsorcijam nebija nekāda pamata sūdzēties.

Komisijas bezdarbība noveda pie šādiem tiešiem un netiešiem zaudējumiem.

a) Finansiāli zaudējumi:

- uz 3 gadiem zaudēts pakalpojumu līgums;
- pamatpersonālam izmaksātās kompensācijas un “starphonorāri”, lai to paturētu gadījumā, ja konflikts tiktu ātri atrisināts;
- deviņu augsti kvalificētu galveno uzraudzības speciālistu aiziešana no konsorcija;
- juridisko konsultāciju izmaksas un zaudētais laiks, lai atbildētu uz Komisijas paziņojumiem.

b) Nefinansiāli zaudējumi.

Sūdzības iesniedzēja reputācijas un integritātes graušana ar Komisijas gandrīz vai personiski adresētajiem aizskārumiem.

Sūdzības iesniedzējs savu novērojumu noslēgumā vēlas panākt ātru mierizlīgumu, lai izvairītos no ilga juridiska strīda.

LĒMUMS

1 Komisijas kritika par sūdzības iesniedzēja vērsanos pie ombuda

1.1 Savā atzinumā par sūdzību Komisija izteica “lielu neapmierinātību par veidu, kādā sūdzības iesniedzējs ir izmantojis vērtējuma procedūru. Ir iespajds, ka sūdzības iesniegšanas vienīgais mērķis ir bijis ietekmēt Komisijas departamentu darbu konkursa procedūras laikā”. Ombuda izpratnē šī kritika attiecas uz faktu, ka sūdzības iesniedzējs pie tā vērsās pirms konkursa procedūras slēgšanas.

Par šo Komisijas atzinuma daļu ombuds uzskata par nepieciešamu sniegt šādu komentāru.

1.2 Eiropas Savienības Pamattiesību harta un Līgums par Eiropas Savienības dibināšanu garantē tiesības vērsties ar sūdzību pie ombuda. Ombuda izpratnē nav pieņemams, ka institūcija, par kuru ir iesniegta sūdzība, pārspriež iemeslus, kuru dēļ kāds pilsonis ir nolēmis izmantot savas tiesības iesniegt sūdzību.

1.3 Ombuds norāda, ka tā uzsāktā izmeklēšana nepārtrauc administratīvās procedūras, kā arī ombuds nevar atcelt lēmumu par līgumslēgšanas tiesību piešķiršanu. Tāpēc sūdzība ombudam nevar tikt uzskatīta par procedūru, kādu Eiropas Kopienu Tiesa piemēroja Alcatel lietā, un ar kuru konkursa pretendents var pieprasīt no Līgumslēdzējas puses pārskatīt tās pirms līguma noslēgšanas pieņemto lēmumu. Tomēr, ja pretendents vēlas izmantot ārpustiesas līdzekli, tas var sūdzēties ombudam par sliktu administratīvu praksi konkursa uzvarētāja noteikšanā.

1.4 Šajā sakarā ombuds uzskata par vajadzīgu norādīt, ka šis konkrētais gadījums daļēji bija par pamatu ombuda pašiniciatīvas izmeklēšanai (OI/2/2002/IJH) par pretendentiem pieejamajiem līdzekļiem Komisijas izsludināto konkursu procedūrās. Šobrīd notiekošā pašiniciatīvas izmeklēšana neizskata šo konkrēto gadījumu pēc būtības.



2 Apgalvojums par konkursa procedūras noteikumu neievērošanu

2.1 Sūdzības iesniedzējs norāda uz iespējamu konkursa procedūras noteikumu neievērošanu. Sūdzības iesniedzējs vēlas saņemt informāciju par to, vai novērtējums patiešām balstījās uz cenu par vienību.

2.2 Komisija uzskatīja, ka līgums tika piešķirts saskaņā ar spēkā esošajiem procedūras noteikumiem un ka Iepirkumu un līgumu padomdevējas komitejas atzinums bija labvēlīgs.

2.3 Attiecībā uz vērtēšanas kritērijiem Komisija savā ziņojumā norāda, ka uzraudzības līgumiem novērtējums vienmēr balstās uz kopējo izmaksu kritēriju. Tāpēc ombuds uzskata, ka sūdzības iesniedzēja prasība būt informētam ir apmierināta.

2.4 Ombuds atzīmēja, ka savā atbildē uz ombuda piedāvāto mierizlīgumu Komisija paskaidroja, ka tās atbilde uz sūdzības iesniedzēja pieprasījumu pēc paskaidrojumiem attiecībā uz konkursu norādīja, ka kopējās cenas metode netiks izmantota. Tā kā Komisijas atzinumā ir teikts, ka kopējās cenas metode tiek vienmēr izmantota uzraudzības līgumiem, Komisija bija sniegusi nepareizu informāciju, atbildot uz sūdzības iesniedzēja pieprasījumu sniegt paskaidrojumus attiecībā uz konkursu, un tādējādi neievēroja konkursa procedūru regulējošos noteikumus. Šis ir uzskatāms par kļūdu pārvaldē, un ombuds turpmāk tekstā izsaka aizrādījumu.

3 Sūdzības iesniedzēja prasības

3.1 Sūdzības iesniedzējs sākotnēji pieprasīja, ka Komisijai ir jāpārtrauc procedūra, ja vērtējums balstās uz kopējo cenu, un jāpārskata, vai šis nepareizās vērtēšanas metodes rezultātā netika sagrozīts pretendentiem piešķiramo punktu skaits. Ja tas tā tiešām bija, pieteikumi būtu jāpārvērtē, balstoties uz vienas vienības cenas kritērijiem.

Savās piezīmēs par Komisijas atbildi uz ombuda priekšlikumu sūdzības iesniedzējs piesaka jaunu prasību par radītajiem zaudējumiem.

3.2 Attiecībā uz sākotnējo sūdzības iesniedzēja prasību ombuds atgādina, ka 1.3 punktā iepriekš ir minēts, ka ar sūdzības iesniegšanu ombudam administratīvā procedūra pārtraukta netiek, nedz arī ombuds ir tiesīgs atcelt lēmumu par līgumslēgšanas tiesību piešķiršanu. Bez tam ombuds atzīmē, ka izskatāmais jautājums attiecas uz līguma slēgšanu, kurai termiņš beidzas 2002. gada 15. jūnijā. Tāpēc ombuds secina, ka vairs nav iespējams ņemt vērā sūdzības iesniedzēja prasību pārtraukt un pārskatīt novērtējumu.

3.3 Attiecībā uz jauno sūdzības iesniedzēja prasību par zaudējumu atlīdzību, ombuds atzīmē, ka sūdzības iesniedzējs vēlējās panākt attiecīgajā jautājumā mierizlīgumu. Ombuds uzskata, ka šajā gadījumā draudzīga risinājuma iespēja nepastāv, jo Komisija jau bija noraidījusi ombuda priekšlikumu par mierizlīgumu. Tāpēc ombuds uzskata, ka ir atbilstoši lietas izskatīšanu izbeigt, izsakot aizrādījumu par 2.4 punktā iepriekš norādīto kļūdu pārvaldē un ieteikt sūdzības iesniedzējam vērsties ar prasību par zaudējumu atlīdzību tieši pie Komisijas. Ombuds atzīmē, ka sūdzības iesniedzējam ir skaidras viņa iespējas savas prasības sakarā uzsākt tiesvedību.

4 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, ir nepieciešams izteikt šādu aizrādījumu.

Ombuds atzīmēja, ka savā atbildē uz ombuda piedāvāto mierizlīgumu Komisija paskaidroja, ka tās atbilde uz sūdzības iesniedzēja pieprasījumu sniegt paskaidrojumus attiecībā uz konkursu norādīja, ka kopējās cenas metode netiks izmantota. Tā kā Komisijas atzinumā ir teikts, ka kopējās cenas metode tiek vienmēr izmantota līgumu uzraudzīšanai, Komisija bija sniegusi nepareizu informāciju, atbildot uz sūdzības iesniedzēja pieprasījumu sniegt paskaidrojumus attiecībā uz konkursu un tādējādi neievēroja konkursa procedūru regulējošos noteikumus. Šī bija kļūda pārvaldē.



Lēmuma 3.3. punktā minēto iemeslu dēļ ombuds uzskata, ka šajā gadījumā tas nespēj panākt lietas mierizlīgumu. Ņemot vērā to, ka aizrādījums attiecas uz noteiktu pagātnes notikumu procedūrām, nav atbilstoši turpināt izskatīt šo jautājumu. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

IST PROGRAMMAS DARBĪBA

Lēmums par sūdzību 221/2002/ME par Eiropas Komisiju

MRA Consultants Limited vārdā ombudam 2002. gada februārī tika iesniegta sūdzība par Eiropas Komisiju sakarā ar IST programmas darbību Piektajā pamatprogrammā. Sūdzības iesniedzējs norādīja uz IST programmas sliktu darbību un nepareizu novērtēšanas kritēriju izmantošanu 2000. gadā. Sūdzības iesniedzējs it īpaši norādīja, ka 2000. gadā veiktais vērtējums balstījās uz līdzekļu piešķiršanu par vienu partneri un nevis uz līdzekļu piešķiršanu par vienu lietotāju, kā noteikts IST vadlīnijās pretendentiem. Sūdzības iesniedzējs pieprasīja uzlabotu IST programmas administrēšanu un efektivitāti, un pareizu vērtēšanas kritēriju lietojumu.

Komisija paskaidroja, ka tā ir ļoti rūpīgi izskatījusi sūdzības iesniedzēja prasības, pārbaudījusi vērtēšanas kārtību un vairākas reizes izskaidrojusi sūdzības iesniedzējam savu nostāju. Vērtēšana balstījās uz aicinājuma tekstu, darba programmu un Vērtēšanas rokasgrāmatu, tādēļ ir izmantoti pareizie vērtēšanas kritēriji. Komisijas uzskata, ka jēdzieni "partneris" un "lietotājs" ir savstarpēji aizvietojami.

Ombuds konstatēja, ka saskaņā ar Kopējo vērtējuma ziņojumu, vislabākais piedāvājums neatbilda trim no piecu izmantojamo kritēriju minimālajām prasībām. Pieci norādītie kritēriji bija tie paši, kas minēti Vērtēšanas rokasgrāmatā attiecībā uz piedāvājumu. Bez tam ombuds atzīmē, ka Aicinājumā nebija atsauces uz Vadlīnijām pretendentiem kā uz saistošu dokumentu un ka pašās Vadlīnijās pretendentiem ir norādīts, ka tām nav prioritātes pār konkrētajam gadījumam piemērojamiem noteikumiem un nosacījumiem. Šādos apstākļos ombuds uzskata, ka nav pierādījumu tam, ka Komisija būtu izmantojusi nepareizus novērtēšanas kritērijus.

Tomēr ombuds uzskata par nepieciešamu izteikt aizrādījumu attiecībā uz Komisijas lietojumu termiņiem "partneris" un "lietotājs". Ombuds atgādina, ka labas administratīvas prakses principi pieprasa Komisijai sniegt iedzīvotājiem precīzu informāciju. Tādēļ Komisijai ir jāizvairās no informācijas pasniegšanas maldinošā vai nevajadzīgi sarežģītā formā. Ombuds norāda, ka ikdienā lietotajā valodā termiņi "partneris" un "lietotājs" nav sinonīmi. Ombuds norāda arī to, ka minētā programma vadās no liela skaita dažāda juridiska statusa dokumentu ar daudzām savstarpējām norādēm. Ņemot vērā šos apstākļus, ombuds uzskata, ka Komisija, izmantojot terminus "lietotājs" un "partneris" kā savstarpēji aizvietojamus, ir nevajadzīgi un lieki radījusi šķēršļus saziņā ar iedzīvotājiem.

LĒMUMA NEPIEŅĒMŠANA SŪDZĪBĀ PAR PĀRKĀPUMU (EK DIBINĀŠANAS LĪGUMA 226. PANTS)

Lēmums par sūdzību 1237/2002/(PB)OV pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Šīs sūdzības pamatā ir tās iesniedzēja iepriekšējā sūdzība ombudam (801/2000/(ME)PB) par šo pašu jautājumu, slēgta 2001. gada 8. jūnijā. Savā iepriekšējā sūdzībā tās iesniedzējs apgalvoja, ka Eiropas Komisija nav pienācīgi izskatījusi viņa sūdzību par Dānijas pārkāpumu. Sūdzība par pārkāpumu tika iesniegta Komisijai un reģistrēta Ģenerālsēkretariātā 1998. gada janvārī. Sūdzības iesniedzēja pretenzijas pret Dānijas iestādēm attiecās uz no citām ES valstīm ievestu lietotu automašīnu



aplūkšanu ar nodokli pretēji ES noteikumiem par preču brīvu apriti. Savā atbildē uz pretenziju Komisija norādīja, ka kavēšanās ar galīgās nostājas formulēšanu attiecībā uz sūdzību par pārkāpumu notiek sakarā ar tiesvedībā esošu lietu, kuras iznākumu būtu vēlams sagaidīt. Ombuds pieņēma Komisijas nostāju un atzīmēja, ka Komisija ir apņēmusies pieņemt lēmumu par iesniedzēja sūdzību par pārkāpumu 2001. gada oktobrī un sūdzības iesniedzējs un ombuds tiks par to informēti.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 15. februārī ombudu informēja, ka nav no Komisijas saņēmis nekādas ziņas savas sūdzības sakarā. Ombuds lūdza Komisiju komentēt šo apgalvojumu. Komisija atbildēja, ka kavēšanās ir radusies sakarā ar jaunām tiesvedības lietām un atsevišķu dalībvalstu kavēšanos atbildēt uz atzinuma pieprasījumiem. Komisija atkārtoti apstiprināja savu nodomu informēt iesniedzēju par viņa rezultātu viņa sūdzības izskatīšanā, taču šajā reizē tā nenorādīja nekādus termiņus slēdziena došanai.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada jūnijā vēl aizvien nebija saņēmis nekādu informāciju par Komisijas pieņemtu lēmumu sakarā ar viņa sūdzību. Šī iemesla dēļ viņš iesniedza ombudam otro sūdzību par Komisiju.

Iesniedzējs 2002. gada jūnija sūdzībā apgalvo, ka Komisija ir rīkojusies pretēji labas administratīvās prakses normām, neizsakot savu nostāju attiecībā uz viņa sūdzībā norādītajiem jautājumiem. Sūdzības iesniedzējs pieprasa, lai Komisija nekavējoties pieņemtu nostāju attiecībā uz jautājumiem, kas ir ietverti viņa sūdzībā par pārkāpumiem.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija atzīst, ka uz trim sūdzības iesniedzēja formulētajiem jautājumiem vēl aizvien nav sniegta atbilde.

1 Pirmais jautājums attiecas uz transportlīdzekļu ilgtermiņa pārrobežu nomu, ja tie ir reģistrēti Vācijā, bet paredzēti lietošanai Dānijā. Komisija informēja sūdzības iesniedzēju, ka tā vēlas sagaidīt iznākumu Eiropas Kopienas Tiesas lietā C-451-99 Cura Anlagen GmbH, pirms tā uzņemas jebkādu iniciatīvu attiecībā uz transportlīdzekļu ilgtermiņa pārrobežu nomu. Eiropas Kopienas Tiesas spriedumu nolasīja 2002. gada 21. martā. Komisija drīzumā pati vērsīsies pie dalībvalstīm ar jautājumu noskaidrot, vai tajās spēkā esošie noteikumi ir atbilstīgi šim spriedumam.

2 Otrais jautājums skar no citām ES valstīm Dānijā ievestu lietotu automašīnu aplūkšanu ar nodokļiem. Komisija informēja sūdzības iesniedzēju par tās nodomu sagaidīt tiesas lēmumu lietā C-393/98 Gomes Valente. Bez tam Komisija bija nolēmusi sagaidīt lēmumu lietā C-101/00 Antti Siilin. Otrajā lietā spriedums tika nolasīts pavisam nesen, 2002. gada 19. septembrī. Bez tam 2001. gada 1. jūnijā Komisija vērsās pie visām dalībvalstīm ar paziņojumu, uzdodot apzināt Tiesas lēmuma sekas Gomes Valente lietā. Savā atbildē uz šo paziņojumu Dānija norādīja Komisijai, ka valstī spēkā esošie noteikumi atbilst Gomes Valente lietā pieņemtajam lēmumam. Tomēr vairākas dalībvalstis uz šo paziņojumu vēl aizvien nav atbildējušas. Komisija vēl aizvien nav nonākusi līdz lēmumam par iesniedzēja sūdzību, jo tā uzskata, ka šis jautājums ir jāapskata kā daļa no kopējās stratēģijas.

3 Trešais jautājums attiecas uz Dānijā ievestu lietotu motorizēto transportlīdzekļu vērtētāju kvalifikāciju. Šis vērtējums ir būtisks, nosakot par lietoto transporta līdzekli nomaksājamo Dānijas reģistrēšanas nodokli. Sūdzības iesniedzējs nav norādījis, vai šīs personas darbojas kā privātpersonas vai valsts amatpersonas. Komisija jautājuma noskaidrošanai sazināsies ar sūdzības iesniedzēju. Bez tam šis jautājums kļuva Komisijai zināms tikai ar sūdzības iesniedzēja ombudam nosūtīto dokumentu starpniecību. Ja sūdzības iesniedzējs būtu ar šo jautājumu vērsies tieši Komisijā, tad tā izskatīšana būtu bijusi iespējama daudz drīzākos termiņos.

Sava atzinuma noslēgumā Komisija norāda, ka tā ir izpildījusi savas saistības attiecībā uz sūdzības iesniedzēju. Sūdzības iesniedzējs tikt personiski informēts par Komisijas turpmāko darbu viņa sūdzības sakarā. Izvēlētais darbības mērķis ir atrisināt šo problēmu visās dalībvalstīs vienlaicīgi, sadarbojoties un izplatot rakstisku paziņojumu skaidrā un vienkāršā valodā.



Komisija norāda arī, ka sakarā ar personāla trūkumu tai ir jākoncentrējas uz svarīgiem finansiāliem un juridiskiem jautājumiem. Tā norāda arī, ka sūdzībā skartie jautājumi ir ļoti sarežģīti un attiecas uz vēl nesaskaņotu likumdošanas jomu, kurā vienīgā juridiskā atsauce ir Eiropas Kopienų Tiesas lēmumi.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzēju aicināja sniegt savas piezīmes par Komisijas atzinumu. Sūdzības iesniedzējs savu atbildi formulēja trīs lappusēs, pievienojot arī apliecināšus dokumentus, rezumējumā norādot šādus punktus.

1 Attiecībā uz Dānijas nodokļu likumdošanu par ilgtermiņa pārrobežu transporta līdzekļu nomu pastāv Eiropas Kopienų Tiesas lēmums, un Komisijai ir pienākums uzdot Dānijai šo lēmumu pildīt.

2 Attiecībā uz Dānijas nodokļu likumdošanu par lietotu, no citām ES valstīm ievestu automašīnu aplikšanu ar nodokļiem šobrīd jau ir tik daudz Eiropas Kopienų Tiesas lēmumu, ka Komisija vairs nevar ne ar ko aizbildināties, lai uzdotu Dānijai šos lēmumus pildīt. Ievedot lietotas automašīnas Dānijā, to vērtība tiek uzrādīta pārāk augsta, tādējādi aplikot ar lielākiem nodokļiem ievestas lietotas automašīnas salīdzinājumā ar lietotām automašīnām, kas kā jaunas ir pārdotas Dānijā.

3 Attiecībā uz Dānijā ievesto motorizēto transportlīdzekļu vērtētāju kvalifikāciju sūdzības iesniedzējs vairākkārt ir vērsies šajā jautājuma tieši pie Komisijas.

Beidzot sūdzības iesniedzējs jautā, kāpēc lai Komisija neņemtu viņa sūdzību nopietni, ja reiz Dānijas valsts iestādes ir viņu atbrīvojušas no minētā nodokļa nomaksas 2003. gada beigās.

LĒMUMS

1 Apgalvojums par nostājas neieņemšanu jautājumā par sūdzībā norādīto pārkāpumu

1.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, neieņemot nostāju jautājumā par sūdzībā norādīto pārkāpumu, Komisija ir rīkojusies pretēji labai administratīvai praksei. Sūdzības iesniedzējs pieprasa, lai Komisija nekavējoties pieņemtu nostāju attiecībā uz jautājumiem, kas ir ietverti viņa sūdzībā.

1.2 Komisija izvirza argumentu, ka tā ir izpildījusi savas saistības pret sūdzības iesniedzēju. Tā kā Komisijas sāktu darbību mērķis ir vienlaicīgi visās dalībvalstīs atrisināt ar automašīnu aplikšanu ar nodokļiem saistītās problēmas, tā vēl nav pieņēmusi lēmumu par iesniedzēja sūdzību. Tomēr sūdzības iesniedzējs tiks personiski informēts par turpmāko darbu no Komisijas puses viņa sūdzības sakarā. Komisija norāda arī to, ka minētais jautājums ir ļoti sarežģīts un attiecas uz vēl nesaskaņotu likumdošanas jomu.

1.3 Ombuds norāda, ka iesniedzēja sūdzība par pārkāpumu ir reģistrēta Ģenerālsekretariātā 1998. gada janvārī. Ombuda pēc paša iniciatīvas veiktās izmeklēšanas laikā par administratīvām procedūrām attiecībā uz sūdzībām par Kopienų likumdošanas pārkāpumiem no dalībvalstu puses (atsauce 303/97/PD)⁶⁹ Komisija uzņēmās pieņemt lēmumu vai nu lietu izbeigt, vai uzsākt oficiālu pārkāpuma izskatīšanas procedūru, kas ir pabeidzama vēlākais pēc viena gada, skaitot no sūdzības reģistrēšanas datuma, izņemot īpašus gadījumus, par kuriem ir jāsniedz pamatojums⁷⁰.

1.4 Savā lēmumā par iepriekšējo sūdzību (801/2000/(ME)PB) par atbildes nesaeņemšanu no Komisijas sūdzības sakarā ombuds nesaskatīja kļūdu pārvaldē, jo pieņēma, ka Komisija gaidīja Eiropas Kopienų Tiesas tiesvedībā esošo lietu iznākumu, lai varētu sniegt sūdzības iesniedzējam

⁶⁹ Sk. ombuda ikgada ziņojumu par 1997. gadu, 1997, 270. lpp

⁷⁰ Ombuds norāda, ka viena gada noteikums ir oficiāli minēts Komisijas ziņojuma Eiropas Parlamentam un ombudam par attiecībām ar sūdzības iesniedzēju gadījumos, kad sūdzība attiecas uz Kopienų likumdošanas pārkāpumu, Pielikuma 8. pantā (COM(2002)141 final), 2002 OV C 244/5.



galīgo atbildi. Ombuds norāda arī, ka Komisija 2001. gada oktobrī uzņēmās pieņemt lēmumu par iesniedzēja sūdzību par pārkāpumu un informēt par to sūdzības iesniedzēju.

1.5 Eiropas Kopienų Tiesa ir nolasījusi spriedumus lietās, kuru iznākumu Komisija gaidīja. Neraugoties uz to, Komisija vēl nav pieņēmusi lēmumu attiecībā uz pieminēto pārkāpumu, lai gan bija to apņēmusies 2001. gada oktobrī. Komisija paskaidroja, ka nav ievērojusi savu apņemšanos tādēļ, ka uzskatīja par pareizāku īstenot vispārēju pieeju jautājumam par automašīnu aplūkšanu ar nodokļiem, un tās mērķis ir šīs problēmas vienlaicīga atrisināšana visās dalībvalstīs, sadarbojoties un izplatot rakstisku paziņojumu skaidrā un vienkāršā valodā. Komisija norādīja arī, ka minētais jautājums attiecas uz vēl nesaskaņotu likumdošanas jomu.

1.6 Laba administratīvā prakse prasa ņemt vērā to, ko sabiedrības locekļi likumiski un saprātīgi sagaida no attiecīgās institūcijas, raugoties uz tās darbībām pagātnē⁷¹. Ombuds uzskata, ka Komisijas skaidrojums par to, kāpēc tā nav īstenojusi 2001. gada lēmumu, nav nepamatots. Tomēr sūdzības iesniedzējs varēja pamatoti sagaidīt, ka Komisija viņu 2001. gada oktobrī informēs par faktu, ka tā neizpildīs savu apņemšanos, un attiecīgajiem iemesliem. Fakts, ka Komisija nav to izdarījusi, ir uzskātams par kļūdu pārvaldē. Ombuds šajā sakarā turpmāk tekstā izsaka aizrādījumu.

1.7 Ombuds arī norāda, ka sūdzības iesniedzējam ir iespēja nākotnē iesniegt ombudam jaunu sūdzību, ja Komisija tālāk kavējas sava lēmuma izpildē par šo sūdzību.

2 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, ir nepieciešams izteikt šādu aizrādījumu.

Laba administratīvā prakse prasa ņemt vērā to, ko sabiedrības locekļi likumiski un saprātīgi sagaida no attiecīgās institūcijas, raugoties uz tās darbībām iepriekš.⁷² Ombuds uzskata, ka Komisijas skaidrojums par to, kāpēc tā nav īstenojusi 2001. gada lēmumu, nav nepamatots. Tomēr sūdzības iesniedzējs varēja pamatoti sagaidīt, ka Komisija viņu 2001. gada oktobrī informēs par faktu, ka tā neizpildīs savu apņemšanos, un attiecīgajiem iemesliem. Fakts, ka Komisija to neizdarīja, ir kļūda pārvaldē.

Ņemot vērā Komisija paskaidrojumus par kavēšanos iesniedzēja sūdzības izmeklēšanā un tās jauno solījumu informēt iesniedzēju par rezultātu, nav atbilstoši lietā piemērot mierizlīgumu. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

DISKRIMINĒJOŠS NOTEIKUMS PAZIŅOJUMĀ PAR KONKURSU

Lēmums par sūdzību 1523/2002/GG pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Komisija 2002. gada vasarā izziņoja divus atklātus konkursus, vienu administratoriem (COM/A/1/01) un otru administratoru asistentiem (COM/A/2/02) lauksaimniecības, zivsaimniecības un vides jautājumos⁷³.

Atbilstoši paziņojumam par otro konkursu kandidātiem tika prasīts universitātes grāds, taču netika prasīta darba pieredze. Tomēr paziņojumā bija šāda norāde: (A.II.2.b punkts): "Jūs varat piedalīties konkursā, ja esat uzņemšanai vajadzīgo universitātes grādu ieguvis pēc 1997. gada 27. septembra."

⁷¹ Sk. Eiropas Labas administratīvas prakses kodeksa 10. panta 2. punktu, ko Eiropas Parlaments ir pieņēmis ar 2001. gada 6. septembra lēmumu C5-0438/2000 (pieejams ombuda tīmekļa vietnē): <http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

⁷² Sk. Eiropas Labas administratīvas prakses kodeksa 10. panta 2. punktu, ko Eiropas Parlaments ir pieņēmis ar 2001. gada 6. septembra lēmumu C5-0438/2000 (pieejams ombuda tīmekļa vietnē): <http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

⁷³ OV C 177A/13, 2002. gada 25. jūlijs.



Savā 2002. gada augustā iesniegtajā sūdzībā ombudam tās iesniedzējs (Komisijas amatpersona) apgalvoja, ka konkursa paziņojuma A.II.2. punktā minētais noteikums ir skaidrs diskriminācijas uz vecuma pamata gadījums. Viņš norādīja, ka šis jautājums jau ir atrisināts.

Sūdzības iesniedzējs netieši atsaucas uz ombuda 2002. gada 27. jūnija lēmumu OI/2/2001/(BB)/OV. Šajā lēmumā ombuds atzīmē, ka Komisijas priekšsēdētājs ir to informējis par 2002. gada 10. aprīļa Komisijas lēmumu “atcelt vecuma ierobežojumus visos Komisijas izsludinātajos konkursos, lēmums stājas spēkā nekavējoties”.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Komisijas savā atzinumā sniedz šādus galvenos komentārus.

Konkurss administratoriem COM/A/1/01 un konkurss administratoru asistentiem COM/A/2/02 ir jāskata kontekstā. Konkrētajam konkursam (COM/A/2/02) darba pieredze netika prasīta, taču kandidātiem bija jābūt pēc 1997. gada 27. septembra iegūtam universitātes grādam vai pēc 1999. gada 27. septembra iegūtai pēcdiploma kvalifikācijai attiecīgajā jomā. Konkurss COM/A/1/01 diploma iegūšanas datums nebija būtisks, vienīgā prasība bija trīs gadu darba pieredze attiecīgajā jomā 2002. gada 27. septembrī (pieteikumu pieņemšanas beigu datums).

Minētajā konkursā izmantotais “nesen iegūtā grāda” noteikums bija plašāks nekā iepriekšējos konkursos, jo tas noteica, lai uzņemšanai nepieciešamais grāds būtu iegūts ne vairāk kā piecus gadus līdz pieteikumu pieņemšanas beigu datumam (agrāko trīs gadu vietā). Otrkārt, konkursa paziņojums ietvēra arī alternatīvu kvalificēšanās nosacījumu, proti, pēcdiploma kvalifikācijas iegūšanu mazāk nekā trīs gadus iepriekš. Šai kvalifikācijai nebija obligāti jābūt iegūtai pēc pirmā grāda, tā varēja būt arī kā papildu mācību rezultāts kandidāta profesionālās karjeras laikā (pat 5, 10 vai 15 gadus pēc darba sākšanas).

Minētais konkurss attiecās uz karjeras sektoru A8 (administrators asistents), kas ir A pakāpes pamata karjeras sektors. Prasība pēc nesen iegūta grāda pamatojās uz ieņemamo amatu raksturu, kā ombuds bija norādījis sava lēmuma par sūdzībām 428/98/JMA un 464/98/JMA⁷⁴ 1.4 punktā. Pamata karjeras sektora vakancēm Komisija pieprasa, lai zināšanas būtu nesenā vai “svaigā”.

Argumenti par to, ka “nesen iegūtā grāda” noteikums radīja diskrimināciju uz vecuma pamata, balstās uz pieņēmumu, ka tikai gados jaunas personas mācās. Tomēr, arī personas, kas vairs nav gados jaunas, bet kas savas profesionālās karjeras laikā apgūst zināšanas, atbilst šīm prasībām tieši tāpat kā gados jauni cilvēki.

Turklāt tā kā konkurss noritēja paralēli konkursam COM/A/1/02, ikviens, kas bija ieguvis savu pirmo grādu vairāk nekā pirms pieciem gadiem, varēja pieteikties šajā konkursā.

Dienesta interesēs un ņemot vērā konkursa amatu specifiku, iecelēj institūcija ir likumiski un pareizi uzdevusi piemērot attiecīgo nosacījumu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs sūdzību uzturēja. Viņš pieprasīja paskaidrojumu par to, kā kandidāts, kurš ir ieguvis grādu pirms četriem ar pusi gadiem varētu tikt uzskatīts par “svaigu

⁷⁴

Šī lēmuma (pieņemts 2000. gada 21. jūlijā) 1.4 punktā ir teikts: “Komisija pamato šī noteikuma izmantošanu ar administratora asistentu funkciju raksturu. Tā kā A8 amatpersonām nav nepieciešama darba pieredze pirms darba Komisijā, institūcija ir noteikusi datumu, parasti ne vairāk kā 2 vai 3 gadus pirms konkursa, studiju pabeigšanai. Tādējādi diploma “svaigums” šajā gadījumā ir īpašs noteikums, kas tiek pamatots ar ieņemamo amatu specifiku.” 1.5 punktā ir teikts: “ņemot vērā administratora asistenta amata specifiku un to, ka to amata kandidāti tradicionāli tiek meklēti starp nesen universitāti beigušiem studentiem, ombuds uzskata Komisijas argumentus par pieņemamiem. Turklāt šis klauzulas noteiktie ierobežojumi šķiet proporcionāli to mērķim, t.i., ļaut institūcijai labāk piemeklēt perspektīvus A8 kandidātus.”



grādu" ieguvušu, taču tāds, kas ir ieguvis grādu pirms pieciem ar pusi gadiem, netiek konkursā pieņemts. Sūdzības iesniedzējs tālāk norāda, ka, ņemot vērā straujo tehnoloģiju un zinātnes attīstību, "nesena grāda" iegūšanas posms drīzāk būtu jāsaīsina, nevis jāpagarina. Pēc sūdzības iesniedzēja domām, šis nosacījums būtu vispār noraidāms, un "svaigās zināšanas" jāpārbauda pašā konkursā.

Pēc sūdzības iesniedzēja vārdiem, ne tikai, taču galvenokārt gados jauni cilvēki studē. Šāda nosacījuma esamība neļauj konkursā piedalīties vairumam personu ar lielāku gadu skaitu un tādējādi, pēc iesniedzēja domām, rada diskrimināciju uz vecuma pamata.

Sūdzības iesniedzējs piebilst, ka fakts, ka šis konkurss noritēja paralēli konkursam COM/A/1/02 neko nemainīja, jo otrajā gadījumā tika pieprasīta trīs gadu darba pieredze, tādējādi noraidot vairākas diplomētu pretendentu kategorijas.

Pēc sūdzības iesniedzēja domām, minētais nosacījums diskriminēja arī uz dzimuma piederības pamata. Viņš norādīja, ka sievietes, kas ir ieguvusi grādu sešus vai vairāk gadus pirms minētā datuma un kurai ir pēc tam bijuši bērni, tika sodīta ar noraidījumu konkursā. Iesniedzējs izvirzīja argumentu, ka iepriekšējā konkursā (COM/LA/9/99), Komisija aizsargāja šādas personu kategorijas.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas Komisijas viedokļa un sūdzības iesniedzēja piezīmju izskatīšanas bija skaidrs, ka ir nepieciešama papildizmeklēšana. Tāpēc ombuds nosūtīja Komisijai sūdzības iesniedzēja piezīmju kopiju un pieprasīja no tās atzinumu par turpmāk sūdzības iesniedzēja izteiktajiem apgalvojumiem, ar kuriem minētais nosacījums radīja diskrimināciju uz dzimuma piederības pamata.

Komisijas otrais atzinums

Savā otrajā atzinumā Komisija izteica šādus komentārus.

Organizējot konkursus COM/A/1/01 administratoriem un COM/A/2/02 administratoru asistentiem Komisijas mērķis bija nodrošināt līdzsvaru starp amatpersonām (vīriešu un sieviešu dzimuma) ar zināmu apstiprinātu darba pieredzi un amatpersonām (vīriešu un sieviešu dzimuma) ar svaigi iegūtām zināšanām. Nepašaubāmi ir taisnība, ka atsevišķi cilvēki (vīriešu un sieviešu dzimuma) nav ieguvuši grādu pēc konkursa paziņojumā minētā datuma vai tiem nav pieprasītās darba pieredzes. Tomēr tas nav pielīdzināms diskriminācijai uz vecuma vai dzimuma pamata. Konkursi nebija uzskatāmi par atvērtiem visiem kandidātiem ar grādu, jo bija organizēts iepriekšējais vispārējais konkurss. Komisija un citas institūcijas organizē konkursu personāla komplektēšanai, vadoties no savu dienestu vajadzībām. Šim mērķim viņi lielā mērā varēja rīkoties pēc saviem ieskatiem, ar nosacījumu, ka ievēro Civildienesta noteikumu prasības. Tādējādi gluži normāli konkursu paziņojumi bija atšķirīgi atkarībā no Komisijai nepieciešamo darbinieku profila.

Paziņojumā par konkursu COM/LA/9/99, kas publicēts 1999. gadā, ir norādīts, ka ir pieļaujamās atkāpes no minētā grāda iegūšanas datuma kandidātiem, kuri ir beiguši obligāto militāro dienestu, kuriem ir bijis viena gada pārtraukums apmaksātā darba stāžā bērna audzināšanai (domājams, ka uz to gribēja atsaukties sūdzības iesniedzējs) vai kuriem ir fiziskas dabas traucējumi. Lai gan ir tiesa, ka šīs atkāpes klauzulas vairs netiek iekļautas Komisijas paziņojumos par konkursu, arī kvalificēšanās kritēriji salīdzinājumā ar iepriekšējiem konkursa paziņojumiem ir mainījušies. Piemēram, paziņojumā, uz kuru atsaucās sūdzības iesniedzējs, vēl aizvien bija spēkā vecuma ierobežojums (45 gadi).

Atšķirības paziņojumos par konkursu nerada diskrimināciju vai vienlīdzīgu iespēju nodrošināšanas principa pārkāpumu. Paziņojumā par konkursu COM/A/2/02 minētie kritēriji vienādi attiecās uz visiem kandidātiem, kuri atbilda vajadzīgajām prasībām, neatkarīgi no viņu dzimuma piederības.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

No sūdzības iesniedzēja netika saņemti nekādi komentāri.



LĒMUMS

1 Apgalvojums par diskrimināciju uz vecuma pamata konkursā COM/A/2/02

1.1 Komisija 2002. gada vasarā izsludināja konkursu administratora asistentiem (COM/A/2/02) lauksaimniecības, zivsaimniecības un vides jomās. Kandidātiem bija jābūt universitātes grādam, taču darba pieredze nebija nepieciešama. Tomēr paziņojumā par konkursu bija norādīta šāda prasība (A.II.2.b punkts): “Jūs varat piedalīties konkursā, ja uzņemšanai nepieciešamais universitātes grāds ir iegūts pēc 1997. gada 27. septembra”. Sūdzības iesniedzējs, Komisijas amatpersona, uzskatīja, ka šis nosacījums ir pielīdzināms diskriminācijai uz vecuma pamata.

1.2 Komisija norādīja, ka kandidāti varēja kvalificēties arī tad, ja tiem ir pēcdiploma kvalifikācija attiecīgajās nozarēs, kas iegūta pēc 1999. gada 27. septembra. Komisija uzskata, ka šis konkurss un konkurss administratoriem COM/A/1/01, kas tika publicēts vienlaikus, ir jāskata kontekstā. Konkurss COM/A/1/01 grāda iegūšanas datums nebija nozīmīgs, vienīgā prasība bija, lai tā pieteikumu pieņemšanas beigu datumā 2002. gada 27. septembrī kandidātiem būtu vismaz triju gadu darba pieredze attiecīgajā jomā. Tā kā šis konkurss rīcēja paralēli konkursam COM/A/1/02, ikviens, kurš ir ieguvis pirmo grādu vairāk nekā piecus gadus pirms šī datuma, varēja pieteikties šajā konkursā. Pēc Komisijas domām, prasība pēc nesen iegūta grāda ir pamatota ar vakanču raksturu, un gadījumos, kad darbinieki tiek pieņemti pamata karjeras sektorā, Komisija pieprasa, lai zināšanas būtu nesen iegūtas vai “svaigas”. Komisija norāda arī, ka noteikums par “nesen iegūtu grādu” šī konkursa gadījumā bija plašāks nekā iepriekšējos konkursos, jo grāds kas bija nepieciešams, lai kvalificētos konkursam, bija jāiegūst mazāk nekā piecus gadus pirms pieteikumu pieņemšanas beigu datuma (atšķirībā no agrākajiem trim gadiem).

1.3 Ombuds atzīmē, ka šis konkurss attiecas uz karjeras sektoru A8 (administratora asistenti), kas ir pamata A-līmeņa karjeras sektors un kur nav nepieciešama iepriekšēja darba pieredze. Ombuds atzīmē arī, ka ES institūcijas un organizācijas rīko konkursus par vakancēm, balstoties uz savu dienestu vajadzībām, un tās lielā mērā var rīkoties pēc saviem ieskatiem, ar nosacījumu, ka tiek ievēroti Civildienesta noteikumi un citi tām saistoši tiesību akti. Ombuds uzskata, ka pieprasot A8 amatu kandidātiem nesenā pagātnē iegūtu universitātes grādu, Komisija ir rīkojusies savas juridiskās kompetences ietvaros⁷⁵. Šāds slēdziens ir spēkā arī attiecībā uz Komisijas lēmumu noteikt grāda iegūšanas periodu piecus gadus pirms pieteikumu pieņemšanas beigu datuma.

1.4 Ombuds arī atzīmē, ka “nesen iegūta grāda” noteikums, kas bija spēkā šajā konkursā, bija plašāks nekā iepriekšējos konkursos izmantotā analogiskie noteikumi, un Komisija organizēja konkursu COM/A/1/01 administratoriem kopā ar minēto konkursu. Kandidāti, kuri universitātes grādu ieguvuši pirms 1997. gada 27. septembra, taču ar triju gadu darba pieredzi attiecīgajā jomā varēja piedalīties konkursā COM/A/1/01.

1.5 Tāpēc ombuds uzskata, ka šajā gadījumā Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi attiecībā uz sūdzības iesniedzēja sākotnējiem apgalvojumiem.

2 Apgalvojums par dzimumu diskrimināciju konkursā COM/A/2/02

2.1 Savās piezīmēs par Komisijas atzinumu sūdzības iesniedzējs norāda, ka paziņojuma par konkursu COM/A/2/02 attiecīgais noteikums radīja arī diskrimināciju uz dzimuma pamata⁷⁶. Viņš uzskata, ka sieviete, kas ir ieguvusi grādu sešus vai vairāk gadus pirms norādītā datuma un kurai ir pēc tam bijuši bērni, ir spiesta samierināties, ka nevar piedalīties konkursā. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka iepriekšējā konkursā (COM/LA/9/99) Komisija šādos gadījumos bija paredzējusi izņēmumus.

⁷⁵ Cf. Ombuda 2000. gada 21. jūlija lēmums sūdzībās 428/98/JMA un 464/98/JMA un 2003. gada 28. marta lēmums sūdzībā 1536/2002/OV (arī par konkursu COM/A/2/02).

⁷⁶ Jāpiebilst, ka sūdzībās 428/98/JMA, 464/98/JMA vai 1536/2002/OV šādi apgalvojumi netika izvirzīti (sk. iepriekšējo zemsvītras piezīmi).



2.2 Komisija atzina, ka paziņojumā par konkursu COM/LA/9/99 bija paredzētas atkāpes no noteiktajiem grāda iegūšanas datumiem tajos gadījumos, kad tas ir iespējams, proti, kandidātiem ar vismaz viena gada pārtraukumu apmaksātā darbā sakarā ar bērna aprūpi, un paziņojums par konkursu COM/A/2/02 šādu noteikumu neietvēra. Tomēr tā uzskata, ka atšķirības paziņojumos par konkursiem nerada diskrimināciju vai vienādu iespēju nodrošināšanas principa pārkāpumu. Komisija norāda arī, ka kvalificēšanās kritēriji ir mainījušies, un sūdzības iesniedzēja pieminētajā konkursa paziņojumā vēl aizvien bija spēkā vecuma ierobežojums (45 gadi), savukārt paziņojumā par šeit apskatāmo konkursu tāda ierobežojuma nebija.

2.3 Laba administratīva prakse nozīmē, ka, lemjot par nosacījumiem, kādi kandidātiem jāaizpilda konkursos, ko organizē Kopienas institūcijas vai iestādes, sievietēm un vīriešiem tiek nodrošinātas vienlīdzīgas iespējas. Pieņemot, ka lielākoties bērnus aprūpē sievietes, šajos nosacījumos ir pietiekamā mērā jāņem vērā no šī fakta izrietošas specifiskās problēmas. Ombuds norāda, ka šajā aspektā pastāv lielas atšķirības starp sūdzībā pieminēto un Komisijas iepriekš organizēto konkursu. Paziņojumā par konkursu COM/LA/9/99 bija teikts, ka šādos gadījumos izšķirošais datums (t.i., datums, pēc kura bija jāiegūst universitātes grāds) varēja tikt par attiecīgo bērna audzināšanā pavadīto laiku pagarināts, rēķinot divus gadus par vienu bērnu, bet maksimāli piecus gadus. Lai gan ir taisnība, ka nelielas atšķirības paziņojumu tekstos neveido pierādījumus diskriminācijai, kā fakts ir jāatzīmē tas, ka Komisija nav pienācīgi parūpējusies par sievietēm šādā situācijā. Rezultātā sievietes, kas ir ieguvušas grādu pirms 1997. gada 27. septembra un pēc tam nav aktīvi strādājušas sakarā ar bērna aprūpi, bija sliktākā pozīcijā nekā vīriešu dzimuma kandidāti, jo nevarēja piedalīties ne minētajā konkursā, ne arī (ja vien viņām nebija trīs gadu darba pieredzes) konkursā COM/A/1/01.

2.4 Ombuds uzskata, ka Komisija nav sniegusi apmierinošu paskaidrojumu par to, kāpēc attiecīgajos konkursos netika ņemtas vērā šīs īpašās problēmas, lai gan Komisijai tādas būtu jāapzinās, kā to norāda paziņojums par konkursu COM/LA/9/99. Uzslavu pelna fakts, ka atšķirībā no iepriekšējā konkursa šajā vairs nav noteikts vecuma ierobežojums, taču tas nelīdz šādas nolaidības gadījumā.

2.5 Ņemot vērā šos apstākļus, ombuds uzskata, ka, sagatavojot tekstu paziņojumam par konkursu COM/A/1/02, Komisija nav pietiekami ņēmusi vērā to sieviešu stāvokli, kuras aprūpē bērnus, un tādējādi nav nodrošinājusi vienādas iespējas abiem dzimumiem. Šī ir kļūda pārvaldē, un šajā saistībā tiks izteikts aizrādījums.

3 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, ir nepieciešams izteikt šādu aizrādījumu.

Labā administratīvā prakse nozīmē, ka, lemjot par nosacījumiem, kādi kandidātiem jāaizpilda konkursos, ko organizē Kopienas institūcijas vai iestādes, sievietēm un vīriešiem tiek nodrošinātas vienlīdzīgas iespējas. Šajā konkrētajā gadījumā ombuds uzskata, ka, sagatavojot konkursa COM/A/1/02 paziņojuma tekstu un nepievēršot pienācīgu uzmanību to sieviešu stāvoklim, kuras audzina bērnus, Komisija nav nodrošinājusi vienlīdzīgas iespējas abiem dzimumiem. Šī ir kļūda pārvaldē.

Ņemot vērā, ka šis lietas aspekts attiecas uz procedūrām, kas ir saistītas ar īpašiem notikumiem iepriekš, nav atbilstoši šajā jautājumā izvirzīt mierizlīgumu. Tā kā turpmāk visdrīzāk konkursus rīkos Personāla atlases birojs un nevis Komisija, ombuds uzskata, ka nav nepieciešams šajā gadījumā sniegt ieteikumus. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



NEKONSEKVENTA KOMISIJAS PIEEJA PĒTĪJUMAM PAR ROŅIEM

Lēmums par sūdzību 754/2003/GG pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sākotnējie apstākļi

Šī sūdzība tika iesniegta pēc divām iepriekšējām (836/2002/GG un 1574/2002/GG) 2002. gadā.

Sūdzības pamatā ir šādi fakti.

Sūdzības iesniedzējs kādreiz strādāja Īrijas Zivsaimniecības padomē (turpmāk tekstā — “padome”), kas ir Īrijas valsts iestāde. Padome ar Eiropas Komisijas XIV (Zivsaimniecības) Ģenerāldirektorātu noslēdza līgumu (atsauces numurs PEM/93/06), ar kuru tā uzņēmās veikt pētījumus par zvejas riku ietekmi uz sudrabotajiem roņiem. Sūdzības iesniedzējs bija šī pētniecības līguma vadošais pētnieks.

Saskaņā ar līguma 3. pantu (Ziņojumi un dokumenti) izpildītāja saskaņā ar šo līgumu veiktie uzdevumi bija jāapraksta ziņojumos, kas sastādīti atbilstoši III pielikumam. Šajā pielikumā ir sīki norādīts, kā ir jāveido nobeiguma ziņojumi, un paskaidrots, ka nobeiguma ziņojuma projekts līdz noteiktam datumam ir jāiesniedz Komisijai. Tālāk III pielikumā ir norādīts: “Pēc tam Komisija vai nu paziņo izpildītājam par ziņojuma akceptēšanu vai arī nosūta viņam savus komentārus. Viena mēneša laikā pēc Komisijas komentāru saņemšanas izpildītājs nosūta Komisijai nobeiguma ziņojumu, kurā ir ņemti vērā minētie komentāri, vai arī izvirza alternatīvu viedokli(...)”

Nobeiguma ziņojuma projektu Komisija pieņēma 1997. gada aprīlī. Pēc sūdzības iesniedzēja teiktā, dažas nedēļas vēlāk padome saņēma norādījumus no augstāk stāvošas civildienesta organizācijas, Jūras un dabas resursu departamenta, ieviest projektā būtiskas izmaiņas. Tā kā sūdzības iesniedzējs to darīt nevēlējās, viņš uzskatīja, ka viņš ir nonācis sarežģītā situācijā, un no amata padomē attiecās.

Ziņojums tika publicēts apmēram gadu vēlāk. Pēc sūdzības iesniedzēja vārdiem, tas bija ievērojami grozīts. Galvenie konstatējumi projekta ziņojumā bija svītroti vai padarīti neskaidri. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šādi grozījumi neatbilst līguma tekstam. Viņš norāda, ka notikušajam vēl nav dots nekāds skaidrojums.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 8. maijā vērsās pie ombuda (sūdzība 836/2002/GG). Savā 2002. gada 27. maija lēmumā ombuds informēja sūdzības iesniedzēju, ka tas nevar izskatīt šo sūdzību, jo tās iesniedzējs vēl nav noteiktajā kārtībā vērsies pie Komisijas.

Tad sūdzības iesniedzējs 2002. gada 13. jūnijā rakstīja Eiropas Komisijas Zivsaimniecības Ģenerāldirektorātam, lūdzot sniegt skaidrojumu. 2002. gada septembrī, kad sūdzības iesniedzējs nolēma atjaunot sūdzību ombudam, viņš nebija saņēmis ne atbildi, ne paziņojumu par viņa vēstules saņemšanu.

Savā jaunajā sūdzībā (1574/2002/GG) iesniedzējs pēc būtības kritizē: 1) faktu, ka Komisija ir atļāvusi padomei izdarīt ievērojamus grozījumus ziņojumā salīdzinājumā ar Komisijas akceptēto projektu, un 2) to, ka Komisija nav atbildējusi uz viņa 2002. gada 13. jūnija skaidrojuma pieprasījumu par pieļautajiem grozījumiem.

Savā atzinumā par šo sūdzību Komisija atzīmēja, ka, lai gan tā nav ierasta parādība, tomēr ir gadījumi, kad nobeiguma ziņojums atšķiras no ziņojuma projekta, lai gan projekts ir Komisijā akceptēts. Pēc Komisijas domām, izpildītāja (t.i., padomes) uzdevums bija sniegt nobeiguma ziņojumu tādu, kā tā uzskata par pareizu. Komisija norāda, ka tā nevēlas iesaistīties šajā procesā.

Lēmumā par sūdzību 1574/2002/GG ombuds secina, ka Komisijas viedoklis par to, ka izpildītāja uzdevums un pienākums iesniegt nobeiguma ziņojumu tādu, kā tas uzskata par pareizu, ir



saprotams, un šajā sūdzības aspektā nav atrasta kļūda pārvaldē. Tomēr ombuds izsaka aizrādījumu par to, ka Komisija nav atbildējusi uz sūdzības iesniedzēja vēstuli.

Jaunā sūdzība

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada aprīlī iesniegtajā vēstulē lūdza ombudam pārskatīt lēmumu par sūdzību 1574/2002/GG attiecībā uz tās galveno problēmu. Tāpēc sūdzības iesniedzēja vēstule tika uzskatīta par jaunu sūdzību.

Savā jaunajā sūdzībā tās iesniedzējs norāda, ka nobeiguma ziņojums bija ziņojuma projekta cenzēta versija. Lai to pamatotu, sūdzības iesniedzējs konkrēti norāda, ka ziņojuma projektā bija secināts, ka ir atklātas 17 tonnas zivju, kas cietušas no roņu radītajiem bojājumiem, savukārt nobeiguma ziņojumā vienkārši norādīts, ka kaitējums zivīm ir radies no lieliem plēsējiem, tādiem kā roņi vai jūras zuši. Pēc sūdzības iesniedzēja domām, nav zinātnisku pierādījumu, lai uzskatītu, ka nevis roņi, bet citi dzīvnieki būtu varējuši nodarīt šo kaitējumu, un pierādījums par roņu nodarīto kaitējumu ir vairāk nekā pamatots. Sūdzības iesniedzējs izvirza argumentu, ka ziņojuma projektā ietvertā jēga likās pārāk strīdīga, un tāpēc slēdzieni nobeiguma ziņojumā tika sagrozīti.

Sūdzības iesniedzējs iesniedza arī daudzus apliecinājošus dokumentus. Daži no šiem jaunajiem dokumentiem bija saņemti no Komisijas pēc tam, kad tika pieprasīta pieeja kopijām sarakstei, kas bija notikusi starp Komisiju un padomi sakarā ar šo līgumu posmā no 1997. gada aprīlim līdz galīgā ziņojuma pieņemšanai Komisijā 1998. gadā. Šī bija pirmā reize, kad sūdzības iesniedzējs iesniedza galīgā ziņojuma projekta un paša ziņojuma kopijas.

No šiem dokumentiem izriet šādi fakti.

Sūdzības iesniedzējs 1993. gada 2. jūnija vēstulē Komisijai par veicamo pētījumu atzīmē "Ir iespējams, ka protekcionistu grupas, balstoties uz savu sniegumu iepriekš, šos datus nepareizi interpretēs". Padomes pētījuma programmā bija norādīts "tiks noskaidrots, kas rada žaunu un sapišanās tīklos bojājumus zivīm".

Eiropas Parlamenta Lauksaimniecības, zivsaimniecības un lauku attīstības komiteja 1994. gada 28. maijā iesniedza ziņojumu par zivsaimniecības un roņu mijiedarbību (A3-0186/94). Attiecīgajai virzībai uz lēmumu bija nepieciešama izpēte par jūras zīdītāju un zivju mijiedarbību, nosakot, ka "ir jāizveido neatkarīga struktūra, brīva no jebkādu ieinteresēto grupu spiediena, kas noteiktu zinātnisku pieeju jūras zīdītāju un zivju mijiedarbības procesu risināšanai Eiropas ūdeņos", un apsveica Komisiju sakarā ar nesen apstiprināto pētījumu projektu, par ko ir iesniegta šī sūdzība. Šis Eiropas Parlamenta lēmums ir pieņemts 1994. gada 6. maijā⁷⁷.

Ziņojumam pievienotajā skaidrojumā ir norādīti šādi punkti: "Ir pierādījumi par to, ka protekcionistisku NVO norādījumi pēdējo divu desmitgadu laikā ir ietekmējuši zinātniskos pētījumus par jūras zīdītāju un zivju mijiedarbību. (...) Zivsaimniecības jautājumi nav ņemti vērā, un pētījumos uzmanība pamatā ir pievērsta zivju ietekmei uz jūras zīdītājiem, bet ne otrādi. Tas ir pielīdzināms sava veida zinātniskai cenzūrai. (...) Nekur citur šāda cenzūra nav bijusi skaidrāk pierādīta kā roņu un zivju mijiedarbības jautājumos. (...)".

Sūdzības iesniedzējs 1996. gada 16. decembrī lūdza pagarināt termiņu galīgā ziņojuma iesniegšanai no 1996. gada beigām līdz 1997. gada beigām. Savā 1997. gada 14. janvāra atbildē Komisija atzīmē, ka lūgumu ir apmierinājusi, un galīgā ziņojuma projekts ir jāiesniedz "ne vēlāk kā 1997. gada februāra beigās".

Iesniedzot nobeiguma ziņojuma projektu Komisijai 1997. gada 4. martā, sūdzības iesniedzējs atzīmēja, ka "varbūt būs nepieciešamas vēl nelielas izmaiņas". Sūdzības iesniedzējs 1997. gada 21. maija faksa ziņojumā paskaidroja, ka nobeiguma ziņojuma projektā ir "daudz gramatisku un drukas kļūdu", un viņš vēlētos tās izlabot nobeiguma ziņojumā. Sūdzības iesniedzējs 1997. gada

77

1994. gada 25. jūlija OV C 205/553



20. augustā informēja Komisiju, ka viņš “tagad vairs neizdarīs nekādus labojumus nobeiguma ziņojuma projektā, kurš Komisijā tika akceptēts pirms pieciem mēnešiem”.

Komisija 1997. gada 15. decembra vēstulē padomei norādīja, ka nobeiguma ziņojuma projekts Komisijā ir pieņemts un apstiprināts kā apmierinošs. Komisija arī norādīja, ka tā vēl aizvien gaida galīgo izmaksu atskaiti, kas ir vajadzīga, lai veiktu galīgo maksājumu un slēgtu projekta finanšu sadaļu.

Padome 1998. gada 7. janvārī savā atbildē apliecināja, ka tā cer saņemt galīgo finanšu atskaiti līdz februāra vidum. Padome norādīja arī, ka tā izdarīja “labojumus finanšu atskaitē, kā minēts mūsu faksa ziņojumā pagājušā gada 21. maijā.”

Savā 1998. gada 9. janvāra atbildē Komisija ņēma vērā padomes paziņojumu, ka finanšu atskaite tiks nosūtīta nākamajā mēnesī.

Padome 1998. gada 1. aprīlī iesniedza Komisijai galīgo finanšu atskaiti.

Padome 1998. gada 28. aprīlī nosūtīja “galīgo finanšu ziņojumu” attiecībā uz Komisijas projektu.

Sūdzētājs iesniedza arī formulāru ar virsrakstu “Certificat de dépôt et attestation de service fait d’une étude ou enquête effectuée pour la Commission” (Apstiprinājums par Komisijas uzdevumā veikta pētījuma vai aptaujas izpildīšanu). Šajā formulārā bija ietverta administratīva informācija attiecībā uz padomes sagatavoto pētījumu. Attiecīgā Komisijas dienesta zīmogi un paraksti ir (“Bureau Enregistrement des Etudes” (“Pētījumu reģistrācijas birojs”)) datēti ar 1997. gada 17. jūniju. Formulāra G sadaļa attiecas uz jautājumu par to, vai šī pētījuma rezultātus var izplatīt ārpus Komisijas. Atbilde bija pozitīva.

Jaunās sūdzības būtība bija, ka 1) Komisija ir izturējusies nevērīgi, nemeklējot iemeslus vai paskaidrojumus padomes izdarītajām izmaiņām, un 2) izdarītās izmaiņas nedrīkstēja pieļaut.

Sūdzības iesniedzējs izteica cerību, ka saņems atvairinošanos par notikušo, kā arī apliecinājumu tam, ka tiks darīts viss, lai līdzīgi gadījumu vairs neatkārtotos.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Sava atzinumā Komisija izteica šādus komentārus.

Lai arī var apgalvot, ka Komisijai nevajadzēja pieņemt nepārdomātu un nepamatotu zinātnisko slēdzienu, to nevar uzskatīt par sliktu administratīvo praksi.

Kā paskaidrots Komisijas atbildē uz sūdzību 1574/2002/GG, galvenais Komisijas kritērijs gan projekta, gan galīgā ziņojuma pieņemšanā ir līguma nosacījumu ievērošana. Tas ir ievērots konkrētā līguma gadījumā. Visos gadījumos, kad Komisija atrod trūkumus darba rezultātu zinātniskajā analizē, tiek sniegts attiecīgs komentārs un izpildītājam uzdots izdarīt izmaiņas. Tomēr šajā gadījumā ne pēc projekta, ne nobeiguma ziņojuma tādi pieprasīti netika. Ja izpildītājs savā nobeiguma ziņojumā vēlējās grozīt secinājumus, kas izrietēja no zinātniskās analīzes, tad viņam to vajadzēja darīt, un viņam bija tādas tiesības.

Runājot par līguma aspektiem, pēc rūpīgas līguma teksta un pielikumu izlasīšanas nekas nenorādīja uz Komisijas tiesībām “aizkavēt to, kas ir noticis”⁷⁸. Runājot par procedūras aspektiem, ir bijuši, lai gan ne pārāk bieži, gadījumi, kad nobeiguma ziņojums atšķiras no attiecīgā nobeiguma ziņojuma projekta arī tad, ja nobeiguma ziņojuma projektu ir pieņēmusi Komisija. Tomēr izpildītāja uzdevums bija iesniegt galīgo ziņojumu tādā formā, kādu tas uzskatīja par pareizu. Komisija šajā procesā nevēlējās iejaukties.



Komisija nav tiesīga noraidīt nobeiguma ziņojumu tāpēc, ka uzskata to par zinātniski nepareizu vai citu iemeslu dēļ, ka visi līguma nosacījumi ir ievēroti.

Turklāt sūdzības iesniedzēja iesniegtie apjomīgie apliecināšie dokumenti norādīja uz tādu iespējamu vai apstiprinātu sadarbību starp dažādām Īrijas administratīvām vai valsts iestādēm, kuru Komisija ietekmēt nevar, kā arī uz dažādu datu interpretāciju no sūdzības iesniedzēja un galīgā ziņojuma projekta un paša ziņojuma sastādītāja puses Eiropas Parlamentam, kura lēmumi Komisijai saistoši nebija.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs uzturēja spēkā savu sūdzību un izteica šādus papildu komentārus.

Periodā no 1997. gada maija līdz 1997. gada septembrim atbildīgā Komisijas amatpersona tikai daudzkārt telefoniski informēta par projekta sagrozīšanu. Sūdzības iesniedzējs 1997. gada 3. novembra vēstulē šai amatpersonai⁷⁹ norādīja, ka ir noskaidrojis, ka ministrija “vēlas pārbaudīt nobeiguma ziņojuma redakciju pirms tā publicēšanas”.

Savu 2003. gada 11. augusta vēstuli sūdzības iesniedzējs nobeidza, sakot, ka sākotnēji viņš ir vēlējis atvairināties un apliecinājumu, ka nekas tamlīdzīgs vairs nenotiks, bet ka tagad viņš vēlas redzēt oriģinālo nobeiguma ziņojuma projektu publicētu ar oficiālu paskaidrojumu, kāpēc tas tika darīts. Viņš vismaz vēlējas, lai viņu atbrīvo no atbildības par atteikšanos būt zinātniskas cenzūras loceklim un tiek atjaunota viņa reputācija.

Vēlāk savā 2003. gada 17. augusta vēstulē sūdzības iesniedzējs paskaidro, ka pēc pārdomām viņš vēlas vispirms sagaidīt ombuda izmeklēšanas rezultātus.

PAPILDU IZMEKLĒŠANA

Pēc rūpīgas Komisijas viedokļa un sūdzības iesniedzēja piezīmju izskatīšanas bija skaidrs, ka ir nepieciešama papildu izmeklēšana. Savā 2003. gada 8. septembra vēstulē ombuds lūdza Komisijai nodrošināt pieeju tās lietai.

Ombuda dienesti 2003. gada 8. oktobrī pārbaudīja Komisijas lietu. Par lietu atbildīgās Komisijas amatpersonas paskaidroja, ka pēc izpētes lietas slēgšanas ne vienmēr tiek saglabāti pilnīgi visi dokumenti. Tāpēc failā nobeiguma ziņojuma projekts bija nomainīts ar nobeiguma ziņojumu. Komisijas amatpersonas arī izteica viedokli, ka noteikti ir notikušas telefona sarunas starp Komisiju un izpildītāju, kurās Komisija ir lūgusi iesniegt nobeiguma ziņojumu. Tomēr nekādi telefona sarunu ieraksti šajā lietā nebija pievienoti.

Ombuda dienesta pārbaudītā Komisijas lieta ietvēra ar roku rakstītu dokumentu, uz kura bija 18. marta datums un kuru varētu būt sagatavojis O. kungs, kas tajā laikā strādāja Zvejniecības Ģenerāldirektorātā. Lai gan šajā piezīmē nav skaidri norādīts temats, tās saturs attiecas uz galīgā ziņojuma projektu⁸⁰. Piezīmes saturs lika domāt, ka tās autors uzskata ziņojuma rezultātus par apstrīdamiem.

LĒMUMS

1 Sākotnējā piezīme

1.1 Šī sūdzība attiecas uz līgumu (atsauce PEM/93/06) starp Īrijas Zvejniecības padomi (Īrijas valsts iestādi) un Eiropas Komisijas XIV Ģenerāldirektorātu (Zvejniecības jautājumos), ar kuru

⁷⁹ Sūdzības iesniedzējs nodeva ombudam no Komisijas saņemtās vēstules par pieeju dokumentiem kopiju

⁸⁰ Piezīme attiecas uz “ES logo uz vāka”. Nobeiguma ziņojuma projektam, kas tika iesniegts 1997. gada 4. martā^o, uz vāka ES logo nav.



Komisija apņēmas daļēji segt izmaksas pētījumam “Sudraboto roņu un zvejas rīku mijiedarbība”. Sūdzības iesniedzējs, kurš tajā laikā strādāja padomē un bija šī pētījuma līguma atbildīgais zinātnieks, apgalvo, ka nobeiguma ziņojuma projekts tika ievērojami sagrozīts pēc citas Īrijas valsts iestādes, Jūras un dabas resursu departamenta, iejaukšanās pēc tam, kad to pieņēma Komisija.

1.2 Eiropas ombuds nav tiesīgs izskatīt sūdzības, kas adresētas organizācijām, kuras nav Eiropas Savienības institūcijas vai iestādes. Tādēļ tas nevar izskatīt sūdzības par Īrijas valsts iestādēm. Tomēr šajā sūdzībā ir prasība pret Komisiju, uz ko var attiecināt pašreizējo lēmumu.

2 Apgalvojums, ka Komisija nedrīkstēja pieļaut padomes izdarītos grozījumus

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija nedrīkstēja pieļaut padomes izdarītos grozījumus. Pēc viņa teiktā, 1997. gada martā iesniegtā nobeiguma ziņojuma projekta galvenie konstatējumi bija vai nu svītroti vai padarīti neskaidri 1998. gada aprīlī padomes iesniegtajā nobeiguma ziņojumā.

2.2 Komisija uzskata, ka izpildītāja pienākums ir iesniegt nobeiguma ziņojumu tādā formā, kā tas uzskata par piemērotu, un Komisija šajā procesā iesaistīties nevēlas. Lai arī var apgalvot, ka Komisijai nevajadzēja pieņemt nepārdomātu un nepamatotu zinātnisko slēdzienu, to nevar uzskatīt par sliktu administratīvo praksi. Pēc Komisijas teiktā, pēc rūpīgas līguma izlasīšanas tā neatrada tajā sūdzības iesniedzēja norādīto prasību.

2.3 Ombuds atzīmē, ka Komisija neapstrīd sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka nobeiguma ziņojumā tika izdarīti ievērojami grozījumi, ko Komisija bija pieņēmusi.

2.4 Tomēr ombuds uzskata, kā jau tas tika norādīts lēmumā par sūdzību 1574/2002/GG, ka Komisijas viedoklis par to, ka izpildītājam ir pienākums iesniegt nobeiguma ziņojumu tādā formā kā tas uzskata par pareizu, ir pamatots.

2.5 Šajos apstākļos attiecībā uz minēto apgalvojumu mēs nevaram runāt par to, ka Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi.

3 Apgalvojums par Komisijas nevērību, nepieprasot iemeslus vai skaidrojumus padomes izdarītajiem grozījumiem

3.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija bija nevērīga, nemeklējot iemeslus vai skaidrojumus padomes izdarītajiem grozījumiem.

3.2 Komisija norāda, ka galvenais kritērijs gan projekta, gan galīgā varianta nobeiguma ziņojuma pieņemšanai vai noraidīšanai ir tas, vai līguma nosacījumi ir ievēroti. Konkrētā līguma gadījumā tā arī ir bijis. Visos gadījumos, kad Komisija redz trūkumus pēc līguma veikto darbu rezultātu zinātniskajā analizē, tā izsaka attiecīgu komentāru un pieprasa izpildītājam izdarīt grozījumus. Tomēr šoreiz tādas vajadzības nebija ne nobeiguma ziņojuma projektā, ne galīgajā variantā. Ja izpildītājs savā nobeiguma ziņojumā vēlējas grozīt secinājumus, kas izrietēja no zinātniskās analīzes, tad viņam vajadzēja to darīt, un viņam bija tādas tiesības.

3.3 Ombuds uzskata, ka laba administratīvā prakse prasa konsekventu rīcību⁸¹.

3.4 Šajā konkrētajā gadījumā Komisija izskatīja un pieņēma nobeiguma ziņojuma projektu 1997. gada aprīlī. Saskaņā ar šī līguma nosacījumiem tas nozīmēja, ka Padomei vairāk nekādi darbi nav veicami šī pētījuma sakarā, izņemot galīgo izmaksu paziņojuma iesniegšanu.

3.5 Ombuds uzskata, ka attiecībā uz Komisijas konsekventu rīcību šeit ir jānošķir divi aspekti.

3.6 Pirmkārt, ja Komisija uzskata, ka izpildītājam vēl vajadzēja iesniegt nobeiguma ziņojumu, tad varēja sagaidīt, ka Komisija padomei nosūta atgādinājumus par nobeiguma ziņojuma iesniegšanu. Tomēr Komisijas nosūtītie atgādinājumi attiecās tikai uz finanšu atskaites iesniegšanu, bet ne uz

⁸¹ Salīdz. Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 10. panta 1. punkts, pieejams ombuda tīmekļa vietnē (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).



nobeiguma ziņojumu. Tas ir vēl jo vairāk jāņem vērā tāpēc, ka jau pagarinātais galīgā ziņojuma iesniegšanas termiņš (1997. gada februāra beigas) jau sen bija pagājis. Pat tad, ja būtu bijušas (neierakstītas) telefona sarunas starp Komisiju un izpildītāju, ombuds neuzskata par ticamu, ka Komisija nebūtu nosūtījusi rakstisku atgādinājumu, bet vienkārši gaidījusi līdz nobeiguma ziņojuma iesniegšanai 1998. gada aprīlī, kas ir vairāk nekā gadu pēc nobeiguma ziņojuma projekta pieņemšanas.

3.7 Otrkārt, Komisija uzsver, ka gadījumā, ja tā redz trūkumus pēc liguma izpildītā darba rezultātu zinātniskajā analizē, tā izpildītājam norāda uz šiem trūkumiem. Tas nozīmē, ka Komisija ziņojumu pārbauda, lai pārlicinātos par šādu trūkumu neesamību un neaprobežojas ar iesniegto ziņojumu apzīmogošanu. No ombudam iesniegtajiem pierādījumiem izriet, ka Komisija apzinājās, ka a) nobeiguma ziņojuma projekta saturs bija pretrunīgs; b) Īrijas ministrija gribēja uzraudzīt nobeiguma ziņojuma redakciju pirms tā publicēšanas; c) nobeiguma ziņojums tika iesniegts vairāk nekā gadu pēc tā projekta pieņemšanas un d) šajā nobeiguma ziņojumā bija ievērojamas izmaiņas salīdzinājumā ar tā projektu. Ņemot vērā šos apstākļus, varēja sagaidīt, ka Komisija rūpīgi izpētīs nobeiguma ziņojumu. Tomēr nekas nenorāda uz to, ka Komisija būtu šādu izpēti veikusi pēc nobeiguma ziņojuma saņemšanas 1998. gada aprīlī.

3.8 Šādos apstākļos ombuds uzskata, ka Komisijai vajadzēja rūpīgi izskatīt grozīto nobeiguma ziņojumu, kas iesniegts 1998. gada aprīlī, vairāk nekā gadu pēc nobeiguma ziņojuma projekta iesniegšanas. Nedarot to, Komisija neievēroja prasību rīkoties konsekvēnti. Šī ir kļūda pārvaldē un ombuds tālāk tekstā izsaka aizrādījumu.

4 Sūdzības iesniedzēja prasības

4.1 Savā sūdzībā iesniedzējs izsaka cerību, ka viņš saņems atvainošanos par notikušo un apliecinājumus, ka tiks darīts viss, lai šādi gadījumi vairs neatkārtotos. Savu 2003. gada 11. augusta vēstuli sūdzības iesniedzējs nobeidza, sakot, ka sākotnēji viņš ir vēlējies atvainošanos un apliecinājumu, ka nekas tamlīdzīgs vairs nenotiks, bet ka tagad viņš vēlas redzēt oriģinālo nobeiguma ziņojuma projektu publicētu ar oficiālu paskaidrojumu, kāpēc tas tika darīts. Viņš vismaz vēlējās, lai viņu atbrīvo no atbildības par atteikšanos būt zinātniskas cenzūras loceklim un tiek atjaunota viņa reputācija.

4.2 Tomēr savā 2003. gada 17. augusta vēstulē sūdzības iesniedzējs paskaidro, ka pēc pārdomām viņš vēlas vispirms sagaidīt ombuda izmeklēšanas rezultātus.

4.3 Šajā situācijā ombuds uzskata, ka nav nepieciešamības izskatīt sūdzības iesniedzēja sākotnējās prasības.

5 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, ir nepieciešams izteikt šādu aizrādījumu.

Ombuds uzskata, ka Komisijai vajadzēja izskatīt ievērojami grozīto nobeiguma ziņojumu, kas tai tika iesniegts 1998. gada aprīlī — vairāk nekā gadu pēc nobeiguma ziņojuma projekta pieņemšanas. To neizdarot, Komisija neievēroja prasību rīkoties konsekvēnti. Šī bija kļūda pārvaldē.

Ņemot vērā, ka šie lietas aspekti attiecas uz procedūrām, kas ir saistītas ar īpašiem notikumiem pagātnē, nav atbilstoši šajā jautājumā izvirzīt mierizlīgumu. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



NEATBILDĒŠANA UZ JAUTĀJUMIEM SAKARĀ AR KONKURSA APRAKSTU

Lēmums par sūdzību 949/2003/IJH pret Eiropas Komisiju

Ombuds 2003. gada maijā saņēma sūdzību no tulkojumu firmas par Komisijas izsludināto konkursu pakalpojumu sniedzējiem (AO2003), kas tika publicēts 2003. gada 17. aprīlī.

Saskaņā ar sūdzības iesniedzēju viedokli kopumā svarīgākie fakti ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs konkursa aprakstā atrada neskaidrības, galvenokārt attiecībā uz apliecinājumiem dokumentiem, kas ir jāiesniedz kopā ar pieteikumu, un atbildes Komisijas tīmekļa vietnes biežāk uzdoto jautājumu lapā⁸² tikai ieviesa vēl lielāku apjukumu. Tāpēc viņš nosūtīja vairākus elektroniskā pasta ziņojumus Komisijas norādītajai kontaktpersonai ar lūgumu sniegt skaidrojumu. Tomēr nekādu apmierinošu atbildi viņš nesaņēma.

Savai sūdzībai iesniedzējs pievienoja Komisijai nosūtīto elektroniskā pasta ziņojumu kopijas, kuros tas lūdza sniegt skaidrojumu. No elektroniskā pasta ziņojumiem ir noprotams, ka neskaidrības konkursa aprakstā un biežāk uzdoto jautājumu lapā galvenokārt attiecās uz to, kurām no apliecināto dokumentu kopijām ir jābūt apstiprinātām.

Pēc būtības sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka:

- i) Komisijas tīmekļa vietnes biežāk uzdoto jautājumu lapā bija ietverta neskaidra un konkursa aprakstam neatbilstoša informācija; un
- ii) Komisija nav atbildējusi un viņa jautājumiem par konkursa aprakstu.

IZMEKLĒŠANA

Eiropas Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija izteica šādus komentārus.

Vienā no elektroniskā pasta ziņojumiem Komisijai sūdzības iesniedzējs uzdeva šādus jautājumus attiecībā uz apakšuzņēmējiem: “Vai konkursa sakarā ir nepieciešams nosūtīt notariāli apliecinātus datus par ikvienu tulkotāju, kura pakalpojumu mēs varētu izmantot kādā konkrētā projektā? Mēs savā pieteikumā varam informēt par kārtību, kādā mēs atlasām piemērotus tulkotājus, un varam to oficiāli apliecināt ar zvērestu, tāpat mēs varam apstiprināt, ka pie jebkura projekta strādājošie tulkotāji atbilst minimālajām jūsu noteiktajām kvalifikācijas prasībām. Vai tas ir pietiekami? Mēs varam arī nosūtīt ilustratīvu materiālu par iespējamajiem tulkotājiem, taču vai tam ir jābūt apliecinātam?” Sūdzības iesniedzējs arī jautāja par juridiskajām attiecībām starp viņa firmas tulkotājiem un Komisiju. Pēc sūdzības iesniedzēja vārdiem, sniegtā informācija nepadarīja skaidrus iepriekš minētos jautājumus.

Konkursa apraksts un konkrēti tā 2.3.3.2. punkts bija pilnīgi viennozīmīgs attiecībā uz iespējamajām prasībām. Par personālu vai apakšuzņēmējiem netika pieprasīta apliecināta informācija. Šis fakts ir apstiprināts biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē ar atbildi uz šādiem jautājumiem: “Vai ir jābūt apliecinātām grāda iegūšanas dokumentu kopijām? Vai abām konkursa kopijām arī ir jābūt apliecinātām? Kas apliecina šīs kopijas? Atbildē bija norādīts, ka “atšķirībā no citiem apliecinātajiem dokumentiem, grāda iegūšanas dokumentu kopijas nav jāapliecina”. Bez tam 2.3.3.2. punktā ir noteikts, ka “visos gadījumos visu atbildību par līguma izpildi uzņemas galvenais izpildītājs”.

Sūdzības iesniedzējs arī izteica piezīmes par prasību pēc apliecinātām kopijām vispār un īpaši par atbildi uz jautājumu, kurā sacīts, ka “atšķirībā no citiem apliecinātajiem dokumentiem, grāda iegūšanas dokumenta kopijām nav jābūt apliecinātām. Ir jāiesniedz viens oriģinālais konkursa

82

Domāta tīmekļa lappuse, kurā sniegtas atbildes uz bieži uzdotiem jautājumiem



pieteikums, ietverot oriģinālus vai apliecinātas kopijas. Divām kopijām ir jābūt vienkārši oriģinālā konkursa pieteikuma fotokopijām, ietverot pielikumus. Apliecinājums jāveic atbilstoši institūcijai piemēram, advokātam vai notāram. Pašu izdarīta apliecināšana netiek pieņemta.” Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka atbilde bija izplūdusi un nedeva skaidrību par to, kuri tad bija apliecinātie dokumenti vai oriģināli, kas jāpievieno, ja grāda iegūšanas dokumenta kopijām nav jābūt apliecinātām.

Konkursa apraksts bija viennozīmīgs. 2.1.1 punktā bija uzskaitīti seši iespējamie iemesli attiecībā uz noraidījumu. Biežāk uzdoto jautājumu lapā atbilde skaidri norādīja tieši uz šo konkursa apraksta punktu, kas nepārprotami uzskaitīja dokumentus, kuru oriģināls vai apliecināta kopija ir jāiesniedz.

Vēl sūdzības iesniedzējs jautāja, vai notāra apliecināts zvērests par to, ka viņa firma nav bankrotējusi vai pakļauta bankrota procedūrai ir pietiekams, jo Lielbritānijā nav iespējams saņemt izziņu par nesodāmību.

Atbilde uz šo jautājumu ir rodama konkursa apraksta 2.1.1 punkta pēdējā teikumā, kurā teikts “ja attiecīgajā valstī šādu izziņu neizsniedz, to var aizvietot ar pretendenta zvērestu vai svinīgu solījumu, ko apliecina administratīva tai tieslietu instance vai notārs viņa uzņēmuma atrašanās vietas valstī”.

Vispārējā komentārā attiecībā uz apgalvojumu par neatbildēšanu uz jautājumiem Komisija norāda, ka kārtība, kādā notiek saziņa starp pretendentiem un līgumslēgšanas tiesības piešķiršanai iestādēm, ir noteikta konkursa apraksta 1.12. sadaļā⁸³. Bez tam, tā kā visas atbildes uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem bija rodamas konkursa aprakstā un papildu detaļas par konkrētiem jautājumiem biežāk uzdoto jautājumu lapā, un tā kā nevienam citam pretendētājam šādi jautājumi radušies nebija, nekāda darbība arī netika uzsākta. Šāda pieeja atbilst vienādu apstākļu saglabāšanas principam visiem pretendentiem, kas ir primārs pār Komisijas politiku atbildēt uz visiem informācijas pieprasījumiem.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzēja piezīmes kopumā ietvēra šādus punktus.

Fakts, ka konkursa apraksta 2.3.3.2. punktā nav norādīta prasība iesniegt apliecinātu informāciju par personālu vai apakšuzņēmējiem nenozīmē, ka šāda informācija netiek pieprasīta vispār, ja reiz citā vietā šāda prasība ir norādīta. Atbildē uz noteiktu jautājumu biežāk uzdoto jautājumu lapā bija teikts: “atšķirībā no citiem apliecinātajiem dokumentiem, grāda iegūšanas dokumenta kopijām nav jābūt apliecinātām”. Viena no šī salikuma interpretācijām, kuram pilnīgi pamatoti var pieprasīt paskaidrojumu, varētu būt, ka attiecībā uz grāda iegūšanas dokumentiem netiek pieprasītas apliecinātas kopijas, bet tikai oriģināli.

Turklāt konkursa apraksta 2.1.1 punkts bija neskaidrs, jo tā pēdējais teikums skaidri atsaucās uz iepriekšējo, kas savukārt atsaucās uz d) apakšpunktu: “pretendentam ir jāiesniedz pierādījums par šo saistību izpildi nesen izdota apliecinājuma veidā”. Nepavisam nebija skaidrs, ka šī alternatīvā pierādījuma metode attiecas arī uz a), b) un e) apakšpunktiem, un atbildi uz sūdzības iesniedzēja jautājumu nevarēja izsecināt no šī punkta formulējuma. Bez tam tālākajā konkursa procedūrā Komisija izskaidroja, uz kuriem 2.1.1 punkta apakšpunktiem attiecas šī punkta pēdējais teikums.

Visbeidzot Komisijas pamatojums neatbildēšanai uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem, t.i., neviens cits pretendents līdzīgus jautājumus nav uzdevis un šāda politika atbilst vienlīdzīgu apstākļu

83

Ombuda izpratnē šī atsaucē uz 1.12. sadaļu ir atsaucē uz sadaļu, kurā teikts: “Jebkura saziņa starp pretendentiem un par līgumslēgšanas tiesību piešķiršanu lemojošo iestādi ir aizliegta attiecībā uz šo konkursa uzaicinājumu, izņemot īpašus gadījumus un tikai šādos apstākļos: a) līdz pieteikumu pieņemšanas beigu datumam un pretendentu zināšanai Komisija var paziņot ieinteresētajām pusēm tikai papildu informāciju vienīgi, lai sniegtu skaidrojumu par līguma raksturu. .../ Pretendenti var iesniegt jautājumus tikai elektroniskā pasta vēstules veidā [norādītajai] personai. Jautājumiem ir jābūt skaidriem un nobeigtiem, un tiem ir jāattiecas uz skaidri noteiktu apraksta punktu. Tie ir jāuzdod angļu, franču vai vācu valodā, un atbildes tiks publicētas tīmekļa vietnē .../ šajās trīs valodās. .../”



nodrošināšanas principam visiem dalībniekiem, ir absurds. No paskaidrojumu sniegšanas nekāda priekšrocību gūšana pār citiem pretendentiem nevarēja rasties, un visi pretendenti no tā būtu vienlīdz ieguvēji.

LĒMUMS

1 Apgalvojums par biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnes neskaidrību un neatbilstību konkursa aprakstam

1.1 Sūdzība attiecas uz Komisijas aicinājumu konkursam rakstiskās tulkošanas pakalpojumu sniedzējiem (AO2003). Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietne, lasot to kopā ar konkursa aprakstu, viesa neskaidrības par to, vai ir jāiesniedz apliecināta informācija par apakšuzņēmējiem. Tāpat nebija skaidrs, kurām no pievienoto dokumentu kopijām ir jābūt apliecinātām, konkrēti, vai diplomu kopijām ir jābūt apliecinātām.

1.2 Komisija norāda, ka konkursa apraksts bija viennozīmīgs attiecībā uz prasību par apliecinātu informāciju un kopijām. Bez tam atbildes uz biežāk uzdotajiem jautājumiem tikai apstiprina to, kas jau bija skaidrs no konkursa apraksta. Attiecīgi grādu iegūšanas dokumentu un diplomu kopijām nav jābūt apliecinātām, savukārt, 2.1.1 punktā pieprasīto pierādījuma dokumentu kopijām ir jābūt apliecinātām.

1.3 Ombuds norāda, ka informācijai par kopā ar konkursa pieteikumu iesniedzamajiem dokumentiem ir jābūt skaidrai un nepārprotamai, it īpaši tāpēc, ka nepilnīgu pieteikumu pēc pēdējā iesniegšanas termiņa vairs nevar labot. Tomēr attiecībā uz biežāk uzdoto jautājumu formulējumu, kur tika sniegta atbilde par konkrēto gadījumu, ombuds neuzskata, ka informācija būtu bijusi neskaidra vai neatbilstoša konkursa aprakstam. Tāpēc ombuds šajā sūdzības sadaļā uzskata, ka Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi.

2 Apgalvojums par Komisijas atbildes nesniegšanu uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija neatbildēja uz viņa jautājumiem attiecībā uz konkursa aprakstu.

2.2 Komisija norāda, ka nekāda darbība netika uzsākta tāpēc, ka atbildes uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem bija atrodamas konkursa aprakstā un vēl papildu informācija biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē. Komisija arī norāda, ka neviens cits pretendents neuzdeva nevienu no sūdzības iesniedzēja jautājumiem, un šāda pieeja atbilst vienādu iespēju nodrošināšanas visiem dalībniekiem principam, kas ir prioritārs pār Komisijas politiku sniegt atbildes uz visiem informācijas pieprasījumiem.

2.3 Ombuds norāda, ka viņa konstatējums 1.3 punktā iepriekš (t.i., ka noteiktu informāciju par attiecīgo uzaicinājumu konkursam konkrētajā kontekstā nevar uzskatīt par nekonsekventu vai neskaidru) nenožīmē, ka potenciālajiem pretendentiem nebūtu pietiekama pamata pieprasīt papildu skaidrojumu. Patiesībā konkursa apraksts 1.12. sadaļas tekstā⁸⁴ vedina pretendētus pamatoti domāt, ka Komisija atbildēs uz visiem jautājumiem, kas atbilst noteiktajiem kritērijiem, un visiem pretendentiem tiktu saglabātas vienlīdzīgas iespējas, ja atbildes tiktu publicētas biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē.

2.4 Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem ombuds norāda, ka Komisija nosūtīja sūdzības iesniedzējam elektroniskā pasta vēstuli, lai paziņotu, ka pieprasītā informācija ir atrodama konkursa aprakstā un biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē. Pēc ombuda domām šī bija pareiza atbilde uz sūdzības iesniedzēja jautājumu par tiesiskajām attiecībām starp viņa firmas apakšuzņēmējiem un Komisiju, jo šāda informācija bija viegli atrodama Komisijas pieminētajos dokumentos. Bez

84

Skatīt zemsvītras piezīmi iepriekš. Ombuds saprot...



tam attiecībā uz konkursa apraksta 2.1.1 punkta interpretāciju sūdzības iesniedzējs būtu jautājis Komisijai, vai apliecinājums ar zvērestu ir pietiekams, lai norādītu, ka viņa firma nav bankrotējusi. Tikai šis izmeklēšanas laikā sūdzības iesniedzējs pārformulēja jautājumu par to, kā interpretēt 2.1.1 punkta pēdējo teikumu attiecībā uz apakšpunktiem. Ombuds uzskata par pamatotu Komisijas atbildi uz sūdzības iesniedzēja sākotnējo jautājumu, t.i., ka atbilde ir pietiekami viegli atrodamā punktā 2.1.1 un nav nepieciešams tāpēc publicēt jaunu atbildi biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē.

2.5 Sūdzības iesniedzēja jautājumi par informāciju par apakšuzņēmējiem tomēr neattiecas tikai uz iespējamu apliecinātu diploma kopiju pieprasīšanu, par ko tika sniegta atbilde Komisijas norādītajā biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē. Sūdzības iesniedzējs vaicāja arī, vai vispār ir nepieciešama informācija par visiem tulkotājiem/ apakšuzņēmējiem, vai arī ir pietiekami izklāstīt tulkotāju atlases procedūru. Ombuds neuzskata, ka atbilde uz šo jautājumu varētu būt atrodamā konkursa aprakstā un biežāk uzdotajos jautājumos. Turklāt attiecībā uz sūdzības iesniedzēja jautājumu par to, kādas apliecinātas kopijas vai oriģināli ir jāiesniedz, ja diplomu kopijas nav jāapliecina, ombuds neuzskata, ka Komisijas arguments par to, ka uz šo jautājumu ir sniegta atbilde biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē, ir pamatota⁸⁵.

2.6 Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds uzskata, ka, balstoties uz konkursa apraksta 1.12. sadaļu⁸⁶, sūdzības iesniedzējs varēja pamatoti sagaidīt to, ka Komisija publicēs atbildes uz diviem viņa jautājumiem biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē. Par labu administratīvo praksi ir uzskatāma darbība saskaņā ar Institūcijas prakses ieviestajiem pasākumiem⁸⁷. Fakts, ka Komisija nesniedza un npublicēja atbildi uz šādiem jautājumiem, ir uzskatāms par kļūdu pārvaldē un šajā sakarā ombuds izsaka aizrādījumu.

3 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, ir nepieciešams izteikt šādu aizrādījumu.

Saskaņā ar konkursa apraksta 1.12. sadaļu sūdzības iesniedzējam bija pamats sagaidīt no Komisijas atbilžu publicēšanu uz diviem viņa jautājumiem biežāk uzdoto jautājumu tīmekļa vietnē. Par labu administratīvo praksi uzskatāma darbība saskaņā ar Institūcijas prakses ieviestajiem pasākumiem.⁸⁸ Fakts, ka Komisija nesniedza un npublicēja šādas atbildes, ir uzskatāms par kļūdu pārvaldē.

Ņemot vērā to, ka šis lietas aspekts attiecas uz konkrētu notikumu pagātnē, nav atbilstoši šajā lietā piemērot mierizlīgumu. Ombuds ar šo izbeidz lietu.

⁸⁵ Atbildē ir teikts "Atšķirībā no citiem apliecināšiem dokumentiem, grāda iegūšanas dokumentu kopijām nav jābūt apliecinātām. Ir jāiesniedz viens oriģinālais konkursa pieteikums, ietverot oriģinālus vai apliecinātas kopijas. Divām kopijām ir jābūt vienkārši oriģinālā konkursa pieteikuma, fotokopijām, ietverot pielikumu. Apliecinājums jāveic atbilstoši institūcijai piemēram, advokātam vai notāram. Pašu veikts apliecinājums netiek pieņemts."

⁸⁶ Skatīt zemsvītras piezīmi iepriekš. Ombuds saprot...

⁸⁷ Skatīt Eiropas Labas administratīvas prakses kodeksa 10. pantu, ko Eiropas Parlaments ir pieņēmis ar 2001. gada 6. septembra Lēmumu C5-0438/2000 (pieejams ombuda tīmekļa vietnē): <http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

⁸⁸ Skatīt Eiropas Labas administratīvas prakses kodeksa 10. pantu, ko Eiropas Parlaments ir pieņēmis ar 2001. gada 6. septembra Lēmumu C5-0438/2000 (pieejams ombuda tīmekļa vietnē): <http://www.euro-ombudsman.eu.int>).



3.4.4 Ekonomikas un sociālo lietu komiteja

APGALVOJUMS, KA SŪDZĪBAS IESNIEDZĒJS IR NORĀDĪJIS “NEPATIESU INFORMĀCIJU” DARBĀ PIEŅĒMŠANAS SAKARĀ

Lēmums par sūdzību 852/2003/OV pret Ekonomikas un sociālo lietu komiteju

SŪDZĪBA

Šīs sūdzības rašanās apstākļi ir šādi.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 14. un 22. maijā Eiropas ombudam iesniedza sūdzību (atsauce 906/2002/OV) par Ekonomikas un sociālo lietu komiteju (turpmāk tekstā — “ECOSOC”) par viņa darbā pieņemšanas procedūras izbeigšanu.

Sūdzības iesniedzējs bija piedalījies Eiropas Parlamenta konkursā PE/86/A angļu valodā runājošiem administratoru asistentiem. Parlamenta konkursu dienesta vadītājs 1999. gada 29. jūlija vēstulē viņu informēja par to, ka viņa vārds rezerves sarakstā nav iekļauts. Tomēr sūdzības iesniedzējs no vēstules bija sapratis, ka konkursu viņš ir izturējis. Viņš pieteicās uz ECOSOC amatpersonas vietu 2002. gada janvārī. ECOSOC 2002. gada februārī viņam izteica darba piedāvājumu, un sūdzības iesniedzējs izgāja medicīnisko pārbaudi. Tomēr 2002. gada martā ECOSOC sūdzības iesniedzēju informēja, ka nevarēs pieņemt viņu darbā, jo viņš nav nokārtojis Eiropas Parlamenta konkursu un viņa vārda rezerves sarakstā nav. Sūdzības iesniedzējs 2002. gada maijā iesniedza sūdzību ombudam, apgalvojot, ka ECOSOC ir nepamatoti pārtraucis viņa darbā pieņemšanas procedūru.

Ombuds 2002. gada 16. decembrī pabeidza izmeklēšanu un secināja, ka no ECOSOC puses šī nav bijusi kļūda pārvaldē. Tā kā savās 2002. gada 30. novembra piezīmēs sūdzības iesniedzējs izteica jaunus apgalvojumus, ombuds informēja iesniedzēju par iespēju iesniegt jaunu sūdzību.

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 30. aprīlī uzrakstīja atbildi ombudam un iesniedza jaunu sūdzību par šādiem punktiem.

Savā atzinumā par sūdzību 906/2002/OV ECOSOC norāda, ka sūdzības iesniedzēja darbā pieņemšanas procedūra tika uzsākta, uz “iesniedzēja iesniegtu nepatiesu ziņu pamata”. Nepatiesu ziņu iesniegšana ir nopietns pārkāpums, jo tā nozīmē apzinātu faktu noklusēšanu vai sagrozīšanu maldināšanas nolūkā. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šāds izteikums pret viņu ir nepamatots, jo viņš rīkojās labticīgi un labprātīgi iesniedza ECOSOC visu viņa rīcībā esošu attiecīgo informāciju. Bez tam ar šādu izteikumu ECOSOC ir pārkāpusi Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 12. pantu (“Piekļābība”). ECOSOC būtu varējusi pieklājīgi sūdzības iesniedzējam norādīt, ka viņa darbības tika balstītas uz neveiksmīgu pārpratumu, un atvainoties par to, ka tā nav šo pārpratumu atklājusi.

Kopumā sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka ECOSOC izteikums par to, ka viņš ir iesniedzis nepatiesu informāciju, ir nepamatots un uzskatāms par kļūda pārvaldē. Viņš pieprasa rakstisku šī izteikuma atsaukumu un rakstisku atvainošanos par viņa godīguma un godprātības aizskaršanu.

IZMEKLĒŠANA

Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinums

ECOSOC sākotnēji norādīja, ka savā 2002. gada 16. decembra lēmumā ombuds ir secinājis, ka no ECOSOC puses šoreiz nav kļūdas pārvaldē, jo sūdzības iesniedzējs sākotnēji nebija ierakstīts rezerves sarakstā.



ECOSOC arī paziņoja, ka tās atzinumā par lietu 906/2002/OV minētajos izteikumos nebija ne apsūdzību, ne neslavas celšanas, ne vispārējas nekonsekvences. Šie izteikumi nekādā ziņā nebija apmelojoši.

Sūdzības iesniedzējs bija izmantojis iespējamo līdzību starp “konkursa izturēšana” un “kļūšana par veiksmīgu kandidātu” šim amatam, lai pamatotu savu aizsardzības stratēģiju abās sūdzībās ombudam. Šāda stratēģija pārkāpj Civildienesta noteikumu 28d, un 30. pantu un III pielikumu. Sūdzības iesniedzējs nebija pilnīgi atklāts pret ECOSOC amatpersonām, kas sazinājās ar viņu, lai uzsāktu iecelšanas procedūru. Viņš apspēlēja iespējami pārprotamos jēdzienus “konkursa izturēšana” un “kļūšana par veiksmīgu kandidātu”, un par viņa darbā pieņemšanu atbildīgās personas noprata, ka viņš ir ierakstīts rezerves sarakstā. Sūdzības iesniedzējs pats bija ECOSOC iesniegtās nepilnīgās informācijas avots, un viņam ir jāuzņemas savas nelojālās rīcības loģiskās sekas. ECOSOC nekādā veidā nevēlējās diskreditēt sūdzības iesniedzēju vai viņu apmelo.

ECOSOC arī norāda, ka no procedūras viedokļa sūdzību vispār nevajadzēja pieņemt, jo a) sūdzības iesniedzējs savu sūdzību iesniedza kā atbildi uz ECOSOC izteikumiem, kad tā īstenoja savas taisnīgas uzklaušanās iespējas, un šeit izvirzītais jautājums tādējādi ir procedūras rakstura problēma, kas ir jāatrisina kā daļa no pasākumiem, kas tika veikti, lai izņemtu par sākotnēju sūdzību, un b) sūdzības iesniedzējs nav veicis iepriekšējas administratīvas darbības savas jaunās sūdzības sakarā.

ECOSOC secina, ka sūdzība tādējādi ir vai nu jāpaziņo par nepieņemamu vai arī jānoraida.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs uztur sūdzību un iesniedz piezīmes uz deviņām lapām, kuru apkopojums ir šāds. Viņš nožēlo, ka ECOSOC neuzrādīja nekādu nodomu apmierināt viņa prasību pēc rakstiska atsaukuma izteikumiem, ka viņš ir sniedzis nepatiesu informāciju, un pēc rakstiskas atvairināšanās. Viņš savu prasību uztur un ir gatavs pieņemt mierizligumu. Sūdzības iesniedzējs cer, ka ombuds nems vērā ECOSOC izrādīto augstprātību un necieņu, kas vēl pasliktina jau tā nopietno situāciju.

Attiecībā uz sūdzības pieņemšanu tās iesniedzējs norāda, ka ombuda lēmums pieņemt šo sūdzību pilnībā saskan ar ombuda procedūru interpretāciju, ar kuru tas šaubu gadījumā par to, vai ir veiktas iepriekšējas administratīvas darbības, tās vērs par labu sūdzības iesniedzējam. Turklāt šīs sūdzības pamatā esošie fakti bija ECOSOC labi zināmi no sūdzības 906/2002/OV.

Sūdzības iesniedzējs atkārtoti savu izteikumu, ka viņa uzskats par konkursa PE/86/A izturēšanu bija pamatots un labticīgs, balstoties uz tajā brīdī pieejamo informāciju. Viņš bija rīkojies labticīgi, paziņojot savās vēstulēs ECOSOC, ka ir konkursu izturējis.

ECOSOC neatsauca savu apgalvojumu, ka sūdzības iesniedzējs ir tai devis nepatiesu informāciju, ne arī sniedza faktus, kas šo apgalvojumu apstiprina. Tā vietā ECOSOC pasliktināja situāciju, norādot, ka sūdzības iesniedzējs nav bijis pilnīgi atklāts pret ECOSOC amatpersonām, ka viņš ir apspēlējis iespējamo jēdzienu pārprotamību, ka viņš pats ir bijis ECOSOC iesniegtās nepilnīgās informācijas avots un pats ir atbildīgs par savas nelojālās rīcības sekām. Šie papildus apgalvojumi ir tikpat nepamatoti kā apgalvojums, kas ir šīs sūdzības būtība. ECOSOC apzināti ir rīkojusies, lai sūdzības iesniedzēju diskreditētu, izsakot par viņu apmelojošus izteikumus.

Ja personāla lietās specializējušās amatpersonas varēja, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta vēstulēm viņa kandidātas sakarā, secināt, ka sūdzības iesniedzējs var kvalificēties pieņemšanai darbā amatpersonas statusā, tad Eiropas pilsonim bez dziļām zināšanām par institūcijas vakanču aizpildīšanas procedūrām būtu piedodama labticīga nonākšana pie šāda paša secinājuma. Atbildība par vakanču aizpildīšanas procedūru pārzināšanu gulstas uz Savienības institūcijām un nevis uz tās pilsoni. Sūdzības iesniedzējs no sevis noņem jebkādu personisku atbildību, iesniedzot ECOSOC visu attiecīgo informāciju, ieskaitot dokumentārus pierādījumus.



LĒMUMS

1 Jautājums par sūdzības pieņemamību

1.1 Savā atzinumā ECOSOC apstrīd sūdzības pieņemamību divu iemeslu dēļ: a) izrietošais jautājums ir procedurāla rakstura un tas ir jāatrisina kā daļa no pasākumiem, kādi tika veikti, lai lemtu par sākotnējo sūdzību, un b) sūdzības iesniedzējs nav veicis iepriekšējas administratīvas darbības savas jaunās sūdzības sakarā.

1.2 Eiropas ombuda statūtu 2. panta 4. punktā⁸⁹ ir teikts, ka “pirms sūdzības (...) ir jāveic attiecīgas administratīvas darbības attiecīgajās institūcijas un iestādēs”. Savā 1995. gada ziņojumā attiecībā uz pieņemšanas kritērijiem ombuds norāda, ka “pārlietu tehniska vai juridiska pieeja jautājumam par sūdzību pieņemšanu sakarā ar iespējamām kļūdām pārvaldē. Kopienas institūcijās nebūtu piemērota. Ja pastāv šaubas par to, vai ir bijis pietiekams iepriekšējs kontakts (...), tās ir jāvērs par labu sūdzības iesniedzējam. Ja sūdzība tiek nepamatoti uzskatīta par nepieņemamu, pilsoņa tiesības tiek pakļautas riskam”.⁹⁰

1.3 Ombuds atzīmē, ka sūdzības būtībā minētais apgalvojums ir cieši saistīts ar jautājumu, kas tika izskatīts izmeklēšanā sakarā ar sūdzību 906/2002/OV. Sūdzības iesniedzējs pirmo reizi sūdzējās par šo apgalvojumu savā iepriekšējā sūdzībā, konkrēti savās piezīmēs par ECOSOC atzinumu. ECOSOC par to tika informēta, jo ombuds tai nosūtīja sava 2002. gada 16. decembra lēmuma kopiju, kurā bija norādīts šis sūdzības būtībā minētais apgalvojums.

1.4 Pamatojoties uz iepriekš minēto, ombuds uzskata, ka šajā sūdzībā ir apmierināta prasība par “pienācīgām” iepriekšējām administratīvām darbībām. Prasīt sūdzības iesniedzējam vēlreiz sazināties ar ECOSOC pirms sūdzības iesniegšanas ombudam būtu nelietderīgi, un tā būtu pārspīlēta attiecīgo tiesību aktu ievērošana. Tāpēc sūdzība ir uzskatāma par pieņemamu.

2 Izteikums, ka sūdzības iesniedzējs ir sniedzis “nepatiesu informāciju” un prasība šo izteikumu atsaukt

2.1 Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka ECOSOC izteikums tās atzinumā par sūdzību 906/2002/OV, ka viņš ir sniedzis nepatiesu informāciju, ir nepamatots un ir uzskatāms par kļūdu pārvaldē. Viņš pieprasa, lai ECOSOC rakstiski atsauktu šo izteikumu un rakstiski atvainotos par viņa personas godīguma un godprātības aizskārums. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņš ir rīkojies labticīgi.

2.2 ECOSOC uzskata, ka sūdzība ir jānoraida, jo tās atzinuma par lietu 906/2002/OV izteikumos nav ne nekonsekvences, ne apmelošanas, ne apsūdzību. ECOSOC nekādā veidā nav vēlējusies sūdzības iesniedzēju diskreditēt. Sūdzības iesniedzējs ir izmantojis iespējamo jēdzienu pārprotamību, viņš pats ir ECOSOC sniegtās nepilnīgās informācijas avots un viņam ir jāuzņemas savas nelojālās rīcības loģiskās sekas.

2.3 Ombuds atgādina, ka sūdzības iesniedzēja pieteikums amatam ECOSOC bija balstīts uz šādu 1999. gada 29. jūlija Eiropas Parlamenta konkursu dienesta vēstules tekstu attiecībā uz sūdzības iesniedzēja dalību atklātajā konkursā PE/86/A: “Diemžēl man ir jāpaziņo, ka nebija iespējams iekļaut jūsu vārdu piemēroto kandidātu sarakstā, jo, lai gan jūs esat ieguvis pozitīvu vērtējumu katrā atsevišķajā testā un ieguvāt nepieciešamos 60 % rakstiskajās un mutiskajās pārbaudēs, jūs neesat starp 13 vislabākajiem kandidātiem, kas minēti sarakstā”. Kā teikts 2002. gada 16. decembra ombuda lēmumā par sūdzību 0906/2002/OV, no teikuma, kas sākas “Diemžēl man ir jāpaziņo”, ir skaidrs, ka sūdzības iesniedzējs nav konkursu izturējis. Sūdzības iesniedzēja pārliecība, ka viņš to ir izturējis un var pietiekties uz amatu ECOSOC tādējādi bija nepareiza.

2.4 Savā atzinumā par sūdzību 906/2002/OV ECOSOC norāda, ka sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis “nepatiesu” informāciju. Ombuds norāda, ka viena no šā jēdziena nozīmēm ir “apzināti

⁸⁹ Eiropas Parlamenta Lēmums par vispārīgajiem noteikumiem, kas regulē ombuda pienākumu izpildi, 1994. gada 4. maija OV L 113/15.

⁹⁰ Ombuda gada ziņojums par 1995. gadu, 20.-21. lpp.

nepatiesa". Savā atzinumā par šo sūdzību ECOSOC nav sniedzis nekādus pierādījumus, ka sūdzības iesniedzējs apzināti ir sniedzis nepatiesu informāciju. Savā atzinumā par šo sūdzību ECOSOC varēja atsaukt un atvainoties par visiem izteikumiem, ka sūdzības iesniedzējs nav rīkojies labticīgi. Tā vietā ECOSOC izteica tālākus apgalvojumus par ļaunprātību, tos nepamatojot un apgalvojot, ka sūdzības iesniedzējs "ir izmantojis šo divu jēdzienu iespējamo līdzību kā pamatu savai aizsargāšanās stratēģijai", "spēlējis ar abu jēdzienu iespējamo pārprotamību" un "tagad viņam ir jāuzņemas viņa nelojālās rīcības loģiskās sekas".

2.5 Ja Kopienas institūcija vai organizācija uzskata, ka tā ir rīkojusies pareizi un nevar tikt vainota par sliktu administratīvo praksi, tad šai institūcijai vai organizācijai ir lietderīgi izskaidrot un pamatot savas darbības. Tas parasti veicina administrācijas darbību sapratni. Nepiemēroti formulējumi tikai izraisa un atbalsta negatīvu iespaidu par attiecīgajām institūcijām un Kopienas administrāciju kopumā⁹¹. Iepriekš minētās ECOSOC atzinuma frāzes norāda, ka tā ir atbildējusi valodā, kādu parasti nelieto Kopienas institūcijās un organizācijās to atzinumos ombudam.

2.6 Labas administratīvās prakses principi prasa, lai institūcijas būtu korektas un pieklājīgas savās attiecībās ar sabiedrību. Ja tiek pieļauta kļūda, kas negatīvi ietekmē sabiedrības locekļu tiesības vai intereses, institūcijai par to ir jāatvainojas un jāmēģina novērst šīs kļūdas negatīvās sekas⁹². Šajā gadījumā ECOSOC nav ievērojis pienākumu rīkoties pieklājīgi. Šis ir uzskatāms par kļūdu pārvaldē, un tāpēc ombuds par to turpmāk izsaka aizrādījumu.

3 Secinājums

Balstoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, ir nepieciešams izteikt šādu aizrādījumu.

Labas administratīvās prakses principi prasa, lai institūcijas būtu korektas un pieklājīgas savās attiecībās ar sabiedrību. Ja tiek pieļauta kļūda, kas negatīvi ietekmē sabiedrības locekļu tiesības vai intereses, institūcijai par to ir jāatvainojas un jāmēģina novērst šīs kļūdas negatīvās sekas⁹³. Šajā gadījumā ECOSOC nav ievērojis pienākumu rīkoties pieklājīgi. Tā ir kļūda pārvaldē.

Ņemot vērā to, ka šis lietas aspekts attiecas uz konkrētiem notikumiem pagātnē un ņemot vērā ECOSOC atzinumā izteikto nostāju par šo gadījumu un lietu 906/2002/OV, nav atbilstoši šajā gadījumā piemērot mierizlīgumu. Ombuds ar šo izbeidz lietu.



3.4.5 Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai

NEPAMATOTI APVAINOJUMI ŽURNĀLISTAM PAR KUKUĻOŠANU

Lēmums par sūdzību 1840/2002/GG pret Eiropas Biroju krāpšanas apkarošanai

Šis ir lēmuma, kuru nebija iespējams publicēt tā garuma dēļ, īss kopsavilkums. Kopsavilkumā ir izskatīts viens lietas aspekts, kas ietver arī citus apgalvojumus. Pilns lēmuma teksts vācu un angļu valodā atrodas ombuda tīmekļa vietnē:

<http://www.euro-ombudsman.eu.int/decision/en/021840.htm>

Sūdzības iesniedzējs ir vācu nedēļas izdevuma "Stern" Briseles korespondents. "Stern" publicēja divus rakstus par pārkāpumiem, ko pieļāvis Pauls van Buitenens, Eiropas Savienības amatpersona,

⁹¹ Sk. 2002. gada 13. marta ombuda lēmumu izmeklēšanā pēc paša iniciatīvas OI/1/2002/OV par CEDEFOP, Ombuda 2002. gada ziņojums, 204. lpp. Sk. arī <http://www.euro-ombudsman.eu.int/decision/en/02oi1.htm>.

⁹² Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 12. panta 1. punkts un 12. panta 3. punkts.

⁹³ Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 12. panta 1. punkts un 12. panta 3. punkts.



un šajā sakarā Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) veikto izmeklēšanu. Šie raksti bija balstīti uz konfidencialiem dokumentiem, kas bija nonākuši sūdzības iesniedzēja rīcībā. OLAF vēlāk publicēja preses paziņojumu, kurā norādīts, ka “kāds” žurnālists ir ieguvis vairākus uz šo izmeklēšanu attiecināmus dokumentus, un OLAF ir nolēmis uzsākt iekšēju izmeklēšanu, lai noskaidrotu, cita starpā, ka šie dokumenti ir iegūti, uzpērkot ierēdņi. Laikraksts “European Voice” 2002. gada 4. aprīlī citēja OLAF pārstāvi, kurš sacījis, ka OLAF rīcībā ir prima facie pierādījums par naudas samaksāšanas faktu.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka OLAF ir rīkojies nepareizi, publicējot preses paziņojumu un komentāros laikrakstam “European Voice” apgalvojumus par kukuļošanu, kas bija jāsaprot kā vērsti pret viņu un viņa izdevumu.

Ombuda izmeklēšanas laikā OLAF izvirzīja argumentu, ka lēmums par iekšējas izmeklēšanas uzsākšanas paziņošanu tika pieņemts pēc rūpīgas apsvēšanas. Ņemot vērā apstākļu nopietnību, ka OLAF amatpersona varētu būt atbildīga par konfidencialas informācijas un personas datu nelikumīgu atklāšanu, OLAF direktors nolēma publiski un pēc iespējas pārredzamā veidā paziņot, ka OLAF izmeklē šos pārkāpumus, lai noteiktu par tiem atbildīgās personas un novērstu šāda veida pārkāpumus nākotnē. Turklāt, pamatojoties uz OLAF saņemto īpašo informāciju, tai bija pamats uzskatīt, ka vismaz vienā gadījumā maksājumu ir saņēmusi OLAF amatpersona vai cita ES amatpersona par konfidencialu dokumentu nodošanu. Par šī fakta notikumu vēl aizvien notiek izmeklēšana. OLAF arī norādīja, ka tā atsaukšanās uz “kādu” žurnālistu ir neitrāla un nenorāda nevienu konkrētu personu.

Pēc OLAF atzinuma un sūdzības iesniedzēja novērojumu izskatīšanas ombuds paziņoja, ka lēmumu pieņemšanā par labu administratīvo praksi ir uzskatāms, ja noteiktie pasākumi ir proporcionāli izvirzītajam mērķim. It īpaši administrācijai vajadzētu izvairīties no pilsoņu tiesību ierobežošanas, ja tas nav samērojams ar darbības mērķi⁹⁴. Šie standarti ir jāattiecina ne vien uz lēmumiem, bet vispārīgi uz administrācijas darbībām. Tāpēc tie ir attiecināmi arī uz informācijas sniegšanu.

Ombuds apsveica faktu, ka OLAF ir nolēmis rīkoties “pēc iespējas pārredzamā veidā”. Šāda pieeja atbilst ES institūciju un iestāžu saistībām pieņemt lēmumus maksimāli atklāti (Līgums par Eiropas Savienību, 1. pants). Tomēr mājiens par kukuļdošanu ir nopietns apgalvojums, kas var graut žurnālista reputāciju. Šādus mājienus nevar publiski paziņot, ja tam nav pietiekami nopietna pamata, kas var tikt publiski izvērtēts. Ombuds uzskata, ka OLAF nav izvērtējis, vai paziņošana par aizdomās turēšanu kukuļošanā bija nepieciešama darba uzdevumam un proporcionāla noteiktajam mērķim. Tāpēc saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 6. punktu tas izteica OLAF šādus ieteikumus.

OLAF ir jāapsver iespēja atsaukt apvainojumu kukuļošanā, kas tika publicēts un tādējādi varēja tikt uztverts kā vērsti pret sūdzības iesniedzēju.

OLAF informēja ombudu, ka tas ir rekomendāciju pieņēmis un to īsteno, publicējot preses paziņojumu. Attiecīgais fragments tekstā ir formulēts šādi: “OLAF izmeklēšana vēl nav pabeigta, taču šobrīd OLAF rīcībā nav pierādījumu, ka šādi maksājumi ir izdarīti.”

Ombuds piekrit sūdzības iesniedzēja viedoklim, ka šajā preses paziņojumā ombuda ieteikums nav pilnībā īstenots. Tā vietā, lai atsauktu apvainojumu kukuļošanā, OLAF vienkārši norāda, ka “šobrīd” tas nav uzgājis pietiekamus pierādījumus, lai apstiprinātu šos apvainojumus. Šādos apstākļos OLAF veiktie pasākumi ir acīmredzami neadekvāti kļūdas pārvaldē izlabošanai.

Ombuds uzskata, ka sūdzības iesniedzēju varētu apmierināt aizrādījuma izteikšana, un tādēļ nav atbilstoši iesniegt īpašu ziņojumu Eiropas Parlamentam.

Tāpēc ombuds noslēdz šo lietu ar šādu aizrādījumu.

Izsakot apsūdzības kukuļošanā bez faktu materiāla, kas būtu gan pietiekams, gan publiski pārbaudāms, OLAF ir pārkāpis ar tā darbības mērķi samērojamās robežas. Tā ir kļūda pārvaldē.

94

Sk. Labas administratīvās prakses kodeksa 6. pantu, tas atrodams ombuda tīmekļa vietnē (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

3.5 IETEIKUMU PROJEKTI, KO PIEŅĒMUSI INSTITŪCIJA



3.5.1 Eiropas Savienības Padome

PADOME NODROŠINA DAĻĒJU PIEEJU RĪCĪBAS KODEKSA GRUPAS GADA PĀRSKATAM

Lēmums par sūdzību 573/2001/IJH (konfidenciali) pret Eiropas Savienības Padomi

SŪDZĪBA

Sūdzību sagatavoja zvērināts grāmatvedis. Pēc sūdzības iesniedzēja lūguma tā tika klasificēta kā konfidenciāla saskaņā ar Ombuda statūtu 2. panta 3. punktu.

Sūdzības iesniedzējs apstrīdēja Padomes atteikumu uz Padomes Lēmuma 93/731 pamata nodrošināt pieeju Padomes dokumentam 13563/00, kas ir otrais Rīcības kodeksa grupas (uzņēmējdarbības aplikšana ar nodokļiem) gada progresu ziņojums ECOFIN Padomei. Padome atteica pieeju dokumentam, atsaucoties uz Padomes Lēmuma 93/731 4. panta 2. punktu, lai aizsargātu Padomes tiesvedības konfidencialitāti.

Ombuds atzina, ka Padomes lēmums atteikt pieeju bija raksturojams kā kļūda pārvaldē:

- i) Padomes pamatojums bija neadekvāts, lai paskaidrotu tās ieinteresētību attiecībā uz tās tiesvedības konfidencialitāti saistībā ar apspriežamo dokumentu vai lai demonstrētu, ka dokumenta nodošana atklātībā varētu nopietni ietekmēt Padomes lēmumu pieņemšanas procesu. Ombuds atzīmēja, ka Padome nepaskaidroja, kādā veidā Rīcības kodeksa grupas otrais gada pārskats atšķiras no pirmā, kas tika publicēts;
- ii) Padomei neizdevās uzsākt daļējās pieejas jautājuma risināšanu. Saskaņā ar iedibināto tiesu praksi Padomei ir pienākums, piemērojot Lēmumu 93/731, izvērtēt, vai daļēja pieeja informācijai ir jānodrošina bez izņēmumiem⁹⁵. Daļēja pieeja ir arī īpaši apskatīta Regulas 1049/2001 4. panta 6. punktā.

Pamatojoties uz 2002. gada 17. jūnija lēmumu, ombuds saskaņā ar Eiropas Ombuda statūtu 3. panta 6. punktu Padomei nosūtīja ieteikuma projektu, lai Padome atkārtoti izvērtētu pieteikumu saskaņā ar Regulu 1049/2001⁹⁶, ar ko aizstāj Padomes Lēmumu 93/731.

Bez tam ombuds uzskatīja, ka konkrētais dokuments ir jāsaista ar Padomes likumdošanas aktivitātēm un ka Padomei šis punkts ir jāņem vērā.

Detalizētā atzinumā par ieteikuma projektu Padome secināja, ka dokumenta 13563/00 1.-4., 13., 14. un 24. punktā un tā pielikuma Nr. 1 1.-8. un 14.-16. punktā nav izņēmuma gadījumu, un pieeju var nodrošināt. Attiecībā uz pārējām dokumenta daļām Padome nolēma atteikt pieeju, pamatojoties uz Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo ievilkumu.

Padome arī nodrošināja detalizētu skaidrojumu, kāpēc Rīcības kodeksa grupas otrais ziņojums ievērojami atšķiras no pirmā satura un rakstura ziņā.

⁹⁵ Lieta C-353/99 P, "Eiropas Savienības Padome pret Heidi Hautala", [2001] ECR I-9565, 87. punkts

⁹⁶ Eiropas Parlamenta un Eiropas Padomes 2001. gada 30. maija Regula 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu 2001 OJ L 145/43.



Ombuds atzina, ka Padomes detalizētais atzinums adekvāti sniedza atbildes uz visiem punktiem, kas tika minēti ombuda ieteikumu projektā, un ka saskaņā ar pašreizējo Kopienas likumdošanu Padomes pamatojumu varētu pamatot attiecībā uz dokumentu neatklāšanu, pat ja konkrētais dokuments ir likumdošanas dokuments.

Tādējādi ombuds lietu izbeidza, balstoties uz to, ka Padome bija veikusi adekvātas darbības, lai apmierinātu ieteikuma projekta sūdzības.

Pilns rekomendācijas teksts ir atrodams adresē: <http://www.euro-ombudsman.eu.int/recommen/en/010573.htm>.

PADOME NODROŠINA PIEEJU IZLABOTAJIEM KANDIDĀTU EKSĀMENU DARBIEM

Lēmumi par sūdzībām 2097/2002/GG un 2059/2002/IP pret Eiropas savienības Padomi

Sūdzība 2097/2002/GG

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzēja, Vācijas pilsoņe, piedalījās konkursā "Council/C/412" uz vācu valodas administratīvā asistenta vietu (C5 kategorija). Konkurss sastāvēja no šādām četrām daļām: divi vairāku iespējamo atbilžu testi (A un B), rakstisks eksāmens, kurā bija jāizmanto personāldators C), un mutiskais eksāmens D). Rakstiskais eksāmens tiks sadalīts trijos testos. Otrajā no šiem testiem (b) tests) kandidātiem vajadzēja uzrakstīt tirrakstu apmēram 45 rindiņām, kas bija uzrakstītas ar rakstāmmašīnu un kurās bija melnraksta labojumi un atsaucis, kā arī drukas un gramatikas kļūdas. Šis teksts bija jāvērtē ar 0 līdz 40 punktiem. Testa nokārtošanai bija nepieciešami 24 punkti.

Padome 2002. gada 12. novembrī viņu informēja, ka viņa bija ieguvusi tikai 18 komentārus testā C.b un ka šī iemesla dēļ viņu nevar uzaicināt uz mutisko eksāmenu.

Sūdzības iesniedzēja 2002. gada 20. novembra vēstulē informēja Padomi, ka viņa pirms tam nekad nebija kārtojusi līdzīgu testu, un piebilda, ka, tā kā viņa joprojām ir ieinteresēta strādāt Eiropas institūcijās, viņai lieliski noderētu uzzināt iemeslus, kāpēc viņai neizdevās testu nokārtot. Tādējādi sūdzības iesniedzēja lūdza pieeju konkrētā testa novērtējumam.

Savā atbildē 2002. gada 27. novembrī Padome informēja sūdzības iesniedzēju, ka Atlases komisija ir izskatījusi viņas darbu un nolēmusi apstiprināt savu sākotnējo novērtējumu. Padome arī piebilda, ka diemžēl nav iespējams sūdzības iesniedzējai nodrošināt pieeju viņas eksāmena darbam.

Savā prasībā ombudam sūdzības iesniedzēja uzsvēra, ka Padomes atteikums nodrošināt viņai pieeju viņas izlabotajam eksāmena darbam nav pieņemams. Viņa atzīmēja, ka šis atteikums netika pamatots. Sūdzības iesniedzēja piebilda, ka šis atteikums liedza viņai saprast, kāpēc viņai neizdevās nokārtot attiecīgo testu.

IZMEKLĒŠANA

Padomes viedoklis

Rezumējot Padome sniedza šādus komentārus.

Saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikuma 6. pantu Atlases komisijas procedūrām ir jābūt konfidencialām. Kā jau Tiesa iepriekš minēja, šī konfidencialitāte tika ieviesta, lai nodrošinātu Atlases komisiju neatkarību, kā arī to veikto procedūru objektivitāti, aizsargājot tās no jebkādas



ārējas iejaukšanās un ietekmes. Tādējādi šīs konfidencialitātes ievērošana neļauj Atlases komisijas atsevišķiem locekļiem paust savu attieksmi, kā arī atklāt visus faktorus saistībā ar kandidātu individuālajiem vai salīdzinošajiem novērtējumiem⁹⁷. Šī konfidencialitāte, kas raksturīga Atlases komisijas procedūrām, nepieļāva arī konkursa testu vērtēšanas kritēriju izpaušanu, kuru kritēriji veidoja Atlases komisijas veiktā kandidāta attiecīgo sasniegumu salīdzinošā novērtējuma neatņemamu sastāvdaļu⁹⁸.

Pienākums sargāt Atlases komisijas procedūru konfidencialitāti neļāva tai nodrošināt kandidātam pieeju viņa/viņas izlabotajam eksāmena darbam, jo tajā tika atklāta atsevišķu Atlases komisijas locekļu attieksme saistībā ar kandidātu novērtējumu.

Paziņojums par iegūtajiem punktiem dažādos testos veidoja adekvātu to iemeslu apkopojumu, uz kuriem bija balstīts Atlases komisijas lēmums.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

No sūdzības iesniedzējas netika saņemta neviena piezīme.

IETEIKUMA PROJEKTS

Ombuds 2003. gada 16. aprīlī nosūtīja Padomei šādu rekomendācijas projektu saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 6. punktu

Eiropas Savienības Padomei ir jāļauj sūdzības iesniedzējam piekļūt saviem izlabotajiem eksāmena darbiem.

Šī ieteikuma projekts balstījās uz šādiem apsvērumiem:

- 1) sūdzības iesniedzēja, Vācijas pilsoņe, piedalījās konkursā "Council/C/412" uz vācu valodas administratīvā asistenta amatu (C5 kategorija). Pēc tam, kad sūdzības iesniedzēja tika informēta par konkursa rakstiskā testa nenokārtošanu, viņa lūdza pieeju savam izlabotajam eksāmena darbam. Padome noraidīja šo lūgumu. Savā prasībā ombudam sūdzības iesniedzēja pauda viedokli, ka šis atteikums nav pieņemams;
- 2) savā atzinumā Padome uzsvēra, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikuma 6. pantu Atlases komisijas procedūrām ir jābūt konfidencialām un ka šī konfidencialitāte tika ieviesta ar mērķi nodrošināt Atlases komisijas neatkarību un to procedūru objektivitāti. Pēc Padomes domām, pienākums sargāt Atlases komisijas procedūru konfidencialitāti liedza tai nodrošināt kandidātam pieeju viņa/viņas izlabotajam eksāmena darbam, jo eksāmena darbā tika atklāta atsevišķu locekļu attieksme saistībā ar kandidātu novērtējumu;
- 3) Eiropas ombudam jau ir nācies saskarties ar pieejas nodrošināšanu kandidātiem saistībā ar to izlabotajiem eksāmenu darbiem attiecībā uz Eiropas Padomi⁹⁹ un Eiropas Parlamentu¹⁰⁰;
- 4) pamatojoties uz izmeklēšanu saistībā ar Komisijas darbā pieņemšanas procedūrām, 1999. gada 18. oktobrī ombuds iesniedza Īpašo ziņojumu Eiropas Parlamentam¹⁰¹, kurā tika ietverti šādi apsvērumi:

"Ombudam nav informācijas par jebkādu Kopienas likuma nosacījumu vai Kopienas tiesu praksi, kas neļautu Komisijai nodrošināt rakstiskā eksāmena kandidātam pieeju viņa izlabotajam darbam. Civildienesta noteikumu III pielikuma 6. pants nosaka, ka "Atlases komisiju veiktajām procedūrām" ir

⁹⁷ Lieta 89/79 "Bonu pret Padomi" [1980] ECR 553, 5. punkts.

⁹⁸ Lieta C-254/95 P "Eiropas Parlaments pret Innamorati" [1996] ECR I-3423, 29. punkts.

⁹⁹ Izmeklēšana pēc paša iniciatīvas 1004/97/(PD)/GG.

¹⁰⁰ Sūdzības 457/99/IP, 610/99/IP, 1000/99/IP un 25/2000/IP.

¹⁰¹ OV C 371/12, 1999. gada 22. decembrī.



jābūt konfidencialām. Tādējādi Atlases komisijas apsvērumiem ir jābūt konfidencialiem, bet no šeit teiktā neizriet, ka kandidātam jāatsaka pieeja izlabotajam eksāmena darbam.

Galvenais arguments, ko izvirza Komisija, lai attaisnotu tās atteikumu, ir saistīts ar darbā pieņemšanas procedūras raksturu. Pēc Padomes atzinuma, Atlases komisija novērtē katru kandidātu, salīdzinot viņa sniegumu ar visu pārējo kandidātu sniegumu tajā pašā konkursā. No šī Komisija secina, ka no izlabotā eksāmena darba atklāšanas nebūtu nekādas jēgas, jo tas atklāj tikai tās personas novērtējumu, kas nav novērtējusi visus pārējos kandidātus.

Tomēr, ja kandidātam ir iespēja apskatīt savu izlaboto eksāmena darbu, tas viņam/viņai sniedz vairākas priekšrocības. Pirmkārt, kandidāts iegūst iespēju atklāt savas kļūdas un tādējādi uzlabot savu sniegumu nākotnē. Otrkārt, tiek stiprināta kandidāta uzticība administrācijai. Tas ir svarīgi, jo pastāv plaši izplatīts uzskats, ka Komisija testus atbilstoši neizvērtē, vēl jo vairāk, ka testi netiek izvērtēti vispār. Treškārt, ja kandidāts uzskata, ka viņš novērtēts neatbilstoši, viņš varēs oponent daudz precīzāk, jo būs redzējis savu izlaboto eksāmena darbu. Jebkurā gadījumā par to, vai informācija ir noderīga, jāspriež pilsonim, kurš to pieprasa, nevis administrācijai.

Komisija arī norāda uz administratīvo un finansiālo nastu, ko izraisītu eksāmenu darbu atklāšana. Ombuds ir pārliecināts, ka Komisijas dienesti varētu organizēt atklāšanas procedūru tādā veidā, kas samazinātu izmaksas, jo maz ticams, ka katrs kandidāts vēlēties redzēt izlaboto eksāmena darbu.

(...)

Komisijai arī ir taisnība, norādot, ka Atlases komisijas darbība ir pakļauta juridiskai analīzei Kopienas tiesās. Tomēr tas nozīmē, ka jautājums, ko varētu vienkārši atrisināt, ja kandidātam tiktu sniegta iespēja redzēt izlaboto eksāmena darbu, būtu jārisina tiesās. Ombuds uzskata, ka ar šādu lēmumu kandidāti būtu ļoti neapmierināti. Savukārt, pieejas nodrošināšana izlabotajiem eksāmena darbiem varētu apmierināt kandidātu lūgumus ar minimālu laika un darba ieguldījumu.

(...)

Kā ir apstiprinājis Amsterdamas Līgums, pienākums pieņemt lēmumus tik atklāti, cik vien iespējams, ir viens no Eiropas Kopienas administratīvo tiesību pamata principiem. Turklāt ir svarīgi pārliecināties, ka, pirmo reizi nonākot saskarsmē ar Kopienas institūcijām, pilsoņi gūst pozitīvu iespaidu. Pilsoņi, kas vēlas strādāt Kopienā, gūst ļoti sliktu iespaidu, ja tiem nav radīta īsta pārliecība par to, vai viņi ir novērtēti godīgi un pareizi. Lai kļūdētu šādas šaubas, ir svarīgi, ka katram kandidātam tiek sniegta iespēja pašam pārbaudīt savu eksāmena darbu. Šī iespēja nekādā gadījumā nav pretrunā ar to, ka Atlases komisijas procedūrām ir jābūt konfidencialām, jo tas neattiecas uz Atlases komisijas apsvērumiem, kādi tiek piemēroti, lai kandidātus novērtētu. Šo iemeslu dēļ Komisijas atteikums tās administratīvajās procedūrās sniegt katram kandidātam pieeju savam izlabotajam eksāmena darbam ir uzskatāms par kļūdu pārvaldē;

- 5) Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, ombuds iesniedza Komisijai ieteikumu, ar kuru Komisijai vajadzētu, organizējot konkursus nākotnē un vēlākais no 2000. gada 1. jūlija, nodrošināt kandidātiem pieeju saviem izlabotajiem eksāmena darbiem pēc lūguma. Ar 1999. gada 7. decembra vēstuli Eiropas Komisijas priekšsēdētājs informēja ombudu, ka Komisija ir pieņēmusi šo ieteikumu;
- 6) Eiropas Parlaments 2000. gada 17. novembrī pieņēma rezolūciju¹⁰², kurā tas apstiprināja ombuda Īpašo ziņojumu un apsveica Komisiju ar tās pozitīvo atbildi attiecībā uz ombuda ieteikumu. Parlaments arī pauda cerību, "ka visas Eiropas institūcijas un instances sekos Komisijas piemēram";
- 7) Ombuds 2000. gada 17. jūlijā nosūtīja Eiropas Parlamentam ieteikuma projektu, kurā viņš ieteica, ka Eiropas Parlamentam ir jānodrošina sūdzības iesniedzējai pieeja viņas izlabotajam

¹⁰²

OV C 223/352&368 2001. gada 8. augustā.



eksāmena darbam. Eiropas Parlaments 2000. gada 27. novembrī informēja ombudu, ka tas ir pieņēmis principu, ar kuru kandidātiem jāļauj iegūt sava izlabotā eksāmena darba kopiju, kā arī aprakstīja, kā tas īstēnos ombuda ieteikumu projektus¹⁰³;

- 8) argumenti, ko izvirzījusi Padome konkrētajā lietā, neattiecas uz īpašu Padomes organizēto konkursu raksturojumu, kas tos atšķirtu no konkursiem, ko organizē Eiropas Parlaments un Komisija. Tādējādi ombuds uzskata, ka apsvērumi, kas minēti viņa Īpašajā ziņojumā attiecībā uz Komisijas darba attiecību procedūrām, attiecas arī uz (mutatis mutandis) konkursiem, ko organizē Padome;
- 9) ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds uzskata, ka gadījums, kad Padome liedza sūdzības iesniedzējai pieeju savam izlabotajam eksāmena darbam, ir vērtējams kā kļūda pārvaldē.

Padomes sīki izklāstīts atzinums

Savā sīki izklāstītajā atzinumā Padome informēja ombudu, ka tā ir nolēmusi pieņemt ieteikuma projektu un neliegt sūdzības iesniedzējai pieeju savam izlabotajam eksāmena darbam. Sūdzības iesniedzēja eksāmena darba kopija un Atlases komisijas novērtējums tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam tajā pašā dienā.

Padome atzīmēja, ka attiecībā uz Civildienesta noteikumiem un neseno Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-72/01¹⁰⁴, saziņu par šiem dokumentiem nevar uzskatīt par konfidencialitātes principu pārkāpšanu, kas pausti Atlases komisijas procedūrās.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

No sūdzības iesniedzēja netika saņemta neviena piezīme par Padomes sīki izklāstīto atzinumu.

LĒMUMS

1 Atteikums nodrošināt pieeju izlabotajam eksāmena darbam

1.1 Sūdzības iesniedzēja izteica bažas par Padomes atteikumu nodrošināt sūdzības iesniedzējai pieeju izlabotajam eksāmena darbam konkursā "Council/C/412" uz vācu valodas administratīvā asistenta vietu (C5 kategorija).

1.2 Ombuds 2003. gada 16. aprīlī saskaņā ar Ombuda statūtu 3. panta 6. punktu nosūtīja Padomei ieteikuma projektu, ar kuru Padomei jāļauj sūdzības iesniedzējai piekļūt savam izlabotajam eksāmena darbam.

1.3 Savā sīki izklāstītajā atzinumā Padome informēja ombudu, ka tā ir nolēmusi pieņemt ieteikuma projektu un nodrošināt sūdzības iesniedzējai pieeju izlabotajam eksāmena darbam.

2 Secinājums

2.1 Uz veiktās izmeklēšanas pamata ombuds secina, ka Padome ir pieņēmusi ombuda ieteikuma projektu un ka Padomes veiktie pasākumi ir apmierinoši.

2.2 Tādējādi ombuds lietu izbeidz.

Sūdzība 2059/2002/IP

Eiropas ombuds Eiropas Savienības Padomei nosūtīja tādu pašu rekomendāciju lietā 2059/2002/IP. Padomes detalizētais atzinums un lēmums ir sekojošs:

¹⁰³ Salīdzināt ar ombuda 2001. gada 11. maija lēmumiem saistībā ar sūdzībām 457/99/IP, 610/99/IP, 1000/99/IP un 25/2000/IP, kas pieejami ombuda tīmekļa vietnē (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

¹⁰⁴ 2003. gada 25. jūnija spriedums lietā T-72/01 "Pyres pret Komisiju".



Padomes detalizētais atzinums

Savā sīki izstrādātajā atzinumā Padome uzsvēra, ka, balstoties uz ombuda iesūtīto ieteikumu projektu līdzīgā lietā (sūdzība 2097/2002/GG), Padomes Ģenerālsekretariāts 2003. gada 17. septembrī izstrādāja jaunus noteikumus saistībā ar paziņojumu par kandidātu izlaboto darbu kopijām. Šie noteikumi attiecas uz visiem ārējiem un iekšējiem konkursiem, ko organizē Padomes Ģenerālsekretariāts.

Kandidātiem, kas piedalās konkursos, kuri publicēti, sākot ar 2003. gada septembri, tiks nodrošināta viņu eksāmenu darbu kopija un attiecībā uz rakstiskajiem testiem — Atlases komisijas — vērtējuma lapas kopija. Gadījumā, ja konkursi ir rīkoti pirms 2003. gada 1. septembra, atbilstoši noteikumi nodrošina, ka kandidātiem pēc pieprasījuma tiks nodrošināta eksāmenu darbu kopija, kā arī Atlases komisijas vērtējuma lapa, ja tāda ir bijusi.

Kas attiecas uz konkrēto lietu, Padome bija nolēmusi sniegt kandidātam pieeju viņa eksāmena darbam. Kas attiecas uz paziņojumu par vērtēšanas kritērijiem, Padome uzsvēra, ka tie ir norādīti konkursa paziņojuma punktā VI.A.d) un ka Atlases komisija nav izveidojusi vērtējuma lapu. Saskaņā ar Padomes viedokli sūdzības iesniedzēja eksāmena darba kopija kopā ar konkursa paziņojuma kopiju sūdzības iesniedzējam tika nosūtīta tajā pašā dienā.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Ombuds 2003. gada 5. novembrī sazinājās ar sūdzības iesniedzēju telefoniski, lai informētu viņu par Padomes atbildi un pārliecinātos, vai viņš uzskata Padomes atbildi par apmierinošu. Sūdzības iesniedzējs pateicās ombudam par izmeklēšanas rezultātiem, kā arī par sasniegtajiem rezultātiem.

LĒMUMS

1 Atteikums nodrošināt pieeju izlabotajam eksāmena darbam un apspriest vērtēšanas kritērijus

1.1 Sūdzības iesniedzējs lūdza pieeju viņa izlabotā eksāmena darba kopijai konkursā "Council/A/394" un informāciju par vērtēšanas kritērijiem, ko Atlases komisija izmantoja testu vērtēšanā. Padome atteicās šīs sūdzības apmierināt. Tāpēc sūdzības iesniedzējs iesniedza sūdzību ombudam.

1.2 Ombuds 2003. gada 8. jūlijā saskaņā ar Ombuda statūtu 3. panta 6. punktu nosūtīja Padomei ieteikuma projektu, ar kuru Padomei ir jānodrošina sūdzības iesniedzējam pieeja izlabotajam eksāmena darbam, kā arī jāinformē sūdzības iesniedzējs par vērtēšanas kritērijiem, kurus Atlases komisija izmantoja..

1.3 Savā sīki izklāstītajā atzinumā Padome informēja ombudu, ka tā ir nolēmusi pieņemt viņa ieteikuma projektu.

Padome 2003. gada 17. septembrī vērsa uzmanību uz to, ka tās Ģenerālsekretariāts ir izveidojis jaunus noteikumus attiecībā uz paziņojumu par kandidātu izlaboto darbu kopijām. Šie noteikumi attiecas uz visiem ārējiem un iekšējiem konkursiem, ko organizē Padomes Ģenerālsekretariāts.

Kandidātiem, kuri piedalījušies konkursos, kas publicēti pēc 2003. gada 1. septembra, turpmāk tiks nodrošināta pieeja eksāmena darba kopijai un attiecībā uz rakstiskajiem testiem Atlases komisijas vērtējuma lapa. Gadījumā, ja konkursi ir rīkoti līdz 2003. gada 1. septembrim, attiecīgi noteikumi nodrošina, ka kandidātiem pēc viņu lūguma tiks nodrošināta eksāmenu darbu kopija, kā arī vērtējuma lapa, ja Atlases komisijai tāda ir bijusi.

1.4 Kas attiecas uz sūdzības iesniedzēja lietu, Padome informēja ombudu, ka sūdzības iesniedzēja eksāmena darba kopija, kā arī konkursa paziņojuma kopija tiks nosūtīta sūdzības iesniedzējam tajā pašā dienā. Padome paskaidroja, ka, tā kā Atlases komisijas piemērotie vērtēšanas kritēriji tika noteikti konkursa paziņojuma punktā VI.A.d), Atlases komisija nav izveidojusi atsevišķu vērtējuma lapu.



2 Secinājums

2.1 Pamatojoties uz veikto izmeklēšanu, ombuds secina, ka Padome ir pieņēmusi ombuda ieteikuma projektu un ka Padomes veiktie pasākumi ir apmierinoši.

2.2 Tādējādi ombuds lietu izbeidz.



3.5.2 Eiropas Komisija

UZDEVUMS VEICINĀT LABAS ADMINISTRATĪVĀS PRAKSES PRINCIPUS EIROPAS SKOLĀS

Lēmums par sūdzību 845/2002/IJH pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

L. kundze 2002. gada maijā iesniedza ombudam sūdzību savā un apmēram 50 vecāku vārdā. Šo vecāku bērni mācījās Eiropas skolās Briselē. Sūdzība ir saistīta ar vietu sadali skolās 2002./2003. akadēmiskajam gadam, par iesniegtajiem lūgumrakstiem un par koordinēšanas mehānismiem starp skolām.

Rezumējot sūdzības iesniedzēji izteica šādus komentārus.

Vietas, kas pieejamas jaunajā sākumskolas nodaļā Ikselē (Ixelles), tika piešķirtas skolēniem, kas pašlaik apmeklē divas esošās sākumskolas nodaļas, pamatojoties uz diviem atšķirīgiem kritēriju kopumiem, ko noteica vienpersoniski un, neievērojot pārdzīvības principu, piemēroja izcelsmes skola. Tika iesniegti vairāk kā 200 lūgumraksti, no kuriem daži nav izskatīti līdz sūdzības iesniegšanas brīdim.

Koordinēšanas mehānismi starp Briseles skolām ir neadekvāti pat attiecībā uz pamata uzdevumiem, kā, piemēram, skolas brīvlaiku un brīvdienu saskaņošanu starp trīs skolām.

Skolu darbība šajā jautājumā ir pretrunā ar labas administratīvās prakses principu ievērošanu un tādējādi pārkāpj Pamattiesību hartas 41. pantu. Bez tam ir konstatēts pārkāpums arī attiecībā uz hartas 24. panta 2. punktu, kurā teikts, ka "visās darbībās, kas saistītas ar bērniem, neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts vai privātās institūcijas, bērna interesēm jābūt primārajām". Pirmais kritērijs attiecībā uz bērnu sadalīšanu starp skolām bija visu trīs skolu kapacitāte, kas tika noteikta iepriekš, neņemot vērā bērnu vajadzības vai viņu vecāku vēlnes.

Sūdzības iesniedzēji sazinājās ar Komisiju, kas ir Valdes locekle un kurai ir pienākums aizsargāt tās personāla tiesības un intereses. Sūdzības iesniedzēji nesaņēma atbildi vai paskaidrojumu ne no Eiropas skolu vadības, ne no Pārvaldnieku padomes vai Komisijas.

Sūdzības iesniedzēji uztraucas par iespējamo haosu nākotnē, kad tiks atvērta ceturrtā Eiropas skola Briselē.

Rezumējot sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Eiropas skolu darbība ir pretrunā ar Pamattiesību hartas 41. pantu, kā arī 24. panta 2. punktu un ka koordinēšanas mehānismi starp skolām ir neadekvāti.

Sūdzības iesniedzēji lūdz ombudu darīt visu, kas ir viņa spēkos, lai nodrošinātu, ka:

- problēmas risinājums tiek rasts nekavējoties, respektējot iesaistīto bērnu intereses;
- jautājums tiek pilnībā izmeklēts augstākajā līmenī;



- tiek veikta visaptveroša Eiropas skolu administrācijas analīze, lai nodrošinātu, ka nākotnē tā darbojas saskaņā ar tiem pašiem labas pārvaldības un labas administratīvās prakses principiem, kas tiek piemēroti citās ES institūcijās^o, un ka saskaņā ar hartas 24. panta 2. punktu bērnu intereses ir primārais faktors attiecībā uz visām darbībām, kas tos ietekmē;
- visus lūgumrakstus pieņem, pat ja šim risinājumam būtu nepieciešama dažu klašu pārdalīšana;
- tiek veikta resursu sadales analīze starp skolām;
- tiek izveidota skaidra, uz pārredzamības principiem balstīta sistēma attiecībā uz bērnu sadali starp skolām, lai nākotnē izvairītos no bērnu pārvietošanas līdzīgos apstākļos.

IZMEKLĒŠANA

Strādājot ar iepriekšējām sūdzībām pret Eiropas skolām, ombuds uzskatīja, ka skolas nav Kopienas institūcija vai organizācija, tomēr Komisijai ir zināma atbildību par skolu darbību, jo tā ir pārstāvēta Valdē un sniedz arī lielu finansiālo ieguldījumu. Ombuds uzskata, ka Komisija nav atbildīga par jautājumiem, kas attiecas uz skolu iekšējo vadību.

Tādējādi ombuds lūdza Komisijas atzinumu attiecībā uz konkrēto sūdzību.

Komisijas atzinums

Rezumējot Komisijas atzinumā tika izvirzīti šādi punkti.

Noteikta skaita skolēnu sadale starp Eiropas skolām Briselē bija divu faktoru neizbēgamas sekas. Pirmkārt, Valdes lēmums atvērt trešo skolu Ikselē (Ixelles), lai atbrīvotu Aklas (Uccle) un Voluvas (Woluwe) skolas, kuras tajā laikā bija pārpildītas, un, otrkārt, nepieciešamība uz laiku pārvietot daļu skolēnu no Aklas skolas uz Voluvas skolu sakarā ar remonta un rekonstrukciju darbiem.

Pieņemot lēmumu par valodas nodaļu pārdali starp trijām skolām, Valde vēlējās nodrošināt to, lai tiktu ievērots ģeogrāfiskā līdzsvara un resursu racionālas izmantošanas princips. Direktoru lēmumā netika pieprasīta skolēnu sadale mācību gada laikā.

Lai šo kustību labāk organizētu, Pārvaldnieku padomes pārstāvis izveidoja koordinētu vadības grupu visām trijām Briseles skolām, kurā bija pārstāvēti direktori, mācībspēki un vecāku asociācijas.

Saskaņā ar informāciju, kas tika nodrošināta Komisijai, vecāku izvēle tika uzskatīta par prioritāro faktoru, taču ierobežojumi, ko noteica skolu organizāciju struktūra un nepieciešamība optimāli izmantot pieejamos resursus, neļāva apmierināt visu ģimeņu vēlmes un sūdzības. Saskaņā ar skolu viedokli, būtu grūti attaisnot nodaļu vai klašu sadali vienā skolā, ja tieši tās pašas nodaļas un klases citā skolā ir tukšas.

Skolas oponenti, ka individuālo lietu novērtējumā tās piemēroja brāļu un māsu, ģeogrāfiskā faktora un sabalansētu klašu izveidošanas principu attiecībā uz trim skolām. Direktoru lēmumi par to, kā veikt skolēnu sadali, tika balstīti uz vecāku sniegto informāciju saistībā ar brāļu un māsu jautājumu, kā arī māju atrašanās vietu.

Komisija ir informēta, ka ir iesniegts liels skaits sūdzību. Šīs sūdzības ir atsevišķi apskatītas katras skolas komitejā, kas sastāv no Administratīvās padomes locekļiem, kā arī no vecāku pārstāvjiem. Liels skaits sūdzību tika apmierināts.

Atbildot uz sūdzības iesniedzēju sūdzībām, Komisija izteica šādus komentārus.

1 Skolu piemērotā procedūra un izmantotie kritēriji skolēnu sadalē kopā ar apelācijas iespējām liecina, ka skolēnu intereses bija primārais faktors, kas, cik vien iespējams, tika ņemts vērā.



- 2 Sapulces laikā 2002. gada 21.-23. maijā Valde analizēja ziņojumu, ko bija iesniedzis tās pārstāvis saistībā ar "Skolēnu sadali no pirmsskolas, sākumskolas un vidusskolas cikliem starp Briseles I, II un III skolu". Komisija nav pārliecinājusies par nekārtībām šajā aspektā.
- 3 Pamattiesību hartas principi, konkrēti 41. pants un 24. panta 2. punkts, pilnībā tiek piemēroti attiecībā uz Eiropas skolām un ir tām saistoši. Šie principi ir jāpiemēro arī nākotnē attiecībā uz skolu reformu.
- 4 Saskaņā ar informāciju, kas sniegta Komisijai, Eiropas skolas kā primāro faktoru ņēma vērā vecāku izvēli. Patiešām tika ieguldītas pūles, lai sakārtotu klašu sadali no 2002. gada septembra, ar turpmākām amatu pārdalēm, kā arī lai ievērotu noteikumus, kas noteica sākumskolas klašu komplektēšanu 2002./2003. mācību gadā attiecībā uz noteiktām nodaļām. Par spīti šīm pūlēm, nevar neņemt vērā noteiktus ierobežojumus, ko nosaka skolas organizācijas struktūra, kā arī nepieciešamību optimāli izmantot pieejamos resursus. Nodaļu vai klašu sadali vienā skolā, kamēr tās pašas nodaļas un klases citā skolā bija tukšas, nevar uzskatīt par labu administratīvo praksi.
- 5 Valde pati par sevi ir kompetenta, lai izlemtu par resursu sadali starp dažādām Eiropas skolām. Tai jāvadās pēc ģeogrāfiskā līdzsvara un pieejamo resursu optimālas izmantošanas principiem.
- 6 Vecāku asociāciju piedalīšanās, pirmkārt, koordinētā vadības grupā attiecībā uz trīs Briseles skolām, kas tika izveidota labākai skolēnu pārvietošanas vadībai, un, otrkārt, komitejās, kas atbildīgas par sūdzību izvērtēšanu, liecina par sistēmas pārredzamību. Šo pārredzamības principu jāievēro arī nākotnē attiecībā uz skolēnu pārvietošanu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Rezumējot sūdzības iesniedzēja piezīmes tika izvirzīti šādi punkti.

Sūdzības iesniedzējs bija iesniedzis Komisijai informāciju un lūdza, lai tā iejauktos Valdes darbībā bērnu un to ģimeņu vārdā. Komisijas pārstāvim tādējādi vajadzēja būt informētam par situāciju laikā, kad 2002. gada 21.-23. maijā notika Valdes sapulce. Resursu sadale starp skolām bez rūpīgas bērnu interešu izvērtēšanas ir vissliktākās kļūdas pārvaldē piemērs.

Komisija oponē, ka Pārvaldnieku padome pati par sevi ir kompetenta, lai izlemtu par resursu sadali starp skolām. Tas norāda, ka Komisija nav guvusi mācību un atsakās no savu pienākumu pildīšanas. Komisija skolām nodrošina lielāko daļu finansiālo līdzekļu, un tai ir jāizvirza bērnu vajadzības un intereses pirmajā vietā.

IETEIKUMA PROJEKTS

Ar 2002. gada 10. decembra lēmumu ombuds nosūtīja Komisijai ieteikuma projektu saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 6. punktu. Ieteikuma projekts tika izvirzīts, pamatojoties uz šādiem aspektiem.

1 Vietu sadale Eiropas skolās

Sūdzības iesniedzēja lieta

1.1 L. kundze 2002. gada maijā iesniedza ombudam sūdzību savā un apmēram 50 vecāku vārdā. Šo vecāku bērni mācījās Eiropas skolās Briselē. Sūdzība ir saistīta ar vietu skolās sadali 2002./2003. akadēmiskajam gadam, par iesniegtajiem lūgumrakstiem un par koordinēšanas mehānismiem starp skolām.

Rezumējot sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Eiropas skolu darbība ir pretrunā ar Pamattiesību hartas 41. pantu, kā arī 24. panta 2. punktu un ka koordinēšanas mehānismi starp skolām ir neadekvāti. Sūdzības lūdz ombudu darīt visu, kas ir viņa spēkos, lai nodrošinātu, ka:

- problēmas risinājums tiek rasts nekavējoties, respektējot iesaistīto bērnu intereses;
- jautājums tiek pilnībā izmeklēts augstākajā līmenī;



- tiek veikta visaptveroša Eiropas skolu administrācijas analīze, lai nodrošinātu, ka nākotnē tā darbojas saskaņā ar tiem pašiem labas pārvaldības un labas administratīvās prakses principiem, kas tiek piemēroti citās ES institūcijās, un ka saskaņā ar hartas 24. panta 2. punktu bērnu intereses ir primārais faktors attiecībā uz visām darbībām, kas tos ietekmē;
- visus lūgumrakstus pieņem, pat ja šim risinājuma būtu nepieciešama dažu klašu pārdalīšana;
- tiek veikta resursu sadales analīze starp skolām;
- tiek izveidota skaidra, uz pārredzamības principiem balstīta sistēma attiecībā uz bērnu sadali starp skolām, lai nākotnē izvairītos no bērnu pārvietošanas līdzīgos apstākļos.

Komisijas argumenti

1.2 Komisija apstiprināja, ka tā ir informēta par sūdzību ievērojamo skaitu. Šīs sūdzības tika izskatītas atsevišķi, un daudzas no tām tika apmierinātas. Procedūra un kritēriji, ko piemēroja skolas, lai veiktu skolēnu sadali, kā arī apelāciju iesniegšanas iespēja liecina, ka skolēnu intereses tika uzskatītas par primāro faktoru, kas, cik vien iespējams, tika ņemts vērā.

Valde pati par sevi ir kompetenta, lai izlemtu resursu sadali starp dažādām Eiropas skolām. Tai jāvadās pēc ģeogrāfiskā līdzsvara un pieejamo resursu optimālas izmantošanas principiem. Valde izskatīja ziņojumu par attiecīgo jautājumu, un Komisija atzīst, ka šajā sakarā nepastāv nekādas nekārtības.

Skolas darīja visu, lai vecāku izvēli ņemtu vērā kā primāro faktoru. Tika ieguldītas pūles, lai sakārtotu klašu sadales jautājumu, taču nodaļu vai klašu sadali vienā skolā, kamēr tās pašas nodaļas un klases citā skolā bija tukšas, nevar uzskatīt par labu administratīvo praksi.

Pamattiesību hartas principi, konkrēti 41. pants un 24. panta 2. punkts, pilnībā tiek piemēroti attiecībā uz Eiropas skolām un ir tām saistoši. Šie principi ir jāpiemēro arī turpmāk attiecībā uz skolu reformu.

Vecāku asociāciju piedalīšanās, pirmkārt, koordinētā vadības grupā attiecībā uz trīs Briseles skolām, kas tika izveidota labākai skolēnu pārvietošanas vadībai, un, otrkārt, komitejās, kas atbildīgas par sūdzību izvērtēšanu, liecina par sistēmas pārredzamību. Šis pārredzamības princips jāievēro arī nākotnē attiecībā uz skolēnu pārvietošanu.

Ombuda atzinumi

1.3 Ombuds atzīmē, ka Eiropas skolas sākotnēji radīja dalībvalstis, kas 1957. gadā parakstīja Eiropas skolu statūtus. Dalībvalstis un Eiropas Kopiena 1994. gadā parakstīja Konvenciju¹⁰⁵, kas atceļ un aizvieto 1957. gada Statūtus. Šī Konvencija stājās spēkā 2002. gada 1. oktobrī.

1.4 Ombuds konsekventi pauž viedokli, ka skolas nav Kopienas institūcija vai organizācija, tomēr Komisijai ir zināma atbildību par skolu darbību, jo tā ir pārstāvēta Valdē un sniedz arī lielu finansiālo ieguldījumu. Ombuds uzskata, ka Komisijai nav jāatbild par jautājumiem, kas attiecas uz skolu iekšējo vadību.

Lūgumraksti

1.5 Kas attiecas uz lūgumrakstiem saistībā ar bērnu sadali starp skolām, ombuds uzskata, ka Komisijas pienākumos neietilpst lēmumu pieņemšana par atsevišķiem lūgumrakstiem, un tādējādi tās ir ārpus ombuda izmeklēšanas ietvariem. Ombuds atzīst, ka Komisija ir apgalvojusi, ka liels skaits lūgumrakstu ir apmierināti.

Pamattiesību harta

1.6 Attiecībā uz apgalvojumiem par Pamattiesību hartas pārkāpumiem ombuds apsveica Komisijas atzinumu, ka tiesības uz labu administratīvo praksi (41. pants) un bērna tiesības (sevišķi

105

OV L 212/3 1994. gada 17. augusts.



24. panta 2. punkts¹⁰⁶) ir saistošas Eiropas skolām un attiecas arī uz to reformu turpmāk. Vispār ombuds uzskata, ka šo tiesību ievērošana ir savienojama arī ar lietderīgumu resursu sadalē starp skolām. Konkrētajā lietā ombuds neuzskata, ka viņa izmeklēšanas rezultātā ir izdevies rast pierādījumu bērnu tiesību pārkāpumam, kā tas ir noteikts hartas 24. panta 2. punktā, jo sevišķi ņemot vērā to, ka sākotnējā bērnu sadale starp skolām ir mainīta^o, balstoties uz apmierināto lūgumrakstu lielo skaitu.

Tiesības uz labu administratīvo praksi ir apskatītas turpmāk.

Koordinēšana un laba administratīvā prakse

1.7 Attiecībā uz pieņemumu, ka koordinēšanas mehānismi starp skolām ir neadekvāti, ombuds atgādina, ka tika iesniegts liels skaits lūgumrakstu un ka saskaņā ar Komisijas viedokli daudzi no tiem tika apmierināti. Ombuds uzskata, ka tas uzskatāms par pierādījumu, ka, rīkojoties ar sūdzībām, pastāv efektīva un atsaucīga sistēma.

1.8 Tajā pašā laikā ombuds uzsver, ka, ja attiecībā uz konkrētu administrācijas sfēru tiek iesniegts liels skaits lūgumrakstu vai sūdzību, ir ieteicams veikt analīzi par to, vai pastāv ar šo situāciju saistīta problēma, un, ja tā, tad veikt atbilstošus pasākumus, lai šo problēmu atrisinātu nākotnē. Tas jo sevišķi ir veicināms, ja parādās situācija, kad liels skaits lūgumrakstu vai sūdzību tiek attaisnots.

1.9 Ombuds arī uzsver, ka Komisija pārstāv Eiropas Kopienas, kas sniedz lielu finansiālo ieguldījumu Eiropas skolām un kas ir parakstījušas 1994. gada konvenciju "Par Skolu statūtiem". Ombuds pauž viedokli, ka Komisijas pienākumos ietilpst labas administratīvās prakses veicināšana Eiropas skolās. Ombuds uzskata, ka Komisijas reakcija uz notikumiem, kas ir konkrētās sūdzības pamatā, nerāda, ka Komisija pilnībā pilda savus pienākumus. Tā ir kļūda pārvaldē.

2 Secinājums

2.1 Iepriekš minēto iemeslu dēļ ombuds uzskata, ka Komisijas reakcija uz notikumiem, kas ir konkrētās sūdzības pamatā, nerāda, ka Komisija pilnībā apzinās savu pienākumu veicināt labu administratīvo praksi Eiropas skolās.

2.2 Iepriekš minētais konstatējums liek domāt par vispārēja rakstura problēmu, kas nav savienojama ar mierizlīgumu. Tādējādi ombuds sagatavoja Komisijai šādu ieteikuma projektu saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 6. punktu.

IETEIKUMA PROJEKTS

Komisijai vajadzētu atzīt tās pienākumu veicināt labu administratīvo praksi Eiropas skolās un izklāstīt konkrētus pasākumus, ko tā apņemas veikt, lai pildītu šo pienākumu nākotnē.

Sīki izklāstīts Komisijas atzinums

Rezumējot, Komisijas sīki izklāstītais atzinums bija šāds.

Lēmumu par jaunas skolas atvēršanu Briselē (B-III) un par valodas nodaļu pārdali (gan tikko izveidoto nodaļu, gan jau esošo) starp trijām skolām (B-I, B-II un B-III) pieņēma Valde savā 1998. gada 28.-29. aprīļa sapulcē, ņemot vērā ģeogrāfiskā līdzsvara un pieejamo resursu racionālas izmantošanas principus.

Valde piešķīra sešas nodaļas B-I skolai (dāņu, vācu, grieķu, angļu, spāņu un franču valoda), astoņas nodaļas B-II skolai (vācu, angļu, somu, franču, itāļu, holandiešu, zviedru un portugāļu valoda) un sešas B-III skolai (vācu, angļu, spāņu, franču, itāļu un holandiešu valoda).

¹⁰⁶

"Visās darbībās, kas saistītas ar bērniem, neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts vai privātas institūcijas, bērna intereses ir jāuzskata par primāro faktoru."



Komisija kā Valdes locekle apstiprināja šo lēmumu bez iebildumiem, un tā pilnībā apzinās atbildību, kas attiecas uz šo jautājumu.

Skolēnu sadales jautājums, kas radies valodas nodaļu pārdales rezultātā, kā arī pamatojoties uz darbu, kas veikts B-I skolā, nav jārisina Valdei, bet institūcijām, kas parasti ir atbildīgas par sistēmas iekšējo vadību.

Lai gan Komisijas pienākumos neietilpst risināt skolu iekšējās vadības jautājumus, tā ir uzmanīgi sekojusi šī jautājuma attīstībai. Attiecīgo skolu Administratīvo padomju ietvaros Komisija vērta skolotāju uzmanību uz problēmas svarīgumu un lūdza tiem darīt visu iespējamo, lai rastu risinājumu šai problēmai. Pēc Komisijas pieprasījuma Valde izvērtēja skolās veikto procedūru un atklāja, ka tā bijusi pareiza.

Komisija vēlreiz pievērsīs Eiropas skolu Ģenerālsēkretariāta uzmanību tam, ka nākotnē, jo sevišķi, ja tiks atvērta ceturta Briseles skola, ir jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu to, ka skolēnu sadale notiek vislabākajos apstākļos.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes par sīki izstrādāto atzinumu

Rezumējot, sūdzības iesniedzēja piezīmēs tika izteikti šādi komentāri.

Vecāki ir ļoti noraizējušies par pašreiz notiekošo procesu attiecībā uz ceturta Eiropas skolas atvēršanu Briselē. Ir pamats pieņēmumam, ka diskusijās ar atbildīgajām Beļģijas institūcijām bērnu intereses atkal netiks ņemtas vērā. Komisijai vajadzētu iejaukties, lai aizstāvētu bērnu un tās personāla intereses.

Šīs sūdzības izskatīšanas laikā ir kļuvis skaidrs, ka, tiklīdz ir kāda problēma, kas attiecas uz skolu tiešajiem pienākumiem, vecākiem nav iespēju lēmumus apšaubīt. Vecāki uztraucas, ka neviens nevar palauties uz struktūrām, kuru darbs saistīts ar bērniem. Vecāki vēlētos saņemt kādu padomu, kā risināt šo jautājumu.

LĒMUMS

1 Ombuda vērtējums par Komisijas sīki izklāstīto atzinumu

1.1 Ombuds veica sūdzības izmeklēšanu attiecībā uz vietu sadali Eiropas skolās Briselē. Ņemot vērā, ka Komisija ir Eiropas Kopienas pārstāvis, kas sniedz lielu finansiālo ieguldījumu Eiropas skolām un kas ir parakstījis 1994. gada konvenciju "Par Skolu statūtiem", ombuds pauž viedokli, ka Komisijas pienākumos ietilpst labas administratīvās prakses veicināšana Eiropas skolās. Ombuds uzskata, ka Komisijas reakcija uz notikumiem, kas ir konkrētās sūdzības pamatā, neliecina, ka Komisija pilnībā apzinās šo pienākumu. Tādējādi ombuds sagatavoja šādu ieteikuma projektu.

Komisijai vajadzētu atzīt tās pienākumu veicināt labu administratīvo praksi uz Eiropas skolās un izklāstīt konkrētus pasākumus, ko tā apņemas veikt, lai pildītu šo pienākumu nākotnē.

1.2 Savā sīki izklāstītajā atzinumā Komisija apņēmas pievērst Eiropas skolu Ģenerālsēkretariāta uzmanību tam, ka nākotnē, jo sevišķi, ja tiks atvērta ceturta Briseles skola, ir jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu to, ka skolēnu sadale notiek vislabākajos apstākļos.

1.3 Ombuds uzskata, ka saistībā ar konkrētās sūdzības tematu Komisija uz ieteikuma projektu ir atbildējusi pozitīvi un arī veikusi adekvātus pasākumus, lai to apmierinātu.

1.4 Ombuds atzīmē, ka kopumā sūdzība attiecas uz jautājumu, vai uz Eiropas skolām var palauties, kā arī uz skolu pārvaldības jautājumu. Ombuds apsvērs, vai uzsākt izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas par Komisijas vispārējo pienākumu veicināt labu administratīvo praksi Eiropas skolās saskaņā ar Pamattiesību hartu. Piebilde par turpmāko darbību ir sniegta turpmāk.



2 Secinājums

Ombuds uzskata, ka Komisija ir veikusi adekvātus pasākumus, lai apmierinātu ieteikuma projektu. Tādējādi ombuds lietu izbeidz.

PIEBILDE PAR TURPMĀKO DARBĪBU

Ombuds apsvērs, vai uzsākt izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas par Komisijas vispārējo pienākumu veicināt labu administratīvo praksi Eiropas skolās saskaņā ar Pamattiesību hartu.

TELEKOMUNIKĀCIJU KOMPĀNIJAS ĪSTENOTĀ DISKRIMINĀCIJA, BALSTOTIES UZ PILSONĪBU, UN ES KONKURENCES TIESĪBAS

Lēmums par sūdzību 1045/2002/GG pret Eiropas Komisiju

SŪDZĪBA

Sūdzības iesniedzējs, pēc tautības vācietis, studēja Zviedrijā. Lai iegādātos telefona abonementu no Zviedrijas telekomunikāciju kompānijas "Telia", viņam vajadzēja nodrošināt iemaksu 5000 zviedru kronu apmērā (vai Zviedrijas pilsoņa deklarāciju, ka viņš sniedz garantiju par šo summu). Izrādās, ka šāda iemaksa tika pieprasīta no visiem ārzemniekiem, kam nebija Zviedrijas sociālās apdrošināšanas numurs. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka šis ir diskriminācijas gadījums, kas ir pretrunā EK Līguma 12. pantam, ņemot vērā to, ka, ka zviedru tautības pārstāvjiem nav jānodrošina šāda iemaksa.

Sūdzības iesniedzējs 1998. gada 25. novembrī iesniedza oficiālu sūdzību Komisijas pārstāvniecībā Zviedrijā, kas, savukārt, 1998. gada 2. decembrī informēja sūdzības iesniedzēju, ka sūdzība ir nosūtīta uz Ģenerālsekretariātu Briselē.

Atsaucoties uz šīs sūdzības iesniedzēja 1999. gada 20. augusta atgādinājumu, 1999. gada 3. septembrī Komisijas Ģenerālsekretariāts informēja sūdzības iesniedzēju, ka lieta ir reģistrēta ar numuru 99/4916 SG(99) A/9472/2.

Savā sūdzībā ombudam, kas tika iesniegta 2002. gada jūnijā, sūdzības iesniedzējs apgalvojumiem, ka, neskatoties uz vairākkārtējiem atgādinājumiem (2000. gada 12. jūlijā, 2000. gada 18. oktobrī un 2001. gada 18. novembrī), Komisija nebija viņu ne informējusi par procedūras stāvokli, ne arī par to, vai Komisija domāja uzsākt likuma pārkāpuma tiesvedību pret Zviedriju.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija izteica šādus komentārus.

Komisija bija vispirms apspriedusies ar vairākiem tās ģenerāldirektorātiem (ar Iekšējā tirgus, Tieslietu un iekšlietu, Informācijas sabiedrības ģenerāldirektorātu), lai pārbaudītu, vai izvirzīta apsūdzība sakarā ar šo praksi ir tieši vai netieši cēlusies no Zviedrijas likumiem. Šī izpēte risinājās līdz 2000. gada vasarai. Tās rezultātā atklājās, ka "Telia" bija likusi pildīt attiecīgo pienākumu pēc paša iniciatīvas.

Tā kā tādējādi jautājums attiecās uz uzņēmuma praksi, Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāts (DG) pārbaudīja, vai EK Līguma 82. pants ir pārkāpts. Konkurences DG 2000. gada 25. augustā lūdza "Telia" sniegt paskaidrojumus. Savā atbildē 2000. gada 25. septembrī "Telia" paskaidroja, ka summa 5000 zviedru kronu apmērā kalpo kā parādu drošības nauda abonentiem, kam nav Zviedrijas sociālās apdrošināšanas numura un kuru pārvietošanās gadījumā "Telia" varētu



zaudēt saziņu ar viņiem. Komisija uzskatīja, ka šis paskaidrojums attaisnoja atšķirību attieksmē pret Zviedrijas sociālā apdrošināšanas numura īpašniekiem un personām, kam šāda numura nav. Tādējādi Komisija pieņēma lēmumu tālāku izmeklēšanu neveikt.

Rezultātā jautājums netika uzskatīts par prioritāru, jo sevišķi ņemot vērā faktu, ka Konkurences DG vajadzēja izskatīt vairākas citas lietas telekomunikāciju sektorā.

Iepriekš minētie apstākļi par nožēlu Komisijai bija radījuši zināmu aizkavēšanos attiecībā uz informāciju sūdzības iesniedzējam par viņa sūdzības izmeklēšanas pirmajiem slēdzieniem un par Komisijas nodomu sniegt ziņas par sūdzību.

Komisija 2002. gada 8. augustā bija sūdzības iesniedzējam nosūtījusi rakstisku atbildi attiecībā uz viņa sūdzību. Komisija 2002. gada 5. septembrī sazinājās ar sūdzības iesniedzēju telefoniski, lai pārliecinātos, vai viņš ir saņēmis atbildi.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs apstiprināja, ka viņš bija saņēmis Komisijas 2002. gada 8. augustā izsūtīto vēstuli un atzīmēja, ka tādējādi viņa sūdzības primārais mērķis tika sasniegts. Tomēr sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka viņu nepamet sajūta, ka, neskatoties uz visiem viņa atgādinājumiem, Komisija nebija uzskatījusi par nepieciešamu informēt viņu agrāk. Pēc viņa domām, tā bija vairāk kā "zināma aizkavēšanās", un to nevarēja attaisnot ar personāla trūkumu. Tomēr sūdzības iesniedzējs saņēma ziņu par Komisijas nožēlu un pieņēma tās atvairinošanos un akceptēja tās attaisnošanos.

Attiecībā uz lietas saturu sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka Komisijas sniegtais pamatojums izmeklēšanas beigšanai nebija pietiekami pārliecinošs. Pēc sūdzības iesniedzēja domām, ir noticis EK Līguma 82. panta pārkāpums. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka arī kompānijas "Telia" sniegtais paskaidrojums par tās rīcību nebija pietiekami pārliecinošs, sakot, ka "Telia" jebkurā gadījumā varēja uzmeklēt parādniekus ārzemēs. Viņš piekrita, ka tas varētu būt daudz grūtāk nekā sameklēt parādniekus Zviedrijā. Tomēr sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka šis fakts nevarētu kalpot par diskriminācijas attaisnojumu. Ja Komisijai pieņemtu "Telia" argumentus, tas būtu pretrunā ar ES centieniem vienkāršot prasību piedziņu citās dalībvalstīs.

Sūdzības iesniedzējs arī pauž viedokli, ka "Telia" varēja izmantot citus līdzekļus, lai aizsargātu kompāniju, piemēram, lūdzot ES pilsoņus, kas nav Zviedrijas pilsoņi, nodrošināt viņu identitātes kartes vai pases kopiju. Pēc viņa domām, šī informācija varētu noderēt, ja būtu nepieciešamība parādniekam "sadzīt pēdas". Sūdzības iesniedzējs arī jautāja, vai fakts, ka parādniekam ir Zviedrijas sociālās nodrošināšanas numurs, atvieglotu viņa atrašanās procedūru gadījumā, ja viņš dotos uz ārzemēm.

Tādējādi sūdzības iesniedzējs lūdza ombudu atbalstīt viņa sūdzību un mēģināt likt Komisijai turpināt izmeklēšanu.

OMBUDA CENTIENI PANĀKT MIERIZLĪGUMU

Pēc rūpīgas atzinuma un piezīmju izskatīšanas ombuds neuzskatīja, ka Komisija ir adekvāti atbildējusi uz visiem sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem.

Mierizlīguma priekšlikums

Ombuda statūtu 3. panta 5. punkts¹⁰⁷ nosaka, ka ombudam ir jāmeklē, cik vien iespējams, tāds risinājums ar konkrēto institūciju, lai novērstu kļūdu pārvaldē un apmierinātu sūdzības iesniedzēju.

¹⁰⁷

1994. gada 9. marta Eiropas Parlamenta lēmums 94/262 par Noteikumiem un vispārējiem nosacījumiem attiecībā uz ombuda pienākumu izpildi, 1994 OV L 113/13.



Ombuda provizorisks secinājums bija, ka Komisijas lēmums izbeigt lietu, pamatojoties uz to, ka "Telia" pieeja šķita pamatota, ir kļūda pārvaldē.

Tādējādi ombuds Komisijai izvirzīja šādu mierizlīguma priekšlikumu.

Eiropas Komisijai ir atkārtoti jāizskata sūdzība, ko iesniedzis sūdzības iesniedzējs.

Komisijas atzinums

Savā atzinumā Komisija sniedza šādus komentārus.

Komisija atbilstoši ombuda priekšlikumam bija lietu atkārtoti izskatījusi, ņemot vērā jaunus argumentus, ko bija izvirzījis sūdzības iesniedzējs. "Telia" pieejas mērķis bija nodrošināt, ka tās klients ir maksātspējīgs brīdī, kad tā noslēdza abonēšanas līgumu ar viņu. To varētu panākt trīs veidos: norādot sociālās apdrošināšanas numuru, nodrošinot iemaksu vai iesniedzot pierādījumu par mājas vai dzīvokļa iegādi Zviedrijā.

Zviedrijas sociālās apdrošināšanas numurs ("personnummer") tiek izsniegts katram Zviedrijas pilsonim un katram ārzemniekam, kas dzīvo Zviedrijā vairāk kā vienu gadu. Tas sastāv no vairākiem cipariem, kas ļauj uzzināt personas vecumu un dzimšanas vietu. Šis numurs kalpo personas identificēšanai administratīviem mērķiem. Tas tiek izmantots sociālās apdrošināšanas nolūkiem, bet ne tikai. Tulkojumu "sociālās nodrošināšanas numurs" nevajadzētu uztvert burtiski.

Numuru izmanto nodokļu institūcijas un privātas organizācijas, lai varētu sastādīt finanšu datu bāzes. Pēc informācijas šajā datu bāzē ir iespējams pārbaudīt, vai konkrētajai personai ir nenomaksāti parādi. Ja persona, kurai ir "personnummer", vēlējas abonēt kompānijas "Telia" pakalpojumus, kompānija pārbaudīja datu bāzes informāciju, lai noskaidrotu, vai personai ir kādi nenomaksāti parādi. Acīmredzot, informācija šajā datu bāzē bija pieejama tikai tad, ja personu uzraudzīja dažādas Zviedrijas administratīvās vai privātas institūcijas.

"Telia" pieeja, lūdzot iesniegt sociālās apdrošināšanas numuru, iemaksu vai pierādījumu par mājas vai dzīvokļa iegādi Zviedrijā, nebija atkarīga no pilsonības. Ārzemju pilsonim, kas dzīvoja un strādāja Zviedrijā, bija "personnummer". Bez tam arī Zviedrijas pilsonim, kas nedzīvo Zviedrijā, varētu lūgt nodrošināt iemaksu, ja viņš iebrauc Zviedrijā uz īsu laiku kā students. Lai gan šai personai bija "personnummer", datu bāzē nebija pieejama nekāda finanšu informācija, jo šī persona nedzīvoja Zviedrijā.

Kā katram telekomunikāciju operatoram "Telia", akceptējot jauno abonentu, bija nepieciešams iegūt attiecīgo informāciju par personu un līdzekļus, lai viņu atrastu, ja viņš nemaksātu savus rēķinus. Daudzi telekomunikāciju operatori ES teritorijā risināja šo risku, lūdzot abonenta identitātes kartes kopiju. To praktizēja galvenokārt operatoru aģenti, kas deva priekšroku abonementu pārdošanai, klātesot attiecīgajai fiziskajai personai. Tomēr kompānijas "Telia" situācija bija atšķirīga. No vienas puses, kompānija bija bieži pārdeva abonementus telefoniski. No otras puses, tā likumīgi vēlējas pārliecināties par klienta maksātspēju brīdī, kad tā noslēdza līgumu. Tādējādi "Telia" nelūdz nodrošināt identitātes kartes kopiju. Lai pārliecinātos par klienta maksātspēju, kompānija lūdza klientus, kuriem ir "personnummer", iesniegt to. Gadījumā, ja nav pieejama nekāda finansiāla informācija par klientu, ko ir apstiprinājusi trešā puse, vai īpašuma pierādījums, tiek pieprasīta iemaksa. Patiesībā "Telia" nodrošināja neierobežotu telefona līnijas izmantošanu saviem klientiem laikā starp diviem rēķiniem, t.i., trīs mēnešu periodā. Attiecīgās darbības nodrošināja pret risku, ka rēķins varētu palikt nenomaksāts.

Telekomunikāciju operatoru prakse Eiropā attiecībā uz līnijas nodrošināšanas nosacījumiem, rēķinu apmaksu un situāciju, kad klientam ir nodrošināta telefona līnija, bet klients neapmaksā rēķinus, ir dažāda. Citi operatori, kā "British Telecom" vai "France Telecom", arī uzskatīja, ka atsevišķos gadījumos, ja nepieciešams, ir jālūdz nodrošināt iemaksu, kā to darīja "Telia".

"Telia" sistēmā neierobežota telefona līnijas izmantošana ir iespējama piecu mēnešu periodā no datuma, kad tiek apmaksāts pēdējais rēķins, līdz datumam, kad līnija tiek slēgta nemaksāšanas

gadījumā. Citi operatori ir samazinājuši šo periodu līdz trim mēnešiem, un daži no tiem bloķē līnijas izmantošanu attiecībā uz izejošiem zvaniem, tiklīdz tiek atklāts, ka pēdējais rēķins nav nomaksāts.

"Telia" ir samazinājusi iemaksas apjomu, kas tagad ir 3000 zviedru kronas vai 333 eiro iepriekšējo 5000 zviedru kronu vietā tajā laikā, kad sūdzības iesniedzējs vērsās pie Komisijas. Šī summa šķita piemērota konkrētajam mērķim (333 eiro kā iemaksa piecu mēnešu bezmaksas līnijas izmantošanai).

Galvenais pamatojums attiecībā uz "personnummer" (vai iemaksas vai pierādījuma par dzīves vietas iegādi) nodrošināšanu nebija mazināt risku, ka kompānijai vajadzētu piedzīt tās prasības citās dalībvalstīs.

Tā kā nepastāvēja diskriminācija vai neattaisnojama darbība, Komisija uzskatīja, ka nebija pietiekama pamatojuma, lai uzsāktu tiesvedību par EK Līguma 82. panta pārkāpumu.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs uzturēja spēkā savu sūdzību. Viņš uzskatīja, ka "Telia" pieeja bija netieša diskriminācija attiecībā uz personām, kam nebija zviedru pilsonības, jo praktiski šīs personas varēja iegūt "personnummer" tikai pēc viena gada. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēju, "Telia" biznesa galvenie nosacījumi noteica, ka ir nepieciešams nodrošināt iemaksu, ja ir pamatots pieņēmums uzskatīt, ka klients varētu neapmaksāt rēķinus. Sūdzības iesniedzējs oponentēja, ka, pieņemot, ka šis ir gadījums, kad nav "personnummer", "Telia" patiesībā lika šķēršļus citu dalībvalstu pārstāvjiem.

Pēc sūdzības iesniedzēja domām, pastāv liela atšķirība starp "personnummer" vai iemaksas pieprasīšanu. Pirmajā gadījumā maksātspējas pierādījums bija pietiekams, kamēr otrajā gadījumā klientam vajadzēja kompānijai "Telia" nodrošināt finansiālus resursus, nesāņot nekādus procentus.

Sūdzības iesniedzējs piebilda, ka salīdzinājums ar "British Telecom" un "France Telecom" nebija pārlicinošs, jo piemērs ar šīm kompānijām norādīja, ka gadījumi ar iemaksas pieprasīšanu tiek risināti nediskriminējoši. Pastāv citi telekomunikāciju operatori, kas nepieprasa iemaksu vispār (piemēram, "Deutsche Telekom") vai iemaksa tiek pieprasīta, ja rodas problēmas (piemēram, "Telekom Austria").

IETEIKUMA PROJEKTS

Pamatojoties uz viņam iesniegtajiem pierādījumiem, ombuds nonāca pie secinājuma, ka mierizlīgums nav iespējams. Tādējādi ombuds Komisijai iesniedza šādu ieteikuma projektu saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 6. punktu.

Eiropas Komisijai ir atkārtoti jāizskata sūdzība, ko tai iesniedzis sūdzības iesniedzējs.

Komisijas sīki izklāstītais atzinums

Savā sīki izklāstītajā atzinumā Komisija izvirzīja šādus komentārus.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja iesniegtās sūdzības būtību pastāv viedokļu atšķirības starp sūdzības iesniedzēju, ombudu un Komisiju. Persona, uz kuru tas principā attiecas, t.i., "Telia", nebija iesaistīta sarakstē. Atlika noskaidrot, vai "Telia" prakse bija uzskatāma par ļaunprātīgu dominējošā stāvokļa izmantošanu EK Līguma 86. panta izpratnē. Tādējādi Komisija nolēma izskatīt šo jautājumu saskaņā ar EK Līguma 82. pantu. Tas ļautu iesaistītajām pusēm (sūdzības iesniedzējam un "Telia") sniegt savu viedokli par visiem konkrētās lietas elementiem. Pēc šīs izmeklēšanas beigām Komisija varētu atkārtoti apsvērt visus konkrētās lietas elementus, pirms galīgā lēmuma pieņemšanas par lietas būtību. Šo jauno pieeju nevajadzētu saprast kā Komisijas akceptu attiecībā uz ombuda komentāriem par lietas būtību.



Lai lietu risinātu ātrāk, sūdzības iesniedzēja sūdzība saskaņā ar Līguma 82. pantu tiktu nosūtīta "Telīa" nākamo dienu laikā.

Komisija uzskatīja, ka šī jaunā pieeja pilnībā sniedza atbildi uz ombuda ieteikumu izskatīt sūdzības iesniedzēja iesniegto sūdzību atkārtoti.

Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 1. jūlijā informēja ombudu telefoniski, ka viņš ir apmierināts ar lietas iznākumu.

LĒMUMS

1 Informācijas trūkums attiecībā uz Komisijai iesniegto sūdzību

1.1 Sūdzības iesniedzējs, pēc tautības vācietis, studēja Zviedrijā. Lai iegādātos telefona abonementu no Zviedrijas telekomunikāciju kompānijas "Telīa", viņam vajadzēja nodrošināt iemaksu 5000 zviedru kronu apmērā. Izrādās, ka šāda iemaksa tika pieprasīta visiem ārzemniekiem, kam nebija Zviedrijas sociālās apdrošināšanas numurs. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka šis ir diskriminācijas gadījums, kas ir pretrunā ar EK Līguma 12. pantu, ņemot vērā to, ka, ka zviedru tautības pārstāvjiem nav jānodrošina šāda iemaksa. Sūdzības iesniedzējs 1998. gada 25. novembrī iesniedza oficiālu sūdzību Komisijai. Savā sūdzībā ombudam, kas tika iesniegta 2002. gada jūnijā, sūdzības iesniedzējs norādīja, ka, neskatoties uz vairākiem atgādinājumiem, Komisija nebija viņam sniegusi informāciju ne par lietas stāvokli, ne par faktu, vai tā domā uzsākt tiesvedību pret Zviedriju par likuma pārkāpšanu.

1.2 Savā atzinumā Komisija paskaidroja, kā sūdzība tika izskatīta, un izteica nožēlu, ka ir bijusi zināma "aizkavēšanās", informējot sūdzības iesniedzēju. Saskaņā ar Komisijas informāciju sūdzības iesniedzējs tika beidzot informēts ar vēstuli, kas tika izsūtīta 2002. gada 8. augustā.

1.3 Ievērojot labu administratīvo praksi, sūdzības iesniedzēji ir jāinformē par Komisijai iesniegto sūdzību stāvokli un rezultātiem. Šajā gadījumā bija vajadzīgi deviņi mēneši un sūdzības iesniedzēja atgādinājums, līdz 1999. gada septembrī Komisija beidzot informēja sūdzības iesniedzēju, ka viņa sūdzība ir oficiāli reģistrēta. Arī uz nevienu no nākamajiem trim atgādinājumiem, ko sūdzības iesniedzējs nosūtīja Komisijai, netika sniegta atbilde. Tikai 2002. gada augustā pēc informācijas saņemšanas, ka sūdzības iesniedzējs ir griezies pie ombuda, Komisija beidzot informēja sūdzības iesniedzēju par lietas iznākumu. Šādos apstākļos ombuds uzskata, ka Komisijas pieeja konkrētajā lietā vērtējama kā izteikta kļūda pārvaldē. Tomēr, ņemot vērā, ka sūdzības iesniedzējs bija informējis ombudu, ka viņš ir pieņēmis Komisijas atvairinošanos, ombuds uzskata, ka nav pamatojuma celt apsūdzību šajā aspektā.

2 Sūdzības neiesniegšana Komisijai

2.1 Savā vēstulē sūdzības iesniedzējam un atzinumā, kas tika iesniegts ombudam, Komisija uzsvēra, ka, veicot izmeklēšanu par iespējamo EK Līguma 82. panta pārkāpšanu, tā bija lūgusi "Telīa" sniegt komentārus par lietu. "Telīa" paskaidroja, ka summa 5000 zviedru kronu apmērā kalpo kā parādu drošības nauda abonentiem, kam nav Zviedrijas sociālās apdrošināšanas numura un kuru pārvietošanās gadījumā "Telīa" varētu zaudēt kontaktus ar viņiem. Komisija uzskatīja, ka šis paskaidrojums attaisnoja atšķirību attieksmē pret Zviedrijas sociālā apdrošināšanas numura īpašniekiem un personām, kam šāda numura nav. Tādējādi Komisija pieņēma lēmumu tālāku izmeklēšanu neveikt.

2.2 Savās piezīmēs sūdzības iesniedzējs kritizēja Komisijas lēmumu. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka bija noticis EK Līguma 82. panta pārkāpums, apgalvojot, ka "Telīa" paudusi diskriminējošu nostāju, salīdzinot Zviedrijas pilsoņus un citus ES pilsoņus. Viņš arī piebilda, ka "Telīa" mērķis nodrošināties pret risku, kas varētu rasties, ja parādnieks mainītu dzīvesvietu, nevar attaisnot šo diskrimināciju.



2.3 Ombuds tādējādi uzskatīja, ka sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis atkārtotu sūdzību tālākai izmeklēšanai. Salīdzinot sākotnējo sūdzību ar atkārtoto, viņš puda viedokli, ka atkārtotā sūdzība ir jāizskata esošās sūdzības kontekstā. Komisijai bija iespēja sniegt komentārus par atkārtoto sūdzību savā atzinumā par ombuda priekšlikumu rast mierizlīgumu.

2.4 Ombuds atzīmē, ka Komisijai ir pastāvība attiecībā uz sūdzības iesniedzēja izvirzīto sūdzību par ES konkurences tiesību pārkāpumu. Tādējādi Komisija var pieņemt lēmumu lietu izbeigt, ja tā nonāk pie secinājuma, ka likuma pārkāpums nav konstatēts, vai ja tā uzskata, ka nav Kopienas interesēs risināt šo lietu, jo dalībvalstu tiesas vai atbilstošās institūcijas šo jautājumu atrisinātu labāk. Ombuds atzīmē, ka konkrētajā gadījumā Komisija lietu izbeidza, jo tā uzskatīja, ka, tā kā nepastāvēja diskriminācija vai neattaisnojama darbība, nebija pietiekama pamatojuma, lai uzsāktu tiesvedību par EK Līguma 82. panta pārkāpumu. Tādējādi ir jāizvērtē šis pamatojums.

2.5 Attiecībā uz potenciālajiem abonentiem "Telia" izšķir tās personas, kam ir Zviedrijas sociālās apdrošināšanas numurs ("personnummer") un tās, kam šāda numura nav un kam nav arī mājas vai dzīvokļa Zviedrijā. Kā sūdzības iesniedzējs pareizi norāda, šai atšķirīgajai attieksmei ir nozīmīgas sekas: ja pirmajā gadījumā pietiek ar "personnummer" norādi, tad otrajā gadījumā klientam ir jānodrošina finansiālie resursi "Telia". Pretstatā tam, ko apgalvo Komisija, šī atšķirīgā attieksme rada netiešu diskrimināciju uz pilsonības pamata. Komisija pati uzsver, ka "personnummer" tiek piešķirts katram Zviedrijas pilsonim un katram ārvalstniekam, kas dzīvo Zviedrijā ilgāk par vienu gadu. Tas nozīmē, ka citiem ES dalībvalstu pilsoņiem, kas neuzturas Zviedrijā ilgāk par vienu gadu (kā, piemēram, studentiem), šāda "personnummer" nav. Sniedzot iespēju nenodrošināt iemaksu tām personām, kurām ir "personnummer", "Telia" automātiski liedz šādu iespēju citu dalībvalstu pilsoņiem, kuriem šāda numura nav. Fakts, ka Zviedrijas pilsoņiem, kas nedzīvo Zviedrijā, arī būtu jānodrošina iemaksa, ja viņi uzturētos Zviedrijā īsu laiku kā studenti, šo secinājumu neietekmē. Lai radītu diskrimināciju uz pilsonības pamata, attiecīgajam pasākumam nav jānodrošina labums visiem attiecīgās dalībvalsts locekļiem.¹⁰⁸

2.6 Ombuds uzskata, ka nevienu no Komisijas izvirzītajiem argumentiem nevar uzskatīt par pietiekamu attaisnojumu šajā atšķirīgajā attieksmē. Pirmkārt, Komisijas paskaidrojums, kāpēc "Telia" vienkārši nelūdz potenciālajiem klientiem identitātes kartes kopiju, ir nepārliciecināms. Ja "Telia" pārdod abonementus telefoniski, ir grūti saprast, kāpēc pierādījums par mājas vai dzīvokļa iegādi Zviedrijā tomēr tiek pieņemts. Otrkārt, "Telia" individuālā komerciālā pieeja (ar ilgākiem periodiem starp rēķiniem nekā citām kompānijām) acīmredzami nevar attaisnot neizdevīgās situācijas radīšanu attiecībā pret citu dalībvalstu pārstāvjiem. Treškārt, iemaksas samazinājums no 5000 zviedru kronām līdz 3000 zviedru kronām mazina neizdevīgo stāvokli, kas jāizjūt citu dalībvalstu pārstāvjiem, taču nenovērš to pilnīgi. Ceturtkārt un vissvarīgāk, "Telia", protams, ir tiesības aizsargāt sevi pret risku gadījumā, ja klienti neapmaksātu savus rēķinus, tomēr tas neattaisno sistēmu, kas nodrošina neizdevīgu situāciju citu dalībvalstu pārstāvjiem. Ombuds uzskata, ka pastāv iespējas īstenot likumīgo mērķi bez diskriminējošu pasākumu veikšanas. Šajā kontekstā ir jāmin, ka Komisijai neizdevās atrast kādu citu telekomunikāciju operatoru ES, kas izmantotu tādu pašu sistēmu kā "Telia". Kā sūdzības iesniedzējs pareizi atzīmē, ne "British Telecom", ne "France Telecom" nosacījumi, uz kuriem atsaucas Komisija, nenorāda uz iemaksas pieprasīšanas tiešu vai netiešu saikni ar klienta pilsonību.

3 Secinājums

3.1 Pamatojoties uz veikto izmeklēšanu, ombuds sagatavoja ieteikuma projektu, kurā tas izteica priekšlikumu, ka Komisijai sūdzības iesniedzēja iesniegto sūdzību vajadzētu izskatīt atkārtoti. Savā sīki izklāstītajā atzinumā Komisija informēja ombudu, ka tā ir nolēmusi uzsākt oficiālu izmeklēšanu saskaņā ar EK Līguma 82. pantu. Pēc tam sūdzības iesniedzējs informēja ombudu, ka viņš bija apmierināts ar šīs lietas iznākumu.

¹⁰⁸

Salīdzināt ar lietu C-281/98 "Angonese" [2000] ECR I-4139 41. punkts un lietu C-274/96 "Bickel and Franz" [1998] ECR I-7637 25. punkts. Skatīt arī lietu C-43/95 "Data Delecta pret MSL" [1996] ECR I-4661 un lietu C-323/95 "Hayes pret Kronberger" [1997] ECR I-1711.



3.2 Ombuds uzskata, ka Komisija tādējādi ir pieņēmusi viņa ieteikuma projektu un ka pasākumi, ko Komisija ir veikusi un vēl veiks, ir uzskatāmi par apmierinošiem.

3.3 Tādējādi ombuds lietu izbeidz.

3.6 LIETAS, KAS IZBEIGTAS PĒC ĪPAŠAJIEM ZIŅOJUMIEM



3.6.1 Eiropas Parlaments

EIROPAS PARLAMENTS PIEKRĪT PUBLICĒT DARBĀ PIEŅEMŠANAS KONKURSU VEIKSMĪGO KANDIDĀTU VĀRDUS

Lēmums par sūdzību 341/2001/(BB)IJH pret Eiropas Parlamentu

Sūdzība attiecas uz Eiropas Parlamenta atteikumu informēt sūdzības iesniedzēju, kas piedalījās atklātajā konkursā, par konkursa veiksmīgo kandidātu vārdiem un atzīmēm.

Ombuds sagatavoja ieteikuma projektu, ka nākamajos konkursos Parlamentam konkursa paziņojumā ir jāinformē kandidāti par to, ka veiksmīgo kandidātu vārdi tiks publicēti.

Parlaments savā sīki izklāstītajā atzinumā nebija skaidri pieņēmis ieteikumu projektu. Sīki izklāstītais atzinums arī nenorādīja, ka turpmākajā darbībā Parlaments attieksies pret kandidātiem godīgi un nodrošinās konsekvenci attiecībā uz darba attiecību uzsākšanas procesa atklātību. Tādējādi ombuds uzskatīja, ka viņa pienākums ir sagatavot Īpašo ziņojumu par šo jautājumu.

Ar 2003. gada 25. februāra vēstuli Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs informēja ombudu, ka Parlaments ir pieņēmis ombuda ieteikumu publicēt konkursa veiksmīgo kandidātu vārdus un minēt šo faktu konkursa paziņojumā.

Ņemot vērā iepriekš teikto, ombuds lietu izbeidza.

Pilns Īpašā ziņojuma teksts ir atrodams adresē: <http://www.euro-ombudsman.eu.int/special/pdf/en/010341.pdf>



3.6.2 Eiropas Savienības Padome

PIEEJA PADOMES DOKUMENTIEM, IESKAITOT JURIDISKĀ DIENESTA ATZINUMUS

Kopsavilkums par lēmumu par sūdzību 1015/2002/(PB)IJH un piezīme par sūdzību 1542/2000/(PB)(SM)IJH pret Eiropas Savienības Padomi

Sūdzība 1015/2002/(PB)IJH

SŪDZĪBA

Eiropas Parlamenta Dānijas pārstāvis 2002. gada maijā izvirzīja sūdzību pret Padomi attiecībā uz pieteikumu par pieeju dokumentiem, kas iesniegts 2001. gada 3. decembrī saskaņā ar Regulu 1049/2001¹⁰⁹. Sūdzības iesniedzējs lūdza Padomei septiņu veidu dokumentus, no kuriem trīs kalpoja par sūdzības izvirzīšanas iemeslu ombudam. Sūdzības iesniedzējs tos aprakstīja šādi:

- 1) pilns to Eiropas institūciju komiteju un darba grupu saraksts, kurās piedalās Padomes un/vai dalībvalstu pārstāvji, ieskaitot to locekļu sarakstu;
- 2) to personu saraksts, kam 2000. gadā Padome vai dalībvalsts apmaksāja ceļa izdevumus un/vai komandējuma naudu, lai apmeklētu sapulces Eiropas institūcijās;
- 3) pilns Padomes un Padomes darba grupu sapulču par Padomes pārredzamību saraksts, kā arī darba dokumenti un ziņojumi laika periodā, kad tika apspriests Regulas 1049/2001 par dokumentu publiskumu projekts.

Padome 2002. gada 17. janvārī sniedza atbildi uz sūdzības iesniedzēja pieteikumu. Atbildes sākumā tika minēts fakts, ka Regulu 1049/2001 piemēro tikai attiecībā uz esošajiem dokumentiem.

Attiecībā uz pirmā tipa dokumentiem Padome informēja sūdzības iesniedzēju, ka viņš var atrast locekļu sarakstu, kas apmeklē katru Padomes sapulci, preses paziņojumos, kas tiek publicēti tūlīt pēc katras sapulces. Padome arī nosūtīja dokumentu ar nosaukumu "Fragments no starpinstitūciju direktīvas "Kas ir kas Eiropas Savienībā"". Šajā dokumentā bija informācija par pašu Padomi un jaunākais Padomes darbā iesaistīto komiteju un darba grupu saraksts.

Attiecībā uz otrā tipa dokumentiem Padome informēja sūdzības iesniedzēju, ka tai nav šāda veida sarakstu; un ka patiesībā tā nemaksā delegātiem pabalstu; un ka tā atmaksā ceļošanas izdevumus, tikai pamatojoties uz faktiskajiem izdevumiem un atbilstošajiem dokumentiem.

Attiecībā uz trešā tipa dokumentiem Padome nosūtīja šādu informāciju:

- Padomes un tās darba sagatavošanas instanču sapulču saraksts (šajā gadījumā "COREPER II" un Informācijas darba grupa) kopš 2000. gada 28. janvāra, kas ir datums, kad Komisija izvirzīja priekšlikumu par Regulas sagatavošanu attiecībā uz Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu;
- visi darba dokumenti un ziņojumi attiecībā uz Informācijas darba grupas, "COREPER II" un Padome sanāksmēs par visu periodu, kad notika diskusijas par Regulu 1049/2001, izņemot šādus Padomes Juridiskā dienesta atzinumus:
- dokuments 7594/00 par likuma spēku, formu un jomu;

¹⁰⁹

Eiropas Parlamenta un Eiropas Padomes 2001. gada maija Regula (EK) 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu, OV 2001 L 145 43. lpp.



- dokuments 7184/01 par apiešanos ar konfidencialiem dokumentiem;
- dokuments 8002/01, kas satur juridisko dokumentu sagatavošanas piezīmes.

Padome paskaidroja, ka tā neizpauš šos juridiskos atzinumus, jo to izpaušana mazinātu iekšējo juridisko, Padomei sniegto konsultāciju aizsardzību, kā tas noteikts Regulas 1049/2001 4. panta 2. punktā, un, tā kā nav nekādu īpašu iemeslu, kas norādītu uz sevišķām sabiedrības interesēm attiecībā uz dokumentu atklāšanu, Padome ir nonākusi pie secinājuma, ka, izšķiroties par svarīgāko, intereses aizsargāt iekšējās juridiskās konsultācijas bija svarīgākas par sabiedrības interesēm dokumentu publiskošanu.

Padome piebilda, ka izņemot dokumenta numuru un šo juridisko atzinumu nosaukumus, izņēmums tiek piemērots to saturam. Tādējādi nebija iespējams nodrošināt daļēju pieeju, pamatojoties uz Regulas 1049/2001 4. panta 6. punktu.

Sūdzības iesniedzējs 2002. gada 7. februārī iesniedza atkārtotu iesniegumu. Attiecībā uz komiteju un darba grupu sarakstiem viņš norādīja, ka informācija, ko viņam nosūtīja Padome, nebija izsmēloša un nebija sakārtota tādā veidā, lai varētu noteikt visas komitejas vai darba grupas un to locekļus. Sūdzības iesniedzējs arī atkārtoja savu lūgumu attiecībā uz to personu sarakstu, kam 2000. gadā Padome vai dalībvalsts apmaksāja ceļa izdevumus un/vai komandējuma naudu, lai apmeklētu sapulces Eiropas institūcijās. Attiecībā uz trim juridiskajiem atzinumiem sūdzības iesniedzējs lūdza pieejas atteikuma pamatojumu.

Padome sniedza atbildi 2002. gada 8. aprīlī. Padome atkārtoja, ka komiteju un darba grupu saraksts, ko pieprasa sūdzības iesniedzējs, neeksistē. Būtu neiespējami vai ļoti sarežģīti šādus sarakstus izveidot, it īpaši ņemot vērā faktu, ka komiteju un darba grupu sastāvs bieži mainās.

Tāpat arī nepastāv komandējuma naudu saņēmušo personu saraksts. Padome uzsvēra, ka tiek ievēroti pareizas finanšu vadības noteikumi un ka dienas naudas maksājumus rūpīgi pārbauda Revīzijas palāta.

Attiecībā uz trim juridiskajiem atzinumiem Padome atkārtoja, ka Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkts paredz, ka konsultācijas, ko sniedzis Padomes Juridiskais dienests, netiek atklātas, izņemot gadījumus, kad to institūcijas acīs atsvēr sabiedrības sevišķas intereses par dokumenta publiskošanu. Padome apgalvoja, ka sevišķu sabiedrības interesi neapstiprina fakts, ka juridiskie atzinumi, kā tas ir šajā lietā, ir saistīti ar likumprojektiem. Padome atbalstīja savu nostāju, atsaucoties uz iedibināto tiesu praksi saskaņā ar iepriekšējiem noteikumiem par dokumentu publiskumu.

Ņemot vērā iepriekš minēto, sūdzības iesniedzējs vērsās pie ombuda, izvirzot šādas sūdzības pret Padomi:

- 1) pretrunā ar labu administratīvo praksi ir tas, ka Padome nav izveidojusi visu Eiropas institūcijās strādājošo komiteju un darba grupu sarakstu, kurās piedalās Padomes un dalībvalstu pārstāvji. Sarakstā vajadzētu iekļaut šo komiteju un darba grupu locekļu vārdus;
- 2) pretrunā ar labu administratīvo praksi ir tas, ka Padome nav izveidojusi vai noteikusi visu to personu sarakstu, kas 2000. gadā saņēmušas no Padomes vai dalībvalsts ceļošanas izdevumu atmaksu un/vai komandējuma naudu, lai apmeklētu sapulces Eiropas institūcijās;
- 3) Padome nepamatoti noraidīja pieeju juridiskajiem atzinumiem, ko pieprasīja sūdzības iesniedzējs. Padome ir pārkāpusi noteikumus attiecībā uz dokumentu publiskumu, liedzot pieeju juridiskajiem atzinumiem, pamatojoties uz vispārēju praksi, kamēr noteikumi paredz, ka katram pieprasījumam ir nepieciešama atsevišķa izvērtēšana.

IZMEKLĒŠANA

Padomes atzinums

Rezumējot, Padome savā atzinumā izteica šādus komentārus.



Komiteju un darba grupu saraksts

Regula 1049/2001 attiecas tikai uz esošajiem dokumentiem. Ja attiecīgā institūcija apgalvo, ka dokuments neeksistē, pastāv pieņēmums, ka apgalvojums ir pareizs¹¹⁰. Šo pieņēmumu var atspēkot ar būtiskiem un konsekventiem pierādījumiem, kas šajā konkrētajā lietā netika izvirzīti.

Sūdzības iesniedzējs neizvirza nevienu argumentu, kāpēc, ievērojot labu administratīvo praksi, Padomei vajadzētu izveidot pieprasīto sarakstu. Patiesībā Padomei ir tās sagatavošanas institūciju saraksts. Saraksts ir publiski pieejams internetā un tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam. Tas ir adekvāts un pietiekami izsmēlošs Padomes administratīvajiem mērķiem. Šis saraksts sniedz sabiedrībai pilnīgu pārskatu par visām komitejām un darba grupām, kas iesaistītas Padomes darba sagatavošanā. Šis saraksts, kā arī publiskais dokumentu reģistrs nodrošina pilsoņiem iespēju iesniegt īpašus pieprasījumus attiecībā uz dokumentiem, kas iesniegti šīm komitejām un darba grupām. Padomei neizdevās saskatīt vajadzību pēc to komiteju vai darba grupu saraksta, kurām nav nekā kopēja ar Padomes darbu un kurās piedalās pārstāvji no dalībvalstīm.

Attiecībā uz to delegātu vārdiem, kas piedalās Padomes darba sagatavošanas institūcijās, darba grupu sastāvs pastāvīgi mainās. Tā kā dalībvalstis var brīvi izvēlēties delegātus, šis sastāvs katrā sapulcē ir atšķirīgs. Tādējādi pilnīgu un atjaunotu dalībnieku sarakstu izveide būtu smags administratīvais pienākums. Šādi saraksti arī nav nepieciešami Ģenerālsekretariāta iekšējai izmantošanai, un arī sevišķa sabiedrības interese attiecībā uz šo informāciju nav novērota.

Piemaksu saņēmēju saraksti

Padome atkārtoja sūdzības iesniedzējam iepriekšējos apgalvojumus. Saskaņā ar Padomes viedokli Kopienas finanšu intereses adekvāti uzrauga esošie noteikumi un kontroles institūcijas. Tādējādi nav nepieciešams labas administratīvās prakses interesēs veidot sūdzības iesniedzēja pieprasītos sarakstus.

Pieeja juridiskajiem atzinumiem

Padome apstiprināja viedokli, kas tika ietverts atbildē uz sūdzības iesniedzēja iesniegumu. Šis viedoklis neizslēdz katra dokumenta atsevišķu izvērtēšanu, kas tiek veikta, lai noteiktu, vai informācijas atklāšana varētu apdraudēt kādu no interesēm, kas tiek aizsargātas ar izņēmumiem, jo īpaši ņemot vērā daļējas pieejas piešķiršanas iespēju. Pēc atkārtotas šī lēmuma izvērtēšanas Padome nolēma sniegt pieeju dokumenta 7184/01 1. līdz 10. punktam un dokumenta 7594/00 ievadam un 1. un 2. punktam.

Attiecībā uz dokumenta pārējām daļām Padome apstiprināja atteikumu, kas sniegts tās atbildē uz sūdzības iesniedzēja atkārtoto iesniegumu.

Padomes atzinums tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam kopā ar priekšlikumu iesniegt piezīmes, ja sūdzības iesniedzējs izteiktu tādu vēlmi. Piezīmes netika saņemtas.

Ieteikuma projekts

Ar 2003. gada 27. marta lēmumu ombuds Padomei nosūtīja ieteikuma projektu attiecībā uz sūdzības iesniedzēja trešo sūdzību. Saskaņā ar ombuda statūtu 3. panta 6. punktu sagatavotā ieteikuma projekta galvenie punkti bija šādi.

1 Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Padome nepamatoti liegusi pieeju Padomes Juridiskā dienesta atzinumiem. Viņš apgalvo, ka Padome liegusi pieeju juridiskajiem atzinumiem, balstoties uz vispārēju praksi. Tomēr noteikumi paredz, ka katrs informācijas pieprasījums ir jāizvērtē atsevišķi.

2 Padome oponentē, ka Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkts paredz, ka konsultācijas, ko sniedzis Padomes Juridiskais dienests, netiek atklātas, izņemot gadījumus, kad to institūcijas acīs

110

Lieta T-311/00, "British American Tobacco pret Komisiju", 2002. gada 25. jūnija spriedums, 35. punkts, un lieta T-123/99, "JT's Corporation pret Komisiju" [2000] ECR II-3269, 58. punkts.



atsver sabiedrības sevišķas intereses par dokumenta publiskošanu. Sniedzot atbildi uz sūdzības iesniedzēja iesniegumu un atkārtoto iesniegumu, Padome puda viedokli, ka izņēmuma gadījums tika piemērots visu trīs juridisko atzinumu, dokumentu 7594/00, 7184/01 un 8002/01, saturam. Atzinumā par konkrēto sūdzību Padome apgalvo, ka tās vispārējā nostāja neietekmē katra dokumenta atsevišķu izvērtēšanu un ka pēc atkārtotas izvērtēšanas Padome nolēma sniegt daļēju pieeju dokumentiem 7594/00 un 7184/01.

3 Ombuds atzīmē, ka pieejas atteikums dokumentam 7594/00 ir arī citas sūdzības pamatā, kas iesniegta ombudam pret Padomi — 1542/2000/(PB)(SM)IJH. Šajā lietā ombuds Padomei nosūtīja ieteikuma projektu, kam 2002. gada 12. decembrī sekoja īpašais ziņojums Eiropas Parlamentam. Eiropas Parlamentam pagaidām nav konkrētas nostājas attiecībā uz īpašo ziņojumu. Šajos apstākļos ombuds uzskata, ka turpmāka izmeklēšana nav attaisnojama pašreizējās sūdzības ietvaros. Tomēr ombuds informēs Eiropas Parlamentu, ka Padome ir piekritusi sniegt konkrētās lietas sūdzības iesniedzējam daļēju pieeju dokumentam 7594/00.

4 Attiecībā uz pārējiem diviem dokumentiem ombuds atgādina, ka iepriekš minētais ieteikuma projekts un īpašais ziņojums ir balstīts uz viedokli, ka ir jāizšķir dažāda veida juridiskie atzinumi. Atzinumi, kas sniegti iespējamo turpmāko tiesas procedūru kontekstā, ir analogi saziņai starp advokātu un klientu. Tādējādi tos saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 2. punktu nevar publicēt. Pretstatā tam, atzinumiem par likumprojektiem vajadzētu būt pieejamiem sabiedrībai, ja juridiskajā procesā ir panākts secinājums. Tie jāatklāj tikai tādā gadījumā, ja institūcija var pierādīt, saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 3. punktu, ka atklāšana nopietni ietekmētu tās lēmumu pieņemšanas procesu un ka pastāv sevišķa sabiedrības interese, kas vērsta uz juridisko atzinumu publiskošanu.

5 Piemērojot iepriekš minēto atšķirību šajā lietā, dokumenti 7184/01 un 8002/01 ir atzinumi par likumprojektiem un ka attiecīgajos likumdošanas procesos ir panākts secinājums. Tādējādi ombuds sagatavoja rekomendācijas projektu, līdzīgi kā lietā 1542/2000/(PB)(SM)IJH, ka Padomei ir atkārtoti jāizskata sūdzības iesniedzēja iesniegums un jāsniedz pieeja dokumentiem 7184/01 un 8002/01, ja vien netiek piemērots viens vai vairāki izņēmuma gadījumi, kas nav minēti Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā.

Padomes sīki izklāstīts atzinums

Padomes sīki izklāstītajā atzinumā ombudam tika sniegta informācija, ka jautājums par to, kad un kādos apstākļos Padomes Juridiskā dienesta atzinumiem saistībā ar likumprojektiem tiek piemēroti izņēmuma gadījumi, kas aprakstīti Regulā 1049/2001, pašlaik tiek izskatīts tiesas prāvā Pirmās instances tiesā (Lieta T-84/03, Maurizio Turco pret Padomi). Tādējādi Padome atturējās no komentāru sniegšanas par ieteikuma projektu.

Padomes sīki izklāstītais atzinums tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam ar uzaicinājumu iesniegt piezīmes, ja viņam bija tāda vēlme. Nekādas piezīmes netika saņemtas.

LĒMUMS

1 Komiteju un darba grupu saraksts

1.1 Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tas ir pretrunā ar labu administratīvo praksi, ka Padome nav izveidojusi visu Eiropas institūcijās strādājošo komiteju un darba grupu sarakstu, kurās piedalās Padomes un dalībvalstu pārstāvji. Sarakstā vajadzētu iekļaut šo komiteju un darba grupu locekļu vārdus.

1.2 Saskaņā ar Padomes viedokli tai nav nepieciešamības izveidot komiteju vai darba grupu sarakstus, kam nav nekā kopīga ar tās darbu. Padomei ir tās darba sagatavošanas institūciju saraksts, kas ir atbilstošs Padomes administratīvajiem mērķiem. Šis saraksts sniedz sabiedrībai pilnīgu pārskatu par visām komitejām un darba grupām, kas ir iesaistītas Padomes darba sagatavošanā. Šis saraksts, kā arī publiskais dokumentu reģistrs nodrošina pilsoņiem iespēju iesniegt īpašus pieprasījumus. Attiecībā uz deleģātu vārdiem Padome atzīst, ka šis sastāvs katrā sapulcē ir atšķirīgs.



Tā kā darba grupu sastāvs pastāvīgi mainās, pilnīgu un atjaunotu dalībnieku sarakstu izveide būtu smags administratīvais pienākums. Šādi saraksti arī nav nepieciešami Ģenerālsekretariāta iekšējai izmantošanai, un arī sevišķa sabiedrības interese attiecībā uz šo informāciju nav novērota.

1.3 Ombuds atgādina, ka vispārēja laba administratīvā prakse nozīmē, ka pilsoņiem ir jāsniedz informācija, ko tie pieprasa¹¹¹. Ombuds atzīmē, ka Padome nodrošina daļu no informācijas, ko pieprasa sūdzības iesniedzējs, publiski pieejama darba sagatavošanas institūciju saraksta formā. Pēc ombuda domām, Padomes paskaidrojums, kāpēc tā nav izveidojusi citus sarakstus, ko pieprasa sūdzības iesniedzējs, ir pamatots. Tādējādi ombuds nekonstatē sliktu administratīvo praksi saistībā ar šo sūdzības aspektu.

2 Piemaksu saņēmēju saraksts

2.1 Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tas ir pretrunā ar labu administratīvo praksi, ka Padome nav izveidojusi vai noteikusi to personu sarakstu, kas ir saņēmušas ceļa izdevumu atmaksu un/vai dienas naudas no Padomes vai dalībvalstīm 2000. gadā, lai apmeklētu Eiropas institūciju sapulces.

2.2 Saskaņā ar Padomes informāciju tā nemaksā pabalstus delegātiem, un pabalstu saņēmēju saraksti nepastāv. Padome apgalvo, ka Kopienas finanšu intereses adekvāti uzrauga esošie nosacījumi un kontroles institūcijas un tādējādi nav nepieciešamības, labas administratīvās prakses interesēs, veidot sarakstu, ko pieprasa sūdzības iesniedzējs.

2.3 Ombuds atzīmē, ka sūdzības iesniedzējs vēlas pieeju to ceļa izdevumu atmaksas un dienas naudu sarakstam, ko segusi Padome vai dalībvalstis. Attiecībā uz ceļa izdevumu atlīdzināšanu un dienas naudām, ko maksā dalībvalstis, ombuds nezina nevienu noteikumu vai principu, kas noteiktu, ka Padomei ir jāizveido šāds piemaksu saņēmēju saraksts.

2.4 Attiecībā uz ceļa izdevumu atmaksu, ko maksā Padome, ombuds atzīmē, ka Padome noliedz faktu, ka šāds saņēmēju saraksts pastāv. Ombuds uzskata, ka šāda saraksta izveidošana un tā publiska pieeja varētu veicināt lielāku uzticamību, ļaujot pilsoņiem veikt patiesu un efektīvu uzraudzību pār Kopienas institūciju darbu. Tādējādi tiktu palielināta uzticamība administrācijai. Tomēr ombuds nezina nevienu noteikumu vai principu, kas būtu saistošs Padomei un kas noteiktu to, ka šāda saraksta neizveidošana būtu uzskatāma par sliktu administratīvo praksi. Tādējādi ombuds nekonstatē sliktu administratīvo praksi saistībā ar šo sūdzības aspektu.

3 Pieeja juridiskajiem atzinumiem

3.1 Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Padome ir nepamatoti noraidījusi viņa iesniegumu attiecībā uz Padomes Juridiskā dienesta atzinumiem.

3.2 Iepriekš minēto iemeslu dēļ ombuds iesniedza Padomei ieteikuma projektu par to, ka Padomei vajadzētu atkārtoti izskatīt sūdzības iesniedzēja iesniegumu un sniegt pieeju dokumentiem 7184/01 un 8002/01, izņemot, ja tiek piemērots viens vai vairāki izņēmuma gadījumi, kas nav minēti Regulas 1049/2001 4. panta 2. punktā.

3.3 Padome atturējās no komentāru sniegšanas par ombuda izvirzītā ieteikuma projekta saturu, jo lieta, kas atrodas izskatīšanā Pirmās instances tiesā (Lieta T-84/03, Maurizio Turco pret Padomi), risina to pašu Regulas 1049/2001 interpretācijas jautājumu. Tādējādi ombudam ir jāapsver, vai iesniegt Īpašo ziņojumu Eiropas Parlamentam.

Ombuds atgādina, ka Eiropas Parlaments jau ir informēts par ombuda uzskatiem attiecībā uz jautājumiem, kas tika ietverti Īpašajā ziņojumā 2002. gada 12. decembrī lietas 1542/2000/(PB)(SM)IJH izskatīšanā. Bez tam ombuds saprot, ka, ņemot vērā tiesvedību lietā T-84/03, Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komiteja ir pieņēmusi lēmumu nesagatavot ziņojumu par šo Īpašo ziņojumu.

¹¹¹

Skatīt Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 22. pantu, kas pieejams ombuda tīmekļa vietnē: <http://www.euro-ombudsman.eu.int>.



Nemot vērā šo informāciju, ombuds pauž atzinumu, ka rakstīt Īpašo ziņojumu nebūtu atbilstoša rīcība un tālākas izmeklēšanas neveikšana tāpēc ir attaisnojama.

4 Secinājums

Pamatojoties uz ombuda veikto šīs sūdzības izmeklēšanu, no Padomes puses nav konstatēta kļūda pārvaldē attiecībā uz sūdzības iesniedzēja pirmajām divām sūdzībām, un tādējādi izmeklēšanas neveikšana attiecībā uz trešo sūdzību ir attaisnojama. Tādējādi ombuds lietu izbeidz.

Piezīme: sūdzība 1542/2000/(PB)(SM)IJH

Kā ir minēts iepriekš kopsavilkumā, 2002. gada 12. decembrī ombuds iesniedza īpašu ziņojumu Eiropas Parlamentam par sūdzību 1542/2000/(PB)(SM)IJH, kas attiecās arī uz Padomes atteikumu sniegt pieeju Padomes Juridiskā dienesta juridiskajiem atzinumiem.

Eiropas ombuds 2003. gada 10. jūnijā informēja Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komiteju par to, ka lieta ir nonākusi Pirmās instances tiesā (Lieta T-84/03, Maurizio Turco pret Padomi), kurā tiek apspriests tas pats juridiskā principa jautājums, kas Īpašajā ziņojumā, t.i., Regulas 1049/2001 pareiza interpretācija attiecībā uz Juridiskā dienesta juridiskajiem atzinumiem par likumprojektiem.

Nemot vērā šo informāciju, Lūgumrakstu komiteja nolēma nesagatavot ziņojumu par ombuda Īpašo ziņojumu.

Ombuda statūti paredz, ka ziņojuma iesniegšana Eiropas Parlamentam ir pēdējais solis ombuda veiktajā izmeklēšanā. Tādējādi ombuds lietu izbeidza.

3.7 OMBUDA PĒC PAŠA INICIATĪVAS VEIKTĀS IZMEKLĒŠANAS

KONKURSU PROCEDŪRĀS PIEEJAMIE AIZSARDZĪBAS LĪDZEKĻI

Lēmums par izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas OI/2/2002/IJH attiecībā uz Eiropas Komisiju

IZMEKLĒŠANAS IEMESLI

Izskatot sūdzību, ko iesniedzis neveiksmīgais konkursa dalībnieks Komisijas organizētajā konkursa procedūrā¹¹², ombuds pārliecinājās, ka pieejamā aizsardzība šādām personām varētu būt neadekvāta.

Uzsākot izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas, ombuds atzīmēja, ka, saskaņā ar Tiesas spriedumu "Alcatel" lietā:

"... dalībvalstīm ir jānodrošina, ka pirms līguma slēgšanas līgumslēdzējas iestādes lēmums saistībā ar konkursa procedūras dalībnieku, ar ko tā noslēgs līgumu, visos gadījumos ir pakļauts atkārtotai izskatīšanai, izmantojot procedūru, ar kuru pretendents var šo lēmumu atcelt, ja ir izpildīti attiecīgie nosacījumi, neizslēdzot iespēju saņemt zaudējumu kompensāciju pēc līguma noslēgšanas¹¹³."

¹¹² 1351/2001/(ME)MF izbeigta, pamatojoties uz 2003. gada 17. februāra lēmumu.

¹¹³ Lieta C-81/98, "Alcatel Austria pret Bundesministerium für Wissenschaft und Verkehr", [1999] ECR I- 7671, 43. punkts.



Ombuds arī atzīmēja, ka Finanšu regulas 56. pants (pēc tam aizstāts) paredzēja šādus aspektus.

Slēdzot līgumus, kuros iekļautā summa ir vienāda vai lielāka nekā ierobežojums, kas noteikts Padomes direktīvās attiecībā uz darbu, piegādes un pakalpojumu līgumu koordinēšanas procedūrām, katrai institūcijai jāievēro tie paši noteikumi, kas dalībvalstu institūcijām ir jāievēro saskaņā ar šīm direktīvām.

Izpildes pasākumos, kas paredzēti 139. pantā, ir jāiekļauj šīm mērķim atbilstoši nosacījumi.

Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds puda bažas, ka, ja Komisija nenodrošinās konkursa dalībniekus ar pieeju atkārtotas izskatīšanas procedūrai, kā tas ir paredzams "Alcatel" spriedumā, tā būtu kļūda pārvaldē. Tāpēc ombuds lūdza Komisiju informēt viņu par to, vai atkārtotas izskatīšanas procedūra pastāv un, ja nē, vai Komisija ir gatava ātri ieviest šādu procedūru.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Rezumējot Komisijas atzinums bija šāds.

Ņemot vērā "Alcatel" spriedumu, Komisija piekrīt, ka, pirms līgums ir parakstīts, pilnvarotajiem pārstāvjiem būs nekavējoties jāinformē visi konkursa dalībnieki vai kandidāti par līgumu piešķiršanu valsts iepirkumu procedūrā saskaņā ar pašreizējās Finanšu regulas 56. pantu un jaunās Finanšu regulas 105. pantu, un informācija jāsniedz savlaicīgi pirms līguma parakstīšanas tā, lai konkursa dalībnieki un kandidāti varētu pieprasīt līguma piešķiršanas lēmuma iemeslus un, ja ir tāda nepieciešamība, griezties pēc tiesiskas aizsardzības, vērsties pret šādu lēmumu.

Komisija pievērsīs īpašu uzmanību šīs procedūras praktiskajiem un organizatoriskajiem aspektiem, lai nodrošinātu tās aktivitāšu savlaicīgu vadību, ņemot vērā Komisijas publisko iepirkumu lielo skaitu katru gadu (vairāki simti) un publisko iepirkumu procedūru ilgumu. Saskaņā ar šo Komisija plāno izstrādāt praktiskas vadlīnijas tā, lai procedūra varētu sākt darboties no 2003. gada, un tā, lai to varētu ņemt vērā, plānojot jaunās publiskā iepirkuma procedūras.

Ombuda pieprasījums pēc papildinformācijas

Ombuds apsveica Komisiju ar pozitīvo atbildi attiecībā uz izmeklēšanu pēc viņa paša iniciatīvas un pieprasīja Komisiju nodrošināt sīki izstrādātu praktisko vadlīniju aprakstu, ko Komisija minējusi savā atzinumā.

Bez tam ombuds arī lūdza Komisiju norādīt, vai tai ir kādi plāni nodrošināt citu, netiesisku aizsardzību, ko konkursa dalībnieki, ja viņiem būtu tāda vēlme, varētu izmantot kā alternatīvu pretstatā tiesiskajai aizsardzībai.

Komisijas atbilde

Nosūtot atbildi 2003. gada 1. un 14. aprīlī, Komisija nosūtīja šādus komentārus 2003. gada 3. jūlijā.

Komisija ir pieņēmusi paziņojumu¹¹⁴, nosakot procedūru, lai informētu visus konkursa dalībniekus vai kandidātus par publisko iepirkumu procedūru līgumu piešķiršanas lēmumu saskaņā ar jaunās Finanšu regulas 105. pantu.¹¹⁵ Šis paziņojums nodrošina savlaicīgu (pirms līguma parakstīšanas) konkursa dalībnieku un kandidātu informēšanu tā, lai tie varētu pieprasīt līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas lēmuma pieņemšanas iemeslus un, ja ir tāda nepieciešamība, griezties pēc tiesiskās

¹¹⁴ Komisijas paziņojums. COM(2003)395 final (03.07.03). Procedūra kandidātu un konkursa dalībnieku informēšanai pēc tam, kad līgumslēgšanas tiesības ir piešķirtas, bet līgums vēl nav noslēgts, attiecībā uz iepirkuma līgumiem, kuru līgumslēgšanas tiesības piešķir Komisija saskaņā ar Finanšu regulas 105. pantu.

¹¹⁵ Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, kas piemērojama Eiropas Kopienų kopbudžetam 2002 OV L 248/1.



aizsardzības, vēršoties pret šādu lēmumu. (Komisija savam atzinumam pievienoja paziņojuma kopiju).

Komisija neuzskata, ka konkursa dalībnieki būtu jānodrošina ar citu, netiesisku aizsardzību, pamatojoties uz šādiem iemesliem:

- paziņojuma procedūra ļaus konkursa dalībniekiem rast efektīvu tiesisko aizsardzību, vēršoties pret līgumslēdzējas iestādes līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas lēmumu;
- ņemot vērā, ka pašlaik Eiropas Kopienā tiek izskatīts mazs skaits sūdzību, sniegtu citu netiesisku aizsardzību nav pamatoti;
- visbeidzot cilvēku un materiālie resursi, kas nepieciešami, lai veiktu netiesisku aizsardzību, kas nākotnē varētu būt starpinstitucionāla, nav pieejami.

LĒMUMS

1 Atkārtotās izskatīšanas procedūras, kas pieejamas konkursa dalībniekiem konkursa procedūrās

1.1 Ombuds uzskatīja, ka Komisijas nespēja nodrošināt konkursa dalībniekus ar pieeju atkārtotas izskatīšanas procedūrai, kā tas ir paredzams "Alcatel" spriedumā¹¹⁶, ir uzskatāms par sliktu administratīvo praksi. Tāpēc ombuds lūdza Komisiju informēt viņu par to, vai atkārtotas izskatīšanas procedūra pastāv un, ja nē, vai Komisija ir gatava ātri ieviest šādu procedūru.

1.2 Komisija piekrita, ka, ņemot vērā iepriekš minēto spriedumu, informācija jāsniedz savlaicīgi pirms līguma parakstīšanas tā, lai konkursa dalībnieki un kandidāti varētu pieprasīt līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas lēmuma pieņemšanas iemeslus un, iespējams, griezties pēc tiesiskas aizsardzības, vēršoties pret šādu lēmumu. Komisija apliecināja tās nodomu izstrādāt praktiskās vadlīnijas, lai varētu šo procedūru ieviest no 2003. gada.

1.3 Ombuds apsveica Komisiju ar pozitīvo atbildi attiecībā uz izmeklēšanu pēc viņa paša iniciatīvas un pieprasīja Komisiju nodrošināt sīki izstrādātu praktisko vadlīniju aprakstu. Bez tam ombuds arī lūdza Komisiju norādīt, vai tai ir kādi plāni nodrošināt citu, netiesisku aizsardzību, ko konkursa dalībnieki, ja viņiem būtu tāda vēlme, varētu izmantot kā alternatīvu tiesiskajai aizsardzībai.

Komisijas atbilde ir analizēta turpmākajā lēmuma nodaļā.

2 Komisijas 2003. gada 3. jūlija paziņojums

2.1 Komisija informēja ombudu, ka 2003. gada 3. jūlijā tā ir pieņēmusi paziņojumu¹¹⁷, atbildot uz ombuda veikto izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas.

Ombuds ir uzmanīgi izanalizējis paziņojumu, kas nosaka procedūru, lai ātri sniegtu informāciju neveiksmīgajiem konkursa dalībniekiem un kandidātiem tā, lai tiem vēlāk būtu iespēja uzsākt tiesas prāvu, lai apstrīdētu piešķiršanas lēmumu, un atceltu lēmumu pirms attiecīgā līguma parakstīšanas. Procedūra tiek piemērota līguma piešķiršanai saskaņā ar Finanšu regulas 105. pantu¹¹⁸.

2.2 Ombuds kā galvenos atzīmē šādus procedūras elementus.

¹¹⁶ Lieta C-81/98, "Alcatel Austria pret Bundesministerium für Wissenschaft und Verkehr", [1999] ECR I- 7671.

¹¹⁷ Komisijas paziņojums COM(2003)395 final (03.07.03) Procedūra kandidātu un konkursa dalībnieku informēšanai pēc līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas, bet pirms līguma noslēgšanas attiecībā uz publiskā iepirkuma līgumiem, ko Komisija piešķir saskaņā ar Finanšu regulas 105. pantu.

¹¹⁸ Šis pants paredz, ka direktīvas par piegādes, pakalpojumu un darba līgumiem nosaka robežas, kas nosaka publikāciju jautājumus, procedūru izvēli un atbilstošus laika ierobežojumus saskaņā ar Finanšu regulu. Ombuds tādējādi saprot, ka paziņojumā noteiktā procedūra attiecas uz visām līguma piešķiršanām direktīvas noteiktajās robežās.



Cik vien ātri iespējams pēc piešķiršanas lēmuma un vēlākais nākošās nedēļas laikā līgumslēdzēja iestāde vienlaicīgi informē visus neveismīgos konkursa dalībniekus vai kandidātus pa pastu un faksu vai elektronisko pastu, ka viņu konkursa piedāvājums vai pieteikums nav akceptēts. Katram konkursa dalībniekam vai kandidātam tiek paziņots atsevišķi, un katrā gadījumā tiek izskaidroti iemesli, kāpēc konkursa piedāvājums vai pieteikums nav akceptēts; piemēram, piedāvājot līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas lēmuma detalizētu izklāstu īsā, bet skaidri formulētā veidā.

Līgumslēdzēja iestāde arī informē neveismīgos konkursa dalībniekus vai kandidātus, ka tā neparakstīs līgumu ar veiksmīgo konkursa dalībnieku pirms nav pagājušas divas kalendārās nedēļas no dienas, kad vienlaicīgi tika izsūtīti paziņojumi. Tiks norādīts arī, ka papildu informāciju par konkursa piedāvājuma vai pieteikuma noraidīšanas iemesliem var saņemt uz rakstiska pieprasījuma pamata, nosūtot to pa pastu, faksu vai elektronisko pastu. Visiem konkursa dalībniekiem, kas ir saņēmuši konkursa piedāvājumu apstiprinājumu, šajā informācijā varētu būt iekļauts akceptētā piedāvājuma raksturojums un relatīvās priekšrocības, kā arī veiksmīgā konkursa dalībnieka vārds. Visbeidzot tiks sniegta informācija par to, ka gadījumā, ja līgumu nevar noslēgt ar veiksmīgo konkursa dalībnieku vai ja veiksmīgais konkursa dalībnieks izstājas, līgumslēdzēja iestāde var atkārtoti izskatīt piešķiršanas lēmumu un piešķirt līgumslēgšanas tiesības citam konkursa dalībniekam, izbeigt procedūru vai izlemt nepiešķirt līgumslēgšanas tiesības.

Līgumslēdzēja iestāde informē arī veiksmīgo konkursa dalībnieku par paziņojumu, kas izsūtīts neveismīgajiem konkursa dalībniekiem vai kandidātiem, un ka līgumu ar veiksmīgo konkursa dalībnieku nevar parakstīt, pirms nav pagājušas divas kalendārās nedēļas no dienas, kad vienlaicīgi tika izsūtīti paziņojumi. Vēl tiks uzsvērts, ka līgumslēdzēja iestāde var:

- pirms līguma parakstīšanas atteikties no iepirkuma vai atcelt līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru, nedodot konkursa dalībniekiem vai kandidātiem tiesības pieprasīt kompensāciju;
- atlikt līguma parakstīšanu atkārtotai izskatīšanai, ja to attaisno neveismīgo konkursa dalībnieku pieprasījumi vai komentāri iepriekš minēto divu kalendāro nedēļu laikā vai pamatojoties uz jebkuru citu būtisku informāciju, kas saņemta šajā periodā.

2.3 Ombuds pauz atzinumu, ka procedūra, kas aprakstīta Komisijas paziņojumā, nodrošina ātru informācijas nodrošināšanu neveismīgajiem konkursa dalībniekiem un kandidātiem tā, lai tiem vēlāk būtu iespēja uzsākt tiesas prāvu, lai apstrīdētu līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas lēmumu, un atcelt lēmumu pirms attiecīgā līguma parakstīšanas¹¹⁹. Ombuds tādējādi uzskata, ka Komisija ir veikusi pasākumus, lai nodrošinātu konkursa piedāvājuma iesniedzējus tās konkursa procedūrās ar iespēju procedūru atkārtoti izskatīt, kā tas ir paredzēts "Alcatel" spriedumā, un tādējādi uzskata, ka Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi.

2.4 Ombuds atzīmē, ka Komisijas paziņojums skaidri nenorāda, ka neveismīgie konkursa dalībnieki un kandidāti tiks informēti par iespēju uzsākt tiesas prāvu, lai apstrīdētu piešķiršanas lēmumu, un atcelt lēmumu pirms attiecīgā līguma parakstīšanas. Ombuds uzsver, ka, saskaņā ar Komisijas Labas administratīvās prakses kodeksu Eiropas Kopienu darbiniekiem to attiecībā ar sabiedrību¹²⁰, lēmumiem, ja nepieciešams, jāattiecas uz iespēju uzsākt tiesas prāvu saskaņā ar Eiropas Kopienu Dībināšanas līguma 230. pantu. Ombuds uzskata, ka šādas informācijas sniegšana neveismīgajiem konkursa dalībniekiem un kandidātiem atbilst labai administratīvajai praksei. Tāpēc papildu piezīme ir sniegta turpmāk.

¹¹⁹ Ombuds šajā kontekstā atzīmē, ka Pirmās instances tiesas reglaments (pieejams tiešsaistē <<http://www.curia.eu.int>>) paredz iespēju gan pagaidu pasākumu veikšanai, gan paātrinātai procedūrai, kā arī to, ka šīs procedūras ierosināja konkursa dalībnieks, kas vēlāk saņēma spriedumu, anulējot Komisijas lēmumu noraidīt viņa konkursa piedāvājumu: Lieta T-211/02, "Tideland Signal Ltd pret Komisiju", [2002] ECR II-3781.

¹²⁰ Komisijas kodekss pievienots tās reglamentam: 2000 OV L 308/26. Tas ir arī pieejams tiešsaistē http://www.europa.eu.int/comm/secretariat_general/code/index_en.htm.



2.5 Ombuds uzskata, ka juridiskais pamatojums attiecībā uz jaunu procedūru neietilpst viņa veiktās izmeklēšanas ietvaros. Ombuds atzīmē, ka Komisija atsaucas uz Finanšu regulas 100. panta 2. punktu un 101. pantu¹²¹, un Izpildes noteikumu 149. pantu¹²² kā juridisku pamatojumu.

3 Papildu netiesiskās aizsardzības iespēja

3.1 Ombuds lūdza Komisiju norādīt, vai tai ir kādi plāni attiecībā uz netiesiskas aizsardzības nodrošināšanu, ko konkursa dalībnieki varētu izmantot, ja tie tā vēlētos, kā alternatīvu tiesiskajai aizsardzībai.

3.2 Komisija atbildēja, ka tā nav apsvērusi nepieciešamību nodrošināt netiesisku aizsardzību konkursa dalībniekiem, jo papildus vēl citiem iemesliem, procedūra, kas izklāstīta tās 2003. gada 3. jūlija Paziņojumā ļaus konkursa dalībniekiem meklēt efektīvu tiesisko aizsardzību, vēršoties pret līgumslēdzējas iestādes piešķiršanas lēmumu.

3.3 Ombuds atzīmē, ka Eiropas Kopienas Tiesas spriedumam nepieciešama “procedūra, ar kuras palīdzību kandidāts var [līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas] lēmumu atcelt, ja ir izpildīti attiecīgie nosacījumi.” Ombuds atgādina konstatējumu 2.3 punktā iepriekš, ka procedūra, kas aprakstīta Komisijas Paziņojumā, nodrošina ātru informācijas sniegšanu neveiksmīgajiem konkursa dalībniekiem un kandidātiem tā, lai tiem vēlāk būtu iespēja uzsākt tiesas prāvu, lai apstrīdētu piešķiršanas lēmumu, un atcelt lēmumu pirms attiecīgā līguma parakstīšanas. Ombuds pauž atzinumu, ka Komisijas pienākumos neietilpst nodrošināt netiesisku aizsardzību, un tādējādi neuzskata, ka Komisijas lēmums to nedarīt būtu kļūda pārvaldē.

3.4 Lai nerastos šaubas, Eiropas ombuds uzsver, ka ombuda veiktā izmeklēšana neietekmē administratīvās procedūras, tāpat ombuds nevar atcelt līgumslēgšanas tiesību piešķiršanas lēmumu. Tādējādi sūdzība Eiropas ombudam nav atkārtotas izskatīšanas procedūra, kā tas ir paredzēts “Alcatel” spriedumā.

4 Secinājums

Komisija ir veikusi pasākumus, lai nodrošinātu konkursa piedāvājuma iesniedzējus tās konkursa procedūrās ar iespēju procedūru atkārtoti izskatīt, kā tas ir paredzēts “Alcatel” spriedumā¹²³. Ombuds tādējādi uzskata, ka Komisija nav pieļāvusi sliktu administratīvo praksi, un izbeidz izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas.

PAPILDU PIEZĪME

Ombuds atzīmē, ka Komisijas paziņojums skaidri nenorāda, ka neveiksmīgie konkursa dalībnieki un kandidāti tiks informēti par iespēju uzsākt tiesas prāvu, lai apstrīdētu piešķiršanas lēmumu, un atcelt lēmumu pirms attiecīgā līguma parakstīšanas. Ombuds uzsver, ka, saskaņā ar Komisijas Labas administratīvās prakses kodeksu Eiropas Kopienas darbiniekiem to attiecībās ar sabiedrību, lēmumiem, ja nepieciešams, jāattiecas uz iespēju uzsākt tiesas prāvu saskaņā ar Eiropas Kopienas Dabūšanas līguma 230. pantu. Ombuds uzskata, ka šādas informācijas sniegšana neveiksmīgajiem konkursa dalībniekiem un kandidātiem atbilst labai administratīvajai praksei.

¹²¹ Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, kas piemērojama Eiropas Kopienas kopbudžetam, 2002 OV L 248/1.

¹²² Komisijas 2003. gada 23. decembra Regula (EK, Euratom) Nr. 2342/2002 kurā izklāstīti sīki izstrādāti izpildes noteikumi Padomes Regulai (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, kas piemērojama Eiropas Kopienas kopbudžetam, 2002 OV L 357/1.

¹²³ Lieta C-81/98, Alcatel Austria v Bundesministerium für Wissenschaft und Verkehr, [1999] ECR I- 7671.



ELEKTRONISKĀ REĢISTRĒŠANA DARBĀ PIENĒMŠANAS KONKURSĀ – SŪDZĪBAS IESNIEDZĒJS NO KANDIDĀTVALSTS

Lēmums par izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas OI/4/2003/ADB saistībā ar Eiropas Personāla atlases biroju

IZMEKLĒŠANA

Izmeklēšanas iemesli

Sūdzības iesniedzējs, pilsonis no kandidātvalsts, 2003. gada 2. novembrī sazinājās ar Eiropas ombudu un sūdzējās par reģistrēšanās apstākļiem atklātajam konkursam EPSO/A/XX/03, ko organizē Eiropas Personāla atlases birojs (EPAB), lai izveidotu rezervi administratoru asistentiem. Vienīgais veids, kā reģistrēties šim konkursam, bija izmantojot internetu. Reģistrēšanās pēdējais datums bija 2003. gada 24. jūnijs “plkst. 12.00 pēc Briseles laika”. Sūdzības iesniedzējs centās veikt elektronisku reģistrēšanos 2003. gada 24. jūnijā. Tomēr tehniskas problēmas ar EPAB serveri aizkavēja viņa reģistrāciju. Sūdzības iesniedzējs 2003. gada 24. jūnijā plkst. 11.34 no rīta sazinājās ar EPAB dienestiem pa elektronisko pastu. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja informāciju EPAB atbildēja plkst. 12.41, apgalvojot, ka reģistrāciju internetā nevar ņemt vērā un ka EPAB bija sarežģījumi ar tā serveri. EPAB informēja sūdzības iesniedzēju, ka šie sarežģījumi drīz tiks novērsti un ieteica sūdzības iesniedzējam “mēģināt atkal līdz 12.00”.

Sūdzības iesniedzējs bija neapmierināts ar šo atbildi un tāpēc sazinājās ar EPAB vēlreiz. EPAB apstiprināja tā iepriekšējo atbildi. Jo sevišķi tas uzsvēra, ka kandidātiem bija pietiekami daudz laika, lai reģistrētos, un, ņemot vērā iespējamās tehniskās sarežģījumus, kandidātiem ieteica negaidīt līdz dažām pēdējām dienām pirms reģistrēšanās beigu datuma. Tādējādi sūdzības iesniedzējs iesniedza sūdzību Eiropas ombudam.

Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka attiecībā uz konkursu EPSO/A/XX/03, EPAB nav izdevies nodrošināt situāciju, ka kandidāti var veikt elektronisko reģistrāciju līdz laikam, kad reģistrēšana beidzas, kā tas ir paredzēts konkursa paziņojumā. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka, ņemot vērā tehnisko problēmu, ar kuru viņš sastapās, viņa elektroniskā pasta ziņojums EPAB ir jāņem vērā kā reģistrēšanās.

Eiropas Kopienų Dabināšanas līgums nosaka, ka Eiropas ombuds pieņem sūdzības no “jebkura Savienības pilsoņa vai jebkuras fiziskas vai juridiskas personas, kas dzīvo vai kuras reģistrācijas vieta ir kādā no Savienības dalībvalstīm.”

Ņemot vērā, ka sūdzības iesniedzējs nepiederēja nevienai no šīm kategorijām, ombuds viņu informēja, ka ombudam nav tiesību izskatīt viņa sūdzību.

Tomēr, ņemot vērā sūdzības iesniedzēja iesniegto jautājumu nopietnību, ombuds uzskatīja, ka tie ir jāizvērtē. Tāpēc viņš nolēma uzsākt izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas šajā jautājumā.

Izmeklēšanā pieprasītā informācija

EPAB 2003. gada 27 oktobrī tika lūgts iesniegt atzinumu par sūdzību un sūdzībā minēto apgalvojumu.

EPAB atzinums

EPAB atzinums par sūdzību tika nosūtīts 2003. gada 4. decembrī. EPAB direktors informēja ombudu, ka lieta ir tikusi izskatīta un ka sūdzības iesniedzējs ir uzaicināts uz atlases testiem 2003. gada 11. un 12. decembrī.



Sūdzības iesniedzēja piezīmes

Ombuds 2003. gada 10. decembrī sazinājās ar sūdzības iesniedzēju telefoniski. Sūdzības iesniedzējs pateicās ombudam par viņa pūlēm un uzskatīja, ka EPAB ir atrisinājis šo jautājumu, viņu pilnībā apmierinot.

LĒMUMS

- 1 Eiropas ombuds 2003. gada 27. novembrī uzsāka izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas par EPAB kandidāta reģistrēšanu, kas bija neveiksmīgi mēģinājis veikt obligāto elektronisko reģistrēšanos, lai piedalītos atklātā konkursā kandidātvalstu pilsoņiem. Saskaņā ar kandidāta sniegto informāciju, viņš nevarēja pierēģistrēties pirms reģistrācijas beigu laika sakarā ar EPAB servera tehniskām problēmām. Kandidāta piedalīšanās konkursā tika noraidīta, neskatoties uz faktu, ka pirms reģistrēšanās beigu laika viņš bija informējis EPAB par neiespējamību veikt elektronisko reģistrēšanos un lūdzis ņemt vērā viņa reģistrāciju internetā.
- 2 Savā atzinumā EPAB apgalvoja, ka pēc ombuda veiktās izmeklēšanas pēc paša iniciatīvas kandidāts ir uzaicināts piedalīties atklātajā konkursā.
- 3 Ombuda dienesti sazinājās ar kandidātu telefoniski. Viņš apstiprināja, ka EPAB ir veicis pasākumus, lai atrisinātu šo jautājumu, pilnībā apmierinot sūdzības iesniedzēju, un pateicās ombudam par viņa pūlēm.
- 4 Ombuds uzskata, ka EPAB ir veicis pasākumus, lai atrisinātu šo lietu un tādējādi lietu izbeidz.

3.8 REĢIONĀLĀ OMBUDA JAUTĀJUMS

KOPIENAS TIESĪBU AKTI PERSONU, KAS CIEŠ NO IZKLIEDĒTĀS SKLEROZES, REHABILITĀCIJAS JOMĀ

Lēmums par jautājumu Q1/2003/IP

Itālijas Toskānas reģiona reģionālais ombuds F. kungs 2003. gada 19. maijā uzdeva jautājumu Eiropas ombudam saskaņā ar procedūru, par kuru tika panākta vienošanās nacionālo ombudu un līdzīgu amatpersonu seminārā, kas notika 1996. gada septembrī Strasbūrā. Jautājums attiecās uz informācijas pieprasījumu, ko reģionālais ombuds saņēma no profesora B., kas ir Itālijas Nacionālās izkliedētās sklerozes asociācijas priekšsēdētājs. Profesors B. gribētu saņemt informāciju par esošiem Kopienas tiesību aktiem personu, kas cieš no izkliedētās sklerozes, rehabilitācijas jomā. Reģionālais ombuds nosūtīja šo pieprasījumu Eiropas ombudam.

Eiropas ombuds 2003. gada 23. jūlijā nosūtīja jautājuma kopiju Komisijai un lūdza sniegt informāciju par esošajiem Kopienas tiesību aktiem šajā jomā.

Savā atbildē Komisija apgalvo, ka, pamatojoties uz Līguma 152. pantu, Eiropas Savienībai ir uzdevums nodrošināt augsta līmeņa veselības aizsardzību, veidojot nacionālās politiskās nostādnēs ar mērķi uzlabot sabiedrības veselību, novēršot slimības. Tomēr saskaņā ar 152. panta 5. punktu galveno atbildība par veselības aprūpi, ieskaitot rehabilitācijas jautājumus, ir dalībvalstīm. Ņemot



vērā šo, nepastāv Kopienas tiesību akti personu, kas cieš no izkliedētās sklerozes, rehabilitācijas jomā, un netiek gatavoti Kopienas tiesību akti šajā jomā.

Eiropas ombuds nosūtīja Komisijas atbildi reģionālajam ombudam ar uzaicinājumu iesniegt piezīmes, ja viņš tā vēlētos. Telefona sarunas laikā 2003. gada 17. oktobrī ombuda dienesti informēja Eiropas ombuda dienestus, ka reģionālais ombuds ir saņēmis Komisijas atbildi, un pateicās Eiropas ombudam par viņa sniegto palīdzību šajā jautājumā. Tādējādi ombuds lietu izbeidza.

Kopsavilkums

1 Ievads

2 Sūdzības ombudam

3 Izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi

4 Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm

5 Ombudu un līdzīgu struktūru attiecības

6 Sabiedriskās attiecības

Pielikumi

4.1 EIROPAS PARLAMENTS

Sēdermana (SÖDERMAN) kungam, ko pavadīja Olivera Ferhekes (Olivier VERHECKE) kungs, 27. februārī noritēja tikšanās ar Stoktonas Grāfu, deputātu (EARL OF STOCKTON MEP), ziņojuma, kas informē par Eiropas Ombuda aktivitātēm 2002. gadā, referentu. Citu apspriežamo jautājumu starpā bija arī Eiropas Kopienas Dabūšanas līguma 226. pantā noteiktā procedūra, ombuda institūtu situācija dalībvalstīs un kandidātvalstīs, kā arī sadarbība starp ombudu un Lūgumrakstu komiteju.

3. martā noritēja vizīte Stokholmā, kuras laikā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs apmeklēja Eiropas Parlamenta Informācijas biroju un tur tikās ar biroja direktoru Kristianu Andešsona kungu (Christian ANDERSSON).

24. martā Briselē Sēdermana (SÖDERMAN) kungs Lūgumrakstu komitejā prezentēja 2002. gada ziņojumu. Savā runā ombuds atzinīgi izteicās par sadarbību, kas bija vērojama no visu iestāžu puses attiecībās ar viņa biroju. Tāpat Sēdermana (SÖDERMAN) kungs sniedza ziņojumu par viņa lielākajiem panākumiem, stiprinot saikni ar pilsoņiem, kā arī uzsvēra jomas, kurās, pēc viņa domām, ir nepieciešamas turpmākas darbības un uzlabojumi.



Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētājs Vitaliano GEMELLI, Jākobs Sēdermans (Jacob SÖDERMAN) un komitejas priekšsēdētāja vietnieks Rojs Perijs (Roy PERRY), komitejai uzklusot ombuda 2002. gada ziņojumu. Brisele, Beļģija, 2003. gada 24. marts.

Komisijas priekšsēdētājs GEMELLI kungs un priekšsēdētāja vietnieks Perija (PERRY) kungs, kā arī Stoktonas Grāfs (EARL OF STOCKTON), ombuda 2002. gada ziņojuma referents, pauda cieņas apliecinājumus Sēdermana (SÖDERMAN) kungam par viņa ieguldīto darbu un sasniegumiem, darbojoties kā pirmajam Eiropas ombudam.

25. martā Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs Pats Koksa (Pat COX) kungs organizēja pieņemšanu par godu ombudam un viņa personālam. Pasākuma mērķis bija atzīmēt Sēdermana (SÖDERMAN) kunga sasniegumus birojā. Pasākumu apmeklēja apmēram trīsdesmit cilvēku, tostarp politisko grupu priekšsēdētāji un Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētāji un locekļi. Koksa (COX) kungs atzinīgi novērtēja ombuda darbu, kas ieguldīts caurspīdības principa nostiprināšanā, veicinot

labu sadarbību ar Parlamenta Lūgumrakstu komiteju, kā arī panākot Savienības un tās pilsoņu tuvināšanos.

Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētājs GEMELLI kungs organizēja vakariņas par godu Sēdermana (SÖDERMAN) kungam, kas noritēja 25. martā Briselē. Lūgumrakstu komitejas locekļu, kas apmeklēja vakariņas, starpā bija Rojs Perija (Roy PERRY) kungs un Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētāja vietnieks Stoktonas Grāfs (EARL OF STOCKTON), ombuda 2002. gada ziņojuma referents. Sēdermana (SÖDERMAN) kungu pavadīja Žuau Santanas (João SANT'ANNA) kungs. Visi klātesošie Parlamenta locekļi pateicās Sēdermana (SÖDERMAN) kungam par viņa kā pirmā Eiropas ombuda darba augsto kvalitāti.



Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs Patss Kokss (Pat COX) un Jākobs Sēdermans (Jacob SÖDERMAN) pieņemšanā par godu Sēdermana (SÖDERMAN) kunga sasniegumiem Eiropas ombuda amatā. Brisele, Beļģija, 2003. gada 25. marts.

2. aprīlī DIAMANDOUROS kungs tikās ar Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāru Džulianu Pristliju (Julian PRIESTLEY) kungu. Sarunas laikā Pristlija (PRIESTLEY) kungs izteica Eiropas Parlamenta vēlēšanos panākt efektīvu sadarbību ar Eiropas ombudu un atbalstīt Kodeksa, kurā ietverti labas administrācijas principi, apstiprināšanu iestāžu starpā. Vizītē piedalījās arī Konstantīna Stratigaka (Constantin STRATIGAKIS) kungs, ģenerālsekretāra kabineta priekšsēdētājs, un Ians Hārdena (Ian HARDEN) kungs, ombuda Juridiskā departamenta vadītājs.

10. jūnijā DIAMANDOUROS kungs izklāstīja savas prioritātes, atrodoties ombuda amatā, Lūgumrakstu komitejai Briselē. Savā uzrunā Komisijai ombuds sniedza pozitīvu vērtējumu par viņa priekšteča darbības rezultātiem, uzsverot nepieciešamību sagatavoties paplašināšanās procesam, kā arī šī procesa sekas uz budžetu. DIAMANDOUROS kungs atsevišķi izdalīja ombudu lomu pilsoņu izglītošanā par viņu tiesībām un šo tiesību izmantošanu.

Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētājs Vitaliano GEMELLI kungs pateicās DIAMANDOUROS kungam par viņa prezentāciju. Pēc tam runāja šādi komisijas locekļi: Stoktonas Grāfs (EARL OF STOCKTON), ombuda 2002. gada ziņojuma referents, Rainers Vīlanda (Rainer WIELAND) kungs, Jūriga Vina (Eurig WYN) kungs, Rojs Perry (PERRY) kungs un GEMELLI kungs. Turpinājumā komiteja vienprātīgi pieņēma Stoktonas Grāfa (EARL OF STOCKTON) ziņojumu. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Ians Hārdena (Ian HARDEN) kungs, Juridiskā departamenta vadītājs, un Nikolasa Kateforesa (Nicholas CATEPHORES) kungs, ombuda asistents.



12. jūnijā Ians Hārdena (Ian HARDEN) kungs piedalījās atklātā Regulas Nr. 1049/2001 par dokumentu publiskumu īstenošanu izskatīšanā. To organizēja Eiropas Parlamenta Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja. Citi runātāji, kas piedalījās izskatīšanā, bija Hanja Maij-Vēgena (Hanja MAIJ-WEGGEN) kundze, deputāte, Hans Brunmeira (Hans BRUNMAYR) kungs, Eiropas Savienības Padomes preses ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora vietnieks, Haralds Romera (Harald ROMER) kungs Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra vietnieks, un Maikls Kašmana (Michael CASHMAN) kungs, šīs komisijas referents.

8. jūlijā DIAMANDOUROS kungs devās vizītē uz vairākām ES iestādēm Luksemburgā. Viņš tikās ar Gregorio Garsona Klariana (Gregorio GARZON CLARIANA) kungu, Eiropas Parlamenta juristu, kā arī ar Eiropas Parlamenta juridiskā dienesta vecākajiem locekļiem, tai skaitā Johanu Šū (Johann SCHOO) kungu un Kristianu Peneras (Christian PENNERA) kungu. DIAMANDOUROS kungs runāja par savām prioritātēm, atrodoties ombuda amatā, notika viedokļu apmaiņa saistībā ar savstarpējo attiecību jautājumu, ieskaitot sadarbības līgumus starp ombudu un Eiropas Parlamentu. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Iana Hārdena (Ian HARDEN) kungs, Juridiskā departamenta vadītājs.

11. jūlijā Parlamenta Informācijas birojā Dublinā DIAMANDOUROS kungam bija tikšanās ar Eiropas Parlamenta priekšsēdētāju Patu Koksū (Pat COX). Viņi apsprieda dažādus jautājumus, tai skaitā arī jautājumus saistībā ar Starpvaldību konferenci (SVK).

Pēc tikšanās DIAMANDOUROS kungam bija darba pusdienas ar Eiropas žurnālistu asociāciju, ko savās telpās organizēja Dublīnas informācijas birojs. Tikšanos vadīja Džeimss Obraiēna (James O'BRIEN) kungs, Parlamenta informācijas biroja direktors. Šajās darba pusdienās piedalījās arī Pīters Doila (Peter DOYLE) kungs, Eiropas Komisijas pārstāvniecības priekšsēdētājs Īrijā.

24. septembrī DIAMANDOUROS kungu apmeklēja Georgs Kasimatis (George KASSIMATIS), Eiropas Parlamenta Informācijas biroja priekšsēdētājs Atēnās. Viņi apsprieda dažādus jautājumus, tostarp arī Eiropas ombuda iestādes popularizēšanu Grieķijā.

25. septembrī Eiropas Parlamenta plenārsēdē DIAMANDOUROS kungs prezentēja Eiropas ombuda 2002. gada ziņojumu. Debates vadīja Renzo Imbeni (Renzo IMBENI) kungs, Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja vietnieks.

Savā runā DIAMANDOUROS kungs pilsoņu vārdā pauda cieņas apliecinājumu sava priekšteča, debatēs klāt esošā, Jākoba Sēdermana (SÖDERMAN) kunga daudzajiem sasniegumiem. Viņš arī uzsvēra panākumus, izskatot pilsoņu sūdzības un uzsākot izmeklēšanu, kā arī atzīmēja veiktos sagatavošanās pasākumus Eiropas Savienības paplašināšanās kontekstā.

DIAMANDOUROS kungs pauda savu pozīciju, pildot Eiropas ombuda pienākumus, attiecībā uz Konstitūcijas projektu un pateicās Eiropas Parlamentam par viņa izteiktajiem priekšlikumiem sniegto atbalstu. Pēc tam runu teica šādas personas: Stoktonas Grāfs (EARL OF STOCKTON), ombuda 2002. gada ziņojuma referents, Lojola De Palasio (Loyola DE PALACIO) kundze, komisāre, kas atbildīga par attiecībām ar Eiropas ombudu, Vitaliano GEMELLI kungs, Eiropas Parlamenta Līgumrakstu komitejas priekšsēdētājs, Astrīda Torsas (Astrid THORS) kundze, Parlamenta deputāte, un Jans Daena (Jan DHAENE) kungs, Parlamenta deputāts (skatīt arī nodaļu 6.1. turpmāk).

21. oktobrī Enriko Boareto (Enrico BOARETTO) kungs, Līgumrakstu komitejas sekretariāta Ārējo Sakaru departamenta priekšsēdētājs devās vizītē pie DIAMANDOUROS kunga, lai iepazīstinātu ar savu pēcteci, Žozefu Kūlegema (Josephus COOLEGEM) kungu.



4.2 EIROPAS KOMISIJA

20. janvārī Komisijas dalībvalstu pārstāvniecību priekšsēdētāju sapulcē Sēdermana (SÖDERMAN) kungs prezentēja savu darbu. Sapulce notika Briselē, un to vadīja Džonatans Fola (Jonathan FAULL) kungs, Komisijas preses un sakaru ģenerāldirektors. Sēdermana (SÖDERMAN) kungu pavadīja Bens Hagarda (Ben HAGARD) kungs, Interneta komunikāciju pārzinis, un Rosita Agnjū (Rosita AGNEW) kundze, Preses sekretāre. Bens Hagards (Ben HAGARD) demonstrēja ombuda tīmekļa vietni, un Rosita Agnjū (Rosita AGNEW) kundze pastāstīja par ombuda saziņas stratēģiju. Pēc tam Sēdermana (SÖDERMAN) kungs sniedza atbildes uz jautājumiem par savu darbu un pirmā Eiropas Savienības ombuda amatā esot gūto pieredzi.

2. aprīlī DIAMANDOUROS kungs tikās ar Komisāru kolēģiju. Eiropas Komisijas priekšsēdētājs Romano PRODI apsveica jauno ombudu un uzsvēra Komisijas gatavību atbalstīt ombuda darba atklātību un tā nozīmīgumu. Par attiecībām ar Eiropas ombudu atbildīgā komisāre Lojola De Palasio (Loyola DE PALACIO) paskaidroja, kādu nozīmi Komisija piešķir ombuda atzinumiem un ieteikumiem gan attiecībā uz sūdzībām, gan daudz vispārīgākiem jautājumiem, kas risināti pēc ombuda uzsāktās izmeklēšanas pēc paša iniciatīvas. De Palasio (DE PALACIO) kundze puda savus cieņas apliecinājumus pirmā Eiropas ombuda, Jākoba Sēdermana (Jacob SÖDERMAN), darbam. Pēc tam DIAMANDOUROS kungs uzsvēra savas prioritātes Eiropas ombuda amatā, ieskaitot sagatavošanās pasākumus Eiropas Savienības paplašināšanās procesam un saiknes ar pilsoņiem nostiprināšanu, tos informējot par viņu tiesībām un šo tiesību izmantošanu. Viedokļu apmaiņā, kas sekoja, piedalījās un jautājumus uzdeva komisāri: Bolkesteina (BOLKESTEIN) kungs, Redingas (REDING) kundze, Šreijeres (SCHREYER) kundze, Ferheigena (VERHEUGEN) kungs un Valstrēmas (WALLSTRÖM) kundze. Noslēgumā DIAMANDOUROS kungs pateicās kolēģijas locekļiem par pausto gatavību turpināt pastāvošo veiksmīgo sadarbību ombuda un Komisijas starpā.

23. septembrī Deivids Osalivans (David O'SULLIVAN), Eiropas Komisijas ģenerālsekretārs, devās vizītē pie DIAMANDOUROS kunga viņa birojā Strasbūrā. Viņi pārrunāja attiecības iestāžu starpā, un Osulivana kungs uzaicināja DIAMANDOUROS kungu sniegt prezentāciju nākošajā Komisijas ģenerāldirektoru un dienestu priekšsēdētāju sapulcē.

21. oktobrī DIAMANDOUROS kungs tikās ar Margotu Valstrēmas (Margot WALLSTRÖM) kundzi, vides komisāri, viedokļu apmaiņas nolūkā. Galvenā diskusiju tēma bija mehānismi, kas pieejami pilsoņiem, kas vēlas sūdzēties par dalībvalstu valdību kļūdām, piemērojot Eiropas Savienības vides tiesības, un it īpaši ārpustiesas izskatīšana.

21. oktobrī DIAMANDOUROS kungs tikās ar Horstu Raihenbaha (Horst REICHENBACH) kungu, Personāla un administrācijas ģenerāldirektoru. Raihenbaha (Reichenbach) kungs stāstīja DIAMANDOUROS kungam par progresu, kāds ir sasniegts, veicot Komisijas plānoto ES ierēdņu un pārējo darbinieku statūtu reformas.

20. novembrī DIAMANDOUROS kungs piedalījās viedokļu apmaiņā ar Eiropas Komisijas ģenerāldirektoriem un dienestu vadītājiem, ko vadīja Komisijas ģenerālsekretārs Deivids Osalivans (David O'SULLIVAN). DIAMANDOUROS kungs uzsvēra savas prioritātes Eiropas ombuda amatā: ombuda biroja darbības apjoma uzturēšana un stiprināšana, lai sniegtu palīdzību pilsoņiem; tiesiskuma, labas administratīvās prakses un cilvēktiesību ievērošanas veicināšana; saiknes ar pilsoņiem nostiprināšana, lai informētu pilsoņus par to, ka izmantot viņu tiesības. Tāpat DIAMANDOUROS kungs uzsvēra vairākus specifiskus jautājumus attiecībā uz likumu neievērošanu, mierizligumiem un ES administratīvajiem tiesību aktiem. Pēc tam sekoja plašas debates par šiem jautājumiem. Pēc šīs sapulces DIAMANDOUROS kungs piedalījās viedokļu apmaiņā par šiem jautājumiem ar Enso Moavero Milanēzi (Enzo MOAVERO MILANESI) kungu, Eiropas Komisijas Ģenerālsekretāra vietnieku. Šajās sapulcēs DIAMANDOUROS kungu pavadīja Ians Hārdena (Ian HARDEN) kungs, Juridiskā departamenta vadītājs, un ombuda asistents Nikolass Kateforess (Nicholas CATEPHORES).



4.3 EIROPAS KONVENTS

Eiropas Konvents tika izveidots pēc 2001. gada decembra Eiropas Padomes Lākenas (Laeken) sanāksmes ar mērķi likt pamatus nākošajai starpvaldību konferencei. Konventa uzdevums bija apskatīt galvenos Lākenas deklarācijas jautājumus Eiropas Savienības turpmākai attīstībai un izstrādāt dažādas iespējamās atbildes.

Konvents pulcēja pārstāvjus no dalībvalstu un kandidātvalstu valdībām un valstu parlamentiem, pārstāvjus no Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas. Tāpat kā iepriekšējā konventā, kas lika pamatus Eiropas Savienības Pamattiesību hartai, Eiropas ombuds jaunajā Konventā saglabāja novērotāja statusu.

Sēdermana (SÖDERMAN) kungs piedalījās Konventa plenārsēdēs 20.-21. janvārī, 27.-28. februārī, 5. martā un 17.-18. martā.

23. janvārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs nosūtīja Konventam papildinājumu par tēmu "Iestāžu darbība" (CONV 505/03).

27. februārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs Konventa plenārsēdē runāja par caurspīdības principa ievērošanu, tiesībām uz labu administratīvo praksi, kā arī uzsvēra nepieciešamību Eiropas Savienībai pievienoties starptautiskajiem nolīgumiem par cilvēktiesību aizsardzību un ievērošanu.

DIAMANDOUROS kungs piedalījās Konventa plenārsēdēs 3.-4. aprīlī, 24.-25. aprīlī un 15.-16. maijā.

24. aprīlī DIAMANDOUROS kungs Konventa plenārsēdē runāja par "Savienības demokrātisko dzīvi".

28. aprīlī DIAMANDOUROS kungs nosūtīja Konventam ieguldījumu ar nosaukumu "Rezolūcija, ko pieņēma valstu ombudi un līdzīgas ES dalībvalstu amatpersonas, tiekoties ceturtajā seminārā Atēnās 2003. gada 7.-8. aprīlī" (CONV 699/03) (skatīt 6.1. sadaļu).

Konvents beidza savu darbu 2003. gada 10. jūlijā. Eiropas ombuda runu un priekšlikumu teksta versijas ir pieejamas gan ombuda, gan Konventa tīmekļa vietnē.

4.4 EIROPAS KOPIENU TIESA

20. martā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs devās vizītē pie Eiropas Kopienu Tiesas priekšsēdētāja Hil-Karlosa Rodrigesa Iglesiasa (Gil Carlos RODRIGUES IGLESIAS) kunga ar mērķi atvadīties pirms aiziešanas pensijā, līdz ar to pārtraucot Eiropas ombuda pienākumu pildīšanu 2003. gada marta beigās. Tiesas priekšsēdētājs pasniedza Eiropas ombudam Tiesas 50. gadskārtas ordeni ar iegravētu Sēdermana (SÖDERMAN) kunga vārdu. Rodrigesa (RODRIGUES) kungs atzina, ka ir paveikts izcils darbs, izveidojot Eiropas ombuda biroju.

Apmeklējot dažādas ES iestādes Luksemburgā 8. jūlijā, DIAMANDOUROS kungs tikās ar Hil-Karlosu Rodrigesa Iglesiasa (Gil Carlos RODRIGUES IGLESIAS) kungu, Tiesas priekšsēdētāju, un Tiesas tiesnesi Vasīliju Skuri (Vassilios SKOURIS). DIAMANDOUROS kungu pavadīja Ians Hārdena (Ian HARDEN) kungs, Juridiskā departamenta vadītājs.



4.5 EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

19. martā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs devās vizītē pie Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja Bū Vesterdorfa (Bo VESTERDORF), lai atvadītos pirms aiziešanas pensijā, pārtraucot Eiropas Ombuda pienākumu pildīšanu 2003. gada marta beigās.

4.6 REVĪZIJAS PALĀTA

19. martā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs devās vizītē pie Revīzijas palātas priekšsēdētāja Huanu Manvelu Fabra Vallesa (Juan Manuel FABRA VALLES) kunga, lai atvadītos pirms aiziešanas pensijā, pārtraucot Eiropas ombuda pienākumu pildīšanu 2003. gada marta beigās.

Dodoties vizītēs uz dažādām ES iestādēm Luksemburgā 8. jūlijā, DIAMANDOUROS kungam bija tikšanās ar Huanu Manuelu Fabra Vallesa (Juan Manuel FABRA VALLES) kungu, Revīzijas palātas priekšsēdētāju, un Joanni Sarmas (Ioannis SARMAS) kungu, tiesas locekli, viedokļu apmaiņas nolūkā par vairākiem jautājumiem, ieskaitot jautājumus par sagatavošanās darbiem sakarā ar Eiropas Savienības paplašināšanos. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Ians Hārdena (Ian HARDEN) kungs, Juridiskā departamenta vadītājs.

4.7 EIROPAS INVESTĪCIJU BANKA

Dodoties vizītēs uz dažādām ES iestādēm Luksemburgā 8. jūlijā, DIAMANDOUROS kungam bija tikšanās ar Eiropas Investīciju bankas priekšsēdētāju Filipu Meistada (Philippe MAYSTADT) kungu, kuru interesēja informācija par to, vai ombuds varētu izskatīt sūdzības saistībā ar bankas aktivitātēm ārpus Eiropas Savienības. Meistada (MAYSTADT) kungs informēja ombudu par jautājumiem, kas tika apspriesti Eiropas Parlamentā saistībā ar attiecīgu mehānisma trūkumu šādu sūdzību izskatīšanai, ja tās iesniedz nepilsoņi. Ombuds paskaidroja savas tiesības uzsākt izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas, kas jau izmantotas šādā lietā. Tāpat viņš sniedza informāciju par Eiropas Parlamenta Līgumrakstu komitejas kompetenci. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Ians Hārdena (Ian HARDEN) kungs, Juridiskā departamenta vadītājs.

4.8 EIROPAS KOPIENU PUBLIKĀCIJU BIROJS

22. oktobrī Eiropas ombuds tikās ar Eiropas Kopienu Oficiālo publikāciju biroja ģenerāldirektoru Tomasu Krenfildu (Thomas CRANFIELD) un parakstīja pakalpojumu līmeņa līgumu attiecībām starp publikāciju biroju un ombudu. Līgumā tika iekļauti īpaši nosacījumi attiecībā uz kvalitātes kontroli, autortiesībām, beigu termiņiem un novērtējumu. DIAMANDOUROS un Krenfilda (CRANFIELD) kungi vienojās par turpmākās sadarbības apjomu starp abiem birojiem nolūkā sniegt pilsoņiem vislabākajās kvalitātes pakalpojumus. Seržs Braka (Serge BRACK) kungs, publikāciju biroja nodaļas vadītājs, pavadīja Krenfilda (CRANFIELD) kungu. Bez tam parakstīšanas ceremoniju apmeklēja arī Žuau Santana (João SANT'ANNA), Bens Hagards (Ben HAGARD), Muriela Ričardsone (Murielle RICHARDSON), Nikolass Kateforess (Nicolas CATEPHORES) un Rosita Agniju (Rosita AGNEW).



© Eiropas Parlaments



P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Eiropas Kopienu Oficiālo publikāciju biroja ģenerāldirektors Tomass Krānfilds (Thomas CRANFIELD) paraksta pakalpojumu līmeņa pamat nolīgumu.
Strasbūra, Francija, 2003. gada 22. oktobris.



Kopsavilkums

1 Ievads

2 Sūdzības ombudam

3 Izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi

4 Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm

5 Ombudu un līdzīgu struktūru attiecības

6 Sabiedriskās attiecības

Pielikumi

5.1 ATTIECĪBAS AR VALSTU, REĢIONĀLAJIEM UN VIETĒJIEM ES OMBUDIEM

ZVIEDRIJA

3. martā Stokholmas vizītes ietvaros Sēdermana (SÖDERMAN) kungs viesojās Zviedrijas ombuda birojā, kur viņš prezentēja savu darbu iestādes personālam, klātesot Zviedrijas ombudiem. Šie ombudi bija: Klāss Eklunda (Claes EKLUNDH) kungs, Kerstina Andrē (Kerstin ANDRE) kundze, Jans Penlova (Jan PENNLÖV) kungs un Nilss-Ūlovs Bergrena (Nils-Olof BERGGREN) kungs. Aktivitāšu norisi vadīja sadarbības koordinatore Marianna fon der Ešas (Marianne VON DER ESCH) kundze. Eiropas Ombudu pavadīja viņa asistents Huans Malea (Juan MALLEA) kungs.

VALSTU OMBUDU UN LĪDŽĪGU ES STRUKTŪRU 4. SEMINĀRS ATĒNĀS, GRIEĶIJĀ

Valstu ombudu un līdzīgu ES struktūru 4. seminārs ar nosaukumu "Ombudi un Eiropas Savienības tiesību aizsardzība", ko kopīgi organizēja Eiropas ombuds un Grieķijas valsts ombuds, notika Atēnās 7. un 8. aprīlī (skatīt 6.1. sadaļu).



© Grieķijas ombuds

ES dalībvalstu valsts līmeņa ombudu un līdzīgu struktūru ceturtnā semināra dalībnieki. Atēnas, Grieķija, 2003. gada 7. aprīlis.

No 30.-31. oktobrim Grieķijas valsts ombuds Jorgs Kaminis (Yorgos KAMINIS) devās uz Strasbūru vizītē pie DIAMANDOUROS kunga un apmeklēja vairākas sapulces kopā ar Eiropas ombuda personālu. Sapulcēs tika apspriesti jautājumi par pilsoņu sūdzību un lūgumu izskatīšanas procesu un procedūrām, kā arī Eiropas ombuda biroja preses un komunikāciju aspekti. Kaminis (KAMINIS) kungu pavadīja ombuda vietnieki Kaliopi Spanu (Kalliopi SPANOU) kundze un Andrejs Takis (Andreas TAKIS) kungs.

EIROPAS SAVIENĪBAS REĢIONĀLO OMBUDU 4. SAPULCE VALENSIJĀ, SPĀNIJĀ

No 9. līdz 11. aprīlim Valensijā notika Eiropas Savienības reģionālo ombudu un līdzīgu struktūru 4. sapulce ar Sindic de Greuges de Valencia (reģionālais ombuds) finansiālo atbalstu. Iepriekšējie semināri tika sasaukti Barselonā (1997. g.), Florencē (1999. g.) un Briselē (2001. g.). Eiropas ombudu biroju pārstāvēja Žuau Santanas (João SANT'ANNA) kungs un Hosē Martinesa Aragona (José MARTINEZ ARAGON) kungs.

Vairāk nekā 80 dalībnieku apmeklēja šo konferenci, tostarp gan reģionālie ombudi, gan Lūgumrakstu komiteju pārstāvji no Austrijas, Beļģijas, Vācijas, Itālijas, Spānijas un Apvienotās Karalistes.

Atklāšanas uzrunu teica Valensijas Reģionālā parlamenta priekšsēdētājs Miro Peresa (Miro PEREZ) kungs. Savā atklāšanas uzrunā Bernards del Rozāla (Bernardo DEL ROSAL) kungs, Sindic de Greuges de Valencia, atgādinot par Eiropas paplašināšanās procesu, uzsvēra nepieciešamību pēc ciešākas sadarbības ES reģionālo ombudu starpā. Santanas (SANT'ANNA) kungs pateicās visiem reģionālajiem ombudiem un Lūgumrakstu komiteju pārstāvjiem Eiropas ombuda DIAMANDOUROS kunga vārdā par šīs rezultatīvās tikšanās iespēju.



ES dalībvalstu reģionālo ombudu un līdzīgu struktūru ceturtais tikšanās dalībnieki.
Valensija, Spānija, 2003. gada 10. aprīlis.

10. un 11. aprīlī darba sapulcēs tika apspriesti šādi jautājumi: i) Eiropas nākotne, ii) imigrācija un patvēruma sniegšana, iii) vides aizsardzība un iv) piekļuve dokumentiem, kas saistīti ar vidi.

Santanas (SANT'ANNA) kungs piedalījās apaļā galda sarunās par tēmu "Eiropas nākotne" kopā ar Bāru Sendona (Bar CENDON) kungu, Valensijas Universitātes konstitucionālo tiesību profesoru, un Antonu Kaneljas (Antón CANELLAS) kungu, Katalonijas ombudu. Martinesa Aragona (MARTINEZ ARAGON) kungs piedalījās apaļā galda sarunās par tēmu "Reģionālo ombudu loma saistībā ar vides aizsardzību ES" kopā ar Migelu Anhelu Lanesu Klimenta (Miguel Angel LANES CLIMENT) kungu, juristu, vides jautājumu speciālistu Valensijas ombuda birojā, un Mariju Graciju Vačinas (Maria GRAZIA VACCHINA) kundzi, Valledaostas (Val d'Aoste) reģiona ombudu Itālijā.



FRANCIJA

Parīze

14. maijā DIAMANDOUROS kungs tikās ar Francijas ombudu Bernāru Stazi (Bernard STASI) kungu un piedalījās kopīgā preses konferencē saistībā ar Médiateur de la République 2002. gada ziņojuma prezentāciju.

Strasbūra

2. septembrī DIAMANDOUROS kungs piedalījās ombudu sadarbības sapulcē "Grande Région" (sadarbība starp noteiktiem Vācijas un Beļģijas reģioniem, kā arī Luksemburgu), piedaloties Francijas ombudam Bernāram Stazi (Bernard STASI) kungam. Sapulci vadīja Bas-Rhin departamenta prefekts un tā notika Strasbūras prefektūrā.

ITĀLIJA

Vizītes laikā Florencē no 12. līdz 16. jūnijam Eiropas Ombudam bija vairākas tikšanās ar Toskānas reģionālo ombudu un Itālijas reģionālo ombudu koordinātoru Fantapi (FANTAPPIE) kungu, kā arī ar vairākiem citiem Itālijas reģionālajiem un vietējiem ombudiem (skatīt 6.2. sadaļu).

ĪRIJA

11. jūlijā DIAMANDOUROS kungs kopā ar Oliveru Ferhekes (Olivier VERHEECKE) kungu un Rositu Agniju (Rosita AGNEW) kundzi devās vizītē pie Īrijas valsts ombuda Emīlijas Oreilijas (Emily O'REILLY). DIAMANDOUROS kungs un Oreilijas (O'REILLY) kundze apsprieda dažādus jautājumus, piemēram, Pamattiesību hartu, darbnespējas tiesības, kompensācijas, kā arī plānoto sadarbību.

Vakariņās, ko organizēja Oreilijas (O'REILLY) kundze, DIAMANDOUROS kungs tikās ar Kevinu Mērfiju (Kevin MURPHY) kungu, bijušo Īrijas valsts ombudu, kā arī ar Patu Vīlana (Pat WHELAN) kungu, biroja ģenerāldirektoru, un Maiklu Brofiju (Michael BROPHY) kungu, vecāko izmeklētāju. DIAMANDOUROS kungs pateicās Mērfija (MURPHY) kungam par sniegto palīdzību, veidojot Grieķijas ombuda biroju.

VĀCIJAS LŪGUMRAKSTU KOMITEJU PRIEKŠSĒDĒTĀJU UN PRIEKŠSĒDĒTĀJU VIETNIEKU, KĀ ARĪ VĀCIJAS UN VĀCU VALODĀ RUNĀJOŠO VALSTU OMBUDU SAPULCE ĶĪLĒ

14. un 15. septembrī Eiropas ombuds apmeklēja Vācijas Lūgumrakstu komiteju priekšsēdētāju vietnieku, kā arī Vācijas un vācu valodā runājošo valstu ombudu kārtējo sapulci, kas tiek sasaukta katru otro gadu. Šajā gadā sapulce notika Šlēsvigas-Holšteinas pavalstī Ķīlē. To vadīja Marita Zēnas (Marita SEHN) kundze, Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētāja Vācijas bundestāgā. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Gerhards Grila (Gerhard GRILL) kungs un Bens Hagarda (Ben HAGARD) kungs no viņa biroja.

Sapulcē piedalījās visu Vācijas Lūgumrakstu komiteju priekšsēdētāji un priekšsēdētāju vietnieki (ieskaitot Nīdersaksenes reģiona komiteju, kas tika izveidota šajā gadā), četri Vācijas reģionālie ombudi, kā arī ombudi no Austrijas, Itālijas (Dienvidtiroles) un Šveices. Tāpat šajā sapulcē piedalījās Keslera (KESSLER) kundze, deputāte un Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejas pārstāve, kā arī Luksemburgas Lūgumrakstu komitejas pārstāvji.

EIROPAS OMBUDU 8. APAĻĀ GALDA SARUNAS OSLO

3. un 4. novembrī Eiropas ombuds piedalījās Eiropas ombudu astotajās apaļā galda sarunās, ko Oslo kopīgi organizēja Eiropas Padomes Cilvēktiesību komisārs Alvaro Hil-Roblesa (Álvaro GIL-ROBLES) kungs un Norvēģijas ombuds Arne Flifleta (Arne FLIFLET) kungs. Šī sapulce pulcēja

ombudus no Eiropas Padomes dalībvalstīm, kā arī no citām iestādēm, kas saistītas ar cilvēktiesību aizsardzību, ar mērķi apspriest kopējo interešu jautājumus. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Hārdena (HARDEN) kungs, ombuda biroja juridiskā departamenta vadītājs, un Martinesa Aragona (MARTINEZ ARAGON) kungs, galvenais jurists.



© Šlēzviņas – Holšteinas landtāgs

Vācijas Lūgumrakstu komiteju priekšsēdētāju un priekšsēdētāju vietnieku, kā arī Vācijas un vāciski runājošo valstu ombudu tikšanās dalībnieki. Ķīle, Vācija, 2003. gada 15. septembris.

Konferenci atklāja Flifleta (FLIFLET) un Hil-Roblesa (GIL-ROBLES) kungs Viņa Majestātes Norvēģijas karaļa Haralda V (HARALD V) klātbūtnē. DIAMANDOUROS kungs vadīja plenārsēdes pirmo daļu, kurā viņš ieskicēja šī gada apaļā galda sarunu būtiskākos jautājumus. Apspriešanai bija izvirzīti tādi jautājumi kā piekļuve oficiāliem dokumentiem, minoritāšu aizsardzība, aizturēto personu juridiskais statuss, kā arī jautājums par attiecīgo ombudu un tiesu varu.

Vizītes laikā DIAMANDOUROS kungam bija iespēja tikties ar Eiropas Padomes Cilvēktiesību komisāru Alvaro Hil-Roblesu (Álvaro GIL-ROBLES). Diskusijā galvenā uzmanība tika pievērsta pasākumiem, kas veicinātu sadarbību starp abām iestādēm saskaņā ar Eiropas Padomes jaunāko lēmumu Nr. 1615(2003) attiecībā uz ombuda iestādi. DIAMANDOUROS kungs tikās arī ar Flifleta (FLIFLET) kungu, Norvēģijas ombudu, lai apspriestu kopējo interešu jautājumus.

DĀNIJA

Oficiālās vizītes laikā Dānijā no 5. līdz 7. novembrim DIAMANDOUROS kungs tikās ar Dānijas parlamentāro ombudu un viņa personālu (skatīt 6.2. sadaļu).

APVIENOTĀ KARALISTE

Oficiālās vizītes laikā Londonā 23. un 24. novembrī DIAMANDOUROS kungam bija tikšanās ar Parlamentāro un Veselības dienesta ombudu, Parlamentārā un Veselības dienesta ombuda vietnieku un Vietējās administrācijas (Anglija) komisijas priekšsēdētāju un izpilddirektoru, kā arī ar vietējo ombudu (skatīt 6.2. sadaļu).



5.2 SADARBĪBAS TĪKLS

1996. gada septembrī Eiropas ombuds izveidoja Eiropas ombudu un līdzīgu amatpersonu sadarbības tīklu, lai veicinātu informācijas par Kopienas tiesību aktiem brīvu plūsmu un padarītu iespējamu sūdzību pārsūtīšanu amatpersonai, kuras kompetencē būtu tās izskatīšana. Pašlaik koordinēšanas sistēmā ietilpst 90 biroji 30 Eiropas valstīs. Tā ietver ombudus un līdzīgas struktūras Eiropā valsts un reģionālajā līmenī Eiropas Savienības robežās, ombudus un līdzīgas struktūras valsts līmenī Norvēģijā, Islandē un ES kandidātvalstīs.

Jau 1996. gadā ikviens valsts ombuds un līdzīgās struktūras ES dalībvalstīs bija nozīmējušas sadarbības koordinatorus, kuri darbojās kā kontaktpersonas citiem sadarbības tīkla dalībniekiem. 2003. gada maijā pēc 4. valsts ombudu seminārā Atēnās pieņemtās rezolūcijas, Eiropas ombuds pieprasīja iecelt sadarbības koordinatorus valsts ombudiem desmit kandidātvalstīs. Visi desmit biroji sniedza pozitīvas atbildes uz Eiropas ombuda pieprasījumu.

Sadarbības tīkla darbības rezultātā izveidojās efektīvs sadarbības instruments ombudu un viņu personālu vajadzībām. Pieredzes apmaiņa un labāko darbības metožu nodošana notiek regulāru biļetenu, interaktīvu augstākā līmeņa sanāksmju internetā un tikšanos formā.

PERIODISKAIS BIĻETENS

Agrāk Eiropas ombuds regulāri publicēja informācijas biļetenu ("Liaison letter"), lai nodrošinātu sadarbības tīkla dalībniekiem informācijas apmaiņas iespējas. 2003. gada jūlijā Eiropas ombuds un Eiropas reģiona Starptautiskais ombudu institūts, ko pārstāvēja Dr. Hermanis Vuita (Herman WUYTS) kungs, Eiropas reģiona SOI priekšsēdētāja vietnieks, parakstīja vienošanos par Eiropas ombuda informācijas biļetena un Eiropas reģiona SOI jaunumu biļetenu apvienošanu. Jaunā publikācija, kas saucas "European Ombudsmen – Newsletter", aptver Eiropas Ombudu sadarbības tīkla un Eiropas SOI darbību. To iespīez angļu, franču, itāļu, spāņu un vācu valodās, un saņem vairāk kā 400 biroji Eiropas, valstu, reģionālajā un vietējā līmenī. Pirmo periodisko biļetenu publicēja 2003. gada oktobrī, un tā prezentācija notika Eiropas reģiona SOI vēlēšanu ikgadējā sapulcē Nikozijā, Kiprā.

INTERNETS

2000. gada beigās izveidojās sadarbības koordinatoru interaktīva augstākā līmeņa sanāksme internetā "EUOMB", kuras mērķis bija veicināt saziņu starp sadarbības tīkla dalībniekiem. EUOMB sastāv no tīmekļa vietnes un interneta ziņu kopas, kur notiek interaktīvas diskusijas un dokumentu apmaiņa. Pieeja ziņu kopai ir nodrošināta 180 lietotājiem, galvenokārt ombudiem un sadarbības koordinatoriem.

2001. gada novembrī tika izveidota jauna ziņu kopas sadaļa ar nosaukumu "Ombudsman Daily News". Šī virtuālā avīze sniedz iespēju dalībniekiem saņemt informāciju par ombudu un līdzīgu ES struktūru aktivitātēm. 2003. gadā "Ombudsman Daily News" publicēja katru dienu, piedāvājot lasītājiem vairāk kā 1000 ziņas. Šobrīd lielākā sadarbības tīkla dalībnieku daļa regulāri meklē informāciju ziņu sadaļā. Tādā veidā viņi saņem informāciju par jautājumiem, ar kuriem saskārušās citas struktūras.

TIKŠANĀS

Katru otro gadu Eiropas ombuds organizē tikšanās, lai dotu sadarbības koordinatoriem iespēju vēl intensīvāk apmainīties ar viedokļiem. Kopš sadarbības tīkla izveidošanas 1996. gadā organizētas četras šādas tikšanās: Briselē 1997. un 1998. gadā, Strasbūrā 2000. un 2003. gadā.

Ceturtnā sadarbības sapulce ar nosaukumu "Informācija, padomi un taisnīgums visiem Eiropā" notika no 1. līdz 2. decembrim Eiropas Parlamentā Strasbūrā. Šīs sapulces mērķis bija informēt

sadarbības koordinators par to ES līmenī eksistējošo dienestu spektru, kuri varētu palīdzēt izskatīt pilsoņu sūdzības par Savienības tiesību aktiem. Sapulci apmeklēja 27 sadarbības koordinatori, ieskaitot desmit sadarbības koordinators no kandidātvalstīm.

Eiropas ombuds atklāja sapulci, sveicot sadarbības koordinators Strasbūrā, izklāstot savu plānu pamatprincipus attiecībā uz sadarbības tīklu. Tam sekoja pirmā sēde ar nosaukumu "Kur es varu iegūt informāciju par ES, ko nodot pilsoņiem?". Žizele Gogēla-Robinsones (Gisela GAUGGEL-ROBINSON) kundze un Anna Fīni (Anna FINI) kundze no Eiropas Komisijas stāstīja par attiecīgajiem informācijas avotiem, kas pieejami ES līmenī. Otrā sēde attiecās uz jautājumu "Kurš sniedz pilsoņiem konsultācijas par viņu tiesībām saskaņā ar ES tiesību aktiem?". Sēdes laikā noritēja Tonija Veneibla (Tony VENABLES) kunga, Eiropas Pilsoņu darbību dienesta direktora, prezentācija. Pēc tam Ians Hārdena (Ian HARDEN) kungs, Eiropas ombuda biroja Juridiskā departamenta vadītājs, trešajā sēdē "Kā pilsoņi var panākt taisnīgumu ES?" īsumā pastāstīja par ārpustiesas izskatīšanu. Katrai no šīm prezentācijām sekoja kāda sadarbības koordinators sagatavota gadījuma izpēte, ilustrējot problēmas, ar kurām sastapušies pilsoņi, izmantojot savas tiesības atbilstoši Savienības tiesībām. Pirmās dienas pēdējo prezentāciju vadīja Nikolasa Līpmana (Nicholas LEAPMAN) kungs no Eiropas Komisijas. Viņš izskaidroja Iekšējā tirgus ģenerāldirektorāta izveidoto SOLVIT sistēmu.



Ceturtās Sadarbības sanāksmes dalībnieki.
Strasbūra, Francija, 2003. gada 1. decembris.

Otrajā sapulces dienā par galveno tēmu kļuva sadarbības tīkla darbība, kā arī pasākumi tīkla uzlabošanai. Pēc aktīvām diskusijām vairāki sadarbības koordinatori dalījās ar labas pieredzes piemēriem šādās jomās: "Plašsaziņas līdzekļu labākais izmantojums", "Daudzvalodības izaicinājums" un "Marginālo grupu iekļaušana". Šie inovatīvie piemēri, kas stiprina saikni ar pilsoņiem, izraisīja lielu interesi sadarbības tīkla dalībniekos.

Sapulces laikā sadarbības koordinatori bija vairākas iespējas uzsākt viedokļu apmaiņu par savu darbu. Eiropas ombuda organizētā ekskursija, kā arī vairākas organizētās vakariņas un pusdienas atvēlēja sadarbības koordinatori daudz laika, lai apspriestu jautājumus, kas saistīti ar darbu, daudz neformālākā gaisotnē.

5.3 ATTIECĪBAS AR VALSTU OMBUDIEM KANDIDĀTVALSTĪS

KONFERENCE “OMBUDS UN EIROPAS SAVIENĪBAS TIESĪBU AKTI”

29. un 30. maijā Eiropas ombuds, profesors P. Nikiforos DIAMANDOUROS apmeklēja konferenci “Ombuds un Eiropas Savienības tiesību akti”, ko organizēja Polijas ombuds, profesors Andržejs Zolla (Andrzej ZOLL) kungs Varšavā. Šajā konferencē piedalījās septiņi no desmit dalībvalstu ombudiem vai to pārstāvjiem (Čehijas, Igaunijas, Kipras, Lietuvas, Maltas, Polijas un Ungārijas), kā arī no Azerbaidžānas, Nīderlandes un Rumānijas. Ieradušies bija arī Demokrātijas izpētes centra pārstāvji no Bulgārijas un Cilvēktiesību izmeklēšanas komisijas pārstāvji no Turcijas. Tāpat piedalījās arī šādi dalībnieki: Cilvēktiesību komisārs no Eiropas Padomes biroja, Apvienoto Nāciju organizācijas Augstais komisārs bēgļu lietās (UNHCR), Apvienoto Nāciju Attīstības programmas birojs (UNDP), Demokrātisko iestāžu un cilvēktiesību birojs (ODIHR) no Eiropas drošības un sadarbības organizācijas (OSCE) un Eiropas Komisijas delegācija Polijā. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Gerhards Grila (Gerhard GRILL) kungs un Bens Hagarda (Ben HAGARD) kungs no Eiropas ombuda biroja.

Konferenci atklāja Dr. Mareks Borovska (Marek BOROWSKI) kungs, Seima (Polijas parlamenta) priekšsēdētājs, un profesors Longins Pastušiaka (Longin PASTUSIAK) kungs, Polijas Senāta priekšsēdētājs. Konferences pirmajā sēdē Polijas ombuds profesors Zolls (ZOLL) sniedza runu par tēmu “Arvalstnieku tiesības, īpaši akcentējot jautājumu par iebraukšanu, dzīvesvietu, darba atļaujām un patvērumu”. Tam sekoja prezentācija par tēmu “Piekļuve oficiālai informācijai kā pilsoņa pamattiesību īstenošana — ierobežojumi un pretrunas”, ko sniedza Terēze Samanovas (Tereza SAMANOVA) kundze no Čehijas ombuda biroja. Trešajā sēdē Eiropas ombuds teica runu par tēmu “Ombuda loma, nodrošinot likuma ievērošanu un pamattiesību aizsardzību, ņemot vērā Konventa darbu attiecībā uz Eiropas Savienības Konstitūcijas projektu”. Visbeidzot Polijas ombuda vietnieks Dr. Jerži Šviatkevičs (Jerzy ŚWIATKIEWICZ) teica runu par tēmu “Ombuda aizsargāto cilvēktiesību un brīvības spektrs — tagadne un nākotne”.



Nīderlandes valsts ombuds Rēls Fernhuts (Roel FERNHOUT), Lietuvas Seima ombuds Zita ZAMŽICKIENE, Azerbaidžānas cilvēktiesību komisāre prof. Elmira Suleimānova (Elmira SULEYMANOVA), Lietuvas Seima ombuds Rimante Šalaševičute (Rimante ŠALAŠEVIČIUTE) un P. Nikiforos DIAMANDOUROS konferencē “Ombuds un Eiropas Savienības tiesību akti”. Varšava, Polija, 2003. gada 30. maijs.

TIKŠANĀS AR UNGĀRIJAS PARLAMENTĀRAJIEM KOMISĀRIEM

Oficiālās vizītes laikā Ungārijā 27. un 28. oktobrī DIAMANDOUROS kungs tikās ar trijiem parlamentārajiem komisāriem un viņu personālu (skatīt 6.2. sadaļu).



Kopsavilkums

1 Ievads

2 Sūdzības ombudam

3 Izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi

4 Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm

5 Ombudu un līdzīgu struktūru attiecības

6 Sabiedriskās attiecības

Pielikumi

6.1 GADA SVARĪGĀKIE NOTIKUMI

VĒLĒŠANAS

15. janvārī Eiropas Parlaments ievēlēja profesoru P. Nikiforosu Diamandouros (P. Nikiforos DIAMANDOUROS) par Eiropas ombudu, jo Jākobs Sēdermans (Jacob SÖDERMAN), kurš bija šajā amatā kopš 1995. gada, pieņēma lēmumu doties pensijā. DIAMANDOUROS kungs bija pirmā Grieķijas ombuda amatā līdz jauno pienākumu pildīšanas uzsākšanai 2003. gada 1. aprīlī.

© Eiropas Parlaments



P. Nikiforos DIAMANDOUROS ievēlēšanas dienā. Strasbūra, Francija, 2003. gada 15. janvāris.

SVINĪGAIS ZVĒRESTS

1. aprīlī P. Nikiforos DIAMANDOUROS apņēmas pildīt Eiropas ombuda pienākumus, sniedzot svinīgo zvērestu Eiropas Kopienas Tiesā. Tiesas priekšsēdētājs Hils Karloss Rodrigess Iglešass (Gil Carlos RODRIGUES IGLESIAS) apsveica jauno ombudu un atzinīgi novērtēja viņa darbu akadēmiskajā, administratīvajā jomā, kā arī ombudu pienākumus pildot.

Uzrunājot cienjamo auditoriju, DIAMANDOUROS kungs uzsvēra trīs Eiropas ombuda pienākumus, kas viņam svarīgi atrodies šajā amatā: piepildīt cerības, ko loloja pirmais Eiropas ombuds Jākobs Sēdermans (Jacob SÖDERMAN); vadīt Eiropas ombuda iestādi svarīga vēsturiska notikuma laikā, t.i., brīdī, kad notiek ES paplašināšanās; stiprināt saikni ar pilsoņiem, lai tos izglītotu par viņu tiesībām un šo tiesību izmantošanu.

EIROPAS OMBUDS DODOT SVINĪGO ZVĒRESTU EIROPAS KOPIENU TIESĀ



P. Nikiforos DIAMANDOUROS Eiropas Kopienų Tiesā. Luksemburga, 2003. gada 1. aprīlis.

© Eiropas Kopienų Tiesa



Žans-Pjērs Pisošē (Jean-Pierre PUISOCHET), Hils Karloss Rodrigess Iglesias (Gil Carlos RODRÍGUEZ IGLESIAS) un Romēns Šintgens (Romain SCHINTGEN) Eiropas ombuda svinīgā zvēresta došanas ceremonijā Eiropas Kopienų Tiesas priekšā. Luksemburga, 2003. gada 1. aprīlis.

komitejas priekšsēdētāja vietnieks, Krists Rozakis (Christos ROZAKIS) kungs, Eiropas Cilvēktiesību tiesas priekšsēdētāja vietnieks, Bernārs Stazi (Bernard STASI) kungs, Francijas ombuds, Enrike Mugika Hercoga (Enrique MUGICA HERZOG) kungs, Spānijas ombuds, Roels Fernhūta (Roel FERNHOUT) kungs, Nīderlandes ombuds, Kerstina Andrē (Kerstin ANDRE) kundze, Zviedrijas ombuds, Pjērs-Īvs Monetes (Pierre-Yves MONETTE) kungs, Beļģijas federālais ombuds, un Pāvo Nikulas (Paavo NIKULA) kungs, Somijas augstākais tiesnesis. Bez tam pasākumu apmeklēja arī šādi Eiropas ombuda personāla darbinieki: Ians Hārdens (Ian HARDEN), Žuau Santana (João SANT'ANNA), Gerhards Grils (Gerhard GRILL), Rosita Agniju (Rosita AGNEW) un Bens Hagards (Ben HAGARD).

VALSTU OMBUDU UN LĪDŽĪGU ES AMATPERSONU 4. SEMINĀRS

Profesors P. Nikiforos DIAMANDOUROS piedalījās valstu ombudu un līdzīgu ES amatpersonu 4. seminārā, kas tika organizēts Atēnās (Vouliagmeni) 7. un 8. aprīlī. Semināru, kura nosaukums bija "Ombudi un tiesību aizsardzība Eiropas Savienībā", kopīgi organizēja Eiropas ombuds un Grieķijas ombuds. Iepriekšējie semināri tika organizēti Strasbūrā (1996. g.), Parīzē (1999. g.) un Briselē (2001. g.). Šo semināru apmeklēja arī Hārdena (HARDEN) kungs, Hagarda (HAGARD) kungs un Ferhekes (VERHEECKE) kungs no Eiropas ombuda biroja.



Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētājs Vitaliano GEMELLI, Īrijas valsts ombuds Kevins Mērfijs (Kevin MURPHY), Grieķijas valsts ombuds profesors Jorgs Kaminis (Yorgos KAMINIS) un EK nodarbinātības un sociālo lietu komisāre Anna Diamantopula (Anna DIAMANTOPOULOU) ceturtajā ES dalībvalstu valsts līmeņa ombudu un līdzīgu struktūru seminārā. Atēnas, Grieķija, 2003. gada 7. aprīlis.

Ceremoniju atklāja Grieķijas parlamenta priekšsēdētājs Apostuls Kaklamanis (Apostolos KAKLAMANIS), kam sekoja runas, ko sniedza Iekšlietu, valsts administrācijas un decentralizācijas ministra vietnieks Stavross Benoss (Stavros BENOS), kā arī Eiropas Parlamenta Lūgumrakstu komitejas priekšsēdētājs Vitaliano GEMELLI.

7. aprīļa rīta sēdē, ko vadīja tikko ievēlētais Grieķijas ombuds profesors Jorgs Kaminis (Yorgos KAMINIS), Eiropas Nodarbinātības un sociālo jautājumu komisāre Anna Diamandopula (Anna DIAMANTOPOULOU) teica runu par tēmu "Sociālās tiesības ES, īpašu uzmanību pievēršot ES pilsoņu un trešo valstu pilsoņu brīvas pārvietošanās tiesībām". Ziņotāja pienākumus pildīja Īrijas valsts ombuds Kevins Mērfijs (Kevin MURPHY).

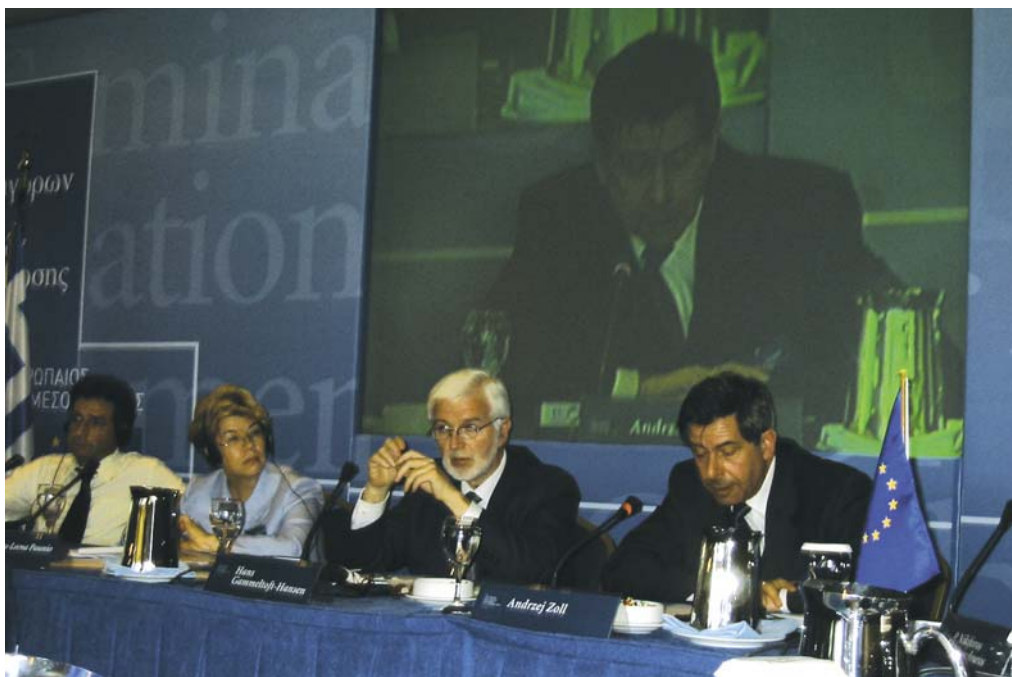
Grieķijas premjerministrs Konstantins Simitis (Costas SIMITIS) teica runu, pēc tam sekojošajās oficiālajās pusdienās. Uz šo pasākumu bija uzaicināti arī Grieķijas plašsaziņas līdzekļu pārstāvji.

Pēcpusdienas sēdē, ko vadīja Dānijas valsts ombuds Hans Gammeltofts-Hansens (Hans GAMMELTOFT-HANSEN), risinājās diskusija par tēmu “Ārvalstnieku tiesības, pievēršot sevišķu uzmanību iebraukšanai, dzīvesvietai, darba atļaujām un patvērumam”. Galvenais spīkers bija Polijas valsts ombuds profesors Andržejs Zolls (Andrzej Zoll), un reportieris bija Somijas valsts ombuds Rita Lēna Paunio (Riita Leena Paunio).



Griekijas premjerministrs Kostas Simitis (Costas SIMITIS) un P. Nikiforos DIAMANDOUROS ceturtajā ES dalībvalstu valsts līmeņa ombudu un līdzīgu struktūru seminārā. Atēnas, Griekija, 2003. gada 7. aprīlis.

Nākošās dienas debašu tēmas nosaukums bija “Cilvēktiesības un minoritāšu tiesības”. Diskusiju iesāka Francijas ombuds Bernārs Stazi (Bernard STASI) kungs. Galveno runu teica Eiropas Padomes Cilvēktiesību komisārs Alvaro Hil-Robless (Álvaro GIL-ROBLES), kurš runāja par minoritāšu tiesībām ES dalībvalstīs un kandidātvalstīs. Šai prezentācijai sekoja garas debates. Ziņotāja pienākumus pildīja Nīderlandes valsts ombuds Roels Fernhūta (Roel FERNHOUT) kungs.



Griekijas valsts ombuds Jorgs Kaminis (Yorgos KAMINIS), Somijas parlamenta ombuds Rīta-Lēna Paunio (Riitta-Leena PAUNIO), Dānijas valsts ombuds Hanss Gammeltofts-Hansens (Hans GAMMELTOFT-HANSEN) un Polijas valsts ombuds prof. Andržejs Zolls (Andrzej ZOLL) ceturtajā ES dalībvalstu valsts līmeņa ombudu un līdzīgu struktūrvienību seminārā. Atēnas, Griekija, 2003. gada 7. aprīlis.

Pēc debatēm valstu ombudi un līdzīgas amatpersonas pieņēma rezolūciju. Tikko ievēlētais Eiropas ombuds P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Grieķijas ombuds sniedza kopīgu preses konferenci.

Semināra noslēgumā noritēja Galveno secinājumu sēde, kuru vadīja Eiropas ombuds, tās laikā ziņojumus sniedza ziņotāji no visām sēdēm.

ATVĒRTO DURVJU DIENAS

Brisele

3. maijā ombuda birojs piedalījās atvērto durvju dienās, ko organizēja Eiropas iestādes Briselē. Ombuds kopā ar ombuda biroja darbiniekiem uzturējās Eiropas Parlamentā visas dienas garumā. Informācija par ombuda darbu bija pieejama 24 valodās. Pasākuma laikā norisinājās konkurss, kurā uzdevums bija atpazīt "Eiropas ombudu" sešās dažādās valodās. Šīs dienas laikā parlamentu apmeklēja 12 000 cilvēku.



Iedzīvotāji apmeklē ombuda stendu atvērto durvju dienās Briselē, Beļģijā 2003. gada 3. maijā un Strasbūrā, Francijā 2003. gada 8. maijā.

Strasbūra

8. un 9. maijā ombuda birojs piedalījās atvērto durvju dienās, ko organizēja Eiropas Parlaments Strasbūrā. DIAMANDOUROS kungs piedalījās publiskā video konferencē ar Eiropas Parlamenta priekšsēdētāju Patu Koku (Pat COX) un Pervēšu Beres (Pervenche BERES) kundzi. Apmeklētāji varēja saņemt materiālu par ombuda darbu 24 valodās. Noritēja konkurss, kurā uzdevums bija atpazīt "Eiropas ombudu" sešās dažādās valodās. Personāla darbinieki pavadīja visu dienu, sniedzot atbildes uz jautājumiem. Atvērto durvju dienu laikā Eiropas Parlamentu apmeklēja 15 000 cilvēku.

2002. GADA ZIŅOJUMS

Eiropas ombuda 2002. gada ziņojums tika prezentēts Eiropas Parlamentam tā plenārsēdē Strasbūrā 2003. gada 25. septembrī. Pirms dot vārdu DIAMANDOUROS kungam, priekšsēdētāja vietnieks Renzo Imbeni (Renzo IMBENI) kungs, sēdes vadītājs, apsveica Jākobu Sēdermanu (Jacob SÖDERMAN), iepriekšējo Eiropas ombudu, kurs ieņēma vietu oficiālajā galerijā.

Savā runā DIAMANDOUROS kungs puda cieņas apliecinājumus Sēdermana (SÖDERMAN) kungam par efektīvas un labi pazīstamas struktūras izveidošanu. Viņš tāpat uzsvēra Sēdermana (SÖDERMAN) kunga daudzos sasniegumus, sniedzot palīdzību Eiropas pilsoņiem, kā arī viņa nozīmīgo ieguldījumu Konventā, izstrādājot Pamattiesību hartu. DIAMANDOUROS kungs apņēmas turpināt sava priekšteča darbu un cieši sadarboties ar valstu un reģionālajiem ombudiem gan pašreizējās dalībvalstīs, gan kandidātvalstīs. Runas nobeigumā viņš izteica pateicību Stoktonas



grāfam (EARL OF STOCKTON) par viņa sniegto ziņojumu, kā arī Lūgumrakstu komitejai par tās sniegto atbalstu. Viņš pateicās arī par pozitīvo attieksmi, ko pauda Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs un komisāre de Palasio (DE PALACIO) kundze.

Runājot Lūgumrakstu komitejas vārdā, Stoktonas grāfs (EARL OF STOCKTON) prezentēja ombuda gada ziņojumu un apsveica ombudu un viņa darbiniekus ar 2002. gadā veikto darbu. Ombuda darbam un sasniegumiem cieņu apliecināja arī Parlamenta deputāts Vitaliano GEMELLI EPP-ED grupas vārdā, Parlamenta deputāte Astrīda Tora (Astrid THORS) ELDR grupas vārdā, Parlamenta deputāts Jans Daena (Jan DHAENE) kungs Green/ALE grupas vārdā un Lojola de Palasio (Loyola DE PALACIO) kundze.

6.2 KONFERENCES UN SAPULCES

BELĢIJA

Brisele

28. janvārī Olivers Ferhekes (Olivier VERHEECKE) kungs piedalījās diskusijās ar nosaukumu "Sadarbības modeļi paplašinātajā ES", ko kopīgi organizēja Beļģijas Nacionālā banka un Starptautisko attiecību institūts (SAI). Konferenci vadīja Viskonts Etjēns Daviņons (Viscount Etienne DAVIGNON), SAKI priekšsēdētājs, un to atklāja Luiss Mišela (Louis MICHEL) kungs, Beļģijas premjerministra vietnieks un ārlietu ministrs. Konferences pirmajā daļā ar nosaukumu "Sadarbība otrajā un trešajā ES pīlārā" runu teica profesors Koens Lenarts (Koen LENAERTS), EK Pirmās instances tiesas tiesnesis, Antonio Vitorīno (Antonio VITORINO), Eiropas Komisijas pārstāvis, Alēns Lamasūrs (Alain LAMASSOURE), Parlamenta deputāts un Eiropas Parlamenta pārstāvis Konventā.

Konferences otrā daļa attiecās uz "Ekonomisko un sociālo vadību paplašinātas EMS ietvaros". Runu teica profesors Franklins Deusse (Franklin DEHOUSSE) kungs, Didjē Reindersa (Didier REYNERS) kungs, Beļģijas Finanšu ministrs, Franks Vanderbruka (Frank VANDENBROUCKE) kungs, Beļģijas Sociālo jautājumu un pensiju ministrs, Klauss Henša (Klaus HANSCH) kungs, Eiropas Konvencijas prezidija pārstāvis, un Žans-Luks Deāns (Jean-Luc DEHAENE), bijušais Beļģijas premjerministrs un Konventa vadītāja vietnieks. Pēdējo runu teica Gijs Ferhovštata (Guy VERHOFSTADT) kungs, Beļģijas premjerministrs.

21. janvārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs lasīja lekciju ar nosaukumu "Vai būt pilsoniskai Eiropai?" Lejassaksijas pavalsts pārstāvniecībā. Ievada runu teica valsts sekretārs Dr. Rainers Litens (Rainer LITTEN) no Lejassaksijas pavalsts Tieslietu ministrijas. Sēdermana (SÖDERMAN) kungu pavadīja Vikija Klopenburga (Vicky KLOPPENBURG), Rosita Agniju (Rosita AGNEW) un Bens Hagards (Ben HAGARD).

21. februārī Olivers Ferhekes (Olivier VERHEECKE) kungs sniedza lekciju par tēmu "Ombuda loma paplašinātā Savienībā" kopējā mācību seminārā "Team Europe", "Info Points Europe" un "Carrefours". Semināru ar nosaukumu "Paplašināšanās pēc Kopenhāgenas: no 15 līdz 25 un vairāk" organizēja Komisijas ģenerāldirektora preses un sakaru departaments.

25. februārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs piedalījās seminārā ar nosaukumu "Konvents un ES Pamattiesību harta", ko organizēja Eiropas Politikas centrs Briselē. Diskusijās galvenokārt tika apspriestas dažādas iespējas iekļaut Pamattiesību hartu nākotnes Konstitucionālajā līgumā.

Semināru vadīja Haivels Seri Džouna (Hywel CERI JONES) kungs, Eiropas Politikas centra valdes vadītājs, viņš arī iesāka debates. Jākobs Sēdermana (Jacob SÖDERMAN) kungs teica runu par tēmu "Konvents, harta un aizsardzība", kurā viņš uzsvēra dažādu izlīdzinājuma līdzekļu ietveršanu Konstitucionālajā līgumā gadījumos, kad tiek pārkāptas pilsoņu tiesības saskaņā ar Kopienas



tiesībām. Runu teica arī Žaklīna Duteila de la Rošeres (Jacqueline DUTHEIL DE LA ROCHERE) kundze, Centre de Droit Européen direktore Panteonas Assas-Parīzes II universitātē, un Antonio Vitorīno (Antonio VITORINO), Eiropas Tieslietu un iekšlietu komisārs un Eiropas nākotnes Konventa darba grupas vadītājs.

6. martā Gerhards Grils (Gerhard GRILL) piedalījās simpozijā “Auf dem Weg zu einem europäischen Verwaltungsraum” (“Ceļā uz Eiropas administratīvo telpu”), ko organizēja Deutsche Hochschule für Verwaltungswissenschaften Speyer sadarbībā ar Rhineland-Palatinate pārstāvniecību Briselē. Simpoziji notika Rhineland-Palatinate pārstāvniecības biroja telpās. Grila (GRILL) kungs runāja par tiesībām uz labu administratīvo praksi un Eiropas labas administratīvās prakses kodeksu. Runas teica arī profesors Dr. Hermanis Hils (Hermann HILL), Deutsche Hochschule für Verwaltungswissenschaften rektors, un profesors Dr. Karls-Pēters Zommermana (Karl-Peter SOMMERMAN) kungs, Deutsche Hochschule für Verwaltungswissenschaften profesors. Pasākumu apmeklēja apmēram 70 dalībnieki.

Izprast Eiropu — ES pilsoņa tiesības zināt

3. aprīlī DIAMANDOUROS kungs uzstājās ar runu konferencē, ko organizēja “Eiropas draugi”, Eiropas Pilsoņu rīcības dienests, Eiropas Komisija un Eiropas Parlaments. Konferenci apmeklēja apmēram 250 cilvēku, ieskaitot darbiniekus no ES iestādēm un dalībvalstu pārstāvjus no valsts un privātā sektora. Šajā konferencē piedalījās arī Ians Hārdens (Ian HARDEN) un Rosita Agniju (Rosita AGNEW) no ombuda biroja. Seminārs bija sadalīts trīs sēdēs ar šādiem nosaukumiem: “Līdzsvara meklēšana starp informācijas pārslogojumu un saziņas trūkumu”, “Vai vairāk informācijas par ES politiskajām nostādnēm atrisinās demokrātijas deficītu?” un “Ko darīt un ko nedarīt ES informācijas kampaņās”. Pirmās sēdes laikā DIAMANDOUROS kungs uzsvēra nepieciešamību nodrošināt pilsoņiem konkrētu informāciju, piemēram, informējot tos par tiesībām un šo tiesību izmantošanu. Viņš atgādināja, ka Eiropas ombudam šajā jomā ir nozīmīga loma un tam ir jāsadarbojas ar valstu kolēģiem, nevalstiskajām organizācijām un plašsaziņas līdzekļiem, lai pilsoņiem rastos izpratne par to tiesībām.

Eiropas Vides biroja ikgadējā konference

Ians Hārdens (Ian HARDEN) piedalījās paneļa diskusijās par Eiropas konstitūcijas projektu Eiropas Vides biroja ikgadējā konferencē, kas notika Briselē 16. oktobrī. Galvenais runātājs bija komisāre Margota Valstrēma (Margot WALLSTRÖM). Citi dalībnieki, kas piedalījās paneļa diskusijās, bija Endrju Dafs (Andrew DUFF) un Zviedrijas Vides ministrijas valsts sekretārs Krister Nilsons (Krister NILSSON).

Britu Tirdzniecības palātas Eiropas Savienības Komisija

2. decembrī DIAMANDOUROS kungs uzstājās ar runu par tēmu “Ombuds 21. gadsimtā — mērķi un centieni” pusdienu sapulcē, ko organizēja Britu Tirdzniecības palātas Eiropas Savienības Komisija Beļģijā. Pasākumu apmeklēja apmēram 15 pārstāvji no juridiskajām firmām, Eiropas Savienības lietu konsultāciju dienestiem, Eiropas informācijas dienestiem, politisko stratēģiju kompānijām un asociācijām. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Elodija Belfī (Elodie BELFY).

Pilsoņu konsultāciju dienestu Eiropas forums

5. decembrī Eiropas ombuds uzstājās kā galvenais runātājs Pilsoņu konsultāciju dienestu Eiropas forumā Briselē. DIAMANDOUROS kungs runāja par tēmu “Pilsoņu tiesības, izlīdzinājuma veidi un ombuds”, sniedzot īsu izklāstu par tiesībām un aizsardzību, kas pieejama Savienības pilsoņiem. Pēc tam ombuds atbildēja uz dalībnieku jautājumiem. Jautājumu spektrs ietvēra tēmas no Pamattiesību hartas juridiskajām saistībām līdz pat ombuda institūta attīstībai nākotnē. DIAMANDOUROS kungu šajā divu dienu forumā pavadīja viņa preses sekretāre Rosita Agniju (Rosita AGNEW).

VĀCIJA

Bādene-Virtembergas

11. un 12. februārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs devās vizītē uz Bādenu-Virtembergu. Viņu pavadīja Eiropas ombuda biroja galvenais jurists Gerhards Grils (Gerhard GRILL).



11. februāra pēcpusdienā Tībingas universitātē ombudu sagaidīja Juridiskās fakultātes dekāns profesors Dr. Martins Neteshaims (Martin NETTESHEIM), profesors Dr. Hans Ludvigs Gunters (Hans-Ludwig GUNTHER) un universitātes rektors profesors Dr. Eberhards Šaihs (Eberhard SCHAICH). Ombuds iepazīstināja ar savu darbu Tībingas universitātes profesorus, studentus un pētniekus. Notika aktīvas diskusijas.

12. februārī Eiropas ombuds ar savu darbu iepazīstināja Bādenes-Virtembergas pavalsts Lūgumrakstu komitejas pārstāvjus Štutgartē viņu regulārajā sapulcē un sniedza atbildes uz komisijas pārstāvju jautājumiem. Pēc tam komisijas vadītājs Dr. Jorgs Dopers (Jörg DOPPER) aizveda ombudu vizītē pie pavalsts spikera vietnieces Kristas Vosšultes (Christa VOSSSCHULTE). Pavalsts publicēja preses paziņojumu (10/2003 2003. gada 12. februārī), atzīmējot Eiropas ombuda vizīti.

Pēcpusdienā ombuds devās vizītē uz "Europa-Zentrum Baden-Württemberg" Štutgartē, kur viņu sagaidīja Nīlss Bunjess (Niels BUNJES), vizītes organizētājs. Ombuds sniedza interviju laikrakstam "Stuttgarter Zeitung" un pēc tam iepazīstināja ar savu darbu "Europa-Zentrum" telpās notiekošajā sanāksmē, kurā piedalījās eksperti un ieinteresētās personas no iestādēm, grupām un asociācijām. Lekciju iesāka profesors Dr. Hanss Tummers (Hans TUMMERS) no Štutgartes Vadības un tehnoloģiju institūta. Pēc aktīvām diskusijām, kas sekoja lekcijai, ombuds atgriezās Strasbūrā.

Speijera

31. martā Gerhards Grils (Gerhard GRILL) nolasīja ievadlekciju par tiesībām uz labu administratīvo praksi no Eiropas perspektīvas pirmajā 4. Eiropas foruma Speijerā dienā (4th Europa-Forum Speyer). No savu valstu perspektīvas par to pašu tēmu runāja Paulīna Talrota (Paulina TALLROTH), profesors Dr. Dāvids Kapitans (David CAPITANT) un profesors Dr. Rikardo Garsia Mačo (Ricardo GARCIA MACHO) (Somija, Francija un Spānija). Forumu organizēja profesors Dr. Zigfrīds Magiera (Siegfried MAGIERA) un profesors Dr. Karls-Pēters Zommermanis (Karl-Peter SOMMERMANN) no Deutsche Hochschule für Verwaltungswissenschaften Speijerā. Šajā pasākumā piedalījās apmēram 60 valsts ierēdņu un pārējo darbinieku no visas Vācijas.

FRANCIJA

Strasbūra

13. februārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs piedalījās pusdienās, ko organizēja Strasbūras mērs Fabiēne Kellere (Fabienne KELLER), lai atvadītos no Sēdermana (SÖDERMAN) kunga sakarā ar viņa aiziešanu pensijā no 2003. gada aprīļa, kā arī lai apsveiktu jaunievēlēto Eiropas ombudu, P. Nikiforosu Diamandourosu (P. Nikiforos DIAMANDOUROS), kurš Strasbūrā atradās darba vizītē.

27. maijā pie DIAMANDOUROS kunga vizītē devās Lūsija Lavoijas (Lucie LAVOIE) kundze, Kvebekas ombuda vietniece Kanādā. Viņi pārrunāja sagatavošanās darbu jautājumus 8. Starptautiskā Ombudu institūta konferencei, kas notiks Kvebekā 2004. gada septembrī.

22. septembrī Turcijas pastāvīgais pārstāvis Eiropas Savienībā, vēstnieks Oguzs Demilraps (Oguz DEMILRAP) devās vizītē pie DIAMANDOUROS kunga uz viņa biroju Strasbūrā. Notika diskusijas par vairākiem jautājumiem, ieskaitot plānus par ombuda institūta izveidi Turcijā.

21. oktobrī DIAMANDOUROS kungs teica runu "Kangaroo group" (Parlamentārā apakšgrupa, kas atbalsta brīvu pārvietošanos) pusdienu sapulcē Eiropas Parlamentā. DIAMANDOUROS kungu uzaicināja "Kangaroo group" vadītājs Karls fon Vogau (Karl VON WOGAU).

Pusdienu sapulces vadītājs Stoktonas grāfs (EARL OF STOCKTON) iepazīstināja ar DIAMANDOUROS kungu, kurš runāja par ombudu lomu, aizstāvot pilsoņu tiesības demokrātiskās valstīs. Šajā pusdienu sapulcē piedalījās vairāk nekā 50 pārstāvju no Eiropas Parlamenta, Eiropas darbinieku, žurnālistu un rūpniecības un tirdzniecības nozaru pārstāvju.



18. novembrī DIAMANDOUROS kungs nolasīja lekciju “Institut d’Etudes Politiques de Strasbourg” studentu asociācijai par Eiropas ombuda lomu, aizstāvot pilsoņu tiesības.

Eiropas Padome — plašsaziņas līdzekļu mācību seminārs

12. un 13. maijā Rosita Agnū (Rosita AGNEW) apmeklēja plašsaziņas līdzekļu mācību semināru, ko organizēja Eiropas Padome Strasbūrā.

Apmēram piecpadsmit cilvēku no Padomes piedalījās seminārā, ko organizēja divi pārstāvji no Padomes Preses departamenta — Alans Dreiks (Alun DRAKE), bijušais “BBC” žurnālists, un Keitija Bērtone (Cathy BURTON), bijusī preses un radio žurnāliste Apvienotajā Karalistē. Seminārs tika organizēts ar mērķi sniegt mācību materiālu Padomes Ekspertu direkcijai, kuriem katru dienu arvien vairāk nāksies saskarties ar žurnālistiem. Kursa mērķis bija sniegt informāciju par to, kā strādā plašsaziņas līdzekļi, kā arī sniegt nepieciešamās prasmes darbā ar plašsaziņas līdzekļiem. Dalībnieki sniedza radio un televīzijas intervijas, pēc kurām viņiem deva atbildes materiālus, lai uzlabotu savu sniegumu nākotnē.

Eiropas Padome — sapulce ar ES un kandidātvalstu vēstniekiem

28. maijā DIAMANDOUROS kungs tikās ar ES un kandidātvalstu pastāvīgajiem pārstāvjiem Eiropas Padomē. Viņš tika uzaicināts uz sapulci, lai tiktos ar vēstnieku Afanasiju Teodorakopulu (Athanassios THEODORACOPOULOS), pastāvīgo Grieķijas pārstāvi Eiropas Padomē.

Savā runā DIAMANDOUROS kungs runāja par vairākiem jautājumiem, ieskaitot demokrātiju un cilvēktiesības, Eiropas Konventu un ombuda lomu. Pēc runas sekoja aktīva un interesanta diskusija, kuras laikā tika spriests par tādiem jautājumiem kā atklātības principi, demokrātija un cilvēktiesības.

Parīze

5. jūnijā Hārdena (HARDEN) kungs iepazīstināja ar prezentāciju par ombudu atbildību cilvēktiesību ievērošanā diskusijās ar nosaukumu “Ombuda institūts”, ko Parīzē organizēja Eiropas Padomes Juridisko jautājumu un cilvēktiesību komisija.

Eperneja

25. oktobrī DIAMANDOUROS kungs ar prezentāciju uzstājās organizācijā “Entretiens européens d’Epernay”. Francijas ombuds un organizācijas “Entretiens européens d’Epernay” priekšsēdētājs Bernārs Stazī (Bernard STASI) uzaicināja DIAMANDOUROS kungu piedalīties konferencē. DIAMANDOUROS kungs runāja par tēmu “Eiropas ombuds un pilsoņi rītdienas Eiropā” (“Le Médiateur européen et les citoyens dans l’Europe de demain”).

ZVIEDRIJA

Stokholma

3. un 4. martā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs devās vizītē uz Stokholmu. Viņu pavadīja viņa asistents Huans Mallea (Juan MALLEA).

3. martā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs tika uzaicināts uz darba sapulci valdības kancelejā, piedaloties Ollem Abrahamsonam (Olle ABRAHAMSSON), Karlam Henrikam Ehrenkronam (Carl Henrik EHRENKRONA), Bossem Hedbergam (Bosse HEDBERG), Henrikam Jermštenam (Henrik JERMSTEN), Helēnai Jāderblomai (Helena JADERBLOM), Kristīnai Svānai Staršo (Kristina SVAHN STARRSJO) un Kenetam Nordlanderam (Kenneth NORDLANDER). Piedalījās arī Kristians Andešsons (Christian ANDERSSON), Eiropas Parlamenta informācijas biroja vadītājs, un Hanss Aldens (Hans ALLDEN), Komisijas biroja vadītājs Stokholmā.

4. marta rītā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs kopā ar Hansu Aldenu (Hans ALLDEN) devās uz sapulci pie Valsts sekretāra Dana Eliasona (Dan ELIASSON) Zviedrijas Tieslietu ministrijā.

Vēlāk viņš iepazīstināja ar prezentāciju Eiropas ombuda birojā trīs Zviedrijas parlamentārās komisijas: Konstitucionālo lietu komisiju, ko vadīja Gunnars Hokmarks (Gunnar HOKMARK), ES



sakaru komisiju, ko vadīja Ingera Sēgelstrēma (Inger Segelstrom), un Ārējo sakaru komisiju, ko vadīja Berns Ekholms (Berndt EKHOLM). Sapulce notika Zviedrijas parlamentā.

4. marta pēcpusdienā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs piedalījās simpozijā ar nosaukumu “Eiropa – pilsoņiem vai politiķiem?” Stokholmas universitātes lielajā aulā. Starp dalībniekiem bija arī profesors Tomijs Mollers (Tommy MOLLER), Jorans Magnusons (Göran MAGNUSSON), Jorans Lennmarkers (Göran LENNMARKER) un Kenets Kvists (Kenneth KVIST). Pasākumu kopīgi organizēja Eiropas Parlamenta Informācijas birojs un Eiropas Politikas studiju institūts Stokholmā (Stockholm Institute for European Policy Studies). Pasākumu vadīja žurnāliste Ilva Nilsone (Ylva NILSSON). Pēc Eiropas ombuda lekcijas tika uzdoti studentu jautājumi.

ITĀLIJA

Florence

No 12. līdz 16. jūnijam Eiropas ombudam bija vairākas sapulces Florencē. DIAMANDOUROS kungu uz visiem pasākumiem pavadīja Ida Palumbo (Ida PALUMBO) no viņa biroja.

12. jūnijā DIAMANDOUROS kungu Florencē sagaidīja reģionālais Toskānas ombuds un Itālijas reģionālo ombudu koordinators Romano Fantapī (Romano FANTAPPIE). Vakarā Fantapī kungs organizēja vakariņas par godu DIAMANDOUROS kungam. Vakariņās piedalījās arī Fantapī (FANTAPPIE) kunga biroja vadītājs un daži darbinieki.

13. jūnija rītā Eiropas ombudam bija vairākas tikšanās ar vietējām un reģionālajām varas iestādēm. Viņš tikās ar Pilsētas domes priekšsēdētāju Dr. Alberto Brasku (Alberto BRASCA), ar Florences ombudu Dr. Frančesko Lokokiolo (Francesco LOCOCCIOLO) un Reģionālās padomes priekšsēdētāju Rikardo Nenčini (Riccardo NENCINI).

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs apmeklēja tikšanos, kurā piedalījās vairāki Itālijas reģionālie ombudi un daži vietējie ombudi. DIAMANDOUROS kungs sniedza paskaidrojumus par Eiropas ombuda biroja darbu un īsi izklāstīja savas prioritātes. Viņa runai sekoja jautājumu un atbilžu sesija.

Pēcpusdienā DIAMANDOUROS kungs tikās ar dalībniekiem no 126 apaļā galda sarunām (Bergedorf Round Table), ko organizēja Korbera fonds (Körber Foundation). Vakarā viņš piedalījās fonda organizētās vakariņās.

14. un 15. jūnijā ombuds piedalījās apaļā galda sarunās, kas notika “Villa la Fonte” San Domeniko di Fiezoles pilsētā. Apaļā galda sarunu tēma bija “Demokrātijas nākotne Eiropā”. Sarunas vadīja Dr. Ričards Fon Veicekers (Richard VON WEIZSACKER). Tika plānotas trīs diskusijas. Pirmā diskusija tika veltīta demokrātisko valdību vēsturiskai un politiskai attīstībai Eiropā, kā arī tās reģionālai un strukturālai daudzveidībai. Otrās diskusijas laikā notika debates par krīzes situācijām, reformas veidiem un iespējamajiem pasākumiem, lai tuvākajā nākotnē atjaunotu demokrātiju valsts līmenī. Trešās diskusijas ietvaros runa bija par Eiropas Savienības nākotni, kā arī demokrātijas iespējām un ierobežojumiem.

16. jūnijā DIAMANDOUROS kungam bija divpusēja sapulce ar Eiropas Universitātes institūta priekšsēdētāju Florencē, profesoru Īvu MENĪ (Yves MENY).

ĪRIJA

11. jūlijā Dublinā Eiropas sakaru institūtā DIAMANDOUROS kungs uzstājās ar runu par tēmu “Ombuda loma, piemērojot Pamattiesību hartu”. Šai prezentācijai sekoja runa, ar kuru uzstājās nesen ievēlētais Īrijas valsts ombuds Emīlija Oreilija (Emily O'REILLY). Savā pirmajā publiskajā runā kopš ombuda pienākumu pildīšanas uzsākšanas Oreilijas (O'REILLY) kundze runāja par tiesībām uz labu administratīvo praksi, tiesībām uz piekļuvi dokumentiem un par ombudu, raugoties no Īrijas perspektīvas.

Vēlāk tajā pašā dienā DIAMANDOUROS kungs kopā ar Oliveru Ferheki (Olivier VERHEECKE) un Rositu Agniju (Rosita AGNEW) devās uz tikšanos ar Īrijas Pārstāvju palātas priekšsēdētāju Dr. Roriju Ohanlonu (Rory O'HANLON), kas ir arī Civildienesta komisijas vadītājs. Pēc sapulces DIAMANDOUROS kungs tika pavadīts vizītē uz Pārstāvju palātu.

SOMIJA

No 6. līdz 10. septembrim Eiropas ombuds P. Nikiforos DIAMANDOUROS devās uz vairākām sapulcēm, nolasīja vairākas lekcijas un piedalījās vairākos plašsaziņas līdzekļu pasākumos Somijā. Pasākumi tika organizēti kā daļa no informatīvā brauciena pa Eiropas Savienības dalībvalstīm un kandidātvalstīm. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Benita Bromsa (Benita BROMS) un Bens Hagards (Ben HAGARD).

6. septembrī DIAMANDOUROS kungam bija pusdienu sapulce ar Somijas Tieslietu ministru Pāvo Nikulu (Paavo NIKULA) un viņa sievu Rītu Nikulu (Riitta NIKULA). Diskusijas, kas tika risinātas sapulces laikā, skāra parlamentārā ombuda un Somijas Tieslietu ministra atbildību, darba attiecības starp šīm divām instancēm un to dalību ES jautājumos.

7. septembrī DIAMANDOUROS kungs un kundze pavadīja dienu kopā ar Eiropas pirmo ombudu Jākobu Sēdermana (Jacob SÖDERMAN) kungu un viņa sievu Raiju Sēdermani (Raija SÖDERMAN). Visi četri devās uz Ekenēsu, vēsturiski nozīmīgu piekrastes pilsētu Somijas rietumos, kā arī uz apkārt esošajiem lauku rajoniem.

8. septembra rītā DIAMANDOUROS kungs devās vizītē pie Somijas Tieslietu ministra vietnieka Jāko Jonkas (Jaakko JONKKA). Jonkas (JONKKA) kungs un ministrijas darbinieki sniedza pārskatu par Tieslietu ministrijas darbību.



P. Nikiforos DIAMANDOUROS, Rīta Nikula (Riitta NIKULA), Somijas tieslietu kanclers Pāvo Nikula (Paavo NIKULA) un Magda DIAMANDOUROS. Helsinki, Somija, 2003. gada 6. septembris.

Pēc sapulces ar Tieslietu ministru DIAMANDOUROS kungs runāja ar Tieslietu ministrijas darbiniekiem par Eiropas ombuda darbu. Pēc tam sekoja jautājumu un atbilžu sesija, kurā tika apspriesti kopīgo interešu jautājumi.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungam bija pusdienu tikšanās ar Eiropas Parlamenta Somijas pārstāvjiem Ulpu Īvari (Ulpu IIVARI), Eiju-Rītu Korholu (Eija-Riitta KORHOLA) un Matti Vuori

(Matti WUORI). Sapulci organizēja un vadīja Eiropas Parlamenta Informācijas biroja vadītājs Helsinkos Renijs Jokelins (Renny JOKELIN). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra Eiropas ombuda informatīvo braucienu pa ES kandidātvalstīm, sadarbību valstu ombudu starpā un Eiropas ombuda uzskatus par Konstitucionālā līguma projektu.



Somijas parlamenta ombuds Rīta-Lēna Paunio (Riitta-Leena PAUNIO), P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Somijas parlamenta priekšsēdētājs Pāvo Liponens (Paavo LIPPONEN). Helsinki, Somija, 2003. gada 10. septembris.

Pēc pusdienu tikšanās ar Eiropas Parlamenta pārstāvjiem DIAMANDOUROS kungs tikās ar Somijas Augstākās tiesas vadītāju un bijušo Eiropas Kopienas tiesas tiesnesi Leifu Sevonu (Leif SEVON). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra informatīvo braucienu uz kandidātvalstīm, sadarbību starp valstu ombudiem un ombudu un līdzīgu amatpersonu institūta izveidi Eiropas Savienības kandidātvalstīs.

9. septembra rītā DIAMANDOUROS kungs devās vizītē uz parlamentārā ombuda biroju Somijā. Viņa vizīti aizsāka tikšanās ar parlamentāro ombudu Rītas-Lēnas Paunio (Riitta-Leena PAUNIO) kundzi, viņas abiem vietniekiem Ikkas Rautio (Ikka RAUTIO) kunga un Petri Jēskeleinena (Petri JAASKELAINEN) kungu, un sakaru koordinēšanas pārstāves Rītas Lansisyrjā (Riitta LANSISYRJA) kundzi. PAUNIO kundze pastāstīja par parlamentārā ombuda aktivitātēm un darba dalījumu attiecībā uz viņu un viņas diviem vietniekiem. Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra sūdzības saistībā ar Kopienas tiesību aktiem, kuras ir izskatījis parlamentārais ombuds.

Pēc tikšanās ar parlamentāro ombudu DIAMANDOUROS kungs uzstājās ar runu, iepazīstinot parlamentārā ombuda darbiniekus ar Eiropas ombuda darbu. Viņš pastāstīja par Eiropas ombuda biroja darbu un īsi izklāstīja savas prioritātes. Pēc tam sekoja jautājumu un atbilžu sesija, kuras laikā tika apspriests daudz kopīgo interešu jautājumu.

Pēc pusdienām DIAMANDOUROS kungs tikās ar Eiropas Komisijas pārstāvniecības vadītāju Somijā Timo Makelā (Timo MAKELA). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra Komisijas pārstāvniecības darbu, piekļuvi dokumentiem, "SOLVIT" sistēmu un "EUROJUS" sistēmu. Sapulces beigās DIAMANDOUROS kungs tika iepazīstināts ar Somijas "EUROJUS" juristu Juri Kainulainenu (Juri KAINULAINEN).

Tās pašas dienas vakarā Rīta-Lēna Paunio (Riitta-Leena PAUNIO) organizēja vakariņas par godu DIAMANDOUROS kungam un kundzei. Vakariņās piedalījās pirmais Eiropas ombuds Jākobs Sēdermans (Jacob SÖDERMAN) un viņa sieva Raija Sēdermane (Raija SÖDERMAN), Augstākās

tiesas vadītājs Leifs Sevons (Leif SEVON), Augstākās Administratīvās tiesas vadītājs Pekka Halbergs (Pekka HALLBERG), Tieslietu ministre Kirsti Risanena (Kirsti RISSANEN), Somijas parlamenta ģenerālsekretārs Sepo Tītinens (Seppo TIITINEN), Turku universitātes Žana Monē (Jean Monnet) katedras vadītājs, profesors Esko Antola (Esko ANTOLA) un divi parlamentāro ombudu vietnieki Ikka Rautio (Ikka RAUTIO) un Petri Jēskeleins (Petri JAASKELAINEN).

10. septembrī DIAMANDOUROS kungs tikās ar Somijas parlamenta spīkeri Pāvo Liponenu (Paavo LIPPONEN). Šajā sapulcē piedalījās arī parlamentārais ombuds Rīta-Lēna Paunio (Riitta-Leena PAUNIO).

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs tikās ar Somijas premjerministru Mati Vanhanenu (Matti VANHANEN) kungu. DIAMANDOUROS kungs sniedza premjerministram īsu izklāstu par Eiropas ombuda darbu un pēc tam iepazīstināja ar diviem priekšlikumiem, lai uzlabotu Konstitucionālā līguma projektu.



P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Somijas premjerministrs Mati Vanhanens (Matti VANHANEN).
Helsinki, Somija, 2003. gada 10. septembris.

Darba pusdienu laikā DIAMANDOUROS kungs Helsinku universitātes Politisko zinātņu fakultātē Eiropas studiju centrā tikās ar Izpētes direktori Teiju Tilikainenu (Teija TIILIKAINEN). Tika diskutēts par tādiem jautājumiem kā iespējam Eiropas studiju centriem strādāt kopā vai atsevišķi, izstrādāt kursus par demokrātisko atbildību kopumā vai atsevišķu kursu par Eiropas ombudu.

Pēc sapulces DIAMANDOUROS kungs ar Tilikainenas (TIILIKAINEN) kundzi Eiropas studiju centrā nolasīja publisku lekciju par tēmu "Pilsoņu tiesības, izlīdzinājuma veidi un Eiropas ombuds". Šajā sapulcē piedalījās vairāk kā 50 personas, sākot ar studentiem no Helsinku universitātes, nevalstisko organizāciju pārstāvjiem un beidzot ar Somijas ministriju pārstāvjiem, kas iesaistīti konsultāciju sniegšanā pilsoņiem saistībā ar Eiropas Savienību.

APVIENOTĀ KARALISTE

Seminārs augstskolā Londonā

9. septembrī Hārdena (HARDEN) kungs vadīja semināru Konstitūcijas nodaļā augstskolā Londonā par publisku piekļuvi ES iestāžu informācijai un dokumentiem. Semināru vadīja profesors Patriks Birkinšovs (Patrick BIRKINSHAW) no Hallas Universitātes. Semināru apmeklēja arī Konstitūcijas nodaļas direktors, profesors Roberts Heizels (Robert HAZELL).

Londona

23. un 24. novembrī Eiropas ombudam bija vairākas tikšanās un viņš nolasīja vairākas lekcijas Londonā.

23. novembrī DIAMANDOUROS kungs Londonā tikās ar profesoru Rodžeru Džovelu (Roger JOWELL), Pilsētas universitātes Salīdzinošās sociālās izpētes centra direktoru, lai diskutētu par izpēti, kāda ir klientu apmierinātība ar Eiropas ombuda darbu.

24. novembrī DIAMANDOUROS kungs tikās ar Parlamentāro un veselības dienesta ombudu Annu Eibrahamu (Ann ABRAHAM), ar Parlamentārā un veselības dienesta ombuda vietnieci Trišu Longdonu (Trish LONGDON) un Toniju Redmondu (Tony REDMOND), Vietējās administrācijas komisijas vadītāju un izpilddirektoru (Anglija) un vietējo valdības ombudu. Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra Parlamentārā un veselības dienesta ombuda lomas attīstību Apvienotajā Karalistē un sadarbību starp ombuda birojiem.

Pēc pusdienām DIAMANDOUROS kungs uzstājās ar lekciju Parlamentārā un veselības dienesta ombuda darbinieku priekšā un runāja par Eiropas ombuda darbu. Viņš paskaidroja Eiropas ombuda biroja aktivitātes un sniedza īsu izklāstu par savām prioritātēm, atrodoties ombuda amatā. Pēc tam sekoja jautājumu un atbilžu sesija, kuras laikā tika diskutēts par dažādiem kopīgo interešu jautājumiem. Vēlāk pēcpusdienā DIAMANDOUROS kungs tikās ar bijušo Parlamentāro un veselības dienesta ombudu seru Maiklu Bukliju (Michael BUCKLEY).

Pēc sapulces ar Atēnu koledžas padomes dalībniekiem Grieķijas centrā Londonā, DIAMANDOUROS kungs noslēdza dienu, Atēnu koledžas 2003. gada izlaiduma beidzējiem nolasot prestižo lekciju par tēmu "Ombuds kā uzticamības vairošanas mehānisms modernajās demokrātijās". Lekcijai sekoja pieņemšana.

IGAUNIJA

Tallina

Laikā no ceturtdienas 11. septembra līdz piektdienai 12. septembrim Eiropas ombuds P. Nikiforos DIAMANDOUROS piedalījās vairākās sanāksmēs un plašsaziņas līdzekļu pasākumos, kā arī nolasīja vairākas lekcijas Igaunijā. Šie pasākumi ietilpa viņa informatīvajā braucienā pa Eiropas Savienības dalībvalstīm un kandidātvalstīm. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Benita Bromsas (Benita BROMS) un Bens Hagards (Ben HAGARD).



(Pa kreisi) P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Igaunijas premjerministrs Juhans Partss (Juhans PARTS).

(Pa labi) P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Igaunijas prezidents Arnolds Rītels (Arnold RÜÜTEL).

Tallina, Igaunija, 2003. gada 11. septembris.

2003. gada 11. septembra rītā DIAMANDOUROS kungs tikās ar Allaru Joksu (Allar JOKS), Igaunijas Tieslietu pirmo sekretāru, un Tieslietu pirmā sekretāra biroja direktori Egli Kāratsu

(Egle KAARATS). Joksa (JOKS) kungs un Kāratsas (KAARATS) kundze iepazīstināja ar Tieslietu pirmā sekretāra darba pārskatu. Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra Eiropas ombuda informatīvo braucienu, sadarbību starp ombudiem un līdzīgām amatpersonām Eiropā, valodu daudzveidību Eiropas ombuda birojā un ES paplašināšanās procesa sekām Eiropas ombuda birojā.



P. Nikiforos DIAMANDOUROS, Benita Broma (Benita BROMS), Igaunijas tieslietu kanclers Allars Jēkss (Allar JÕKS) un tieslietu kanclera biroja direktore Egle Kērate (Egle KÄÄRATS). Tallina, Igaunija, 2003. gada 11. septembris.

Pēc apspriedes ar Joksa (JOKS) kungu DIAMANDOUROS kungs tikās ar Igaunijas premjerministru Juhanu Partsu (Juhan PARTS). Sapulcē piedalījās arī Tieslietu pirmais sekretārs Joksa (JOKS) kungs. Premjerministrs apgalvoja, ka Igaunijas pilsoņi ļoti vēlas saņemt informāciju par savām tiesībām gan valsts, gan Eiropas līmenī. DIAMANDOUROS kungs premjerministram sniedza īsu izklāstu par Eiropas ombuda darbu un paskaidroja informatīvā brauciena mērķus. Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra tuvojošos referendumu par Igaunijas pievienošanos ES, Pamattiesību hartu un Eiropas ombuda priekšlikumus Konstitucionālā līguma projekta uzlabošanai.

Pēcpusdienā DIAMANDOUROS kungs tikās ar Igaunijas prezidentu Arnoldu Rītelu (Arnold RUUTEL). Sapulcē piedalījās arī Tieslietu pirmais sekretārs Joksa (JOKS) kungs. DIAMANDOUROS kungs prezidentam sniedza īsu izklāstu par Eiropas ombuda darbu un paskaidroja informatīvā brauciena nolūku. Prezidents pastāstīja par dažādajiem izaicinājumiem, ar ko jāsastopas Igaunijai, kā arī dalījās domās par nākotni. DIAMANDOUROS kungs iepazīstināja ar saviem priekšlikumiem Konstitucionālā līguma projekta uzlabošanai.

12. septembra rītā DIAMANDOUROS kungs tikās ar Eiropas Komisijas delegācijas Igaunijā vadītāju Džonu Kjaeru (John KJAER). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra Eiropas ombuda informatīvo braucienu, efektīvākos veidus, kā informēt pilsoņus ES kandidātvalstīs, un Eiropas Komisijas biroju pašreizējo un nākotnes struktūru kandidātvalstīs.

Piektdien pusdienlaikā DIAMANDOUROS kungs lasīja publisku lekciju par tēmu "Demokrātija, lojalitāte un ombuda institūts" Igaunijas Nacionālajā bibliotēkā. Šo lekciju apmeklēja apmēram 130 cilvēku sākot ar Tallinas universitātes studentiem, nevalstisko organizāciju pārstāvjiem un beidzot ar Igaunijas ministriju pārstāvjiem un abu pušu kampaņas aktīvistiem saistībā ar referendumu par pievienošanos ES.

Šajā pēcpusdienā DIAMANDOUROS kungs uzstājās ar runu Tieslietu pirmā sekretāra darbinieku priekšā, runājot par Eiropas ombuda darbu. Viņš iepazīstināja ar Eiropas ombuda biroja aktivitātēm un sniedza īsu izklāstu par savām prioritātēm. Pēc tam sekoja jautājumu un atbilžu sesija, kurā tika apspriesti vairāki kopējo interešu jautājumi.



SPĀNIJA

18. septembrī DIAMANDOUROS kungs devās vizītē uz Barselonu, lai popularizētu ombuda institūta lomu Eiropas pilsoņu acīs.

DIAMANDOUROS kungs tikās ar Katalonijas reģionālo ombudu Kanellasa (CANELLAS) kungu, ar kuru viņš pārrunāja sadarbības veicināšanu starp ombudu birojiem un veidu, kā labāk kalpot pilsoņiem. DIAMANDOUROS kungam bija iespēja neoficiāli apmainīties ar viedokļiem ar Kanellas (CANELLAS) kunga darbiniekiem.

Vizītes laikā Eiropas ombuds teica ievadrunu VI Spānijas Politiskās zinātnes kongresā Barselonas universitātē. Savā runā DIAMANDOUROS kungs sniedza īsu izklāstu par ombuda svarīgo lomu modernajās demokrātijās, kas valsts iestādēm liek atskaitīties. Starp tiem, kas apmeklēja šo pasākumu, bija rektoru vietnieki no trim Barselonas universitātēm, kā arī Katalonijas valdības pārstāvji.

TUNISIJA

Franču valodā runājošās ombuda asociācijas trešais kongress

14. un 15. oktobrī P. Nikiforos DIAMANDOUROS kopā ar Oliveru Ferheki (Olivier VERHEECKE) apmeklēja Franču valodā runājošās ombuda asociācijas trešo kongresu (3ème Congrès Statutaire de l'Association des Ombudsmans et Médiateurs de la Francophonie - AOMF), kas notika Jasmīnē Hammametā (Yasmine Hammamet) Tunisijā. Kongresa nosaukums bija "L'Ombudsman/Médiateur, acteur de la transparence administrative".

Kongress 14. oktobra rītā oficiāli atklāja Tunisijas Tieslietu un cilvēktiesību ministrs Behirs Tekkari (Béchir TEKKARI). Atklāšanas ceremonijā runu teica arī Tunisijas Republikas ombuds Alifa Farouka (Alifa FAROUK), AOMF priekšsēdētājs un Francijas ombuds Bernārs Stazi (Bernard STASI), AOMF ģenerālsekretāre un Itālijas Valledaostas reģionālais ombuds Marija Grasia Vačina (Maria Grazia VACCHINA) un AOMF goda loceklis Daniels Jakobijs (Daniel JACOBY).

Kongresa pirmajā sēdē DIAMANDOUROS kungs nolasīja lekciju par tēmu "Le Médiateur européen, les droits fondamentaux et la future Constitution pour l'Europe". Runu teica arī Hatems Bens Salema (Hatem BEN SALEM) kungs, Ārējo sakaru Valsts sekretārs, un Farouka (FAROUK) kundze.

Pēcpusdienas sesijā runu teica Jakobija (JACOBY) kungs, Antons Kanellas (Anton CANELLAS) kungs, Katalonijas reģionālais ombuds, un Nouredins Bens Farata (Nourreddine BEN FARHAT) kungs, NVO Informācijas centra ģenerāldirektors.

14. un 15. oktobra vakarā Kongresa delegāciju oficiāli sagaidīja Muhameds Ganuči (Mohamed GHANNOUCHI) kungs, Tunisijas Republikas premjerministrs, un Mondhers Zenaidi (Mondher ZENAIDI) kungs, Tūrisma un Ekonomikas ministrs.

KIPRA

No 9. līdz 10. oktobrim Eiropas ombuds apmeklēja starptautisko konferenci "Ombuda institūta mainīgā daba Eiropā" Nikozijā, Kiprā. Konferenci organizēja Administratīvā komisāre Kiprā Eliana Nikolo (Eliana NICOLAOU), un to apmeklēja vairāk nekā 40 dalībnieki no 25 valstīm. Konferences laikā notika arī Starptautiskā ombudu institūta (SOI) Eiropas reģiona vēlēšanu ikgadējā sapulce, ko vadīja Dr. Hermanis Vuitss (Herman WUYTS), kas ir Eiropas reģiona SOI reģionālā priekšsēdētāja vietnieks. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Ians Hārdens (Ian HARDEN) un Rosita Agniju (Rosita AGNEW).

Konferenci atklāja Kipras Republikas prezidents Tass Papadopuls (Tassos PAPADOPOULOS). DIAMANDOUROS kungs konferencē teica runu "Ombudu loma, piemērojot Eiropas Savienības hartu". Viņa kolēģi Roels Fernhūts (Roel FERNHOUT) no Nīderlandes un Dr. Hermanis Vuits

(Herman WUYTS) no Beļģijas teica runas par šādām tēmām: “Ombuda loma, aizsargājot sociālās tiesības” un “Ombuda institūta atbalstīšana un stiprināšana — praktiska pieeja”.

© Par Kipras pārvaldi atbildīgais komisārs



IOI (Starptautiskā ombuda institūta) Eiropas reģiona reģionālais viceprezidents dr. Hermanis Vuits (Herman WUYTS), par Kipras pārvaldi atbildīgā komisāre Eliana Nikolau (Eliana NICOLAOU), Norvēģijas parlamenta ombuds Arne Fliflets (Arne FLIFLET), Zviedrijas tieslietu ombuds Čerstina Andrē (Kerstin ANDRÉ), P. Nikiforos DIAMANDOUROS, Maltas valsts ombuds Džozefs Samuts (Joseph SAMMUT) un Nīderlandes valsts ombuds Rēls Fernhuts (Roel FERNHOUT) konferencē “Ombuda institūcijas pārveide Eiropā”. Nikosija, Kipra, 2003. gada 9. septembris.

UNGĀRIJA

No 27. līdz 28. oktobrim Eiropas ombuds P. Nikiforos DIAMANDOUROS piedalījās vairākās tikšanās reizēs un plašsaziņas līdzekļu pasākumos, kā arī nolasīja vairākas lekcijas Ungārijā. Pasākumi tika organizēti kā daļa no viņa informatīvā brauciena pa Eiropas Savienības dalībvalstīm un kandidātvalstīm. DIAMANDOUROS kungu uz visiem pasākumiem pavadīja Alessandro del Bons (Alessandro DEL BON) un Rosita Agniju (Rosita AGNEW).

27. oktobra rītā DIAMANDOUROS kungs tikās ar visiem trim parlamentārajiem komisāriem: ar Barnabu Lenkovicu (Barnabás LENKOVICS), Jeno Kaltenbahu (Jenő KALTENBACH) (parlamentāro komisāru, kas atbildīgs par nacionālo un etnisko minoritāšu tiesībām) un Atilu Peterfalvi (Attila PETERFALVI) (parlamentāro komisāru, kas atbildīgs par datu aizsardzību un informācijas brīvību), kā arī ar Civiltiesību parlamentārā komisāra vietnieku Albertu Takacsu (Albert TAKACS). Sapulcē piedalījās arī biroja direktore Eržbeta Volfa (Erzsébet WOLF). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra minoritāšu tiesības, netiesisko aizsardzību un Eiropas ombuda pienākumus.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs parlamentāro komisāru darbiniekiem teica runu par Eiropas ombuda darbu. Viņš paskaidroja, kā strādā Eiropas ombuda birojs, un sniedza īsu izklāstu par savām prioritātēm, atrodoties Eiropas ombuda amatā. Viņa runai sekoja jautājumu un atbilžu sesija, kuras laikā tika diskutēts par ombuda uzskatiem attiecībā uz atklātības principiem un sūdzību skaitu par atklātības trūkumu. Pēc tam Rosita (Rosita AGNEW) sniedza informāciju par ombuda saziņas koordinēšanas sistēmu un par līdzekļiem, kas tiek izmantoti informācijas apmaiņai.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs tikās ar Nacionālās asamblejas spīkera vietnieku Laszlo Manduru (László MANDUR). Sanāsmē piedalījās arī Lenkovica (LENKOVICS) kungs, Peterfalvi (PETERFALVI) kungs un Eva Listāra (Eva LISTAR) (atbildīgi par attiecībām ar Parlamentu). DIAMANDOUROS kungs sniedza īsu izklāstu par Eiropas ombuda darbu un paskaidroja viņa informatīvā brauciena mērķi. Tika izvēsta neliela diskusija par Eiropas Konvencijas projektu,



kuras laikā DIAMANDOUROS kungs īsi iepazīstināja ar aizsardzības mehānismiem, kas pieejami pilsoņiem, lai aizsargātu savas tiesības.

Pēcpusdienā DIAMANDOUROS kungs tikās ar Eötvös Loránd universitātes rektoru un Juridiskās fakultātes dekānu. Rektors profesors Dr. Istvans Klinghammers (Istvan KLINGHAMMER) apsveica ombudu un sniedza pārskatu par universitātes vēsturi. Profesors atklāja, ka šī ir vecākā un lielākā universitāte Ungārijā. DIAMANDOUROS kungs paskaidroja savas vizītes Ungārijā iemeslu, kā arī sniedza īsu izklāstu par savu darbu. Pēc tam DIAMANDOUROS kungs universitātē nolasīja publisku lekciju "Demokrātija, lojalitāte un ombuda institūts". Vairāk nekā četrdesmit cilvēku apmeklēja lekciju, galvenokārt universitātes studenti un profesori.

Vakarā Lenkovica (LENKOVICS) kungs organizēja vakariņas DIAMANDOUROS kungam. Vakariņās piedalījās arī profesori Judīte Sandora (Judith SANDOR) un Gabors Toka (Gabor TOKA) no Centrāleiropas universitātes. Diskusija galvenokārt skāra lietas, kuras ir izskatījuši Ungārijas parlamentārie komisāri, ieskaitot lietu par tiesībām uz dzīvību un esošo segregācijas problēmu skolās.

28. oktobrī DIAMANDOUROS kungam bija tikšanās ar Ungārijas premjerministru Pēteri Medģesiju (Péter MEDGYESSY), kuras laikā ombuds sniedza pārskatu par savu darbu un paskaidroja informatīvā brauciena mērķus. Viņš apstiprināja Eiropas ombuda jautājumu saistībā ar valodu daudzveidību paplašinātā Eiropas Savienībā un runāja par etnisko minoritāšu jautājumu un Konstitūcijas projektu. Premjerministrs pozitīvi attiecās pret faktu, ka šis jautājums tiek apspriests, jo tas ir ļoti nozīmīgs arī Ungārijai.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs tikās ar Cilvēktiesību, minoritāšu un reliģijas komisijas vadītāju Laslo Sasfalvi (László SZASZFALVI). Sasfalvi (SZASZFALVI) kungs pastāstīja par Komisijas darbu, kā arī pieminēja drīzumā veicamās izmaiņas Ungārijas likumos saistībā ar minoritāšu jautājumiem. Pēc tam diskusijas par minoritāšu jautājumiem turpinājās, tika pieminēta romu nacionālā minoritāte un atzīmēta nepieciešamība piedāvāt plašākas iespējas nelabvēlīgām grupām.

Pēc pusdienām, ko organizēja Kaltenbaha (KALTENBACH) kungs, DIAMANDOUROS kungs uzstājās ar runu starptautiskā konferencē ar nosaukumu "Eiropas Konstitūcija — vīzija Eiropai". Konference norisinājās premjerministra birojā. Pasākumā piedalījās apmēram 50 cilvēku, to vadīja Ungārijas vēstnieks Eiropas Savienībā Pēters Balāžs (Péter BALAZS).

Pēc runas DIAMANDOUROS kungs iesaistījās diskusijā ar Kaltenbaha (KALTENBACH) kungu un diviem viņa darbiniekiem par minoritāšu jautājumu Ungārijā un viņu tiesību aizsardzības nozīmīgumu. Diskusija skāra aktivitāšu tipus, kuros ir iesaistītas minoritāšu grupas, kā arī segregācijas jautājumu.

DĀNIJA

No 5. līdz 7. novembrim Eiropas ombuds piedalījās vairākās tikšanās reizēs un plašsaziņas līdzekļu pasākumos, kā arī sniedza vairākas lekcijas Dānijā. DIAMANDOUROS kungu pavadīja Hosē Martiness Aragons (José MARTINEZ ARAGON) un Nikolass Kateforess (Nicholas CATEPHORES). Visi pasākumi notika Kopenhāgenā.

5. novembri ievadīja tikšanās ar Sērenu Sondergardu (Søren SONDERGARD), Eiropas Parlamenta Informatīvā biroja vadītāju Dānijā, un viņa vietnieku Henriku Gerneru Hansenu (Henrik GERNER HANSEN). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra pašreizējo politisko situāciju Dānijā.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs iesaistījās viedokļu apmaiņā ar vairākiem NVO pārstāvjiem no Eiropas Komisijas pārstāvniecības Dānijā un Eiropas Komisijas pārstāvniecības Dānijā darbiniekiem par Eiropas ombuda lomu un darbu.

Pēc tam viņam bija darba pusdienas pārstāvniecībā ar šīs pārstāvniecības vadītāja vietnieku Tomasu Kristensenu (Thomas CHRISTENSEN) un Preses un plašsaziņas līdzekļu dienesta vadītāju Maiklu



Vedso (Michael VEDSO). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, atspoguļoja Dānijas attieksmi pret Eiropas Savienību.

Pēcpusdienā DIAMANDOUROS kungs apmeklēja Dānijas parlamenta Juridiskās komisijas sapulci, kurā Dānijas parlamentārais ombuds Hanss Gameltofts-Hansens (Hans GAMMELTOFT-HANSEN) iepazīstināja ar savu Gada ziņojumu.

Pēdējā tās dienas tikšanās tika organizēta Eiropas Vides aģentūrā ar tās izpilddirektori profesori Žaklinu Makgleidu (Jacqueline MCGLADE). Tika diskutēts par tādiem jautājumiem kā personāla reformu ietekme uz Eiropas Savienības iestādēm un sadarbība ar Labas administratīvās prakses kodeksa grupu. Sapulci apmeklēja arī Gordons Makinss (Gordon MCINNES), Džefs Maess (Jef MAES) un Džefs Hantigtons (Jeff HUNTINGTON) no Vides aģentūras.

6. novembrī DIAMANDOUROS kungam premjerministra birojā bija tikšanās ar Premjerministra departamenta pastāvīgo sekretāru Nilsu Bernšteinu (Nils BERNSTEIN). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra DIAMANDOUROS kunga priekšlikumus attiecībā uz labojumiem Eiropas Konstitucionālā līguma projektam. Uz šo sapulci DIAMANDOUROS kungu pavadīja Dānijas parlamentārais ombuds Hanss Gameltofts-Hansens (Hans GAMMELTOFT-HANSEN).

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs devās pusdienās ar pārstāvjiem no Dānijas parlamenta Juridisko jautājumu komisijas parlamenta restorānā. Pusdienas apmeklēja Juridisko jautājumu komisijas vadītāja Anne Bāstrupa (Anne BAASTRUP), Mortens Bodskovs (Morten BODSKOV), Elizabete Arnolda (Elisabeth ARNOLD), Margrēte Aukena (Margrete AUKEN) un Hanss Gameltofts-Hansens (Hans GAMMELTOFT-HANSEN).

Vēlāk DIAMANDOUROS kungam Ārlietu ministrijā bija tikšanās ar Ārlietu ministrijas pastāvīgo sekretāru Frīsu Arni Petersenu (Friis Arne PETERSEN). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra DIAMANDOUROS kunga priekšlikumus attiecībā uz labojumiem, lai uzlabotu Konstitucionālā līguma projektu Eiropai. Uz šo sapulci DIAMANDOUROS kungu pavadīja Dānijas parlamentārais ombuds.

7. novembrī diena sākās ar tikšanos pie Dānijas parlamenta spīkera Kristiana Mejdāla (Christian MEJDAHL). Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra Eiropas ombuda lomu un Starpvaldību konferences plānus. Uz šo sapulci DIAMANDOUROS kungu pavadīja Dānijas parlamentārais ombuds.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs Dānijas parlamentārā ombuda darbiniekiem sniedza īsu izklāstu par Eiropas ombuda lomu un darbu viņu birojā, kam sekoja divpusēja viedokļu apmaiņa ar Gameltofta-Hansena (GAMMELTOFT-HANSEN) kungu.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs devās pieklājības vizītē uz Eiropas Komisijas pārstāvniecību Dānijā un tikās ar pārstāvniecības pagaidu vadītāju Pēteru Lindvaldu Nīlsenu (Peter LINDVALD NIELSEN).

Vizīte beidzās ar oficiālajām vakariņām, ko organizēja Dānijas parlamentārais ombuds parlamenta restorānā.

MALTA

No 9. līdz 11. decembrim Eiropas ombudam bija vairākas tikšanās un viņš piedalījās plašsaziņas līdzekļu pasākumos, kā arī lasīja lekcijas Maltā. Šie pasākumi tika organizēti kā daļa no informatīvā brauciena pa Eiropas Savienības dalībvalstīm un kandidātvalstīm. Uz visiem pasākumiem DIAMANDOUROS kungu pavadīja Bens Hagards (Ben HAGARD) un Ida PALUMBO.

9. decembrī DIAMANDOUROS kungs tikās ar Ronaldu Galimora (Ronald GALLIMORE) kungu, Eiropas Komisijas delegācijas vadītāju, delegācijas birojā Taksbieksā (Ta'Xbiex). Sapulcē piedalījās arī Eiropas Parlamenta Informācijas biroja vadītājs Maltā, Rons Eversa (Ron EVERS) kungs. Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra referendumu par pievienošanos ES, Maltas pilsoņu cerības

saistībā ar pievienošanos ES un dažādas idejas, kā informēt pilsoņus par Eiropas ombuda darbu. Eversa (EVERS)kungs paziņoja, ka Informācijas birojs izveidos brošūru par pilsoņu tiesībām un izplatīs to Maltas iedzīvotājiem 2004. gada pavasarī.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungam bija tikšanās ar Maltas ombudu Džozefu Samutu (Joseph SAMMUT) un viņa personāla vecākajiem darbiniekiem. Samuta (SAMMUT) kungs sniedza īsu izklāstu par Maltas ombuda darbu. Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra Maltas ombudu sadarbību, kas izveidota, lai dalītos labākajā pieredzē, Maltas valodas izmantojamību un uzmanību, kāda tiek veltīta trešajām pusēm, izskatot lietas. Samuta (SAMMUT) kungs paskaidroja, ka viņš jau labu laiku lūdz parlamentu pievērst lielāku uzmanību viņa darbam un ka beidzot ir izveidota divu personu komisija, kas strādā ar ombuda jautājumiem.

Pēdējā dienas vizīte noritēja Ārlietu un Eiropas lietu komisiju Maltas pārstāvju palātā. Komisijas vadītājs Maikls Frendo (Michael FREND) apsveica DIAMANDOUROS kungu, kurš pēc tam vērsās pie komisijas, lai pastāstītu par Eiropas ombuda darbu un viņa informatīvā brauciena mērķiem. Jautājumi, kas tika apspriesti garā un interesantā diskusijā, skāra sadarbību starp Eiropas ombudu un valstu ombudiem, kā arī Eiropas ombuda priekšlikumus, lai uzlabotu Eiropas Konstitūcijas līguma projektu. Vadītājs informēja DIAMANDOUROS kungu, ka sapulce vērtējama kā vēsturisks notikums, jo šī bija pirmā reize, kad komisijas sapulce ir atklāta sabiedrībai, raidot to dzīvajā ēterā internetā.



Maltas Pārstāvju palātas Ārzemju un Eiropas lietu komitejas priekšsēdētājs Mikāels Frendo (Michael FREND), komitejas locekļi un P. Nikiforos DIAMANDOUROS. Valleta, Malta, 2003. gada 9. decembris.

Tajā vakarā Samuta (SAMMUT) kungs organizēja vakariņas Eiropas ombudam un viņa delegācijai. Vakariņās piedalījās arī vairāki Maltas ombuda personāla vecākie darbinieki.



Eiropas Mazās asamblejas locekļi un P. Nikiforos DIAMANDOUROS. Valleta, Malta, 2003. gada 10. decembris.

10. decembrī diena sākās ar sapulci pie Dr. Alfrēda Santa (Alfred SANT) kunga, opozīcijā esošās Darba partijas vadītāja Maltā. Tikšanos apmeklēja arī partijas spīkers par Eiropas jautājumiem Evarists Bartolo (Evarist BARTOLO) un ombuda biroja spīkers Adriāns Vasallo (Adrian VASSALLO). DIAMANDOUROS kungs pastāstīja par Eiropas ombuda darbu un stāstīja par informatīvā brauciena mērķiem. Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra attiecības starp valsts ombudu un Eiropas ombudu, kā arī Eiropas ombuda priekšlikumus, lai uzlabotu Eiropas Konstitūcijas līguma projektu.

Vēlāk tās pašas dienas rītā DIAMANDOUROS kungs teica runu Mini Eiropas asamblejas ārkārtas sesijā. Mini Eiropas asambleja ir prominēnta nevalstiskā organizācija Maltā. Ombuda runas tēma bija "Demokrātija, lojalitāte un ombuda institūts". Vairāk nekā 60 studenti, kas studē un kas jau ieguvuši augstāko izglītību, apmeklēja lekciju un uzdeva vairākus interesējošus jautājumus jautājumu un atbilžu sesijas laikā.



Maltas premjerministrs dr. Edvards Fenehs Adami (Edward FENECH ADAMI), P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Maltas valsts ombuds Džozefs Samuts (Joseph SAMMUT). Valleta, Malta, 2003. gada 10. decembris.

Pēc pusdienām Eiropas ombuds tikās ar Dr. Džo Borgia (Joe BORG) kungu, Ārlietu ministru Maltā. Tikšanos apmeklēja arī Maltas ombuds Džozefs Samuta (SAMMUT) kungs. DIAMANDOUROS kungs pastāstīja par Eiropas ombuda darbu un stāstīja par informatīvā brauciena mērķiem. Jautājumi, kas tika apspriesti šajā diskusijā, skāra galvenokārt Eiropas ombuda priekšlikumus, lai uzlabotu Eiropas Konstitūcijas līguma projektu.

Pēc tam DIAMANDOUROS kungs tikās ar Maltas premjerministru Dr. Edvardu Fenehu Adami (Edward FENECH ADAMI) kungu. Tikšanos apmeklēja arī Maltas ombuds Džozefs Samuta (SAMMUT) kungs. DIAMANDOUROS kungs sniedza īsu izklāstu par Eiropas ombuda darbu un stāstīja par informatīvā brauciena mērķiem. Viņš apstiprināja, ka Eiropas ombuda darbā risina problēmu saistībā ar valodu daudzveidību paplašinātā Eiropas Savienībā un sniedza arī savus priekšlikumus, lai uzlabotu Eiropas Konstitūcijas līguma projektu. Viņš tāpat uzsvēra ciešo sadarbību starp Eiropas ombudu un Maltas ombudu.

DIAMANDOUROS kunga dienu noslēdza publiska lekcija Maltas universitātes Lielajā aulā. Lekcijas tēma bija "Uz pilsoni centrētas Eiropas veidošana — Eiropas ombuda loma". Lekciju vadīja Maltas ombuds Džozefs Samuta (SAMMUT) kungs un to apmeklēja vairāk nekā 70 cilvēku. Vairāki interesanti jautājumi tika apspriesti pēc tam sekojošajā jautājumu un atbilžu sesijā.

GRIEĶIJA

Atēnas

19. decembrī DIAMANDOUROS kungs piedalījās apaļā galda sarunās par tēmu "Grieķijas politiskā sistēma, saskaroties ar imigrantiem un rasismu", ko organizēja Eiropas studiju un izpētes Hellēnikas centrs un Grieķijas Vadošā darba savienība.



22. decembrī DIAMANDOUROS kungs piedalījās Grieķijas izdevuma “The Europeans” prezentācijā, ko organizēja Parīzes universitātes vēstures profesore Helēne Arveilera-Glaikaci (Helene AHRWEILER-GLYKATZI). Prezentācija notika Eiropas Parlamenta Informācijas biroja Atēnās pārziņā.

22. decembrī DIAMANDOUROS kungs nolasīja trešo ikgadējo lekciju Eiropas un ārējo sakaru politisko nostādņu Hellēnikas fondā ar nosaukumu “Demokrātija, tiesiska valsts un ombuda institūts Austrumu un Dienvidaustrumu Eiropā: Eiropas perspektīva”.

6.3 CITI PASĀKUMI

8. janvārī Alesandro del Bons (Alessandro DEL BON) nolasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu Francijas skolēnu grupai no Lūsijas Beržē (Lucie BERGER) skolas Strasbūrā.

14. janvārī Strasbūrā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs uzņēma Zviedrijas parlamenta sekretariāta palātas delegāciju. Sēdermana (SÖDERMAN) kungs pastāstīja par savu darbu un sasniegumiem Eiropas ombuda amatā, un sniedza atbildes uz dalībniekus interesējošiem jautājumiem.

15. janvārī Gerhards Grils (Gerhard GRILL) 15 studentu lielai grupai no Gustav-Heinemann-Gesamtschule Esenē nolasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu. Šo lekciju vadīja Margrita Timme-Riharda (Margrit THIMME-RICHARDT).

22. janvārī Strasbūrā Hosē Martiness Aragons (José MARTINEZ-ARAGON) lasīja lekciju par Eiropas ombuda darbu studentu grupai no Institut des Hautes Etudes Européennes no Roberta Šūmana universitātes (Université Robert Schuman).

10. februārī Hosē Martiness Aragons (José MARTINEZ-ARAGON) iepazīstināja piecpadsmit parlamenta pārstāvjus no Lietuvas ar Eiropas ombuda darbības nozīmi. Lekciju lasīja programmas “Pirms spēles” ietvaros, sagatavojot ES kandidātvalstis un nākošos Eiropas Parlamenta pārstāvjus un darbiniekus.

11. februārī Ians Hārdens (Ian HARDEN) tikās ar diviem studentiem no Vācijas — Simoni Rupercu-Raušu (Simone Ruppertz-Rausch) un Tobiasu Aubergeru (Tobias AUBERGER), lai diskutētu par Eiropas ombuda darbu saistībā ar atklātības principiem. Studenti veica izpēti Deutsche Forschungsgemeinschaft un viņu projekta nosaukums bija “Tiesību un demokrātijas attīstība ES”. Sarunā tika skarti jautājumi par ombuda aktivitātēm, izstrādājot un ieviešot noteikumus piekļuvei ES iestāžu dokumentiem.

11. martā Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 40 studentu grupai no Notinghemas, kas bija ieradušies kopā ar Maiklu Makīveru (Michael MCKEEVER).

3. aprīlī Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 60 dalībniekiem no 25. Eiropas studiju semināra Starptautiskajā Kolpinga sabiedrībā. Semināru vadīja Antons Salesnijs (Anton SALESNY).

7. aprīlī Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 20 viesiem no Somijas, kas bija ieradušies kopā ar Marjo Matikainenu-Kalstromu (Marjo MATIKAINEN-KALLSTROM).

9. aprīlī Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 20 studentu grupai no Realschule Halstenbek, studentus pavadīja viņu pasniedzējs Detlefs Laua (Detlef LAU).

23. maijā Olivers Ferheke (Olivier VERHEECKE) lasīja lekciju sešiem juristiem no nacionālo ombudu birojiem no Kostarikas, Salvadoras, Gvatemalas, Panamas un no Tanzānijas Likumdošanas reformu komisijas. Grupu vadīja profesors H. Adinks (H. ADDINK) no Ūtrehtas universitātes Konstitucionālo un administratīvo tiesību institūta. Ferhekes (VERHEECKE) kungs runāja par



Eiropas ombuda lomu un aktivitātēm, viņa galvenajiem sasniegumiem kopš 1995. gada, kā arī viņa sniegto ieguldījumu Eiropas Konventa veidošanā un viņa aktivitātēm paplašinātās Eiropas savienības ietvaros. Prezentrācijai sekoja aktīvas debātes.

26. maijā Grila (GRILL) kungs sniedza lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 35 dalībniekiem no Europa-Union Dortmund.

2. jūnijā Grila (GRILL) kungs sniedza lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 30 studentiem no Staatliche Berufsschule Landsberg am Lech (Bavārija). Studentus pavadīja viņu pasniedzējs F. Grāfs (F. GRAF). Vēlāk tajā pašā dienā Grila (GRILL) kungs sniedza lekciju apmēram 50 stažieriem no Eiropas Komisijas.

4. jūnijā Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 26 semināra dalībniekiem. Seminārs bija par vienlīdzīgu principu ievērošanu attiecībā pret vīriešiem un sievietēm, un to organizēja Bildungswerk Sachsen no Deutsche Gesellschaft e.V. Dalībniekus pavadīja Elke Feilere (Elke FEILER) no Bildungswerk Sachsen.

18. jūnijā Grila (GRILL) kunga lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu klausījās 40 grupas dalībnieki no Karl-Arnold-Stiftung Kēnigsvinterā Vācijā.

25. jūnijā Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu apmēram 40 skolotājiem-praktikantiem no Vācijas brauciena uz Strasbūru ietvaros, ko organizēja Europäische Akademie Bayern. Dalībniekus pavadīja Dr. Haike Hofmane (Heike HOFFMANN) no Europäische Akademie Bayern.

8. jūlijā Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 25 pilsoņu grupai no Vācijas tā semināra ietvaros, ko organizēja Arbeitnehmer-Zentrum Königswinter (AZK).

10. jūlijā Grila (GRILL) kungs apmēram 45 skolotājiem-praktikantiem no Vācijas sniedza lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu brauciena uz Strasbūru ietvaros, ko organizēja Europäische Akademie Bayern. Dalībniekus pavadīja Dr. Haike Hofmane (Heike HOFFMANN) no Europäische Akademie Bayern.

Vēlāk tajā pašā dienā Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju 15 vietējiem politiķiem un administratoriem no Vācijas semināra ietvaros, ko organizēja Stätte der Begegnung e.V. Vlotā Vācijā. Grupu pavadīja Johannes Šrēders (Johannes SCHRÖDER).

15. jūlijā Grila (GRILL) kungs apmēram 45 skolotājiem-praktikantiem no Vācijas lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu brauciena uz Strasbūru ietvaros, ko organizēja Europäische Akademie Bayern. Dalībniekus pavadīja Alke Butnere (Alke BUTTNER) no Europäische Akademie Bayern.

18. jūlijā Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu apmēram 40 katoļu draudzes dalībniekiem no Dortmundes, lekcija notika semināra ietvaros, ko organizēja Karl-Arnold-Stiftung (Kēnigsvintera). Vēlāk tajā pašā dienā viņš lasīja lekciju 51 dalībniekam no Frīzenhaimas (Bādene) pilsētas domes un viņu ģimenes locekļiem. Dalībniekus pavadīja Klauss Grāss (Klaus GRAS) no Kēlas.

21. jūlijā Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu 12 skolotājiem-praktikantiem un viņu grupas vadītājam no Štarnbergas Ģertrūdei Grūberei (Gertrud GRUBER).

24. septembrī Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu apmēram 40 skolēniem no Brūlas vidusskolas Vācijā. Skolēnus pavadīja Karstens Šībelers (Carsten SCHÜBELER) kungs. Vizīti organizēja Karl-Arnold-Stiftung Kēnigsvinterā, Vācijā.

3. oktobrī Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju apmēram 35 skolotājiem no Vācijas par Eiropas ombuda lomu un darbu brauciena uz Strasbūru ietvaros, ko organizēja Karl-Arnold-Stiftung (Kēnigsvintera). Dalībniekus pavadīja J. Klausisuss (J. CLAUSIUS) no Karl-Arnold-Stiftung.



15. oktobrī Grila (GRILL) kungs apmēram 35 Vācijas karavīriem lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu semināra ietvaros, ko organizēja Karl-Arnold-Stiftung (Kēnigsvintera).

15. oktobrī Tina Nilsone (Tina NILSSON) ar Eiropas ombuda darbu iepazīstināja Juridiskās fakultātes studentu grupu no Orhūsas universitātes Dānijā. Sapulce notika Briselē, pēc prezentācijas sekoja dalībnieku jautājumi.

22. oktobrī Grila (GRILL) kungs apmēram 30 direktoriem un skolu administrāciju pārstāvjiem no Vācijas lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu brauciena uz Strasbūru ietvaros, ko organizēja Regierung der Oberpfalz. Dalībniekus pavadīja Herberts Štautners (Heribert STAUTNER).

23. oktobrī Hosē Martiness Aragons (José MARTINEZ ARAGON) ar Eiropas ombuda darbu iepazīstināja politisko aktīvistu grupu no Zviedrijas, ko uz Strasbūru uzaicināja Zviedrijas Sociālo demokrātu grupa Eiropas Parlamentā.

17. novembrī Grila (GRILL) kungs lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu apmēram 15 Vācijas pilsoņu grupai un vienam žurnālistam semināra ietvaros, ko organizēja Bildungswerk für Demokratie, soziale Politik und Öffentlichkeit (Diseldorfa). Grupu vadīja Viltraude Terlindene (Wiltraud TERLINDEN).

18. decembrī DIAMANDOUROS kungs ar savu darbu iepazīstināja doktoru un studentu grupu no Grieķijas, kurus uz Strasbūru uzaicināja braukt Dimitrijs Cacoss (Dimitris TSATSOS). DIAMANDOUROS kungs jo sevišķi uzsvēra ombuda lomas nozīmīgumu, aizstāvot pilsoņu tiesības.

18. decembrī Grila (GRILL) kungs apmēram 20 jaunu diplomātu grupai no kandidātvalstīm lasīja lekciju par Eiropas ombuda lomu un darbu semināra ietvaros, ko organizēja Francijas Ārlietu ministrija un Centre des études européennes Strasbūrā. Grupu vadīja Sāra Kītinga (Sarah KEATING).

6.4 ATTIECĪBAS AR PLAŠSAZIŅAS LĪDZEKĻIEM

13. janvārī Filipe Gelī (Philippe GELIE) kungs no Le Figaro telefona sarunā intervēja Sēdermana (SÖDERMAN) kungu. Intervija skāra Sēdermana (SÖDERMAN) kunga septiņus Eiropas ombuda amatā pavadītos gadus, īpašu uzmanību pievēršot ombuda attiecībām ar Kopienas iestādēm.

14. janvārī Marija Magiores (Maria MAGGIORE) kundze intervēja Sēdermana (SÖDERMAN) kungu "Euronews" programmai. Programmas mērķis bija pastāstīt skatītājiem par ombuda darbu, sniedzot informāciju par lietām, ko ombuds ir izskatījis. Sēdermana (SÖDERMAN) kungs žurnālistei sniedza īsu izklāstu par galvenajām darbības sfērām un rezumēja savus galvenos sasniegumus, strādājot Eiropas ombuda amatā.

14. janvārī Melānija Rejas (Melanie RAY) kundze no "BBC Television" intervēja Sēdermana (SÖDERMAN) kungu. Intervija veidoja daļu no ziņu programmas par jaunā Eiropas ombuda ieviešanu.

20. janvārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs sniedza interviju Alēnam Defo (Alain DEFAUX) kungam, žurnālistam no "Eurinfo", Komisijas pārstāvniecības Beļģijā ikmēneša publikācijas. Defo kungs uzdeva Sēdermana (SÖDERMAN) kungam jautājumus par pirmā Eiropas ombuda amatā esot gūto pieredzi.

23. janvārī Alfonsa Salamone (Alfonza SALAMONE) intervēja Sēdermana (SÖDERMAN) kungu radio programmai Beļģijas radio, RTBF, ar nosaukumu "Rond Point Schuman". Intervijas nolūks bija paskaidrot, kādā veidā Eiropas ombuds kalpo pilsoņiem.



10. februārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs sniedza interviju Zviedrijas žurnālistam Čārljam Nilsonam (Charlie NILSSON) no laikraksta "Smålandstidningen". Nilsona (NILSSON) kungs izjautāja ombudu par viņa iespaidiem par ES iestādēm, kā arī par viņa darbību, izskatot Eiropas pilsoņu sūdzības.

Vēl 10. februārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs sniedza interviju Strasbūrā Somijas biznesa žurnālam "Kauppalehti". Viņu intervēja Mirjami Sārinenas (Mirjami SAARINEN) kundze, žurnāla korespondente Briselē.

11. februārī ombuds sniedza interviju Zigrīdai Boe (Sigrid BOE) kundzei no Zviedrijas nacionālā laikraksta "Dagens Nyheter". Boe kundze izjautāja ombudu par viņa pieredzi, izskatot pilsoņu sūdzības, un par viņa iespaidiem saistībā ar izmaiņām, kas notikušas ES iestāžu darbībā laikā, kamēr Sēdermana (SÖDERMAN) kungs atradās ombuda amatā.

18. februārī Eiropas ombudu intervēja Vācijas preses aģentūras "DPA" reportieris Briselē Torstens Šāfera (Thorsten SCHAFER) kungs. Šāfera (SCHAFER) kungs interesējās par Sēdermana (SÖDERMAN) kunga darbu, darbojoties ombuda amatā kopš 1995. gada, kā arī par Sēdermana (SÖDERMAN) kunga izskatītajām sūdzībām.

26. februārī Sēdermana (SÖDERMAN) kungs sniedza interviju Denisam Makgovana (Denis MC GOWAN) kungam, Eiropas Komisijas periodiskā biļetena "Commission en Direct" redaktoram. Makgovana (MC GOWAN) kungs izjautāja ombudu par viņa darbību kopš 1995. gada, kā arī par to, kā iestādēs šai laikā ir uzlabojies administratīvās prakses līmenis.

27. februārī Jens Raiermana (Jens REIERMANN) kungs, Dānijas radio programmas "Orientering" Eiropas redaktors, intervēja Sēdermana (SÖDERMAN) kungu. Intervija galvenokārt skāra ombuda priekšlikumus Eiropas Konventam, īpaši pievērsties cilvēktiesību un atklātības jautājumiem.

3. martā vizītes laikā Stokholmā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs sniedza interviju Lennartam Lundbergam (Lennart LUNDBERG), Zviedrijas reliģiskā nedēļas laikraksta "Kyrkans Tidning" žurnālistam. Vēlāk tās pašas dienas laikā viņu intervēja Laršs Stromans (Lars STROMAN) no "Europa-Posten".

4. martā tika organizētas darba vakariņas Pressens-hus Stokholmā ar nosaukumu "Atklātības princips ES". Starp citiem plašsaziņas līdzekļu redaktoriem un vadītājiem vakariņās piedalījās arī šādi dalībnieki: Nilss Funke (Nils FUNCKE), Andešs Ālbergs (Anders AHLBERG), Pērs Hultengards (Per HULTENGARD), Oke Vredens (Åke WREDEN), Hanss Šoiers (Hans SCHOIER), Kersti Rozena (Kersti ROSEN), Jozefīne Sandsteda (Josefin SANDSTEDT), Andešs R. Olsons (Anders R. OLSSON), Gunella Arbaka (Gunnel ARRBÄCK), Barbrū Fišerstrēma (Barbro FISCHERSTROM), Ūlovs Klebergs (Olof KLEBERG), Lēna Horngrenā (Lena HORNGREN), Niklass Ekdai (Niklas EKDAI), Tūrbjērns fon Krogs (Torbjörn VON KROGH), Jans Strīds (Jan STRID), Maiks Guliksons (Micke GULLIKSSON) un Pērs Hultengords (Per HULTENGÅRD). Ombuds teica runu par jautājumiem, kas saistīti ar atklātību un piekļuvi informācijai.

24. martā Sēdermana (SÖDERMAN) kungs piedalījās preses pusdienās Briselē, lai prezentētu savu 2002. gada ziņojumu un lai atzīmētu savas darbības ombuda amatā beigas. Šajās pusdienās piedalījās piecpadsmit žurnālisti: Nikola Smita (Nicola SMITH) no "EPolitix", Lizbete Kirka (Lisbeth KIRK) no "EU Observer", Lorēna Garsija (Lorena GARCIA) no "Aqui Europa", Braiens Bīrijs (Brian BEARY) no "European Report", Dirks de Vilde (Dirk DE WILDE) no "Belga", Helēna Pālvasta (Heleen PAALVAST) no "Algemeen Nederlands Persbureau", Demiens Kastano (Damian CASTANO) no "EFE", Kornēlija Boleša (Cornelia BOLESCH) no "Süddeutsche Zeitung", Mihaels Jungvirts (Michael JUNGWIRTH) no "Kleine Zeitung", Henks van Ūtrums (Henk VAN OOSTRUM) no "Het Financieel Dagblad", Rorijs Vatsons (Rory WATSON) no "The Times", Maricandra Ozoliņš (Marizandra Ozolins) no "Tagblatt", Martins Bankss (Martin BANKS) no "European Voice", Brendons Mičeners (Brandon MITCHENER) no "The Wall Street Journal Europe" un Ralfs Atkinss (Ralph ATKINS) no "Financial Times". Pusdienās piedalījās arī Ians Hārdens (Ian HARDEN), Oliveris Ferheke (Olivier VERHEECKE), Bens Hagards (Ben HAGARD), Muriela Ričardsone (Murielle RICHARDSON) un Rosita Agnījū (Rosita AGNEW) no ombuda biroja. Tika izmantota prezentācija



Powerpoint programmā, lai sniegtu pārskatu par Sēdermana (SÖDERMAN) kunga septiņus gadus ilgo darbu, strādājot ombuda amatā. Prezentācijai sekoja jautājumu un atbilžu sesija.

25. martā astoņi Somijas žurnālisti apmeklēja preses brokastis kopā ar ombudu. Piedalījās šādi žurnālisti: Marko Ruonola (Marko RUONOLA) un Tūmass Savonens (Tuomas SAVONEN) no "Finnish News Agency", Anne Autio (Anne AUTIO), Jonass Jungars (Jonas JUNGAR) un Jusi Sepala (Jussi SEPPALA) no "YLE", Peteri Tūhinens (Petteri TUOHINEN) no "Helsingin Sanomat", Maija Lapola (Maija LAPOLA) no "Turun Sanomat" un Mirjami Sārinena (Mirjami SAARINEN) no "Kauppalehti". Brokastīs piedalījās arī Benita Bromsa, Bens Hagards (Ben HAGARD), Muriela Ričardsons (Murielle RICHARDSON) un Rosita Agniju (Rosita AGNEW) no ombuda biroja. Ombuds teica runu par savu darbību pēdējo septiņu gadu laikā. Runai sekoja prezentācija Powerpoint programmā, sniedzot pārskatu par ombuda sasniegumiem. Pēc brokastīm ombudu intervēja Jusi Sepala (Jussi SEPPALA) no Somijas radio un Peteri Tūhinens (Petteri TUOHINEN) no "Helsingin Sanomat".

2. aprīlī DIAMANDOUROS kungs piedalījās preses konferencē kopā ar Komisijas priekšsēdētāja vietnieku Neilu Kinoku (Neil KINNOCK), kas atbildīgs par administratīvajām reformām. Kinoka (KINNOCK) kungs apsveica jauno ombudu un sniedza īsu izklāstu par pasākumiem, ko Komisija ir veikusi, lai atbildētu uz ombuda ieteikumiem. DIAMANDOUROS kungs nosauca viņaprāt trīs galvenos uzdevumus, atrodoties Eiropas ombuda amatā, un tie ir: turpināt viņa priekšteča iesāktu darbu, panākt veiksmīgu paplašināšanās procesa norisi un informēt pilsoņus par viņu tiesībām. Pēc tam viņš sniedza atbildes uz žurnālistu jautājumiem par paplašināšanās procesu, par to, kā informēt pilsoņus, par viņu tiesībām iesniegt sūdzības ombudam, kā arī par ombuda tiesību iespējamo paplašināšanu.

7. maijā Helēna Sīnija (Helen SEENEY) no "Deutsche Welle Radio" angļu dienesta telefoniski intervēja DIAMANDOUROS kungu. Viņa jautāja par Eiropas ombuda uzdevumiem un tiesībām, kā arī par to, kā ombuds var padarīt Eiropas projektu nozīmīgāku sabiedrības acīs.

12. maijā DIAMANDOUROS kungu intervēja Džoša Rozenberga (Joshua ROZENBERG) kungs, "Daily Telegraph" juridiskais redaktors. Rozenberga (Rozenberg) kungs jautāja ombudam par to, cik lielā mērā sabiedrība ir informēta par ombuda darbu, kā arī par viņa uzskatiem par Eiropas nākotni un viņa darba pieredzi, pirms viņš kļuva par Eiropas ombudu.

13. maijā Martins Bankss (Martin BANKS), žurnālists no "European Voice", intervēja DIAMANDOUROS kungu. Banksa (BANKS) kungs galveno uzmanību pievērsa jautājumiem par ombuda uzskatiem par Savienības paplašināšanās procesu un interesējās par to, kā ombuds var informēt pilsoņus par savu darbu kandidātvalstīs. DIAMANDOUROS kungs sniedza atbildes arī uz jautājumiem par savu dzīvi, pirms viņš kļuva par Eiropas ombudu.

20. maijā ombuds sniedza radio interviju programmai "Europe Magazine", kuru pārraidīja "Deutsche Welle" franču versijā. Žurnāliste Elizabete Kadota (Elisabeth CADOT) jautāja ombudam par saņemto sūdzību veidiem, laiku, kas nepieciešams, lai izmeklētu sūdzību, kā arī interesējās par ombuda tiesībām.

20. maijā Marī-Kloda Arrera (Marie-Claude HARRAER) no "Dernières Nouvelles d'Alsace" intervēja DIAMANDOUROS kungu Strasbūrā. Žurnāliste DIAMANDOUROS kungam uzdeva jautājumus par viņa iepriekšējo darba pieredzi pirms viņa darbības ombuda amatā uzsākšanas, par viņa pirmajiem iespaidiem attiecībā uz Eiropas ombuda darbu un Strasbūru.

30. maijā konferences "Ombuds un Eiropas Savienības tiesību akti" laikā, kura tika organizēta Varšavā, Polijā, Eiropas ombuds profesors P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Polijas ombuds profesors Andržejs Zolls (Andrzej ZOLL) organizēja kopēju preses konferenci, kuru apmeklēja vairāk nekā 12 žurnālistu. Ombudi sniedza īsu izklāstu par konferences mērķiem un apspriežamajām tēmām (skatīt 5.4. nodaļu). Profesors DIAMANDOUROS īsi pastāstīja par darbības stratēģiju, sadarbojoties ar valstu ombudiem, stiprinot saikni ar Eiropas pilsoņiem, kā arī paziņoja par vēlmi nākošā gada laikā doties vizītē uz visām kandidātvalstīm.

15. jūlijā DIAMANDOUROS kungs sniedza interviju žurnālistam no Austrijas Tanzelam Tercioglu (Tansel TERZIOGLU). DIAMANDOUROS kungs sniedza īsu izklāstu par viņa prioritātēm Eiropas ombuda amatā un izklāstīja savu viedokli par Eiropas Konstitūciju.

Vēl 15. jūlijā DIAMANDOUROS kungam bija divas tikšanās ar žurnālistiem Briselē, lai diskutētu par jautājumiem saistībā ar Eiropas Konstitūciju, caurspīdības principiem un paplašināšanās procesu. Pirmā tikšanās noritēja ar korespondentiem no preses aģentūrām vai ziņu tīmekļa vietnēm. Bija ieradušies šādi korespondenti: Braiens Bīrijs (Brian BEARY) no "European Report", Marija Dāvidsone (Maria DAVIDSSON) no "Swedish news agency", Onora Mahonija (Honor MAHONY) no "EUObserver" un Nikola Smitas (Nicola SMITH) no "EUPolitix". Otrās tikšanās laikā ombuds tikās ar korespondentiem no nacionālajiem laikrakstiem. Korespondenti, kas piedalījās organizētajā sanāksmē, bija šādi: Rorijs Vatsons (Rory WATSON) no laikraksta "The Times", Maikls Steibnauvs (Michael STABENOW) no laikraksta "Frankfurter Allgemeine Zeitung", Minna Nalbantoglu (Minna NALBANTOGLU) no laikraksta "Helsingin Sanomat" un Džons Pridē (John PRIDEAUX) no laikraksta "Financial Times".

15. jūlijā DIAMANDOUROS kungs sniedza interviju Alēnam Dremjēram (Alain DREMIERE) no "La Quinzaine Européenne". Intervijas mērķis bija izveidot ombuda portretu. Dremjēra (DREMIERE) kungs vairāk pievērsa uzmanību ombuda līdzšinējai pieredzei un viņa sasniegumiem biroja darbībā.

8. septembrī vizītes laikā Somijā DIAMANDOUROS kungu intervēja Bjerns Mensons (Björn MANSSON) zviedru valodā raidošā TV4 Somijas televīzijas ziņu programmas. Interviju pārraidīja vakaru ziņu laikā tai pašā dienā.



Igaunijas tieslietu kanclers Allars Jēkss (Allar JÖKS) un P. Nikiforos DIAMANDOUROSuzstājas preses konferencē. Tallina, Igaunija, 2003. gada 11. septembris.

9. septembrī DIAMANDOUROS kungs piedalījās preses konferencē, ko vadīja Eiropas Komisijas pārstāvniecības Somijā vadītājs Timo Makela (Timo MAKELA). Konferencē piedalījās vairāk nekā 20 žurnālistu, ieskaitot preses aģentūru, laikrakstu, televīzijas kanālu un radio staciju pārstāvjus. DIAMANDOUROS kungs iepazīstināja klātesošos ar Eiropas ombuda darbu, sniedza īsu izklāstu par viņa prioritātēm, atrodoties Eiropas ombuda amatā, un izklāstīja savu informatīvā brauciena mērķus. Žurnālisti uzdeva jautājumus attiecībā uz atklātības principiem un piekļuvi dokumentiem, gaidāmo sūdzību skaitu nākotnē, kas sekos pēc ES paplašināšanās, kā arī saistībā ar ES Konstitūcijas projektu.



Pēc preses konferences DIAMANDOUROS kungu intervēja Jouni Molsa (Jouni MOLSA) no Somijas lielākā laikraksta "Helsingin Sanomat" un Risto Pānanens (Risto PAANANEN) no laikraksta "Europa Magazine".

10. septembrī pulksten 7.15 DIAMANDOUROS kungs televīzijas tiešraidē sniedza interviju Somijas populārākās televīzijas rīta programmas laikā kanālā MTV3. DIAMANDOUROS kungu intervēja kopā ar Eiropas pirmo ombudu Jākobu Sēdermana (Jacob SÖDERMAN) kungu. Jautājumi, kurus apsprieda intervijas laikā, skāra galvenos Sēdermana (SÖDERMAN) kunga sasniegumus un DIAMANDOUROS kunga prioritātes Eiropas ombuda amatā nākotnē.

11. septembrī vizītes laikā Igaunijā DIAMANDOUROS kungs piedalījās preses konferencē Igaunijas Tieslietu ministra sanāksmju telpās. Preses konferenci vadīja Igaunijas Tieslietu ministrs Allars Jokss (Allar JOKS). Šajā preses konferencē piedalījās apmēram 10 žurnālisti, ieskaitot pārstāvjus no preses aģentūrām, laikrakstiem, televīzijas kanāliem un radio stacijām. DIAMANDOUROS kungs iepazīstināja klātesošos ar Eiropas ombuda darbu, īsumā izklāstīja savas prioritātes, atrodoties ombuda amatā, un izklāstīja sava informatīvā brauciena mērķus. Lielākā daļa jautājumu, ko uzdeva žurnālisti, attiecās uz Eiropas Savienības paplašināšanos.

Pēc preses konferences DIAMANDOUROS kungu intervēja "Kuku Raadio", lielākā privātā radio stacija Igaunijā, un Andress Pulvers (Andres PULVER) no trešā lielākā Igaunijas reģionālā laikraksta "Virumaa Teataja".

23. septembrī ombudu intervēja Mišela de Vārda (Michèle DE WAARD), Eiropas laikraksta "NRC Handelsblad" Nīderlandē redaktore. Intervijā lielāko uzmanību runātāji pievērsa ombuda lomai, Eiropas Konstitūcijai un paplašināšanās procesam.

24. septembrī DIAMANDOUROS kungam bija intervija, kurā piedalījās Marko Ruonala (Marko RUONALA) no Somijas ziņu aģentūras, Hendrikuss van Ūstrums (Hendrikus VAN OOSTRUM) no "Het Financieele Dagblad" un Tomass Gaks (Thomas GACK) no "Stuttgarter Zeitung" par Eiropas Parlamenta ziņojumu par ombuda aktivitātēm 2002. gadā. Sapulces laikā DIAMANDOUROS kungs sniedza īsu izklāstu par viņa uzskatiem par ārpustiesas izskatīšanas līdzekļu iekļaušanas Eiropas Konstitūcijā nozīmi.

22. oktobrī DIAMANDOUROS kungs apmeklēja vakariņas kopā ar 13 Grieķijas žurnālistiem Strasbūrā. DIAMANDOUROS kungs runāja par ombudu lomu, attiecību uzlabošanu starp pilsoņiem un valsts pārvaldes iestāžu administrācijām. Vakariņas organizēja vēstnieks Afanasijs Teodorakopuls (Athanassios THEODORACOPOULOS), pastāvīgais Grieķijas pārstāvis Eiropas Padomē. Tāpat vakariņās piedalījās arī Dimitris Kustass (Dimitris KOUTAS), preses pārstāvis Grieķijas Pastāvīgajā pārstāvniecībā Eiropas Padomē, un Georgs Kasimatis (George KASSIMATIS), Eiropas Parlamenta Informācijas biroja vadītājs Atēnās.

23. oktobrī DIAMANDOUROS kungu intervēja Krisostomus Bikatsika (Chrysostomos BIKATSIKA) no Grieķijas valsts televīzijas "ET-1". DIAMANDOUROS kungs runāja par ombuda lomu un pilsoņu tiesību jautājumiem.

23. oktobrī Eiropas ombuds ar savu darbu iepazīstināja 18 žurnālistus no Somijas, Zviedrijas, Islandes un Norvēģijas. Šī prezentācija sastādīja daļu no žurnālistu astoņu nedēļu garā semināra, ko organizēja Ziemeļvalstu Žurnālistikas centrs Orhūsā. Aktīvās sesijas laikā ombuds sniedza atbildes uz jautājumiem par caurspīdības principiem, diskrimināciju un attiecībām ar citām iestādēm.

Vizītes laikā Ungārijā 27. oktobrī ombudu intervēja Mersedesa Ģukeri (Mercédesz GYUKERI), žurnāliste no izdevuma "Magyar Hírlap", kas ir viens no Ungārijas dienas laikrakstiem. DIAMANDOUROS kungs sniedza atbildes uz jautājumiem par Eiropas ombuda lomu, viņa attiecībām ar Ungārijas ombudiem, Eiropas Konstitūcijas projektu un par problēmām, kas kandidātvalstīm jāpārvar, pirms tās pievienojas Eiropas Savienībai.



P. Nikiforos DIAMANDOUROS sniedz interviju Ungārijas MTV televīzijai.
Budapešta, Ungārija, 2003. gada 28. oktobris.

28. oktobrī ombuds sniedza TV interviju Ungārijas valsts televīzijā MTV. Borbalas (BORBALA) kundze, MTV Parlamentāro sakaru korespondente, jautāja ombudam par izmaiņām, kādas paredzamas paplašināšanās procesa rezultātā, apsprieda to, kā viņš risina sūdzības, kas saņemtas no Ungārijas, ombuda saņemto sūdzību veidu un skaitu, kā arī jautājumus par Labas administratīvās prakses kodeksu. Pēc tam ombuds sniedza interviju MTV Ārējo sakaru korespondentam Robertam Nemetam (Robert NEMETH), kurš izjautāja ombudu par citu valstu ombudiem ES dalībvalstīs un kandidātvalstīs, sliktu administratīvo praksi un interesējās par sūdzību izskatīšanas veidiem.

Vēlāk tās pašas dienas laikā DIAMANDOUROS kungs sniedza vēl divas intervijas plašsaziņas līdzekļiem — vienu Belam Finčicki (Béla FINCZICZKI) no Ungārijas nedēļas laikraksta HVG un otru Laslo Šocam (László SZOCS) no dienas laikraksta “Népszabadság”. Intervijās galvenokārt apsprieda izmaiņas, kādas ombuda darbā būs vērojamas pēc ES paplašināšanās.



Ungārijas parlamenta pilsonisko tiesību komisārs Barnabāšs Lenkovičs (Barnabás LENKOVICS), P. Nikiforos DIAMANDOUROS un Ungārijas parlamenta nacionālo un etnisko minoritāšu tiesību komisārs Jenē Kaltenbahs (Jenő KALTENBACH) uzstājas preses konferencē. Budapešta, Ungārija, 2003. gada 28. oktobris.

Pēcpusdienā Eiropas ombuds piedalījās preses konferencē, ko vadīja Lenkovica (LENKOVICS) kungs, Ungārijas Parlamentārais komisārs, kurš ir atbildīgs par jautājumu saistībā ar pilsoņu tiesībām risināšanu. Preses konferenci apmeklēja apmēram 20 cilvēki. DIAMANDOUROS kungs iepazīstināja klātesošos ar Eiropas ombuda darbu, īsi izklāstīja savas prioritātes, atrodoties ombuda amatā, un paskaidroja sava informatīvā brauciena mērķus. Lenkovica (LENKOVICS) kungs papildināja šo prezentāciju, salīdzinot Eiropas un Ungārijas ombudu darbu.

14. novembrī ombuda preses pārstāve Rosita Agniju (Rosita AGNEW) sniedza interviju studentei no Vācijas Kornēlijai Mecigai (Cornelia METZIG). Agniju (AGNEW) kundze atbildēja uz jautājumiem par ombuda saziņas politiskajām nostādnēm un preses pārstāvja lomu. Meciga (METZIG) kundzes veidotais raksts piedalīsies jauno žurnālistu konkursā.

17. novembrī Eiropas ombuds tikās ar Leo Lindera (Leo LINDER) kungu, Vācijas kino režisoru, lai apspriestu projektu "Eiropas ceļvedis". Šī projekta ietvaros Eiropas ombuda darbs izklāstīts izglītojošā rakstura filmā, paskaidrojot, ko Eiropas pilsoņi var darīt, lai viņu balsi sadzirdētu.

18. novembrī Eiropas ombuds sniedza interviju Kosam van Huda (Koos VAN HOUDT) kungam, kurš veidoja rakstu Nīderlandes laikrakstam "Binnenlands Bestuur". Intervijā runāja par tādiem jautājumiem kā demokrātija, ombuda institūta loma, administratīvā reforma, kā arī caurspīdības principi.

18. novembrī DIAMANDOUROS kungs sniedza vairākas intervijas Grieķijas žurnālistiem par Eiropas ombuda lomu. Žurnālistu vidū bija Aleksandra Anastasapula (Alexandra ANASTASOPOULOU) no Grieķijas televīzijas kanāla "Kanali Voulis", Aleksandra Kristakaki (Alexandra CHRISTAKAKI) no Grieķijas Nacionālās televīzijas "NET" un Joannis Papadimitri (Ioannis PAPADIMITRIOU) no grieķu valodā raidošās radio stacijas Vācijā.

24. novembrī DIAMANDOUROS kungs sniedza plašu interviju, stāstot par savu darbu Metai Cikrikai (Metta TSIKRIKA) no "BBC World Service Greek Section".

9. decembrī vairāki žurnālisti no televīzijas kanāliem, radio stacijām un laikrakstiem ziņoja par Eiropas ombuda ierašanos Maltā. Vizītes laikā Maltā DIAMANDOUROS kungs sniedza vairākas plašas intervijas plašsaziņas līdzekļiem, tostarp laikrakstam "The Times of Malta", tīmekļa vietnei "di-ve news", televīzijas programmai "L-Ewropej" un radio programmai "Radio 101's "Mill-Ewropa".

11. decembrī DIAMANDOUROS kungs piedalījās preses konferencē Eiropas Komisijas delegācijas birojā Taksbiēksā (Ta'Xbiex). Preses konferenci apmeklēja apmēram 10 žurnālisti no Maltas televīzijas kanāliem, radio stacijām un laikrakstu izdevniecībām.



P. Nikiforos DIAMANDOUROS uzstājas preses konferencē.
Ta'Xbiex, Malta, 2003. gada 11. decembris.



11. decembrī Rosita Agnū (Rosita AGNEW), preses sekretāre, sniedza interviju Sārai Talvardai (Sarah TALVARD) par Eiropas ombuda komunikācijas politikas nostādņām. Talvardas (TALVARD) kundze jautāja par ombuda komunikācijas politikas nostādņu mērķiem un pasākumiem, kas īstenoti, lai šos mērķus sasniegtu. Talvardas (TALVARD) kundze studē universitātē un intervijā sniegto informāciju izmantoja referātam par ar pilsonību sasītiem jautājumiem.

6.5 TIEŠSAISTES SAZIŅA

2003. gadā nostiprinājās Eiropas ombuda klātbūtne internetā. Ombuda tīmekļa vietnei pievienoja jaunu informāciju un paplašināja vairākas sadaļas.

SAZIŅA, IZMANTOJOT ELEKTRONISKO PASTU

2001. gada aprīlī tīmekļa vietnē pievienoja elektronisko sūdzības veidlapu, kuru iespējams aizpildīt divpadsmit valodās. Kopš tā laika iesniegto elektronisko sūdzību skaits ir pieaudzis. 2003. gadā elektroniskā formā iesniegtās sūdzības sastādīja gandrīz pusi no visām ombudam iesniegtajām sūdzībām. Proporcija nedaudz pieauga, salīdzinot ar 2002. gadu. Salīdzinoši 2001. gadā elektroniskā formā saņemtās sūdzības sastādīja tikai vienu trešdaļu no saņemtajām sūdzībām, 2000. gadā — nedaudz mazāk par vienu ceturtdaļu un 1999. gadā — tikai vienu sesto daļu no visām sūdzībām.

2003. gadā galvenajā elektroniskā pasta uzskaitīšanas sistēmā Eiropas ombuds saņēma vairāk nekā 2500 informācijas pieprasījumu. Šis skaits bija mazāks, salīdzinot ar 3717 saņemtajiem informācijas pieprasījumiem 2002. gadā. Tomēr, ja neņem vērā masveida sūtījumus pa elektronisko pastu, uz kuriem šo abu gadu laikā atbildēts (2002. gadā saņemti vairāk kā 1600 elektroniskie pasti sakarā ar grimstošo naftas kuģi “Prestige”), individuālo atbilžu skaits paliek nemainīgs: apmēram 2000 atbildes.

2003. gada sākumā Eiropas ombuds saņēma vairāk nekā 300 sūtījumus pa elektronisko pastu no ES pilsoņiem sakarā ar subsīdijām, kas piešķirtas cīņas bulļu audzētājiem. Lai gan šis jautājums neietilpa ombuda kompetencē, viņš nosūtīja atbildi uz katru elektronisko pastu, pieminot iespēju iesniegt lūgumrakstu Eiropas Parlamentam.

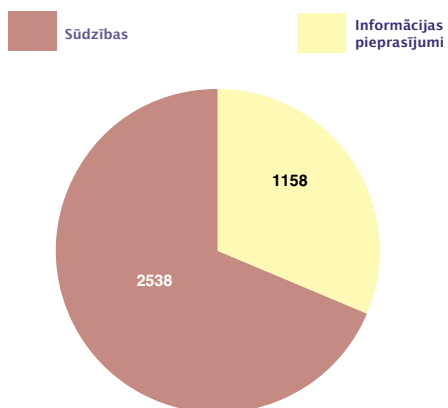
TĪMEKĻA VIETNES ATTĪSTĪBA

2003. gadā sākās Eiropas ombuda tīmekļa vietnes pārveidošana, gatavojoties Eiropas Savienības paplašināšanās procesam 2004. gadā. Interneta lapas pārkodēja, lai varētu strādāt ar jauno Eiropas Savienības oficiālo valodu burtiem, izveidoja atsevišķas interneta lapas jaunajās valodās. 2003. gada decembrī Eiropas ombuda tīmekļa vietnei pievienoja jaunu sadaļu 11 valodās: tā skar Eiropas ombuda veikto izmeklēšanu pēc paša iniciatīvas par personu ar kustību traucējumiem integrāciju Eiropas Komisijā.

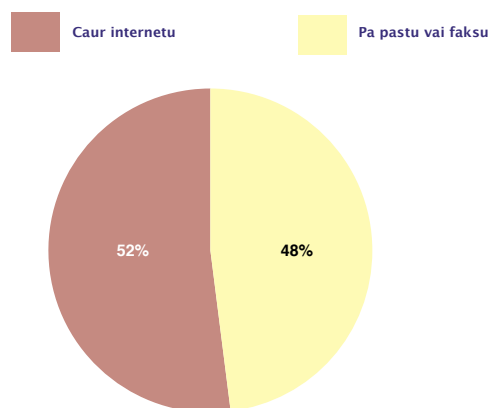
Lai nodrošinātu Eiropas ombuda tīmekļa vietnei pietiekamu publikas uzmanību pārējo ES iestāžu kontekstā, 2003. gadā Eiropas ombuda birojs piedalījās Kopienas iestāžu organizētajā tīmekļa redakcijas komisijas darbā (CEiii). 2003. gadā Eiropas ombuda birojs piedalījās arī Eiropas Parlamenta tīmekļa redakcijas komisijā.



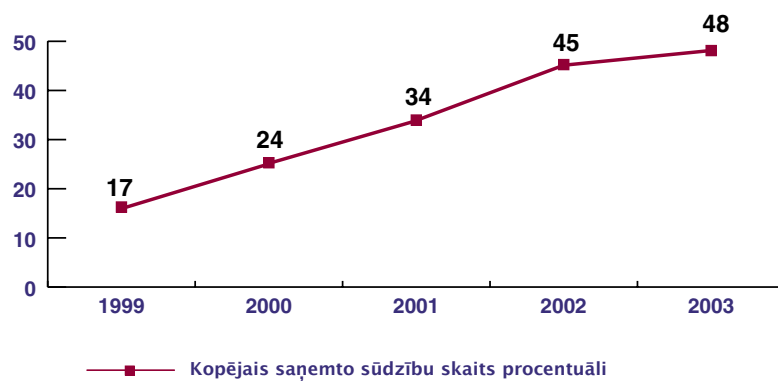
Sūdzības, kas nosūtītas ar elektroniskā pasta palīdzību 2003.gadā



Sūdzības, kas saņemtas caur internetu 2003.gadā



Caur internetu saņemto sūdzību proporcijas diagramma





Kopsavilkums

1 Ievads

2 Sūdzības ombudam

3 Izmeklēšanu rezultātā pieņemtie lēmumi

4 Attiecības ar citām Eiropas Savienības iestādēm

5 Ombudu un līdzīgu struktūru attiecības

6 Sabiedriskās attiecības

Pielikumi

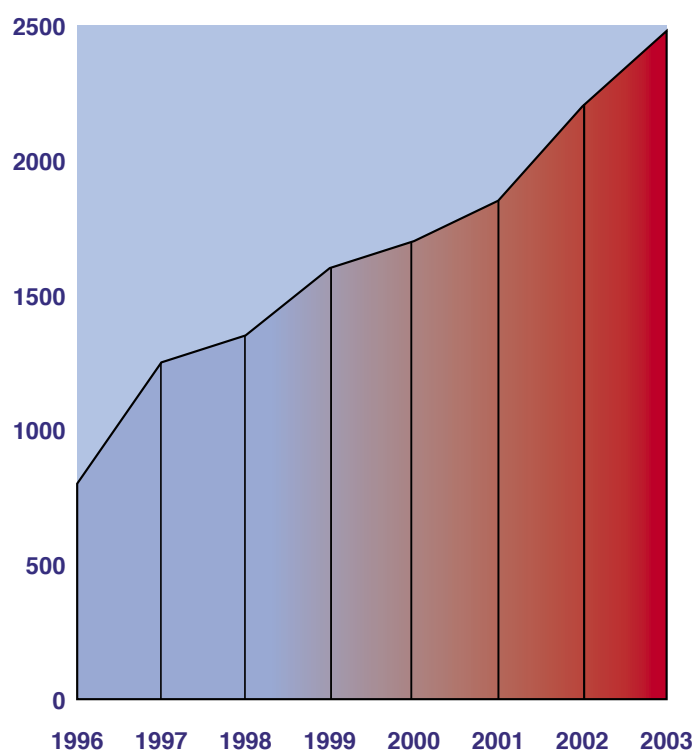


A STATISTIKA PAR EIROPAS OMBUDA DARBĪBU 2003. GADĀ

1 2003. GADĀ IZSKATĪTĀS LIETAS

1.1 2003. GADĀ IZSKATĪTO LIETU KOPSKAITS.....2611

- Sūdzības un izmeklēšanas, kas 2002. gada 31. decembrī vēl nebija slēgtas 170³
- 2003. gadā pieņemtās sūdzības 2436
- Pēc Eiropas ombuda iniciatīvas uzsāktās izmeklēšanas 5



Sūdzību skaita pieaugums no 1996. līdz 2003. gadam

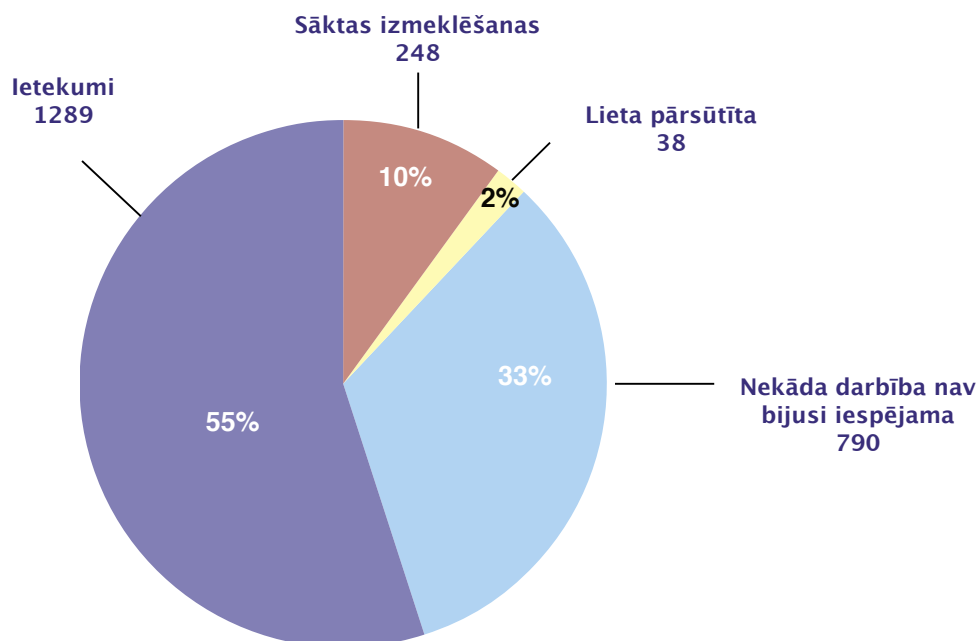
¹ To skaitā viena izmeklēšana pēc Eiropas ombuda iniciatīvas un 109 sūdzību izmeklēšana.



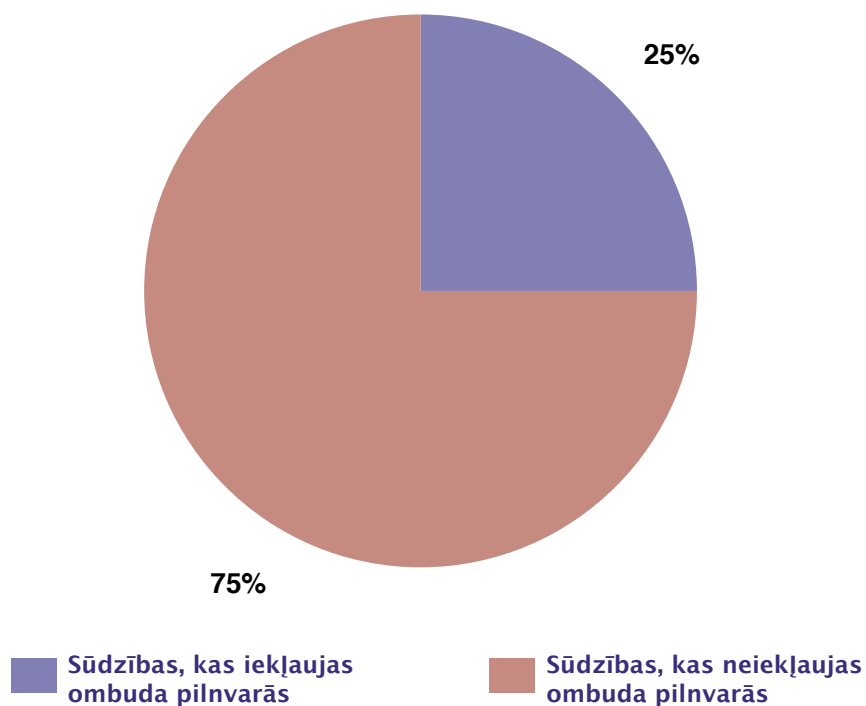
1.2 PIENĒMAMĪBAS/NEPIENĒMAMĪBAS PĀRBAUDE PABEIGTA 95%

1.3 SŪDZĪBU KLASIFIKĀCIJA

1.3.1 Pēc Eiropas ombuda veikto pasākumu, lai apmierinātu sūdzību iesniedzējus, veida

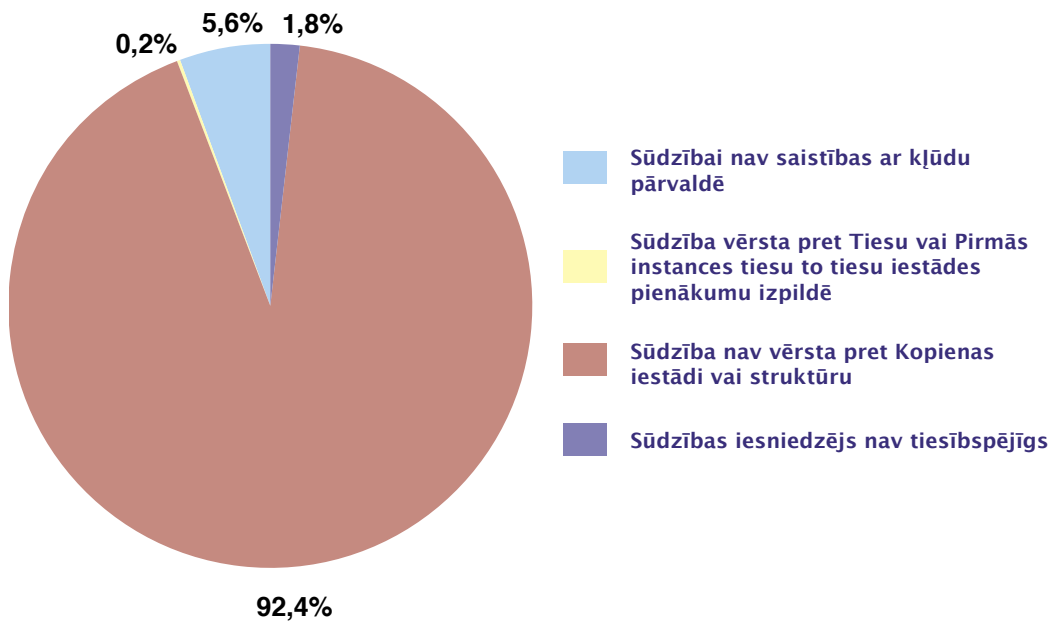


1.3.2. Pēc Eiropas ombuda pilnvarām



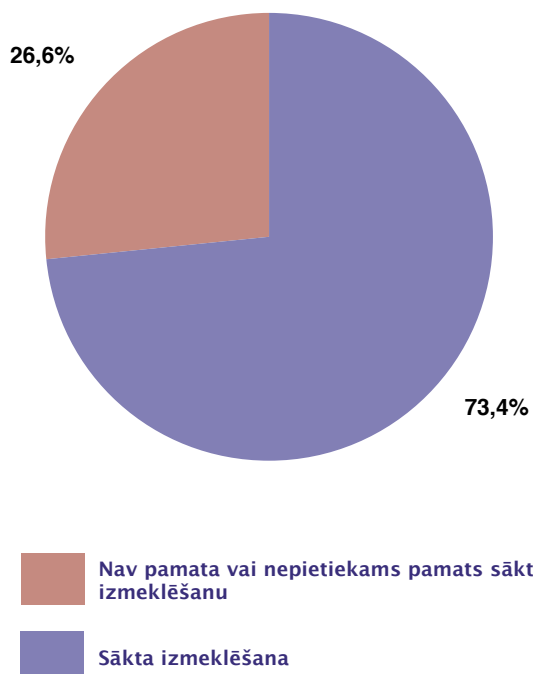


SŪDZĪBAS, KAS NEIEKĻAUJAS OMBUDA PILNVARĀS

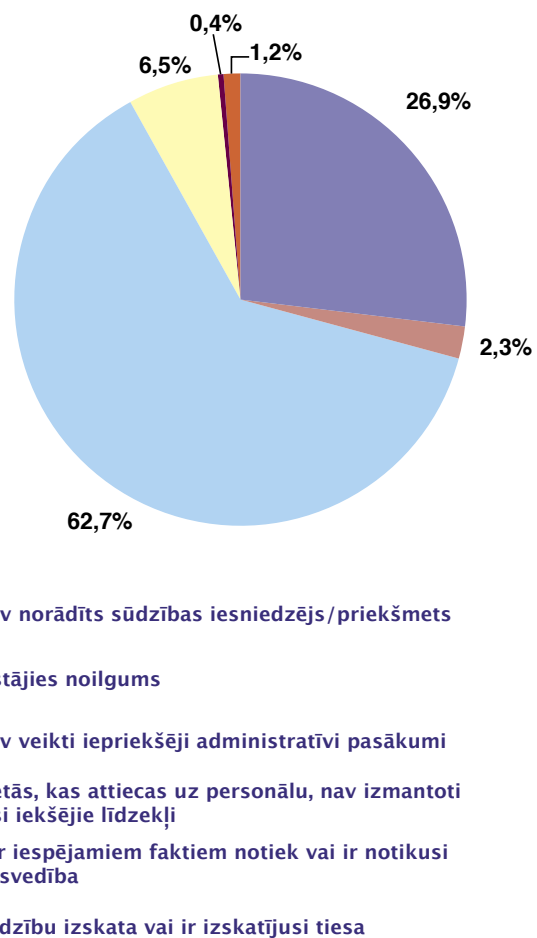


SŪDZĪBAS, KAS IEKĻAUJAS OMBUDA PILNVARĀS

Pieņemamās sūdzības

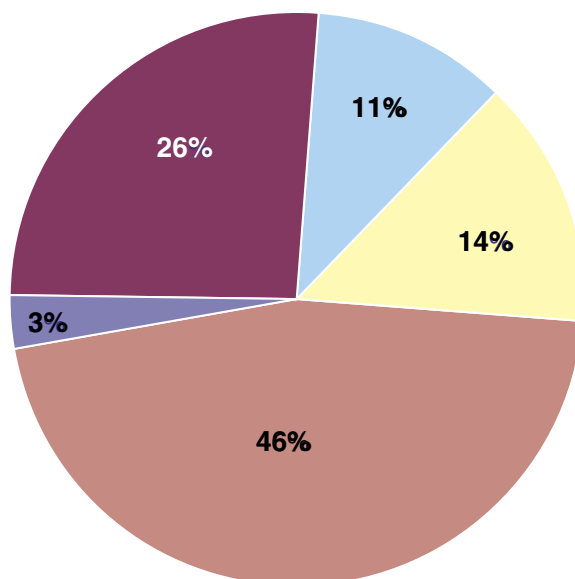


Sūdzības, kas nav pieņemamas





2 SŪDZĪBU PĀRSŪTĪŠANA UN IETEIKUMI



Sūdzība pārsūtīta (616)



Ieteikums vērsties pie reģionālā/nacionālā ombuda vai arī iesniegt lūgumrakstu reģionālā/nacionālā parlamentā (189)



Ieteikums vērsties Eiropas Komisijas (143)



Ieteikums iesniegt lūgumrakstu Eiropas Parlamentam (341)



Ieteikums vērsties citās struktūrās (38) :

Eiropas Parlamentā (6)

Eiropas Komisijā (7)

pie valsts vai reģionālā ombuda (25)

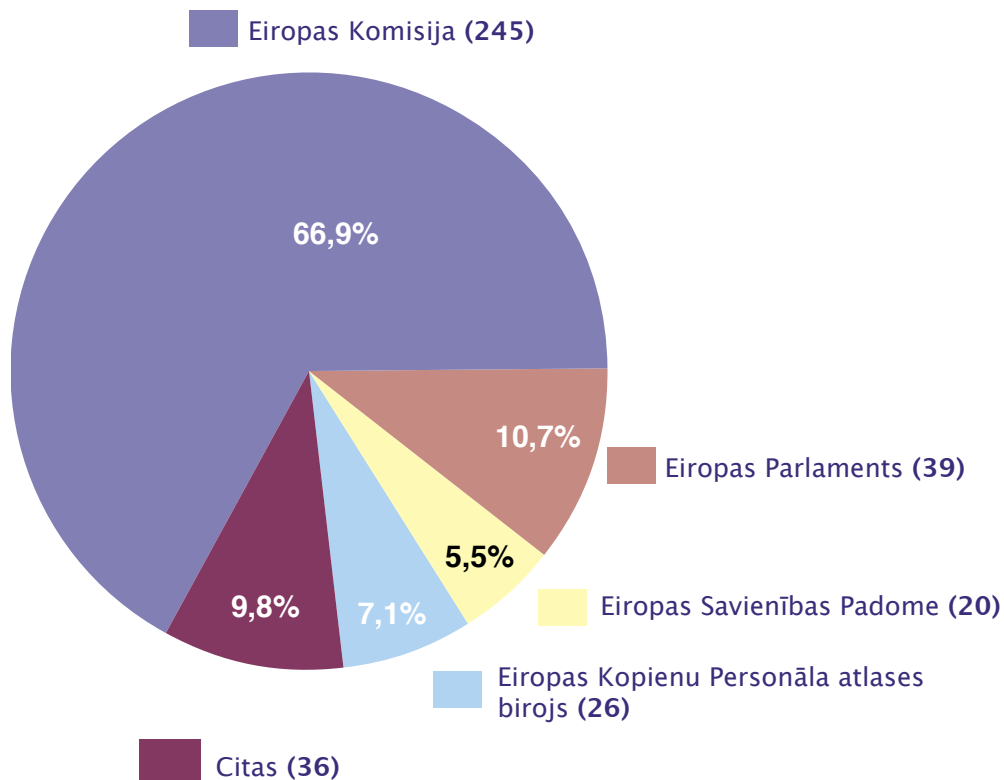


3 2003. GADĀ VEIKTĀS IZMEKLĒŠANAS

363

2003. gadā ombuds veicis 363 izmeklēšanas, tostarp 253 izmeklēšanas (to skaitā 5 pēc ombuda iniciatīvas), kas uzsāktas 2003. gadā, un 110 izmeklēšanas, kas 2002. gada 31. decembrī vēl nebija slēgtas.

3.1 IESTĀDES UN STRUKTŪRAS, PAR KURĀM VEIKTA IZMEKLĒŠANA²



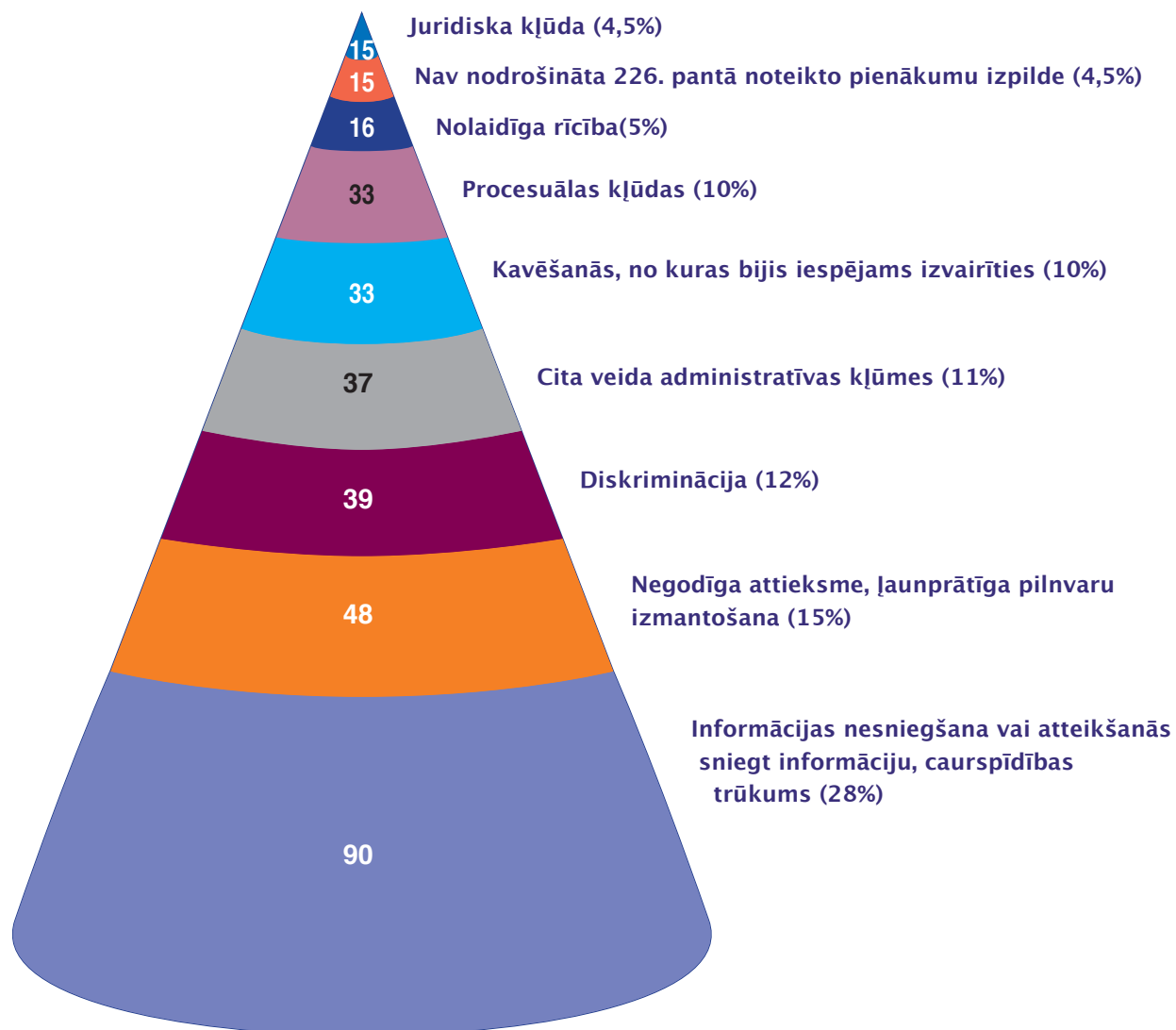
Eiropas Kopienų Tiesa	(7)
Eiropas Revīzijas palāta	(6)
OLAF	(6)
Eiropas Centrālā banka	(4)
Reģionu komiteja	(3)
Eiropas Kopienų Ekonomikas un sociālo lietu komiteja	(2)
Eiropas Zāļu novērtēšanas aģentūra	(1)
Eiropas Universitātes institūts	(1)
Eiropas Investīciju banka	(1)
Eiropols	(1)
Eiropas Konvents	(1)
Eiropas Dzīves un darba apstākļu uzlabošanas fonds	(1)
Eiropas Vides aģentūra	(1)
Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra	(1)

² Dažas lietas attiecas uz divām vai vairāk iestādēm vai struktūrām.



3.2 IESPĒJAMĀS KĻŪDAS PĀRVALDĒ

(Dažos gadījumos iespējamas divu veidu kļūdas)



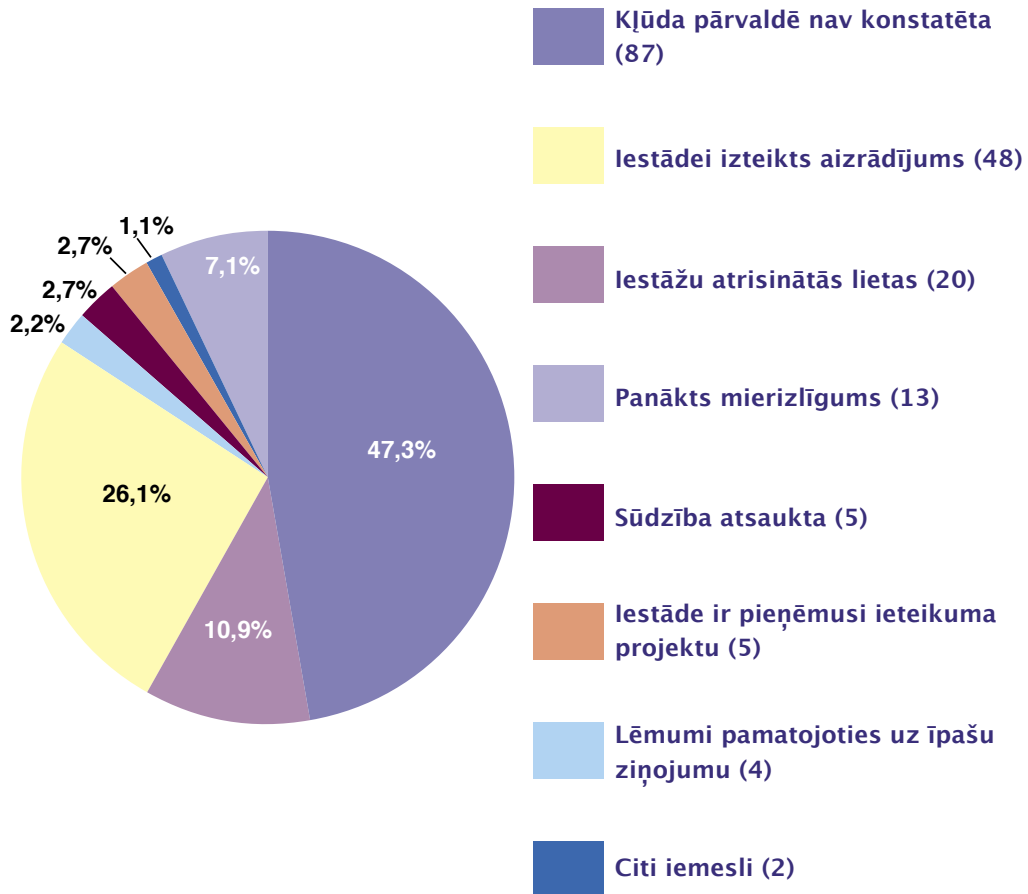
3.3 2003. GADĀ IESNIEGTIE MIERIZLĪGUMU PRIEKŠLIKUMI UN IETEIKUMU PROJEKTI

– Mierizlīgumu priekšlikumi	18
– Ieteikumu projekti	9



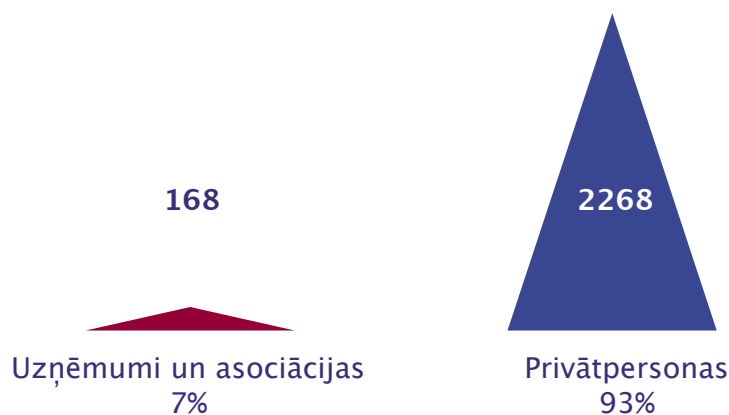
3.4 AR PAMATOTU LĒMUMU IZBEIGTAS IZMEKLĒŠANAS³ 180

(Izmeklēšanu var beigt viena vai vairāku zemāk norādīto iemeslu dēļ)



4 2003. GADĀ REĢISTRĒTO SŪDZĪBU IZCELSME



4.1 SŪDZĪBU IESNIEDZĒJI

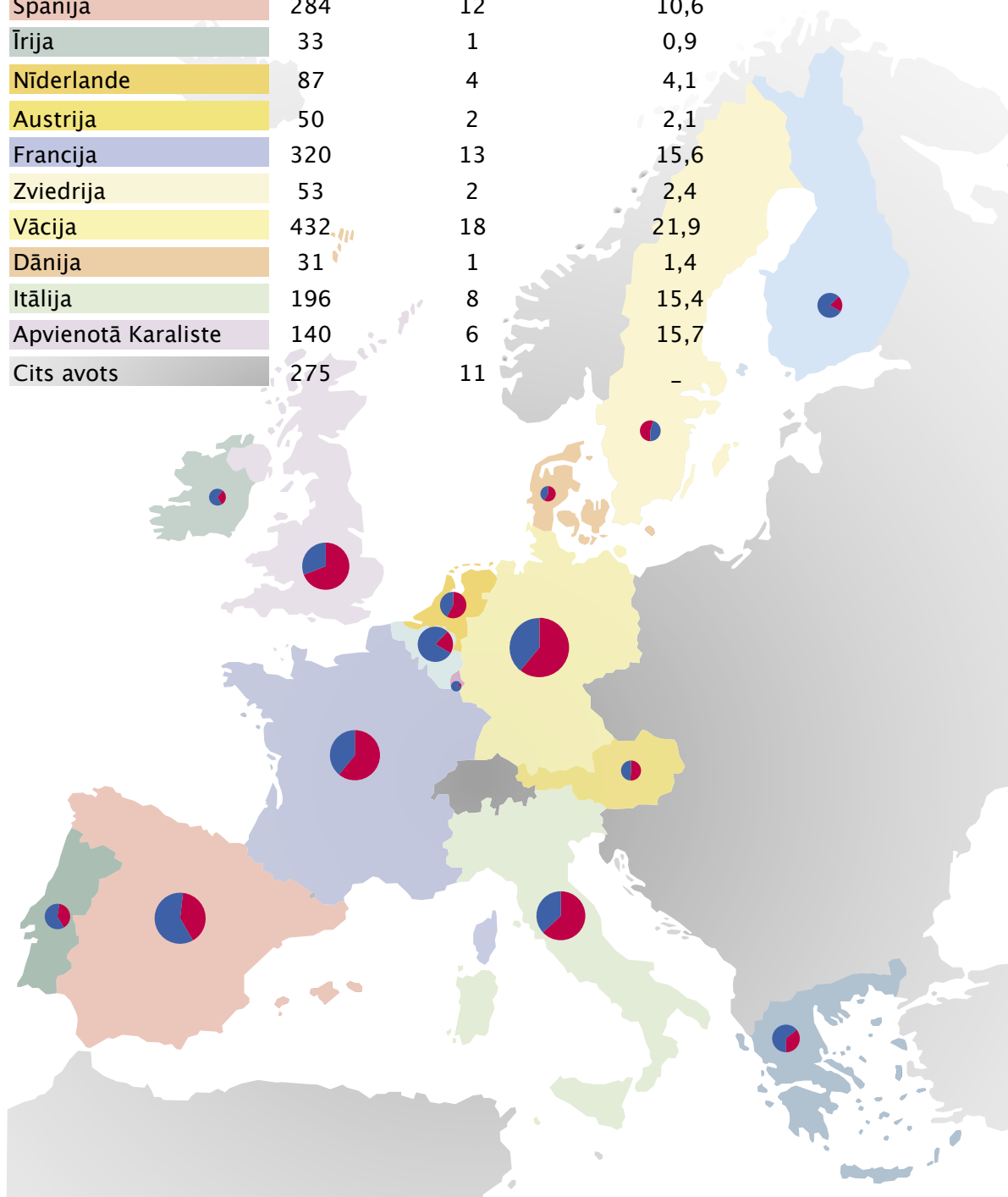


³ Tostarp divas lietas, kas izmeklētas pēc ombuda iniciatīvas.



4.2 SŪDZĪBU ĢEOGRĀFISKĀ IZCELSME

Valsts	Sūdzību skaits	 % no visām sūdzībām	 % no ES iedzīvotāju skaita
Luksemburga	38	2	0,1
Somija	88	4	1,3
Beļģija	199	8	2,7
Portugāle	110	5	2,6
Grieķija	100	4	2,8
Spānija	284	12	10,6
Īrija	33	1	0,9
Nīderlande	87	4	4,1
Austrija	50	2	2,1
Francija	320	13	15,6
Zviedrija	53	2	2,4
Vācija	432	18	21,9
Dānija	31	1	1,4
Itālija	196	8	15,4
Apvienotā Karaliste	140	6	15,7
Cits avots	275	11	—





B OMBUDA BUDŽETS

Budžeta neatkarība

Eiropas ombuda statūti sākotnēji paredzēja ombuda budžeta pievienošanu Eiropas Savienības kopbudžeta I sadaļai (Eiropas Parlaments).

Eiropas Savienības Padome 1999. gada decembrī nolēma, ka ombuda budžetam jābūt neatkarīgam. Kopš 2000. gada 1. janvāra⁴ ombuda budžets ir neatkarīga Eiropas Savienības budžeta sadaļa (VIII-A sadaļa).

Budžeta struktūra

Ombuda budžets iedalīts trīs sadaļās. 1. sadaļa ietver algas, piemaksas un citas ar personālu saistītās izmaksas. Tajā ietilpst arī ombuda un tā personāla komandējumu izmaksas. Budžeta 2. sadaļā iekļauti izdevumi saistībā ar ēkām, aprīkojumu un citi darbības izdevumi. Budžeta 3. sadaļa ietver tikai vienu apakšdaļu, tā sedz dalības maksas starptautiskās ombudu organizācijās.

Sadarbība ar Eiropas Parlamentu

Lai novērstu administratīvā un tehniskā personāla pienākumu divkāršošanu, Eiropas Parlaments tieši vai netieši nodrošina daudzus ombudam nepieciešamos pakalpojumus. Ombuds lielākā vai mazākā mērā izmanto Parlamenta dienestu palīdzību šādās jomās:

- personāla jautājumi, tostarp līgumi, algas, piemaksas un sociālā nodrošināšana;
- finanšu revīzija un grāmatvedība;
- budžeta 1. iedaļas sagatavošana un daļēja izpilde;
- rakstiskā tulkošana, mutiskā tulkošana un iespieddarbi;
- drošība;
- informātika, telekomunikācijas un pasta sūtījumi.

Eiropas ombuda un Eiropas Parlamenta sadarbība ir ļāvusi ievērojami ietaupīt Kopienas budžeta līdzekļus un būtiski nepalielināt ombuda administratīvo personālu.

Ja ombudam sniegtie pakalpojumi Eiropas Parlamentam rada papildu tiešās izmaksas, maksājums tiek iekasēts īpašā sadarbības kontā. Nodrošināšana ar telpām un rakstiskā tulkošana sastāda būtiskāko šādā kārtībā segto izdevumu daļu.

2003. gada budžets paredzēja vienreizēju maksājumu Eiropas Parlamentam par sniegtajiem pakalpojumiem. Tas tika aprēķināts, pamatojoties uz Parlamenta darbinieku veltīto laiku ombuda biroja darbības nodrošināšanai, piemēram, darbinieku līgumu, algu un piemaksu pārvaldes, kā arī virkni informātikas pakalpojumu nodrošināšanai.

Eiropas ombuda un Eiropas Parlamenta sadarbība sākās ar 1995. gada 22. septembra pamatnolīgumu, ko papildināja 1995. gada 12. oktobrī parakstītie Nolīgumi par administratīvo sadarbību un par sadarbību budžeta un finanšu jomā.

1999. gada decembrī ombuds un Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja parakstīja līgumu par minēto sadarbības nolīgumu atjaunošanu 2000. gadam, ietverot grozījumus un paredzot turpmāk šos nolīgumus atjaunot automātiski.

⁴

Padomes 1999. gada 13. decembra Regula 2673/1999, OJ L 236/1.



2003. gada budžets

Ombuda štatū sarakstā 2003. gadam bija paredzēta 31 darba vieta.

Kopējais sākotnēji piešķirto līdzekļu apjoms 2003. gada ombuda budžetā sasniedza 4 438 653 eiro. 1. sadaļai (Izdevumi, kas saistīti ar iestādē strādājošiem) bija paredzēti 3 719 727 eiro; 2. sadaļai (Ēkas, iekārtas un dažādi darbības izdevumi) - 715 926 eiro; 3. sadaļai (Izdevumi saistībā ar iestādes veiktajiem īpašajiem uzdevumiem) bija iedalīti 3 000 eiro.

Šajā tabulā ir doti 2003. gada izdevumi, ņemot vērā piešķirto līdzekļu apjomu.

1. sadaļa	€	3.415.448,87
2. sadaļa	€	634.877,91
3. sadaļa	€	2.161,49
Kopā	€	4.052.488,27

Ienākumus galvenokārt veido atskaitījumi no ombuda un personāla atalgojuma. Saņemto maksājumu apjoms 2003. gadā sasniedza 434 833 eiro.

2004. gada budžets

2003. gadā sagatavotais 2004. gada budžets paredz štatū sarakstu ar 38 darba vietām, proti, par 7 vietām vairāk nekā 2003. gadā. Šis palielinājums ir galvenokārt saistīts ar gaidāmo ES paplašināšanos, kā arī ar Eiropas ombuda biroja nepieciešamību pienācīgi pārzināt jauno dalībvalstu valodas un tiesu sistēmas. Budžetā piešķirto līdzekļu kopsumma 2004. gadam sasniedz 5 684 814 eiro. 1. sadaļa (Izdevumi, kas saistīti ar iestādē strādājošiem) sastāda 4 811 846 eiro; 2. sadaļa (Ēkas, iekārtas un dažādi darbības izdevumi) - 869 986 eiro. 3. sadaļai (Izdevumi saistībā ar iestādes veiktajiem īpašajiem uzdevumiem) iedalīti 3 000 eiro.

Paredzams, ka 2004. gada budžeta ieņēmumi sasniegs 513 764 eiro.



C PERSONĀLS

EIROPAS OMBUDS

JACOB SÖDERMAN

(līdz 2003. gada 31. martam)

P. NIKIFOROS DIAMANDOUROS

(no 2003. gada 1. aprīļa)

EIROPAS OMBUDA SEKRETARIĀTS

Nicholas CATEPHORES

Ombuda asistents
Tel. +33 3 88 17 2383

Eleni-Anna GALATIS

Ombuda sekretāre
Tel. +33 3 88 17 2528

JURIDISKAIS DEPARTAMENTS

Ian HARDEN

Juriskā departamenta vadītājs
Tel. +32 2 284 3849
Tel. +33 3 88 17 2384

Murielle RICHARDSON

Juriskā departamenta vadītāja asistente
Tel. +33 3 88 17 2388

Elodie BELFY

Juriskā asistente
(no 2003. gada 1. janvāra)
Tel. +32 2 284 3901

Peter BONNOR

Jurists
(until 31.03.2003)

Benita BROMS

Briseles biroja vadītāja
Vecākā juridiskā padomniece
Tel. +32 2 284 2543

Alessandro DEL BON

Jurists
Tel. +33 3 88 17 2382

Maria ENGLESON

Juriste
(līdz 2003. gada 31. augustam)

Marjorie FUCHS

Juriste
Tel. +33 3 88 17 4078

Gerhard GRILL

Vecākais juridiskais padomnieks
Tel. +33 3 88 17 2423

Marta HIRSCH-ZIEMBINSKA

Vecākā juridiskā padomniece
(no 2003. gada 1. oktobra)
Tel. +33 3 88 17 2746

Andrea JANOSI

Vecākā juridiskā padomniece
(no 2003. gada 1. oktobra)
Tel. +33 3 88 17 2429

Vicky KLOPPENBURG

Juriste (līdz 2003. gada 31. martam)

José MARTÍNEZ ARAGÓN

Vecākais juridiskais padomnieks
Tel. +33 3 88 17 2401

**Sigyn MONKE**

*Juriste
(until 31.03.2003)*

Ida PALUMBO

*Juriste
Tel. +33 3 88 17 2385*

Olivier VERHEECKE

*Vecākais juridiskais padomnieks
Tel. +32 2 284 2003*

Fotini AVARKIOTI

Praktikante (līdz 2003. gada 22. jūlijam)

Liv-Stephanie HAUG

*Praktikante (no 2003. gada 1. septembra)
Tel. +33 3 22 17 2402*

Verónica JIMENEZ-VALLEJO

*Praktikante (no 2003. gada 1. februāra
līdz 2003. gada 23. decembrim)*

Tina NILSSON

*Praktikante (no 2003. gada 1. februāra
līdz 2003. gada 23. decembrim)
Tel. +32 2 284 14 17*

Pagona-Maria REKAITI

*Praktikante (no 2003. gada 1. septembra)
Tel. + 32 2 284 3897*

Tea SEVON

Praktikante (līdz 2003. gada 1. aprīlim)



ADMINISTRATĪVAIS UN FINANŠU DEPARTAMENTS

João SANT'ANNA

Administratīvā un finanšu departamenta vadītājs
Tel. +33 3 88 17 5346

Félicia VOLTZENLOGEL

Administratīvā un finanšu departamenta vadītāja sekretāre
Tel. +33 3 88 17 2394

Rosita AGNEW

Preses sekretāre
Tel. +33 3 88 17 2408

Séverine BEYER

Sekretāre
Tel. +33 3 88 17 2393

Evelyne BOUTTEFROY

Sekretāre
Tel. +33 3 88 17 2413

Rachel DOELL

Sekretāre
Tel. +33 3 88 17 2398

Jean-Pierre FEROU MONT

Finanšu pārzinis
(no 2003. gada 15. oktobra)
Tel. +33 3 88 17 2542

Isabelle FOUCAUD-BOUR

Sekretāre
Tel. +33 3 88 17 2391

Ben HAGARD

Interneta komunikāciju pārzinis
Tel. +33 3 88 17 2424

Alexandros KAMANIS

Finanšu pārzinis
Tel. +33 3 88 17 2403

Isgouhi KRIKORIAN

Sekretāre
Tel. +33 3 88 17 2540

Gaël LAMBERT

IT speciālists
(no 2003. gada 1. septembra)
Tel. +33 3 88 17 2399

Isabelle LECESTRE

Sekretāre (līdz 2003. gada 30. jūnijam)

Juan Manuel MALLEA

Ombuda asistents (no 2000. gada 1. janvāra līdz 2003. gada 31. martam)
Sekretārs (no 2003. gada 1. aprīļa)
Tel. +33 3 88 17 2301

Charles MEBS

Sekretariāta asistents
Tel. +33 3 88 17 7093

Elizabeth MOORE

Sekretāre
Līgumdarbiniece
(līdz 2003. gada 31. oktobrim)
Darbiniece uz noteiktu laiku
(no 2003. gada 1. novembra)
Tel. +32 2 284 6393

Dace PICOT-STIEBRINA

Komunikāciju asistente
(no 2003. gada 1. novembra)
Tel. +33 3 88 17 4080

Véronique VANDAELE

Finanšu pārziņe
Darbiniece uz noteiktu laiku
(līdz 2003. gada 16. oktobrim)
Līgumdarbiniece
(no 2003. gada 3. decembra)
Tel. +32 2 284 2300



D LĒMUMU RĀDĪTĀJS

1 PĒC LIETAS NUMURA

2000

1542/2000/(PB)(SM)IJH188

2001

0341/2001/(BB)IJH.....187

0573/2001/IJH169

1351/2001/(ME)(MF)BB.....140

1826/2001/JMA41

2002

0221/2002/ME146

0548/2002/GG112

0647/2002/OV46

0648/2002/IJH131

0659/2002/IP.....50

0845/2002/IJH175

1015/2002/(PB)IJH.....188

1045/2002/GG181

1141/2002/GG91

1166/2002/(SM)IJH.....117

1237/2002/(PB)OV146

1256/2002/GG52

1358/2002/IP.....54

1365/2002/OV56

1402/2002/GG120

1437/2002/IJH59

1523/2002/GG149

1536/2002/OV66

1565/2002/GG126

1625/2002/IJH87

1753/2002/GG68

1795/2002/IJH39, 82

1840/2002/GG167

1915/2002/BB107

1939/2002/IJH76

1960/2002/JMA100

2024/2002/OV95

2059/2002/IP.....170

2097/2002/GG170

OI/2/2002/IJH193

2003

0172/2003/IP.....69

0205/2003/IJH100

0207/2003/OV105

0324/2003/MF73

0342/2003/IP.....98

0406/2003/(PB)IJH.....37

0754/2003/GG154

0852/2003/OV164

0949/2003/IJH160

1117/2003/GG80

1173/2003/(TN)IJH.....103

1200/2003/OV137

OI/4/2003/ADB.....198

Q1/2003/IP199



2 PĒC PRIEKŠMETA

Lauksaimniecība (KLP)

0205/2003/IJH100

Pilsoņu tiesības

0845/2002/IJH175

1402/2002/GG120

1753/2002/GG68

1117/2003/GG80

Konkurences politika

0648/2002/IJH131

1045/2002/GG181

Līgumi

0548/2002/GG112

1141/2002/GG91

1256/2002/GG52

1565/2002/GG126

1625/2002/IJH87

1960/2002/JMA100

1915/2002/BB107

OI/2/2002/IJH193

0205/2003/IJH100

0754/2003/GG154

0949/2003/IJH160

1173/2003/(TN)IJH103

Sadarbība attīstības jomā

1351/2001/(ME)(MF)BB140

Ekonomiskā un monetārā politika

1939/2002/IJH76

Vide

1826/2001/JMA41

Brīva preču kustība

0659/2002/IP50

1237/2002/(PB)OV146

Iestādes

1625/2002/IJH87

1840/2002/GG167

2024/2002/OV95

Dažādi

0845/2002/IJH175

2024/2002/OV95

OI/2/2002/IJH193

Sabiedrības pieeja dokumentiem

1542/2000/(PB)(SM)IJH188

0573/2001/IJH169

0648/2002/IJH131

1437/2002/IJH59

1015/2002/(PB)IJH188

1795/2002/IJH39

1795/2002/IJH82

1939/2002/IJH76

Veselības aizsardzība

Q1/2003/IP199

Pētniecība un tehnoloģijas

0221/2002/ME146

1625/2002/IJH87



Personāls

– Pieņemšana darbā

0341/2001/(BB)IJH.....	187
0647/2002/OV	46
1365/2002/OV	56
1523/2002/GG	149
1536/2002/OV	66
2059/2002/IP	170
2097/2002/GG	170
0207/2003/OV	105
0324/2003/MF	73
0406/2003/(PB)IJH.....	37
0852/2003/OV	164
OI/4/2003/ADB	198

– Citi jautājumi

1166/2002/(SM)IJH.....	117
1358/2002/IP	54
1625/2002/IJH	87
0172/2003/IP	69
0342/2003/IP	98
1200/2003/OV	137

Noteikumi par nodokļu maksu

1237/2002/(PB)OV	146
------------------------	-----



3 PĒC IESPĒJAMO ADMINISTRATĪVO KĻŪMJU VEIDA

Ļaunprātīga pilnvaru izmantošana

1166/2002/(SM)IJH.....	117
------------------------	-----

Aizkavēšanās, no kuras bijis iespējams izvairīties

0548/2002/GG	112
1141/2002/GG	91
1256/2002/GG	52
1625/2002/IJH	87
1173/2003/(TN)IJH.....	103

Diskriminācija

0647/2002/OV	46
0659/2002/IP	50
1045/2002/GG	181
1358/2002/IP	54
1365/2002/OV	56
1523/2002/GG	149
1536/2002/OV	66

Nav nodrošināta pienākumu izpilde

1237/2002/(PB)OV	146
------------------------	-----

Tiesību uz aizstāvību pārkāpums

1200/2003/OV	137
--------------------	-----

Informācijas trūkums vai atteikšanās to sniegt

1542/2000/(PB)(SM)IJH	188
0341/2001/(BB)IJH.....	187
1237/2002/(PB)OV	146
1437/2002/IJH	59
1015/2002/(PB)IJH.....	188
1402/2002/GG	120
1625/2002/IJH	87
1915/2002/BB	107
1939/2002/IJH	76
2024/2002/OV	95
0207/2003/OV	105
0324/2003/MF	93

0342/2003/IP.....	98
1117/2003/GG	80

Caurspīdības trūkums

0221/2002/ME	146
0845/2002/IJH	175
1565/2002/GG	126
1753/2002/GG	68
1795/2002/IJH	39
1795/2002/IJH	82
2059/2002/IP.....	170
2097/2002/GG	170

Juridiska kļūda

0573/2001/IJH	169
0648/2002/IJH	131
1795/2002/IJH	39
1795/2002/IJH	82
0949/2003/IJH	160

Nolaidīga rīcība

1826/2001/JMA	41
1960/2002/JMA	100

Procesuālas kļūdas

1351/2001/(ME)(MF)BB.....	140
0221/2002/ME	146
0647/2002/OV	46
0845/2002/IJH	175
1166/2002/(SM)IJH.....	117
1915/2002/BB	107
OI/2/2002/IJH	193
0172/2003/IP.....	69
0406/2003/(PB)IJH.....	37
OI/4/2003/ADB	198

**Pamatojuma trūkums**

1542/2000/(PB)(SM)IJH	188
0573/2001/IJH	169
0647/2002/OV	46
0648/2002/IJH	131
2024/2002/OV	95
0207/2003/OV	105
1200/2003/OV	137

Cita veida kļūdas pārvaldē

1351/2001/(ME)(MF)BB	140
0205/2003/IJH	100
0754/2003/GG	154
0852/2003/OV	164

Negodīga attieksme

0845/2002/IJH	175
1840/2002/GG	167
0205/2003/IJH	100
0852/2003/OV	164



E. EIROPAS OMBUDA IEVĒLĒŠANA

Tiesību normas

Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 195. pants nosaka, ka ombudu ieceļ "pēc Eiropas Parlamenta ievēlēšanas uz tā pilnvaru laiku. Ombudu var iecelt atkārtoti".

Eiropas Parlamenta noteikumos ir sīki izklāstīta ombuda ievēlēšanas procedūra:

177. pants

1. Katra Parlamenta pilnvaru laika sākumā uzreiz pēc ievēlēšanas vai 8. punktā noteiktajos gadījumos priekšsēdētājs aicina izvirzīt ombuda amata kandidatūras un nosaka to iesniegšanas termiņus. Šo aicinājumu publicē "Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī".

2. Kandidatūrām jāsaņem ne mazāk kā trīsdesmit septiņu deputātu atbalsts, kuri ir ievēlēti no vismaz divām dalībvalstīm.

Katrs deputāts var atbalstīt tikai vienu kandidatūru.

Kandidatūras pieteikumā jāiekļauj visi apliecinātie dokumenti, kas ļauj pārliecināties, ka kandidāts atbilst prasībām, kuras ir paredzētas ombuda statūtos.

3. Kandidatūras nodod atbildīgajai komitejai, kura var prasīt kandidātu uzklauššanu.

Šīs uzklauššanas var apmeklēt visi deputāti.

4. Prasībām atbilstošo kandidatūru alfabētisko sarakstu iesniedz Parlamentam balsošanai.

5. Balsošana notiek aizklāti, un ievēlē to kandidātu, kurš saņēmis nodoto balsu vairākumu.

Ja pirmajās divās kārtās neievēlē nevienu kandidātu, balsošanu turpina par tiem diviem kandidātiem, kuri otrajā kārtā ieguvuši visvairāk balsu.

Ja balsu sadalījums ir vienāds, ievēlē gados vecāko kandidātu.

6. Pirms balsošanas sākuma Parlamenta priekšsēdētājs pārliecinās, ka ir klāt vismaz puse no Parlamenta deputātiem.

7. Izvēlēto kandidātu nekavējoties aicina nodot zvērestu Eiropas Kopienas Tiesā.

8. Ombuds pilda savus pienākumus līdz laikam, kad tos uzņemas viņa amata pārņēmējs, izņemot gadījumus, ja ombuds ir miris vai viņu atlaiž no amata

2003. gada vēlēšanas

Eiropas Parlaments 2002. gada 7. septembra "Oficiālajā Vēstnesī"⁵ publicēja aicinājumu iesniegt kandidatūras, nosakot 2002. gada 3. oktobri kā pēdējo kandidatūru iesniegšanas dienu.

Ar 2002. gada 21. oktobra vēstuli Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs informēja Lūgumrakstu komiteju par to, ka ir saņemti 17 pieteikumi.

2002. gada 25. un 26. novembrī Lūgumrakstu komiteja organizēja to septiņu kandidātu, kuru pieteikumi bija pasludināti par pieņemamiem, publisku uzklauššanu. Komiteja uzklaušja Giorgiju Anastassopoulusu (Georgios ANASTASSOPOULOS), P. Nikiforusu Diamandourusu (P. Nikiforos DIAMANDOUROS), Džuzepi Fortunato (Giuseppe FORTUNATO), Ksaberu Markjehi (Xabier MARKIEGI), Pjēru Īvu Monetu (Pierre-Yves MONETTE), Roju Periju (Roy PERRY) un Hermani Vuitsu (Herman WUYTS).

G. ANASTASSOPOULOS un X. Markjehi (X. MARKIEGI) atsauca savus pieteikumus 2003. gada 9. janvārī.

⁵

2002 OV C 213/10.



2003. gada 15. janvārī Eiropas Parlamenta deputāti Strasbūras plenārsēdē ar 294 balsīm par (balsu kopskaits 535) noteiktajā kārtībā Eiropas ombuda amatā ievēlēja P. Nikiforosu Diamandourosu (P. Nikiforos DIAMANDOUROS).

“Oficālā Vēstneša” 2003. gada 8. marta⁶ numurā tika publicēts Eiropas Parlamenta lēmums, ar ko Nikiforosu Diamandourosu (P. Nikiforos DIAMANDOUROS) ieceļ par ombudu līdz pašreizējā parlamenta pilnvaru laika beigām 2004. gadā.

Sīkākas ziņas par Eiropas ombuda ievēlēšanu var atrast Parlamenta mājas lapā: http://www.europarl.eu.int/comparl/peti/election/default_en.htm.

⁶ 2003 OV L 065/26.



KĀ SAZINĀTIES AR EIROPAS OMBUDU?

PA PASTU:

Eiropas ombuds
1, avenue du Président Robert Schuman
B.P. 403
67001 Strasbourg Cedex
France

PA TELEFONU:

+33 3 88 17 2313

PA FAKSU:

+33 3 88 17 9062

PA ELEKTRONISKO PASTU

euro-ombudsman@europarl.eu.int

TĪMEKĻA VIETNE:

<http://www.euro-ombudsman.eu.int>



Publikāciju birojs

Publications.eu.int

ISBN 92-95010-95-7



9 789295 010956

www.euro-ombudsman.eu.int